A. J. KAZI

ultimul om bu



J. Kaziński

ULTIMUL OM BUN

Traducere din daneză de
Gabriela Alina Sauciuc

EDITURA TREI
2012

Cuvânt înainte către cititor

Mitul „Oamenilor drepți ai lui Dumnezeu” menționat în roman își are originea în Talmudul evreiesc – o culegere de scrieri religioase din Israel și Babilonia – care, conform tradiției, conține transcrierea directă a spuselor lui Dumnezeu către Moise. Printre altele, Dumnezeu i-a dezvăluit lui Moise că, tot timpul, pe pământ, vor exista 36 de oameni drepți care ne vor ocroti. Fără aceştia, omenirea va pieri.

Cei 36 nu ştiu că sunt aleşii lui Dumnezeu.

* * *

În data de 11 septembrie 2008, la sediul general al Organizației Națiunilor Unite din New York, a avut loc cea mai importantă conferință ştiințifică asupra experienței morții clinice, sub conducerea doctorului Sam Parnia. Conferința a avut ca obiectiv discutarea numărului tot mai mare de cazuri de moarte clinică raportat în întreaga lume. În aceste rapoarte se relatează cazurile unor persoane care, după resuscitare, au descris o serie de fenomene incredibile, pe care ştiința nu le poate explica.

Partea I

Cartea morţilor

Pământule, nu ascunde sângele meu şi să nu fie niciun loc nestrăbătut de bocetele mele.

(*Cartea lui Iov, 16*)[1]

Tot timpul moare câte cineva. De cele mai multe ori, la spital. De aceea planul era genial. Simplu, aproape banal.

Toate cazurile de moarte clinică ajunse la cunoştinţa medicilor urmau să fie verificate. Cum? La urgenţă, desigur. Pentru că exista un anumit tipar în ceea ce povesteau oamenii – oameni care fuseseră declaraţi morţi din punct de vedere clinic, oameni care încetaseră să mai respire, a căror inimă încetase să mai bată. Aceştia plutiseră deasupra propriului trup. Atârnaseră de tavan şi de acolo priviseră în jos, la ei înşişi. Adesea puteau descrie detalii pe care creierul nu ar fi avut cum să le născocească în ultima clipă, când se zbăteau între viaţă şi moarte: cum doctorul răsturnase vreun vas, cum strigase la asistente, cine intrase sau ieşise din cameră – şi când. Unii puteau chiar sa descrie ce se întâmplase în camera de alături. Oricum, asemenea date nu erau acceptate ca având validitate ştiinţifică. Dar asta se putea remedia.

Urmau a fi folosite camerele de urgenţă, secţiile de terapie intensivă şi cele de traumatologie – acolo unde aveau loc majoritatea resuscitărilor. Ca test, în cadrul unui proiect de cercetare la nivel mondial, erau folosite mici rafturi montate sub tavan. Pe aceste rafturi erau depuse fotografii sau ilustraţii care erau întoarse cu faţa în sus, spre tavan. Astfel era imposibil să le vezi de jos. Doar dacă ai fi atârnat sus, de

---

1 Traducere preluată după Biblia sau Sfânta Scriptură – Vechiul Testament, în versiunea oficială a Bisericii Ortodoxe Române. (N.t.)

tavan, ai fi putut să vezi imaginea.

Agnes Davidsen făcea parte din echipa daneză. Doctorii izbucniseră în râs când auziseră de acest test, dar nu se împotriviseră. Numai să-şi plătească singuri montarea rafturilor pe tavan. Agnes fusese de faţă în ziua aceea, când montaseră raftul la Spitalul Regal din Copenhaga, îi ţinuse personal scara brancardierului care se cocoţase în vârful ei cu plicul sigilat în mână, apoi stinsese personal lumina înainte ca sigiliul să fie rupt şi ilustraţia aşezată pe raft. Doar cei de la cartierul general cunoşteau conţinutul imaginii. Un televizor se auzea în fundal. Era vorba de pregătirile legate de summitul din Copenhaga, cu privire la schimbările climatice. Preşedintele Franţei, Nicolas Sarkozy, declara că Europa nu avea să accepte ca temperatura planetei să crească cu mai mult de două grade. Agnes clătină din cap şi ajută la strânsul scării metalice. Formulată în felul acela, declaraţia suna ca o mare prostie, se gândi ea. *Nu avea să accepte*. De parcă noi, oamenii, am putea să dăm temperatura planetei mai tare sau mai încet, ca la un termostat.

Îi mulţumi brancardierului şi privi raftul montat sub tavan. Acum nu mai trebuia decât să aştepte ca personalul spitalului să-i dea telefon şi să îi comunice că cineva murise în încăperea aceea.

Şi apoi se întorsese din morţi.

1

Templul Yonghegong, Beijing, China

Nu zguduielile pământului fuseseră cele care îl treziseră. Cu ele se obişnuise – metroul trecea chiar pe sub Templul Yonghegong şi ameninţa constant să dărâme complexul de temple, vechi de mai bine de 350 de ani, din centrul capitalei chineze. Se trezise din somn pentru că cineva sau ceva stătuse aplecat deasupra lui în timp ce dormise. Îl privise. Era sigur de asta.

Călugărul Ling se ridică în capul oaselor şi privi în jur. Soarele stătea să apună; din cauza durerilor se culcase devreme.

— E cineva aici?

Durerea începu să se propage în tot corpul; nu putea să-şi dea seama dacă îl durea spatele, burta sau pieptul, îi auzi pe călugării cei tineri vorbind jos, în curtea templului – ultimii turişti occidentali se îndreptau spre ieşire.

Ling strânse din dinţi şi se ridică în picioare. Avea în continuare senzaţia că cineva se afla în camera lui. Dar nu se vedea nimeni. Nu reuşi să îşi găsească sandalele şi se împletici în picioarele goale pe podeaua de piatră. Era rece. „Poate că o să fac un atac cerebral”, se gândi el. Îi era greu să respire. Limba se umflase şi se clătina pe picioare. La un moment dat fu cât pe ce să se prăbuşească pe podea, dar ştia că trebuia să facă tot posibilul ca să înainteze. Dacă avea să cadă acum, nu avea să se mai ridice. Trase adânc aer în piept, ceea ce îi provocă o senzaţie de arsură de-a lungul traheii, până în plămâni.

— Ajutor, încercă el să strige.

Dar vocea îi era slabă şi nimeni nu îl auzi.

— Ajutor!

Ling ieşi într-un culoar umed şi îngust, de unde intră într-o altă încăpere. Lumina portocalie a soarelui se strecura şovăitoare prin fereastra podului. Ling îşi studie corpul. Nu

era nimic de văzut. Nici pe brațe, nici pe burtă, nici pe piept. Un junghi puternic aproape că îl făcu să-şi piardă cunoştința. Închise ochii pentru o clipă. Renunță să se mai lupte cu durerile şi se pierdu în bezna de nepătruns a suferinței atroce. Apoi avu parte de un moment de calm. Durerile veneau în valuri scurte, tot mai puternice de fiecare dată. Acum avea un scurt moment de respiro.

Mâinile îi tremurau când deschise sertarul şi scotoci în el, orbecăind. În cele din urmă, reuşi să găsească ce căuta: o oglinjoară mică, zgâriată. Se privi în ea. O figură înfricoşată. Ling îşi ridică uşor rasa de călugăr şi potrivi oglinjoara astfel încât să-şi poată vedea spatele până sus la ceafă. Apoi îşi ținu răsuflarea.

— Dumnezeule, şopti el şi scăpă oglinjoara din mână. Ce e asta?

Singurul răspuns pe care îl primi fu sunetul oglinzii care se sparse izbindu-se de podea.

Telefonul vechi cu fise, de pe perete nu aducea nici pe departe cu vreun înger salvator, dar era singura lui salvare. Se târî înspre el. Un nou val de durere îl făcu să se oprească. I se păru că dură o veşnicie. Deschise ochii şi privi telefonul cu fise împotriva căruia protestase atât de vehement când îl montaseră. Autoritățile o ceruseră, din cauza turiştilor care vizitau templul – dacă se întâmpla ceva vreunuia dintre ei, trebuiau să ceară ajutor. Din acelaşi motiv, numărul pentru apelurile de urgență era scris cu cifre uriaşe pe perete, iar alături se afla un ghiveci cu monede. Ling întinse mâna şi încercă să ajungă la ghiveci; reuşi să atingă marginea acestuia, dar se dezechilibră şi fu nevoit să-i dea drumul pentru a se putea sprijini de zid. Cioburi şi monede se împrăştiară pe podea. Ling ezită. Gândul de a se apleca se părea cu totul neverosimil. Unul dintre ultimele lui gesturi de pe lumea aceasta să fie să se aplece după monedele mici şi lucioase, după ce-şi petrecuse o mare parte din viață lepădându-se de ele? Dar nu voia să moară încă şi, cu mâini tremurătoare, ridică o monedă, îi dădu drumul în telefon şi

formă cele trei cifre care erau scrise pe perete. Apoi aşteptă.

— Răspunde o dată, şopti el, tânguindu-se.

În sfârşit, se auzi o voce de femeie:

— Ați sunat la urgențe.

— Trebuie să mă ajutați.

— Despre ce este vorba? De unde sunați?

Vocea din receptor era calmă şi concisă. Aproape mecanică.

— Ard. Sunt...

Ling tăcu şi se întoarse. Cineva se afla acolo, era sigur de asta. Cineva îl urmărea. Se frecă la ochi, dar nu îl ajută cu nimic, nu se vedea nimeni. Cine să fi vrut să-i facă una ca asta?

— Trebuie să ştiu unde vă aflați, spuse femeia.

— Ajutor...

La fiecare cuvânt pe care îl pronunța, durerea îi urca de-a lungul spatelui, în gât şi în gură, până la limba umflată.

Femeia îl întrerupse politicos, dar hotărât:

— Cum vă numiți?

— Ling. Ling Cedong, sunt... Ajutor! Pielea mea... arde!

— Domnule Cedong...

Femeia îşi pierduse răbdarea.

— Unde vă aflați dumneavoastră acum?

— Ajutor!

Se opri brusc. Deodată simți cum ceva în interiorul lui se surpă. Ca şi cum lumea din jur se retrăsese, lăsându-l într-o stare de irealitate. Sunetele dispărură. Râsetele răzlețe din curte. Şi vocea din receptor. Timpul se oprise. Se afla într-o altă lume. Sau în pragul altei lumi. Îi curgea sânge din nas.

— Ce se întâmplă? şopti el. E atâta linişte!

În acelaşi moment dădu drumul receptorului.

— Alo? se auzi vocea mecanică din receptorul care atârna bălăngănindu-se. Alo?

Dar Ling nu o auzea. Clătinându-se, se apropie de fereastră. Privi cele trei pahare de pe pervaz. Într-unul din ele era apă – poate că o să-l ajute. Întinse mâna să îl apuce, dar

nu reuşi. Paharul dispăru dincolo de pervaz şi se sparse izbindu-se de dalele de piatră din curte.

Călugării îşi ridicară privirile. Ling încercă să le facă un semn cu mâna. Le văzu gurile mişcându-se, dar nu auzi nimic.

Ling putea să guste şi să simtă sângele care îi curgea din nas.

— Dumnezeule, gemu el. Ce se întâmplă cu mine? Pentru o clipă simți că e pe punctul de a se volatiliza.

Ca şi cum fusese redus la o piesa din visul altcuiva, din visul cuiva care tocmai se trezise din somn. Şi nu avea cum să se opună. Sunetele din jurul lui amuțiseră. Se prăbuşi la podea. Ateriza pe spate şi îşi aținti privirea în tavan. În jurul lui era linişte. Zâmbi şi ridică mâna. Acolo unde, doar cu o clipă în urmă, se aflase tavanul, putea vedea nestingherit primele stele, pâlpâind slab pe cerul nopții.

— Este atâta linişte, bolborosi el. Venus. Şi Calea Lactee.

* * *

Ceilalți călugări dădură năvală în încăpere şi se aplecară deasupra lui. Dar Ling nu îi mai vedea. Mâna lui, care se întinsese în sus, se prăbuşi fără vlagă. Pe buze îi înflorise un zâmbet.

— A încercat să dea telefon.

Unul dintre călugări stătea cu receptorul în mână.

— La urgențe.

— Ling! încercă să îl strige cel mai tânăr dintre ei, care nu era decât un copil. Ling, mă auzi?

Nu primi niciun răspuns. Călugărul cel tânăr îşi ridică privirea către ceilalți.

— E mort.

Toți tăcură şi îşi plecară capetele pentru o clipă. Câțiva aveau lacrimi în ochi. Cel mai bătrân dintre ei rupse tăcerea.

— Aduceți-l pe Lopon. Nu mai avem prea mult timp.

Unul dintre călugări vru să-l trimită pe băiat, dar cel mai bătrân îl opri.

— Nu, du-te tu să îl aduci. Băiatul nu a mai trecut

niciodată prin aşa ceva. Lasă-l să stea, să învețe.

Călugărul o luă la goană, iar băiatul îl privi pe cel mai bătrân dintre ei.

— Ce o să se întâmple acum? întrebă el neliniştit.

— Phowa. O să-i trimitem spiritul mai departe. Lopon o să sosească numaidecât.

— Phowa?

— Phowa ajută spiritul să treacă mai departe. Să iasă din corp, prin cap. Nu mai avem decât câteva minute la dispoziție.

— Şi ce se întâmplă dacă nu apucăm?

— O să apucăm. Lopon e rapid. Hai, ajutați-mă, nu se poate să-l lăsăm să zacă aici.

Nimeni nu schiță niciun gest.

— Apucați de aici.

Băiatul şi alți doi călugări îl apucară pe Ling de picioare. Îl ridicară şi îl aşezară pe pat.

Acesta stătea uşor aplecat pe o parte. Când cel mai bătrân dintre călugări încercă să-l întoarcă pe spate, dădu cu ochii de ceva.

— Ce e asta? întrebă el.

Ceilalți se apropiară şi priviră mai îndeaproape.

— Uite. Acolo, pe spatele lui.

Toți stăteau aplecați asupra călugărului mort.

— Ce e asta? întrebă băiatul.

Nimeni nu-i răspunse. Stăteau şi priveau tăcuți semnul bizar care crescuse pe spatele călugărului Ling. Semnul se întindea de la un umăr la celălalt, acoperindu-i jumătate de spate. Ca un tatuaj sau ca un stigmat imprimat cu fierul încins.

Sau ca şi cum spatele îi fusese ars de flăcări.

2

Spitalul Suvrana, Mumbai – India

Giuseppe Locatelli primise e-mailul cu trei zile în urma. Se spunea că trebuia să ajute la localizarea unui economist indian care tocmai decedase. Giuseppe nu avea niciun chef, dar de-abia aştepta să scape de India şi spera ca îndeplinirea unei sarcini de felul acesta să fie trambulina care să îl propulseze spre un post mai bun, la o altă ambasadă italiană. Poate în America. Visase la asta. Washington. Sau poate consulatul din New York, unde se ocupau de tot ce ţinea de ONU. Orice altceva decât străzile astea împuţite. De aceea nu ezită şi răspunse „da".

Drumul era lung şi anevoios, chiar dacă era dimineaţa devreme. Taxiul nu putea să înainteze decât foarte încet prin mahalalele înghesuite. Giuseppe învăţase încă din timpul primei săptămâni petrecute în India că nu trebuie să se uite la oamenii săraci. Să nu îi privească în ochi – aşa se alegeau turiştii aflaţi la prima lor vizită în India cu un cârd de cerşetori după ei. Dar, dacă îţi ţineai privirea aţintită înainte şi afişai o mină glacială, te lăsau în pace. În India trebuia să-ţi înăbuşi reacţia la sărăcie când mergeai pe stradă şi abia când rămâneai singur puteai să începi să plângi. Altfel erai pierdut.

Taxiul se opri.

— Spitalul Suvrana, sir.

Giuseppe îi plăti şoferului şi coborî din maşină. În faţa spitalului era coadă. Ale naibii cozi, peste tot erau cozi în ţara asta. Coadă la plajă, coadă la poliţie, coadă până şi în faţa celui mai sărăcăcios dispensar în care nu aveau mai mult de un plasture şi un sul de tifon. Giuseppe îşi făcu loc prin mulţime fără să privească lumea în ochi. Fără să înregistreze nimic din jurul lui. Vorbi în engleză cu femeia de la recepţie.

— Giuseppe Locatelli. Ambasada Italiei. Am o întâlnire cu doctorul Kahey.

Doctorul Kahey nu părea afectat de stres şi de cohortele de oameni. Îşi menţinu calmul şi amabilitatea cât discutară despre Italia, despre Sardinia, unde Giuseppe nu fusese niciodată, în timp ce coborau scările îndreptându-se spre morgă. Giuseppe nu putu să nu-şi exprime admiraţia faţă de doctorul acesta amabil.

— Cu toţi oamenii aceştia care aşteaptă în faţa spitalului, cum de mai prididiţi?

— Nu au venit pentru consultaţie, îi zâmbi doctorul Kahey îngăduitor. Fiţi liniştit.

— Cum adică?

— Au venit ca să-şi arate respectul faţă de el.

— *Faţă de el*?

Doctorul Kahey îl privi cu uimire pe Giuseppe Locatelli.

— Bărbatul pe care aţi venit să-l vedeţi. Raj Bairoliya. Nu aţi observat că au venit cu flori?

Giuseppe se înroşi. Nu văzuse absolut nimic. Înaintase cu privirea aţintită în faţă, de teamă să nu îi privească în ochi şi să nu cadă victimă cerşetorilor. Kahey îi povesti mai departe, cu accentul lui cântat de indian:

— Bairoliya was one of the closest adviser to mister Muhammad Yunus, the inventor of the micro loan. You know mister Yunus?[2]

Giuseppe clătină din cap. Dar auzise totuşi de micro-împrumut – împrumutul care făcuse posibil ca mii şi mii de indieni să pună pe picioare mici firme inovatoare. Yunus a primit premiul Nobel în 2006, spuse doctorul Kahey şi îl scoase pe economistul decedat din frigider. Dar, la fel de bine, ar fi putut să i-l acorde lui Bairoliya.

Giuseppe încuviinţă. Doctorul trase giulgiul la o parte. Economistul arăta liniştit. Pielea avea o culoare cenuşie.

---

2 Bairoliya a fost unul dintre asistenţii cei mai apropiaţi ai lui Muhammad Yunus, cel care a inventat microîmprumutul. Îl ştiţi pe domnul Yunus? (in engl. în text)

Giuseppe recunoscu aceeaşi nuanță pe care o văzuse când stătuse lângă catafalcul bunicii sale. Îşi drese glasul şi îi spuse că trebuia să sune la poliția italiană care îl trimisese la spital.

— Sure, sure[3].

Locatelli încercă să sune, dar momentan era ocupat.

— Tomasso di Barbara?

— Si.

— Giuseppe Locatelli. Chiamo dall'ambasciata a Mumbai.

— Si. Si![4]

— Aşa cum m-ați rugat, mă aflu lângă cadavrul lui Raj Bairoliya.

Vocea din telefon era răguşită şi agitată:

— Spatele. Îi puteți vedea spatele?

Giuseppe se întoarse spre doctorul Kahey, care se trăsese deoparte ca să fumeze.

— Autoritățile italiene mă întreabă despre spatele lui.

— A, vreți să vedeți semnul.

Kahey ridică din umeri, aşeză țigara pe pervazul ferestrei, cu filtrul spre interior.

— Poate că o să-mi puteți spune ce este asta, zise el, cu o privire rugătoare. Va trebui să mă ajutați.

Giuseppe stătea cu telefonul în mână şi nu ştia ce să facă.

— Va fi nevoie să-l întoarcem.

— Sună-mă mai târziu, se auzi în italiană, apoi convorbirea se întrerupse.

— Come on. Don't be afraid. He won't hurt anyone. On three! Ready?[5]

Doctorul Kahey rânji când Giuseppe apucă de cadavru.

---

3 Desigur, desigur. (în engl. în text)
4 Da.
Giuseppe Locatelli. Sun de la ambasada din Mumbai.
Da, da. (în italiană în text)
5 Hai. Nu vă fie frică. Nu vă face nimic. La trei. Gata? (în engl. în text).

— One, two, three![6]

Cadavrul fu întors pe o parte cu un pleoscăit, iar brațul acestuia căzu țeapăn pe lângă marginea mesei de autopsie. Giuseppe Locatelli se holbă uimit la spatele mortului. Un fel de semn se întindea de la un umăr la celălalt al acestuia.

— What is it?[7]

---

[6] Ce-i asta? (în engl. în text).

[7] Ce-i asta? (în engl. în text).

3

Polizia di Stato, Veneția, Italia

Tommaso di Barbara așteptase toată ziua convorbirea aceea. Aproape că stătuse cu ochii pironiți pe telefon în timp ce încerca să-și trateze începutul de răceală. Și telefonul sună – la naiba, în cel mai nepotrivit moment cu putință. Tommaso se uită la aparat, în timp ce comandantul secției de poliție îl privea cu o mină acuzatoare.

— Nu știi nimic despre asta? îl întrebă șeful pe un ton inchizitorial. Un pachet trimis din China, comandat de aici, de la secția noastră de poliție, cu poșta diplomatică.

Tommaso nu răspunse. Se întrebă ce făcea la secție șeful lui, comisarul Morante, la ora aceea. Altminteri, șeful nu dădea pe acolo decât când primeau vizita vreunei personalități mai importante. Tommaso avea o senzație neplăcută în tot corpul. Și sentimentul că zilele la secție îi erau numărate.

Comandantul repetă întrebarea:

— Ești sigur? Cineva s-a folosit de canalele oficiale pentru a le solicita autorităților chineze să ne trimită pachetul acesta cu sigiliu. Prin Interpol. Fără aprobarea mea.

Respirația șefului mirosea a Chianti și a usturoi.

— Tura mea începe acum, zise Tommaso, evitând să-i răspundă la întrebare.

Se ridică și ieși în ploaie.

Podul care făcea legătura între secție și barca poliției era primul pod din Veneția care îi întâmpina pe toți oaspeții proeminenți ai orașului. După ce erau conduși la mal, erau primiți de comisarul Morante și călăuziți prin vechea curte a poliției, care odinioară găzduise călugări, apoi traversau Canal Grande pe podul poliției. Dar în noaptea aceea nu aveau niciun oaspete. Doar ploaie. Tommaso sări în barcă și formă numărul „ultimului apel ratat”.

— Alo?

— Tommaso la telefon, din nou. Mai sunteți acolo?

— Da, da!

Giuseppe Locatelli părea tulburat.

Tommaso înjură în barbă. Ploaia dracului! Era imposibil să audă ceva. Își astupă cealaltă ureche cu mâna şi ascultă.

— Sunt tot la morgă.

— L-ați întors?

— Da. E...

— Vorbiți mai tare! strigă Tommaso. Nu vă pot auzi.

— Are un semn. Arată... incredibil. Ca un...

Tommaso îl întrerupse.

— Ca un tatuaj?

— Da.

Flavio şi tipul cel nou din Puglia se apropiară alergând prin ploaie. Erau cu Tommaso în tura de noapte.

— Puteți face fotografii cu telefonul? întrebă Tommaso.

— Da. Dar am adus şi un aparat foto. Aşa cum mi-ați spus în e-mail.

Tommaso chibzui repede. Dacă tălmăcise corect în ce ape se scălda şeful, probabil că zilele la secție îi erau numărate. Prea puține ca să aştepte după nişte fotografii care călătoreau cu poşta din India.

— Fotografiați-i spatele cu telefonul. Mă auziți? E un caz urgent. Faceți atât fotografii cu tot spatele, cât şi fotografii în detaliu – cât de aproape puteți, numai să fie clare.

Flavio şi tipul cel nou deschiseră uşa şi intrară în cabina bărcii. Îl salutară pe Tommaso care, la rândul lui, înclină din cap.

— M-ați înțeles? întrebă Tommaso.

— Da, spuse Giuseppe.

— Apoi trimiteți-mi fotografiile ca SMS.

Tommaso întrerupse convorbirea. Dădu în buzunar peste flaconul cu pastile şi înghiți vreo două, fără niciun alt lichid decât propria salivă, şi încercă să-şi dea seama de la cine putuse lua răceala. Poate de la cineva din azil. Asistentele şi maicile care o îngrijeau pe mama lui erau tot timpul în

contact cu boala. Gândul la mama lui muribundă îl făcu să simtă un fior de regret prin tot corpul.

Gara Santa Lucia, Veneția

Conform datelor din paşaport, venea din Guatemala. Cel mai mic paşaport pe care Tommaso îl văzuse în viața lui: doar o bucățică de hârtie îndoită la mijloc. Fără loc pentru ştampile sau vize, doar o fotografie murdară a posesorului, care semăna cu un indian, şi câteva ştampile oficiale de o autenticitate îndoielnică, puse de o autoritate la fel de îndoielnică de pe malul celălalt al Atlanticului.

— Poco, poco[8], răspunse posesorul paşaportului când Tommaso îl întrebă dacă ştia italiană.

— Franceză? Nici asta?

Bărbatul vorbea puțină engleză, însă engleza era departe de a fi unul din punctele forte ale lui Tommaso. Iar Tommaso nu era singurul italian în această situație. Nici măcar profesorii lui de engleză din şcoală nu ştiau engleza. Erau tobă de franceză, în schimb. Tommaso ar fi preferat să învețe limba engleză, dar acum era prea târziu, spunea el. Când treci de 25 de ani e prea târziu să te mai apuci să înveți ceva nou – aşa îl crescuse tatăl lui. Iar când împlineşti 30 de ani, nu te mai duci la doctor. Tatăl lui Tommaso, care în toată viața lui nu părăsise vreodată cartierul Cannaregio din Veneția, murise pentru că refuzase să se ducă la doctor când începuse să aibă probleme cu plămânii. Tommaso ştia prea bine – tații ar trebui să-şi mai țină gura. Şi mai ştia şi că, în multe privințe, el era o copie obosită a tatălui său.

Tommaso se îndreptă de spate şi îşi surprinse imaginea reflectată în fereastra compartimentului. În mod normal, ar fi dat cu ochii de o figură inteligentă, îngrijită, cu ochi pătrunzători, cu părul grizonant şi un maxilar bine conturat.

---

8 Puțin, puțin (în italiana în text).

Dar, astă-seară, arăta de parcă ar fi făcut mai bine să fi rămas acasă, sub plapumă. Tommaso recunoştea că din cauza înfăţişării lui nu fusese în stare să aibă o relaţie stabilă. Cădea pradă prea multor tentaţii. Dar nu şi în ultimii ani – după ce împlinise 45 de ani. Nu pentru că înfăţişarea lui s-ar fi schimbat vizibil. Ci pentru că lumea din jurul lui se schimbase. Se căsătoriseră şi acum gustau bucuriile căsniciei. Tommaso îşi repeta aproape zilnic că ar trebui să-şi găsească o nevastă. Dar asta nu avea să se întâmple în seara aceea, remarcă el, când îşi zări din nou reflexia în geam.

— Grazie[9].

Tommaso dădu din cap în direcţia indianului din Guatemala şi coborî pe peron.

Îşi verifică imediat telefonul. Niciun mesaj. Nicio fotografie. Tommaso se uită la ceasul gării. Marţi, 15 decembrie 2009, ora 01:18. Ştia că putea să dureze câteva minute, uneori chiar ore, până să primească un SMS trimis din Asia. Serviciile lor de informaţii decalau semnalul ca să poată verifica tot ce era trimis dinspre sau înspre Asia. Convorbirile oamenilor erau strict controlate.

— Flavio! îşi strigă Tommaso colegul. Flavio!

În total nu erau decât trei ofiţeri în patrula aceea de noapte care începuse cu exact 17 minute în urmă. Cartierul general al poliţiei îşi bătea joc de zona gării. Ştiau că trenul de la Trieste, care sosea la unu şi jumătate, era de obicei plin de imigranţi ilegali din Europa de Est, care-şi căutau norocul în Vest, muncind pentru un salariu de nimic, prin cine ştie ce bucătărie mizeră.

Flavio ieşi în ploaie şi se adăposti imediat sub acoperişul de oţel al peronului. Fu nevoit să urle la Tommaso pentru a putea acoperi zgomotul:

— O să-i lăsăm să treacă.

— Ce?

---

9 Mulţumesc (în italiană în text).

— Sinucidere în Murano.

— Sinucidere?

— Sau omucidere. Cine mai ştie, pe insulele astea?

Flavio îşi suflă nasul de trei ori, apoi îşi puse batista la loc în buzunar.

Tommaso se uită din nou la telefon. În continuare, nimic din India. *Îi era teamă de răspuns*? se întrebă el în timp ce se îndrepta spre barcă. Aproape de fiecare dată avusese dreptate. Cu câteva luni în urmă găsiseră unul în Hanoi. Care murise în acelaşi fel. Cu acelaşi semn. Şi tot un om care făcuse mult bine.

Înainte ca Flavio să apuce să întoarcă barca, Tommaso descoperi că în biroul şefului încă mai era lumină. Tommaso ştia prea bine ce însemna acest lucru: comisarul Morante pusese toate forțele în mişcare ca să afle cine solicitase autorităților chineze să trimită pachetul acela. Comisarul Morante era un tip meticulos – în curând avea să afle că Tommaso se folosise de Interpol pentru a avertiza mai multe autorități polițieneşti din Europa. Printre altele, şi Copenhaga.

4

Copenhaga – Danemarca

Ore reci ca gheața în cartierul din nord-vest.

Ploaia răpăia pe capota maşinii de poliție într-un ritm relaxant, monoton. Picăturile deveneau tot mai grele. În curând, aveau să se transforme în fulgi de zăpadă, se gândi Niels Bentzon în timp ce, cu degete tremurânde, încerca să scoată din pachet penultima țigară.

Prin parbrizul aburit, lumea din jurul lui era un văl de nepătruns de apă şi întuneric, din când în când străbătut doar de farurile maşinilor care treceau pe lângă el. Se lăsă pe spate, cu privirea pierdută în gol. Îl durea capul, aşa că îi mulțumi providenței că şeful echipei de intervenţie îi ceruse să rămână în maşină şi să aştepte. Niels nu se împăca prea bine cu Dortheavej. Probabil că din cauza opacității neobişnuite a acestei zone de a atrage nenorociri. Nu l-ar fi surprins să afle că, în noaptea aceea, în restul Copenhagăi nu căzuse o picătură de ploaie.

Niels încercă să-şi aducă aminte care fuseseră primii acolo: Societatea pentru Credința Islamică sau Casa Tineretului. Două organizații ce funcționau ca o invitație deschisă pentru scandalagii. Toți polițiştii o ştiau: un apel pe frecvența poliției cerând asistență în Dortheavej, în cartierul din nord-vest, însemna fie vreo amenințare cu bombă, fie demonstrații, fie vreun incendiu sau, în general, vreo acțiune violentă.

Niels participase la evacuarea fostei Case a Tineretului; aproape toți polițiştii din țară fuseseră mobilizați. O intervenție urâtă. Nu-i plăcuse deloc. Niels sfârşise pe o străduță lăturalnică, unde încercase să-i calmeze pe doi tineri înarmați cu ditamai ciomegele. Fusese atacat şi lovit în brațul stâng şi în coaste. Cei doi tineri transpirau ură prin toți porii; o supernovă de frustrări îndreptate către Niels. Când, în cele din urmă, reuşi să-l pironească pe unul dintre

ei la pământ şi să-i pună cătuşele, acesta îi strigase în faţă cele mai mari grozăvii care-i veniseră în minte. Recunoscu fără greş dialectul: nordul insulei Zealand, Rungsted. Progeniturile bogătaşilor.

Dar în noaptea aceea, cauza mobilizării nu fusese nici tineretul furios şi nici islamiştii, ci un soldat repatriat care îşi folosise surplusul de muniţie împotriva propriei familii.

— Niels!

Cineva îi bătea în geam. Mai avea cam trei sferturi din ţigară.

— Niels. A venit momentul.

Trase două fumuri în piept, apoi ieşi în ploaie.

Poliţistul, un tip foarte tânăr, îl privi.

— Ce vreme!

— Ce informaţii deţinem?

Niels aruncă ţigara şi îşi croi drum prin cordonul de poliţişti.

— A tras trei sau patru focuri şi are un ostatic.

— Ce ştim despre ostatic?

— Nimic.

— E un copil?

— Nu ştim nimic, Niels. Leon e înăuntru, în scara blocului, adăugă poliţistul, arătându-i cu mâna.

Marţi, 15 decembrie 2009

Fuck you! scrijelise un suflet sincer pe perete, chiar deasupra plăcuţelor cu numele locatarilor. Scara blocului era o ruină şi, în acelaşi timp, o mărturie a deciziilor politice din ultimii ani: *Salvaţi Christiania*, *Fuck Israel* şi *Moarte gaborilor*, apucă Niels să citească înainte ca uşa ruginită de la intrare să se trântească în spatele lui. Se udase leoarcă în numai câteva secunde.

— Plouă, ai?

Niels nu putu să-şi dea seama care dintre poliţiştii de pe scară încercase să facă pe glumeţul.

— E la etajul doi?

— Yes, sir.

Probabil că îşi râdeau de el pe la spate în timp ce continua să urce treptele. Trecu de încă o echipă de poliţişti tineri, cu veste antiglonţ şi arme automate. Lumea nu devenise un loc mai bun de când Niels fusese admis la Academia de poliţie, cu peste 20 de veri în urmă. Dimpotrivă. Puteai să o citeşti în ochii tinerilor poliţişti. Duri, reci, ostili.

— Luaţi-o mai încet, băieţi, doar vrem să ajungem întregi acasă, le şopti Niels când trecu prin dreptul lor.

— Leon? strigă unul dintre poliţişti. Negociatorul e aici.

Niels ştia prea bine ce însemna Leon. Dacă l-ai fi forţat pe Leon să-şi găsească un motto, acesta ar fi sunat în felul următor: *Operaţia a reuşit*, *dar pacientul a murit*.

— E prietenul meu, Damsbo? strigă Leon din capul scării înainte ca Niels să-şi facă apariţia de după colţ.

— Nu ştiam că ai prieteni, Leon.

Leon coborî două trepte şi, cu ambele mâini încleştate pe pistolul automat Heckler & Koch, îl privi surprins pe Niels.

— Bentzon? De unde dracului te-au mai dibuit şi pe tine?

Niels îl privi pe Leon în ochi: aceştia erau lipsiţi de viaţă, cenuşii – o reflecţie perfectă a vremii de noiembrie.

Trecuse multă vreme de când Niels îl întâlnise pe Leon ultima oară. Niels avusese şase luni de concediu medical. Tuleiele din barba lui Leon albiseră, iar linia firelor de păr se retrăsese de pe frunte, lăsând suficient loc de parcare pentru riduri.

— Credeam că or să-l trimită pe Damsbo.

— Damsbo e bolnav. Munkholm e în concediu, răspunse Niels şi împinse la o parte ţeava pistolului automat.

— Te descurci, Bentzon? A trecut multă vreme, nu? Mai iei medicamente?

Un zâmbet dispreţuitor înflori pe buzele lui Leon înainte ca acesta să continue:

— Parcă în ultima vreme te-ai ocupat mai mult cu amenzi de circulaţie, nu?

Niels clătină din cap şi încercă să-şi ascundă gâfâitul. Dar respiraţia lui precipitată sună de parcă ar fi fost expresia

unor reflecții.

— Cât de grav e? întrebă el.

— Peter Jansson, 27 de ani. E înarmat. Veteran din Irak. A primit chiar şi o decorație. Acum amenință să-şi împuşte toată familia. Un coleg de la armată e pe drum. Poate că o să-l convingă să le dea drumul copiilor înainte ca tipul să-şi zboare creierii.

— Poate că o să-l convingem şi pe el să nu-şi zboare creierii, nu?

Niels îl privi cu o expresie dură.

— Ce părere ai, Leon?

— Când dracului o să-ți intre în cap, Bentzon? Unii nu merită cheltuiala. Închisoare, pensie de invaliditate, şi aşa mai departe.

Niels refuza să dea apă la moară cinismului afişat de Leon şi nu mai apucă decât să audă sfârşitul criticii lui:

— O să-i coste o avere pe contribuabili.

— Altceva, Leon? Ce ştim despre apartament?

— Are două camere. Se intră direct în prima cameră, nu are niciun hol la intrare. Credem că tipul se află undeva la stânga. Sau în dormitorul din fundul apartamentului. S-au auzit împuşcături, ştim că înăuntru se află doi copii şi soția. Sau fosta soție. E posibil ca doar un copil să fie al lor, iar celălalt să fie un copil adoptat.

Niels îl privi întrebător pe Leon.

— Da, povestea variază uşor de la un vecin la altul. Intri?

Niels dădu afirmativ din cap.

— Dar să ştii că, din păcate, n-ai de-a face cu un idiot.

— Ce vrei să spui?

— Ştie că nu există decât o singură modalitate să se asigure că negociatorul nu ascunde vreo armă sau vreun emițător.

— Adică vrea să mă descotorosesc de toată recuzita?

Leon oftă adânc şi îl privi compătimitor pe Niels, dând din cap.

— Te înțeleg dacă nu vrei. Putem opta pentru o intrare în

forță.

— Nu. E în regula. Nu e prima oară.

Niels se desfăcu la curea.

* * *

În vară se împlineau 15 ani de când Niels Bentzon începuse să lucreze la Brigada de omucideri. În ultimii ani ca negociator – genul de polițist pe care îl trimiți când e vorba de luare de ostatici sau când oamenii amenință să se sinucidă. Victimele erau mai mereu bărbați. Când bursele se prăbuşeau, iar economiştii anunțau vreo criză financiară, armele ieşeau la iveală. Tot timpul îl uimise pe Niels cât de multe arme existau în casele oamenilor de rând. Arme din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Arme de vânătoare şi carabine fără permis.

— Niels Bentzon, de la poliție. Nu am niciun fel de haine pe mine, aşa cum ai cerut. Nu sunt înarmat şi nu am niciun fel de aparat de emisie.

Niels împinse uşor uşa.

— Mă auzi? Numele meu e Niels. Sunt de la poliție şi sunt neînarmat. Ştiu că eşti soldat, Peter. Ştiu că nu este uşor să iei viața cuiva. Sunt aici doar ca să discut cu tine.

Niels se opri, ascultând nemişcat la intrare. Nu recepționă niciun răspuns, doar mirosul de viață irosită. Încet-încet, ochii se obişnuiră cu întunericul.

În depărtare se auzi lătratul unui câine. Timp de câteva minute, Niels inhală adânc mirosul: praf de puşcă. Picioarele lui călcară pe cartuşe. Ridică unul. Încă era cald. Citi inscripția gravată pe metal: 9 mm. Niels cunoştea prea bine calibrul acesta. Ba chiar avusese onoarea să primească un astfel de proiectil nemțesc în coapsă, cu trei ani în urmă. Ascunsese proiectilul pe care chirurgul îl pescuise din piciorul lui undeva într-unul din sertarele de jos ale secreterului lui Kathrine de acasă. Un Parabellum de 9 mm. Cel mai folosit calibru din lume. Numele Parabellum venea din latină. Niels îl căutase pe Google. *Si vis pacem*, *para bellum – Dacă vrei pace*, *pregăteşte-te pentru război*. Era

motto-ul fabricii germane de arme şi muniţie. Deutsche Waffen und Munitionsfabriken. Ei produseseră toată muniţia nemţilor în Primul şi cel de-al doilea Război Mondial. Şi ce mai pace aduseseră cu sine!

Niels aşeză cartuşul la loc pe podea, acolo unde îl găsise. Stătu o clipă şi se concentră. Trebuia să alunge amintirile acelea neplăcute înainte de a putea continua. Altfel, anxietatea avea să preia controlul. Cele mai mici vibraţii în voce şi deţinătorul de ostatici poate fi afectat. Kathrine. Se gândi la Kathrine. Dar trebuia s-o lase baltă, altfel nu mai putea continua.

— Eşti în regulă, Bentzon? şopti Leon de undeva din spatele lui.

— Închide uşa, Leon! îi răspunse Niels pe un ton dur.

Leon se supuse. Farurile maşinilor care treceau pe stradă aruncau raze de lumină prin fereastră, iar Niels îşi surprinse propria reflexie în geam. Palid, speriat, dezbrăcat şi lipsit de orice apărare. Îngheţa de frig.

— Sunt în sufragerie, Peter. Numele meu e Niels. O să aştept pană când o să vorbeşti cu mine.

Niels era calm. Complet calm. Negocierea putea să dureze toată noaptea, o ştia prea bine. Dar, de obicei, nu-i lua atât de mult timp. Cel mai important într-o luare de ostatici era să afli cât mai mult despre infractor în cel mai scurt timp posibil. Să afli ceva despre *persoana* din spatele ameninţării. Abia când ajungeai la ea, abia atunci se întrezărea speranţa. Leon era un idiot. Nu vedea decât ameninţarea. De aceea sfârşea mereu prin a-i împuşca.

Niels căută urme ale *persoanei Peter* în apartament. Detaliile decisive. Se uită la fotografiile de pe frigider: Peter împreună cu soţia şi cei doi copii. Sub fotografiile copiilor era scris cu magneţi Clara şi Sofie. La margine era scris Peter şi Alexandra. Clara – fata cea mare – era probabil adolescentă. Aparat dentar şi coşuri. Era o mare diferenţă de vârstă între cele două fete. Sofie nu putea să aibă mai mult de şase ani. Blondă şi suavă. Semăna cu tatăl ei. Clara nu semăna nici cu

mama, nici cu tata. Poate că venea dintr-o căsătorie anterioară. Niels respiră adânc şi se întoarse în sufragerie.

— Peter? Clara şi Sofie sunt cu tine? Şi Alexandra?

— Dispari! se auzi o voce hotărâtă venind din fundul apartamentului. În acelaşi moment, corpul lui Niels cedă frigului şi începu să tremure uşor. Peter nu era disperat. Era ferm. Cu disperarea mai poţi negocia, cu fermitatea era mai greu. Niels respiră din nou adânc. Bătălia nu era încă pierdută. *Află ce anume vrea deţinătorul de ostatici*. Lucrul cel mai important pentru un negociator. Şi dacă nu pretinde nimic, ajută-l să descopere o dorinţă – *orice-ar fi*. Numai să-i pui creierul în mişcare. În momentul acela creierul lui Peter se afla pe ultima sută de metri, putu Niels să-şi dea seama după tonul ferm şi sigur al acestuia.

— Ai spus ceva? întrebă Niels doar ca să tragă de timp.

Niciun răspuns.

Niels privi în jurul său. Încă nu găsise detaliul acela care ar fi putut soluţiona situaţia. Tapet cu floarea-soarelui, nişte flori uriaşe, din podea şi până-n tavan. În aerul umed, un miros nou amestecându-se cu mirosul de urină de câine. Sânge proaspăt. Ochii lui Niels descoperiră sursa mirosului într-un colţ, chircită într-o poziţie pe care nu ai fi crezut-o posibilă.

Alexandra primise două gloanţe fix în inimă. Doar în filme poliţiştii verificau pulsul, în realitate era clar când vedeai o gaură căscată în inimă şi o viaţă irosită. Ochii larg deschişi ai Alexandrei îl priveau fix. Niels putu să audă plânsul înăbuşit al unui copil.

— Peter? Sunt tot aici. Numele meu e Niels...

O voce îl întrerupse.

— Numele tău e Niels şi eşti de la poliţie. Te-am auzit! Şi ţi-am zis să o ştergi.

O voce profundă, fermă. Dar de unde venea? Din baie? De ce naiba Leon nu ceruse un plan al apartamentului?

— Vrei să plec?

— Da, la dracu’.

— Din păcate, nu pot. Treaba mea este să stau aici până la sfârşit. Indiferent de ce o să se întâmple. Ştiu că ai să înțelegi. Tu şi cu mine, Peter. Amândoi avem o meserie care ne impune să nu dăm înapoi, chiar şi atunci când e imposibil.

Niels ascultă o clipă. Se afla tot lângă cadavrul Alexandrei. Aceasta strângea în mână o bucată de hârtie. Muşchii nu îi înțepeniseră încă, aşa că nu îi fu greu să-i smulgă hârtia dintre degete. Niels se ridică în picioare; se apropie de fereastră şi profită de iluminatul stradal din Dortheavej. Scrisoarea era de la forțele armate. O eliberare din funcție. Mult prea multă vorbărie, trei pagini. Niels spicui în grabă: *probleme personale*... *instabil*... *incidente nefericite*... *ofertă de ajutor şi recalificare*. Preț de câteva secunde, Niels se simți prins într-o spirală temporală, ca şi cum s-ar fi furişat în fotografia ultimei lor scene de familie. O văzu cu ochii minții:

Alexandra găseşte scrisoarea. Peter a fost concediat. Singura sursă de venit a familiei. Concediat în timp ce el încă se lupta să digere tot rahatul ăla pe care îl văzuse şi îl făcuse în slujba națiunii. Niels ştia că soldații întorşi din Irak sau din Afghanistan nu vorbeau niciodată despre asta. Nu voiau să răspundă nici măcar la cele mai clare întrebări: Ai tras? Ai luat viața cuiva? răspundeau mereu pe ocolite. Oare nu era limpede că rachetele acelea trase de soldați, care îi sfâşiaseră în bucăți pe inamici, cicatricele şi organele acelea făcute țăndări lăsau o rană la fel de mare în sufletul celor care trăgeau?

Peter fusese concediat. Plecase de acasă om în toate mințile şi se întorsese o ruină. Iar Alexandra nu putuse să o accepte. Ea se gândea mai întâi de toate la copii, aşa face o mamă. Un soldat îşi apără țara, iar o mama se gândeşte la copiii ei. Poate că țipase la el, urlase. Că era un incapabil, că-i dezamăgise. Şi atunci Peter făcuse aşa cum învățase: când conflictele nu pot fi soluționate pe cale paşnică, îți împuşti inamicul. Alexandra devenise inamicul.

În sfârşit.

În sfârşit Niels avea un detaliu de care putea să se folosească. O să-i vorbească lui Peter-soldatul. Avea să apeleze la onoarea lui, la bărbăţia lui.

5

Murano, Veneția

Început de iarnă – plin sezon de sinucideri pe continentul european. Dar aici nu era vorba de sinucidere. Ci de răzbunare. Altfel nu ar fi folosit sârmă de oțel pentru spânzurătoare. Nici măcar nu era greu să găseşti frânghie pe insula aceea, cu atâția constructori de bărci.

Flavio ieşise să vomite în canal; văduva sticlarului decedat îşi luase tălpăşița de ceva vreme. Pe uliță, să-şi găsească consolare prin vecini. Tommaso putea să o audă urlând sporadic. În fața casei se adunase un grup de localnici. Reprezentantul sindical de la sticlărie, un călugăr de la mănăstirea San Lazzaro, un vecin şi un vânzător. Ce treabă avea acolo vânzătorul? se întrebă Tommaso. Poate să încaseze ultimele facturi neachitate înainte să fie prea târziu? Incredibil ce făcuse criza financiară din oameni şi imaginea lor de sine. Iar ca locuitor pe insula Murano te aflai cu atât mai mult în zona de risc: izolarea, societatea închisă, rolurile fixe. Nu e de mirare că Veneția, aproape pe nesimțite, ajunsese în topul statisticilor sinuciderilor din întreaga Italie.

Casa: umedă, prost luminată, tavanul scund. Tommaso privi afară pe fereastră şi zări chipul unei femei. Tocmai dădea să muşte dintr-un sandvici. Îl privi cu o mină vinovată, îi zâmbi şi ridică din umeri. Doar avea dreptul să-i fie foame, chiar dacă sticlarul murise. Tommaso îi putea auzi vorbind în fața casei. Mai ales pe reprezentantul sindical. Despre copiile ieftine de suvenire, care erau produse în Asia, importate şi vândute turiştilor. Şi le furau localnicilor locurile de muncă. Lor care, de-a lungul secolelor, transformaseră meşteşugul sticlăriei într-o artă. Era scandalos!

Tommaso îşi privi din nou telefonul. Ce dracului se întâmplase cu fotografiile? Sticlarul se clătina puțin. Tommaso se temea că sârma de oțel nu avea să-l mai țină mult timp. Dacă vertebra din ceafă îi ceda, sârma avea să taie

în carne, secerându-i capul.

— Flavio! strigă Tommaso.

Flavio îşi făcu apariţia în cadrul uşii.

— Scrie raportul.

— Nu pot.

— Taci din gură. Scrie ce-ţi dictez. Dacă vrei, întoarce-te cu spatele.

Flavio luă un scaun, îl întoarse spre peretele umed şi se aşeză pe el. Mirosea a funingine. De parcă cineva stinsese focul din vatră cu o găleată de apă.

— Eşti gata?

Flavio stătea cu carneţelul pregătit, privind hotărât în perete.

Tommaso începu cu introducerea oficială:

— Am sosit la faţa locului cu puţin înaintea orei două. Apelul de urgenţă a fost efectuat de văduva sticlarului, Antonella Bucăti. Scrii?

— Da.

Sirena. În sfârşit se auzea sirena. Tommaso ascultă cu atenţie. Ambulanţa oprea sirena când intra din lagună pe insulă, înaintând pe canalul prost întreţinut. Hârâitul motorului şi încercarea monotonă a valurilor de a măcina digul pe jumătate putrezit anunţă sosirea ambulanţei cu câteva secunde înainte ca echipa de prim ajutor să sară pe uscat. Strălucirea albastră a girofarului lumina încăperea la intervale regulate, amintindu-i lui Tommaso cât de întuneric putea să fie în Veneţia pe timp de iarnă. De parcă umezeala ar fi absorbit ultimele rămăşiţe de lumină emanate de puţinele case care încă erau locuite. Restul Veneţiei zăcea în beznă. Cea mai mare parte a oraşului fusese cumpărată de americani sau de arabi, care nu locuiau aici decât cel mult două săptămâni pe an.

Tommaso sesiză detaliul acela în momentul în care telefonul scoase un bip: pantofii negri ai spânzuratului aveau călcâiele albite. Tommaso răzui uşor un călcâi, iar pulberea aceea albicioasă se desprinse de îndată de pantof.

— Putem să-l dăm jos? întrebă Lorenzo, şoferul ambulanţei. Tommaso fusese coleg de şcoală cu el. O dată chiar se luaseră la bătaie. Câştigase Lorenzo.

— Nu încă.

— Să înţeleg că e vorba de vreo omucidere?

Lorenzo se pregăti să taie sarma şi să-l dea jos pe sticlar.

— Flavio! striga Tommaso. Dacă atinge cadavrul, pune-i cătuşele.

Furios, Lorenzo bătu cu piciorul în podea.

— Lanterna? Tommaso întinse mâna.

Flavio îşi ţinea mâna la gură şi lăsă ochii în podea când îi întinse lanterna lui Tommaso. Pe podea nu se vedea nicio urmă. Iar asta era de-ajuns. În bucătărie, acolo unde sticlarul atârna de grindă, fusese măturat cu grijă. Spre deosebire de sufragerie, unde podeaua era murdară. Telefonul scoase din nou un bip. Tommaso deschise uşa din spate. Grădina de zarzavat crescuse la întâmplare. Un butuc de viţă-de-vie se întindea câţiva metri în aer. Cândva, cu mult timp în urmă, cineva încercase să-i dea o formă, să-l facă să înconjoare acoperişul terasei, dar renunţase, lăsându-l să se răsucească după soare. Acum se târa în sus, spre acoperiş. În atelier era lumină. Tommaso străbătu în câţiva paşi grădina de zarzavaturi şi deschise uşa. Spre deosebire de restul casei, în atelier era ordine şi curăţenie. Migălos de curat.

Încă un mesaj apăru pe ecranul mobilului. Soseau în valuri. Încă nu îndrăznea să se uite la ele.

Podeaua din atelier fusese turnată în beton alb. Tommaso o scrijeli uşor; suprafaţa acesteia era poroasă, ca şi cum ar fi fost din cretă. La fel ca praful de pe călcâiele sticlarului. Tommaso se aşeză pe un scaun. Îl auzi pe Flavio strigându-l, dar se făcu că nu-l aude. Suspiciunea lui fusese întemeiată. Nu era sinucidere. Era răzbunare. Răzbunarea soţiei. Sticlarul fusese omorât aici, apoi târât prin atelier, ceea ce făcuse ca praful să se adune pe călcâiele pantofilor.

— Ce faci aici?

Tommaso se uită la Flavio, care stătea în pragul uşii.

— Te simți bine? Arăți un pic bolnav.

Tommaso îi ignoră diagnosticul.

— O să avem nevoie de medicul legist. Şi de experții criminalişti din Veneto.

— De ce?

Tommaso îşi lăsă degetele să alunece pe suprafața podelei, apoi le ridică demonstrativ în aer pentru ca Flavio să poată vedea cum se albiseră.

— Acelaşi praf s-a acumulat pe călcâiele lui, dacă ai să te uiți mai bine.

Flavio avu nevoie de câteva secunde până să-i pice fisa.

— Să o arestăm pe văduvă?

— Ar fi un început.

Flavio clătină din cap şi o expresie tristă se întipări pe față. Tommaso ştia precis prin ce trecea Flavio în secundele acelea. Descurajare. Povestea pe care aveau să o audă de la văduvă în următoarele câteva ore urma să aibă de-a face cu mizerie, băutură, locuri de muncă pierdute, violență domestică şi pandaliile de insular. Era povestea Veneției din zilele acelea. Undeva, probabil că se afla o asigurare de viață care o momise – sau poate că văduvei i se urâse, pur şi simplu? Flavio sună la secție, făcându-şi curaj pentru a efectua arestările necesare. Tommaso oftă adânc. În noaptea aceasta o să fie sfârşitul lumii, se gândi el. Cu mare greutate, reuşi să citească mesajele din telefon. Patru fotografii din India, de la Giuseppe Locatelli. Tommaso îşi scoase ochelarii de citit şi studie prima fotografie: semnul de pe spatele mortului. Exact la fel ca şi în celelalte cazuri. Apoi văzu o imagine detaliată a semnului de pe spate.

— 34, bălmăji el ca pentru sine. Încă doi.

6

Dortheavej, Copenhaga

Maniaco-depresiv. Niels îl auzi pe Leon şuşotind cu poliţiştii de cealaltă parte a uşii. Ştia prea bine că acesta era termenul pe care îl foloseau când vorbeau despre el. Şi mai ştia şi ce anume însemna acest termen în dicţionarul lor: că-i lipsea o doagă. Dar Niels nu era maniaco-depresiv. Doar că uneori se simţea în al nouălea cer şi gata de orice. Iar alteori – de parcă se înecaseră toate corăbiile pe fundul mării. Ultimul tur pe fundul mării durase câteva luni.

Niels îşi privi picioarele desculţe în timp ce păşea pe podea. Încă îi mai tremurau; din cauza frigului îi era foarte greu să atingă o stare adecvată, de control. Chiar îi dădu prin minte să plece. Să evadeze. Să-l lase pe Leon să rezolve treaba în varianta sângeroasă. Niels nu-şi folosise niciodată arma de serviciu. Şi nici nu avea să o facă vreodată. O ştia prea bine. Nu putea. Poate că din cauza aceasta sfârşise ca negociator – singura specializare din poliţie în care nu aveai nevoie să fii înarmat.

Niels îşi drese glasul şi striga:

— Peter! Mă crezi idiot? Niels se apropie încă doi paşi de dormitor. Crezi că nu ştiu cum e, cum te simţi? Când ai o muncă din asta, ca a ta şi ca a mea.

Ştia că Peter îl asculta. Putea să îi audă respiraţia. Acum nu mai avea decât să-i câştige încrederea ca să-l poată convinge să le dea drumul copiilor.

— Lumea nu ştie cum este să iei viaţa cuiva. Că simţi de parcă ţi-ai lua propria viaţă.

Niels lăsă cuvintele acelea să plutească în aer câteva clipe.

— Vorbeşte, Peter! strigă el pe un ton de comandă.

Tonul acesta aspru îl luă chiar şi pe el prin surprindere. Dar Peter era soldat, primise un ordin.

— Am spus vorbeşte, soldat!

— Ce vrei? strigă Peter din dormitor. Apoi repetă: Ce

dracului vrei?

— Nu, *tu* ce vrei, Peter? Ce vrei tu? Vrei să scapi de aici? Să fiu al dracului dacă nu te înțeleg perfect. E o lume crâncenă.

Niciun răspuns.

— Am să intru în dormitor acum. Sunt neînarmat şi nu am haine pe mine, aşa cum ai cerut. Am să împing uşor uşa ca să poți să mă vezi.

Niels făcu cei trei paşi care îl despărțeau de uşă.

— Am să deschid uşa acum.

Aşteptă câteva secunde. Era crucial să-şi controleze respirația. Nu-şi permitea să arate nici cea mai mică urmă de nervozitate. Închise ochii o clipă. Îi deschise, apoi împinse uşa. Se postă în pragul uşii. Pe pat zăcea o fată. 14-15 ani. Clara. Prima-născută. Zăcea lipsită de viață. Sânge pe cearşafuri. Peter stătea într-un colț al camerei, privindu-l surprins pe bărbatul din cadrul uşii.

Soldatul era îmbrăcat în uniformă. Privirea îi şovăi o clipă. Era un animal rănit. În mână ținea o armă de vânătoare, pe care o îndreptă spre Niels, iar între picioare avea o sticlă goală.

— Tu n-ai niciun drept să-mi comanzi, şopti Peter.

Nu mai suna la fel de sigur.

— Unde e Sofie?

Peter nu răspunse, dar sunete înfundate se auziră de sub pat. Coborî puşca şi făcu un semn cu țeava armei spre micuța Sofie care zăcea ghemuită sub pat.

— O să ne ducem de pe lumea asta, spuse soldatul şi, pentru prima oară, îl privi pe Niels în ochi.

Niels îi susținu privirea. Nu-l scăpă din ochi.

— Da. O să ne ducem. Dar nu şi Sofie.

— Ba da, toată familia.

— Am să mă aşez acum.

Niels se aşeză. Sângele fetei moarte picura din pat pe podea, atingând piciorul desculț al lui Niels. Un miros greu, de plăpumi învechite şi alcool, duhnea în aer. Niels aşteptă

câteva clipe. Peter ezita să o împuşte pe mezină, îşi dădu seama imediat. Există multe modalităţi de a negocia cu un deţinător de ostatici, multe tehnici. Atât de multe, încât Niels rămăsese în urmă după ce doi dintre colegii săi fuseseră la cursuri în SUA, chiar la FBI. Niels ar fi putut să se ducă şi el la cursuri, dar fobia lui de a călători îl ţinuse acasă. Numai gândul să se aşeze într-o carapace de metal de o tonă şi să atârne deasupra Atlanticului, la nici mai mult, nici mai puţin de 40.000 de picioare înălţime, îi tăia orice chef să călătorească. Rezultatul fusese destul de previzibil. Şefii nu îl mai foloseau pe Niels. Doar dacă ceilalţi erau bolnavi sau plecaţi în concediu, ca în seara aceea.

Conform manualului, următorul pas era să iniţieze negociere cu Peter. Să îl facă să vină cu nişte dorinţe sau cerinţe, orice. Numai să poată trage de timp şi să-i permită creierului să se mai relaxeze. Ar fi putut fi ceva foarte banal, nişte whisky sau ţigări. Dar Niels renunţase de mult la manual.

— Sofie!

Niels strigă din nou.

— Sofie!

— Da, se auzi de sub pat.

— Eu şi cu tatăl tău avem ceva de vorbit. Treburi de oameni mari. Trebuie să ne laşi singuri!

Niels vorbea pe un ton aspru şi nu îşi luă ochii de la Peter nici măcar o secundă. Sofie nu răspunse. Niels era acum ofiţerul lui Peter, superiorul lui, aliatul lui.

— Acum ai să faci exact ce îţi spunem eu şi cu tatăl tău! Ieşi afară. Afară din casă!

Niels auzi în sfârşit cum ceva se mişcă sub pat.

— Nu te uita la noi! Ieşi numai, spuse Niels cu voce tare.

Auzi paşii micuţi alergând prin sufragerie, apoi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se. În cameră rămăseseră Niels, Peter şi cadavrul unei adolescente.

Niels îl examină pe soldat. Peter Jansson, 27 de ani. Soldat eliberat din funcţie. Un desăvârşit erou danez. Peter

întorsese acum arma către sine, cu țeava lipită sub bărbie.

Soldatul închise ochii. Niels aproape că îl auzea pe Leon şoptind afară, pe scară: „Lasă-l să o facă, Niels. Laşă flăcăul să-şi zboare creierii”.

— Cum vrei să fii înmormântat?

Niels era perfect calm. Îi vorbea soldatului de parcă ar fi fost confidenți.

Peter deschise ochii. Fără să se uite la Niels. Privea în sus, poate că era credincios. Niels ştia că mulți dintre soldații care erau trimişi pe front obişnuiau să-l viziteze pe preotul de campanie mai mult decât ar fi vrut să o admită.

— Vrei să fii incinerat?

Soldatul îşi încleştă şi mai tare mâna pe arma.

— Să transmit cuiva vreun mesaj din partea ta? Am să fiu ultima persoană care o să te vadă în viață.

Nicio reacție din partea lui Peter. Soldatul respira greu. Acest ultim gest – să-şi ia propria viață – presupunea mai mult curaj decât îi trebuise pentru a le lua viața fiicei şi soției lui.

— Peter, vrei să caut pe cineva anume? Cineva căruia vrei să îi transmiți un ultim mesaj?

Niels îi vorbea lui Peter de parcă acesta se afla deja cu un picior în mormânt. În pragul lumii de dincolo.

— Ceea ce ai trăit tu în Irak. Nimeni n-ar trebui să treacă prin asta.

— Nu.

— Iar acum vrei să mergi mai departe.

— Da.

— Te înțeleg prea bine. Vrei să fii amintit pentru ceva anume? Ceva bun?

Peter se gândi. Niels putea sa vadă că tactica lui prinsese. Pentru prima oară, Peter începuse să se gândească la altceva decât să-şi zboare creierii, lui şi familiei lui, şi lumii ăsteia infecte. De aceea Niels nu-i dădu răgaz:

— Peter! răspunde-mi! Ai făcut cuiva un bine, ce anume?

— Era o familie... un sătuc de lângă Basra care se afla

sub foc teribil, începu Peter, dar Niels putea să vadă că îi lipseau puterile.

— Era o familie irakiană? Şi i-ai salvat.

— Da.

— Ai salvat nişte vieți. Nu ai luat numai vieți. Ai să fii pomenit şi amintit pentru asta.

Peter îşi coborî arma. Pentru o clipă, îşi lăsă garda ca un boxer lovit.

Niels reacționă rapid. Se afla lângă soldat şi apucă puşca de țeavă. Peter se uită surprins la Niels. Nu voia să-i dea drumul. Niels îl lovi hotărât cu dosul palmei în cap.

— Dă-i drumul! îi strigă el lui Peter.

La început, Niels crezu că Peter horcăise şi gemuse aşa. Dar acesta stătea nemişcat şi arăta de parcă se dădu bătut. Cu puşca în mână, Niels se întoarse. Fata de pe pat mişca.

— Leon! strigă Niels.

Polițiştii dădură năvală. Cu Leon în frunte, mereu în limite. Se aruncară asupra soldatului, chiar dacă acesta nu opuse rezistență. Paramedicii se înghesuiră sus pe scară.

— Trăieşte! strigă Niels şi se grăbi afară din cameră. Cineva stătuse pregătit la uşă cu o pătură şi i-o aruncă în spate. Niels se opri în pragul uşii şi privi în urmă. Peter plângea. În colaps total. Face bine să plângi, Niels o ştia prea bine. Unde erau lacrimi, era speranță. Paramedicii o aşezaseră pe fată pe o targă şi acum o scoteau din apartament.

Niels se ascunse în bucătărie, sub pătura groasă care duhnea a câine polițist şi îi lăsă pe ceilalți să-şi facă treaba. Familia avusese chiftele la cină. Cu sos bearnaise din praf vândut la plic.

Afară încă ploua. Sau era prima zăpadă a anului? Cărnurile se aburiseră.

— Bentzon.

Leon se îndrepta spre el. Se apropie.

— Tot timpul am vrut să te întreb o chestie.

Niels aşteptă. Lui Leon îi mirosea gura.

— Ce dracului îți trece prin cap?
— Chiar vrei să ştii?
— Da.
Niels respiră adânc. Cât aşteptă răspunsul, Leon profită şi înfulecă ultimele chiftele ale familiei. Le întindea bine în sosul bearnaise, după care şi le îndesa în gură.
— Mă gândesc la ceva ce am auzit la radio, despre Avraam şi Isaac.
— Mă temeam că ai să-mi răspunzi ceva de genul ăsta.
— Tu ai întrebat.
Leon molfăi în continuare:
— Şi ce e cu ei? Nu prea le am eu cu treburile astea.
— Era un preot la radio care spunea că nu e bine să predici pilda aceasta. Ți-o aminteşti? Dumnezeu îi spune lui Avraam să-şi sacrifice propriul fiu pentru a-şi dovedi credința.
— Îi dau dreptate preotului. Sună bolnav rău de tot, trebuie să interzică prostia asta.
— Oare noi nu facem acelaşi lucru? îi trimitem pe tinerii aceştia la război, undeva departe, în deşert şi le cerem să se sacrifice în numele unei credințe.
Leon îl privi câteva clipe pe Niels. Zâmbi uşor, dădu teatral din cap şi pe-aici îi fu drumul.

7

Aeroportul Charleroi – Bruxelles, Belgia

Răzbunarea are să fie mântuirea lui.

Gândul acesta era limpede ca lumina zilei în capul lui Abdul Hadi în timp ce îl privea cu dispreț pe ofițerul de la controlul de securitate. Dacă într-adevăr aş fi avut de gând să deturnez vreun avion, controlul vostru penibil de securitate nu ar fi avut cum să-mi stea în cale.

Dar nu era chiar atât de simplu. Nu voia să deturneze un avion şi să-l piloteze în cartierul general al Uniunii Europene. Nu or să apară imagini la televizor cu rudele pasagerilor, urlând şi plângând când companiile aeriene aveau să afişeze listele cu numele victimelor. Această răzbunare are să fie mai altfel, avea să fie o răzbunare justițiară.

Ofițerul îl privi iritat. Abdul Hadi înțelesese de la bun început întrebarea, dar simțea cum îi cresc puterile de fiecare dată când îl făcea pe ofițer să repete cererea aceea absurdă.

— Can you take your shoes off, sir?[10]spuse ofițerul, ridicând glasul.

Abdul Hadi se uită la occidentalii care tocmai trecuseră de controlul de securitate fără a fi nevoiți să-şi scoată pantofii din picioare. Clătină din cap, se dădu înapoi, trecând pe sub tocul acela de uşă ciudat, care nu era fixat în vreun perete şi care piuie dacă ai monede în buzunar. Îşi dădu jos pantofii din picioare, calm şi sigur, şi îi puse într-o ladă de plastic. Poate cred că ascund vreo lamă de cuțit în pantof, precum Mohamed Atta, se gândi el înainte de a trece din nou pe sub scanner. Un alt ofițer îl solicită. De data aceasta, bagajul lui de mână urma a fi suspus unui tratament diferit de al celorlalți. Cu mai multă suspiciune. Abdul Hadi privi în jurul său, prin aeroport, cât timp ofițerii răscoliră prin cutia cu

---

10 Domnule, vă rog să vă scoateți pantofii (în engl. în text).

articole de toaletă. Tintin şi praline de ciocolată. Nu ştia prea multe despre Belgia, dar ştia că țara era faimoasă pentru aceste două lucruri. Îşi mai amintea şi că două femei belgiene de vârstă mijlocie fuseseră ucise cu un an în urmă în Wadi Dawan. Nişte soldați de-ai lui Allah atacaseră un convoi de occidentali şi cele două femei fuseseră omorâte. Abdul Hadi clătină din cap. El nu s-ar fi încumetat să conducă prin deşertul Wadi Dawan fără protecție.

Deasupra magazinului duty-free atârna o hartă a lumii. O privi în timp ce ofițerii deschideau buzunarele genții şi scoteau bateriile din aparatul de ras. Terorismul desenase o nouă hartă a lumii, se gândi el. Iar New Yorkul era capitala acesteia. Mumbai căpătase şi el o nouă semnificație, la fel ca Madrid şi metroul din Londra. Sharm el-Sheik, Tel Aviv şi Ierusalim. Ai lui scoseseră ditamai bidineaua şi începuseră să vopsească lumea în roşu, trasând o nouă hartă a lumii în care nimeni nu avea să nu se gândească la castaniete când auzea de Madrid sau de Statuia Libertății când venea vorba de New York. Avea să îi cuprindă frica în schimb.

Un nou ofițer li se alătură celor doi de dinainte, care stăteau aplecați asupra genții lui. Poate că un soi de superior? Fără a-şi ridica ochii din geantă, acesta îl întrebă:

— V-ați făcut singur bagajul, sir?

— Da, bineînțeles. Este geanta mea.

— Unde călătoriți?

— La Stockholm.

— Munciți acolo?

— Nu. Merg în vizită de familie. Am viză. E vreo problemă?

— De unde veniți, sir?

— Din Yemen. E vreo problemă?

Ofițerul îi dădu geanta înapoi fără să schițeze măcar un gest de scuză.

Abdul Hadi se aşeză în mijlocul sălii de aşteptare din zona plecărilor: magazine, reclame la filme şi reclame la stiluri de viață. Se simți dezgustat. Occidentul şi obsesia bizară a occidentalilor cu siguranța. E fantezie pură, se gândi el. Ca şi

iluziile despre produsele lor şi ce pot face acestea pentru ei. Acum călătorii cred că totul e în regulă, că sunt în siguranță. Dar nu sunteți în siguranță! Nici în vis nu s-ar fi gândit Abdul Hadi să încerce să treacă înarmat de controlul de securitate. De ce să complice lucrurile? Totul fusese pregătit dinainte pentru el când avea să ajungă la destinație. Ştia prea bine unde trebuia să ajungă. Ştia cine avea să moară şi cum avea să procedeze.

Stockholm – întârziat

Privi ecranul care afişa plecările. Nu conta, avea suficient timp. Avea să aterizeze la Stockholm în timp util. Cineva avea să îl întâmpine la aeroport, să-l ducă la gară şi să-i indice trenul spre Copenhaga.

Se uită la pasagerii din jurul lui şi îşi spuse din nou: Nu, nu sunteți în siguranță. Gândul acesta îl înveselea. Puteți să-mi răscoliți gențile, puteți să-mi cereți să-mi scot pantofii din picioare; puteți chiar să-mi pretindeți să mă dezbrac de tot, aşa cum ați făcut la primele două aterizări. Şi tot nu vă va salva.

Se gândi la umilința suferită pe aeroportul din Mumbai. Singurul din rând care fusese luat deoparte. Îi urmase supus la subsol. Doi ofițeri de securitate mergeau înainte şi doi ofițeri indieni în urma lui. Încăperea nu avea ferestre. Nici scaune, nici masă. Trebui să îşi aşeze hainele pe podea. Ceruse un scaun, podeaua era murdară. În loc de răspuns, îl întrebaseră dacă vrea să prindă avionul sau avea de gând să facă scandal. Cugetă dacă să facă scandal. Occidentalii nu erau niciodată tratați aşa, nici măcar atunci când erau suspectați. Dar îşi concentră toate gândurile asupra scopului său. Asupra răzbunării.

Îşi continuă firul gândurilor: niciodată nu o să fim acceptați în lumea voastră. Tolerați, poate. Dar nu acceptați. Nu pe picior de egalitate. Discutase cu fratele lui mai mic despre asta chiar înainte să plece. Dacă nu avea să se mai întoarcă acasă, fratele cel mic avea să devină capul familiei. De aceea fratele cel mic se întorsese acasă din Arabia

Saudită, unde fusese la muncă. Saudiții aproape că erau şi mai rău decât occidentalii. Decadenți. Penibili. Ipocriți. Toată lumea ştia că femeile lor acoperite de văluri nu făceau decât să joace teatru. Vineri după-amiază, stăteau în vreun charter privat în drum spre Beirut. Femeile se schimbau în avion. Aruncau burqa, iar bărbații schimbau la Hugo Boss. Abdul Hadi studiase la Universitatea Americană din Beirut în anii de dinaintea războiului civil. Îi vedea pe saudiți cum veneau weekend de weekend, complet transformați la sosire. Femeile stăteau la plajă în bikini, iar bărbații se duceau să bea şi să joace Black Jack la cazinoul cel mare. Nu ştia pe cine ura mai tare: pe saudiții care se jucau de-a occidentalii în weekend, în singurul oraş din lume care îți permitea aşa ceva, sau pe occidentalii care îi ademeniseră să se comporte astfel. Îi ademeniseră cu promisiuni de libertate. Libertatea de a putea încerca să obțină aceleaşi lucruri ca şi ei. Dar nu puteau. Abdul Hadi ştia asta din proprie şi amară experiență. Chiar dacă era un bărbat chipeş, mai ales înainte să încărunțească, nu avea nicio şansă la americancele de la universitate.

În fine, existase una care să răspundă „da” la invitaţia lui. *Caroline*. Se duseseră împreună la cinema şi văzuseră *Fălci*. Dar aceasta îşi pierduse subit interesul față de el când aflase că nu era libanez. Caroline nu voise decât un pic de colorit local. Unul care să o ducă în corturile beduinilor, care să-i arate adevăratul Liban înainte să se întoarcă acasă.

Stockholm – întârziat

Din ziua când Caroline începuse să se prefacă a nu-l mai cunoaşte în campus, jurase ca niciodată să nu mai încerce cu americancele. Pe vremea aceea, locuia împreună cu fratele lui într-o cameră închiriată, în clădirea din spatele Hotelului Commodore. În vârful clădirii se afla o piscină care niciodată nu era umplută cu apă. Curtea din spate, în schimb, o împărțeau cu o clinică privată şi în fiecare după-amiază vedeau cum sunt cărate afară, în saci uriaşi, resturile umane de la operațiile estetice. Femeile saudite scăpau de grăsimi

sau îşi îndreptau nasurile ca să poată ajunge să semene cu Caroline şi cu soiul ei. Dar niciodată nu aveau să fie ca ea. Şi până când restul populației arabe nu avea să-şi dea seama de acest lucru, nu aveau să găsească adevărata libertate. Să fii captiv într-o iluzie din care niciodată nu ai să faci parte e o puşcărie. De aceea era bine că începuse cineva să retraseze harta lumii.

— Boardingcard, please.[11]

Abdul îi întinse stewardesei suedeze cartea de îmbarcare. Aceasta îi zâmbi. Trecuse multă vreme de când cineva îi zâmbise.

— The airport în Stockholm la still closed because of the snow, sir[12], adăugă ea şi sună sincer când îl numi *sir*, cu respect. Nu ca ofițerii de securitate care foloseau *sir* ca pe o parolă ce le dădea voie să te supună unui tratament umilitor. *Open your bag*, *sir*. *Take off your clothes*, *sir*.[13]

— We will board as soon as they open again.[14]

Stewardesa continua să-i zâmbească, iar Abdul Hadi simți cum se încălzeşte pe dinăuntru. Nu, tot aia, se gândi Abdul Hadi. E prea puțin şi prea târziu.

---

11 Cartea de îmbarcare, vă rog (în engl. în text).

12 Aeroportul din Stockholm este în continuare închis, din cauza zăpezii, domnule (în engl. în text).

13 Deschideți geanta, domnule. Scoateți-vă hainele, domnule (în engl. în text).

14 Vom începe îmbarcarea de îndată ce aeroportul se va deschide din nou (în engl. în text).

8

Clădirea Carlsberg, Copenhaga

Uşa liftului se închise cu un suspin delicat şi îl aştepta pe Niels să se hotărască. Acesta făcu ceea ce făcea întotdeauna: introduse cheia, roti şi apăsă pe butonul pentru etajul 20. Simţi un uşor bâzâit în podea când liftul îşi începu dialogul cu contragreutatea. Senzaţia aceea îl făcu să se gândească la sex. Trecuse multă vreme de când avusese ultima oară parte de asta.

Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise şi Niels intră direct în apartament. Fie avea musafiri nepoftiţi, fie uitase să stingă lumina. Probabil că ultima variantă, conchise el şi intră în sufrageria spaţioasă. Era la fel de goală ca atunci când o părăsise. Şi totuşi. Cineva fusese acolo. Un uşor miros de... A doua zi avea să o întrebe pe Natasja, care locuia în apartamentul de dedesubt. Deţinea un rând de chei de la apartamentul lor şi le mai dădea, din când în când, drumul muncitorilor. Chit că blocul Carlsberg fusese complet restaurat cu doi ani în urmă, rămăseseră al naibii de multe de reparat: ba ventilaţia, ba cablurile electrice, ba conductele de gaz.

Iniţial, Carlsberg construise clădirea aceasta înaltă de 85 de metri pe post de siloz, pentru depozitarea malţului. Dar când Berăria Regală fuzionase cu celelalte fabrici de bere, depozitul de malţ devenise de prisos. Lui Niels nu îi mai plăcea atât de mult berea. Ca mulţi alţii la vârsta şi la salariul lui, o dăduse pe Cabernet-Sauvignon. Şi de ce n-ar fi băut o jumătate de sticlă chiar în seara aceea? Sau una întreagă? Avea să sărbătorească sau să jelească? Să sărbătorească supravieţuirea cuiva sau să jelească moartea cuiva. Of, dă-o încolo de treabă! Niels deschise sticla, chiar dacă nu-şi clarificase încă starea de spirit.

Era aproape două noaptea, dar Niels nu se simţea obosit. Ploaia izbea în fereastra panoramică. Puse nişte Beatles şi

dădu muzica tare, ca să poată auzi *Blackbird* din baie. Se spălă de sângele fetei, care se scursese pe picioare, apoi, aproape ca într-un ritual, se aşeză în faţa computerului. Ca de fiecare dată când venea acasă. Sau când se trezea din somn. Ezită înainte să-l pornească. Îi era dor de Kathrine. Îi era dor de prezenţa cuiva în apartament. Se simţea străin când ea nu era aici.

* * *

Kathrine era asociată la firma de arhitecţi care se ocupase de reamenajarea silozului şi transformarea acestuia în apartamente de lux. Fusese dorinţa ei să îl cumpere pe cel mai frumos dintre ele. Se îndrăgostise până peste cap, spusese ea. Niels fusese şi el tentat. Poziţia acestuia, sus în turnul Carlsberg îl atrăsese. Cea mai minunată privelişte asupra Copenhagăi din tot oraşul. Pe vremea aceea încă mai mirosea în toată zona când fabrica de bere dădea drumul la cazane. Apoi, producţia de bere fusese mutată cu totul, Niels nu ştia precis unde. Poate că în Asia, la fel ca multe altele. Era mulţumit că putoarea malţului fermentat nu îl mai lua cu asalt în fiecare dimineaţă. De parcă un alcoolist cu ştate vechi i-ar fi duhnit în nas.

Niels privi în jurul său, la cele două canapele de firmă aşezate faţă în faţă. La măsuţa solidă, pătrăţoasă. O adâncitură în granitul roşcat al mesei îţi permitea să faci focul. Cu bioetanol. Complet inodor, se evaporă complet, îi explicase Kathrine unui Niels sceptic. Dar, într-adevăr, arăta foarte frumos când te aşezai la masă, cu focul aprins. Încă nu invitase pe nimeni de la secţie în apartamentul lui. Dar nu ducea lipsă de îndemnuri din partea lui Kathrine:

— Invită-ţi şi tu colegii să vină în vizită, îi spunea ea adesea. Dar Niels nu putea să-i invite şi nici nu-i putea mărturisi lui Kathrine de ce îi era jenă. Nu pentru că priveliştea din turnul de bere fusese plătită cu banii ei – cu gândul acesta se obişnuise –, ci pentru că niciunul dintre

colegii lui nu şi-ar fi putut permite vreodată un asemenea loc. Vedere panoramică la 360 de grade. Când stătea seara în cadă, doar cu lumânările aprinse, micile pete din marmura italienească sclipeau luându-se la întrecere cu luminile oraşului şi cu cerul înstelat al nopții.

* * *

Porni computerul. Cine ştie, poate Kathrine încă mai era trează la ora aceea. Cât era ceasul în Cape Town? O oră mai mult... ora trei noaptea. Pe lista contactelor Online, Kathrine apărea ca şi cum ar fi fost logată, dar ea nu-şi închidea aproape niciodată Macbook-ul. Însemna, aşadar, că nu era trează.

— Unde să mergem în seara asta? se întrebă Niels şi luă la rând lista contactelor online.

Amanda din Buenos Aires era online. Ronaldo din Mexic. Era noapte în Europa, aşa că aproape niciun european nu era online. În afară de Louis din Málaga. Afurisitul era mereu online. Cine ştie, poate că nici nu avea o viață dincolo de monitor. Niels se simțise mai puțin bolnav, mai puțin special, după ce descoperise rețeaua aceasta de contacte. O rețea globală pentru cei care nu puteau călători. Persoane care, în mare, nu-şi părăsiseră niciodată țara. Fobia aceasta exista, din câte se pare, în tot felul de nuanțe. Niels discutase online chiar cu persoane care nu erau în stare să se deplaseze dincolo de oraşul lor. Aşa începuse totul. Niels se simțise dintr-odată complet normal. Fusese şi în Malmo, şi în Hamburg. Chiar şi în Lübeck, în luna de miere. Disconfortul lui fizic devenise serios abia când să ajungă la Berlin. Kathrine îl forțase o dată să meargă până acolo, dar i se făcuse rău şi tremurase tot weekendul.

— O să treacă, o să treacă, îl liniştise ea, în timp ce se plimbau pe Unter den Linden. Dar nu îi trecuse. Nimeni nu-l înțelegea. Nimeni, în afară de cele câteva sute de oameni din rețeaua lui. Sau poate că doar păreau că nu-l înțeleg. Căci nu

era o fobie neobişnuită: „Air and travel phobia”[15], Niels citise o grămadă despre ea. Unele studii susțineau că unul din zece oameni de pe întreaga planetă suferea, într-o măsură mai mare sau mai mică, de această fobie. Încercase să-i explice şi lui Kathrine. Că în momentul în care ajungea la câteva sute de kilometri depărtare de acasă, sistemul lui o lua, pur şi simplu, razna.

Mai întâi tulburările digestive. Nu mai ieşea afară. De aceea nu puteau pleca undeva mai mult de un weekend. După intestine, începeau să-l supere căile respiratorii. Iar în jurul Berlinului, muşchii începuseră şi ei să opună rezistenţă. Genul acesta de detalii erau discutate în rețeaua lui. Niels ştia că din cauza asta avea o înclinație spre depresie. Stagna, pur şi simplu. Pentru că nu putea să călătorească şi uneori se simțea de parcă ar fi avut un bloc de beton de o tonă atârnându-i în jurul taliei. În alte perioade era copleşit de energie. Nu vedea decât partea bună a lucrurilor – iar lumea credea că are tendințe maniacale.

— Hi Niels! How are things în Copenhagen?[16]

Era Amanda din Argentina. Avea 22 de ani. Era studentă la Academia de Arte Plastice şi în ultimii 15 ani nu ieşise niciodată din Buenos Aires. Mama Amandei murise într-un accident de aviație când Amanda avea numai şapte ani, aşa că în cazul ei fobia avea o explicație psihologică. Dar, în cele mai multe cazuri, nu exista nicio explicație. Niels, cel puțin, nu avea vreo explicaţie pentru fobia lui. Încercase totul. Psihologi. Hipnoză. Dar nu reuşea să găsească nicicum cauza. Pur şi simplu, nu putea.

— Hello beautiful, it is colder than were you are.[17]

Regretă că scrisese „frumoaso”. Suna a replică de bosorog. Dar Amanda chiar era frumoasă. Îi privi fotografia de la

---

15 Fobie de zbor şi călătorit (în engleză, în text).

16 Bună, Niels? Cum e viața în Copenhaga? (în engleză, în text).

17 Bună, frumoaso, e mai frig decât la tine (în engleză, în text).

profil. Ochii migdalați, părul negru, bogat, buzele pline. Nu se zgârcise deloc cu rujul când făcuse fotografia aceea.

Răspunsul Amandei răsări în marginea de jos a ecranului.

— Wish could be there and warm you.[18]

Niels zâmbi. Flirtau mult unii cu alții pe forumul acesta. Dumnezeule, câteva sute de oameni care nu aveau să se întâlnească niciodată. Şi, la fel ca toți ceilalți, trăiau cu cel mai mare dor de ducă în ei. Îşi trimiteau fotografii din oraşele lor natale, îşi povesteau întâmplări personale, făceau schimb de rețete. Niels postase o rețeta de pate de ficat tradițional, pentru libera folosința. Fusese ultimul răcnet. Şi el gătise rețeta de paella de la mama lui Louis şi ascultase un recital de chitară pe 12 coarde livrat tot de Louis. Se simțise de parcă ar fi fost în Málaga în persoană. Aceasta era partea frumoasă cu forumul lor. Nu discutau numai despre ceea ce nu puteau face: să călătorească, să conducă, să zboare. Nu era o vorbărie morbidă. Discutau despre ceea ce puteau: povesteau despre ei, despre țara lor, despre cultura lor. Şi trăiau lumea unu prin celălalt.

Niels schimbă câteva vorbe de complezență cu Amanda care se grăbea la şcoală. Amanda îi promise să facă fotografii cu universitatea şi cu sculptura la care lucra acum.

— Bye Niels. Handsom man,[19] şi o zbughi înainte ca el să mai apuce să-i răspundă. Dădu să închidă computerul când Kathrine răsări pe ecran.

— Niels?

Monitorul pâlpâi uşor. De parcă ar fi avut nevoie de o clipă pentru a se sincroniza cu contrapartea sa africană.

— Nu dormi?

Vocea ei era uşor răguşită.

— Tocmai am ajuns acasă.

Îşi aprinse o țigară şi îi zâmbi. Țigările erau o pasiune

---

18 Aş fi vrut să fiu acolo, să te încălzesc (în engleză, în text).
19 Pa, Niels, Arătosule (în engleză, în text)

comună. Acum, când oricum nu puteau să aibă copii. Niels îşi dădu seama că era uşor pilită.

— Se vede că am băut?

— Nu. Nu cred. Ai fost în oraş?

— Nu poți să închizi Beatles? Aproape că nu aud ce spui.

Niels închise muzica, îndreptă uşor monitorul şi o privi. – S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Nu. Absolut nimic.

Kathrine zâmbi. Niels nu voia să-i povestească cum petrecuse seara. Nu avea niciun motiv să împărtăşească suferinţa cu ea, aşa proceda mereu. Ura când lumea povestea întâmplări îngrozitoare despre copii bolnavi sau morţi. Înecați, accidente de maşină, catastrofe... de ce să audă şi alții de ele?

Kathrine îşi îndreptă camera video. Stătea în aceeaşi cameră de hotel. Pe fundal se zărea ceva ce sclipea uşor. Să fi fost oare oraşul, acolo în spatele ei? Razele lunii bătând peste Table Mountain? Sau poate Capul Bunei Speranţe? Petele acelea mici şi luminoase să fi fost oare corăbii ce lăsau Oceanul Indian în urmă?

— Ţi-am povestit despre Chris şi Marylou? Cuplul de arhitecți americani care a venit aici. Supertalentați. Unul dintre ei a lucrat cu Daniel Libeskind. În fine, au organizat o mică petrecere de casă nouă... o să-i întâlneşti personal peste câteva zile. Ne-au invitat la ei sâmbătă.

Kathrine îl privi incitată.

— Mă bucur.

— Ai luat pastilele?

— Da. Bineînțeles.

— Pot să le văd?

Niels se ridică de pe scaun şi se duse în baie. Când se întoarse, Kathrine îşi aruncase de pe ea cămaşa albă şi stătea doar în sutien. Niels ştia prea bine ce avea Kathrine de gând.

— E cald acolo, la voi? o întrebă el, tachinând-o.

— E plăcut, Niels. Cea mai minunată climă din lume. Şi o

să-ți placă la nebunie vinul lor roşu. Arată-mi pastilele.

Niels ridică pachețelul în fața camerei.

— Mai aproape.

Se supuse. Kathrine citi cu voce tare:

— Apozepam. 5 mg. Calmant împotriva fobiei de zbor.

— Allan are un prieten care le-a folosit cu mult succes.

— Allan?

— De pe forum.

— Credeam că tu eşti singurul polițist care nu poate zbura.

— Pot să zbor. Doar că nu pot călători.

— Care e diferența? Ia pastilele numai. Ia două acum, când te văd.

Niels râse şi clătină din cap. Puse două pastile pe limbă.

— Noroc.

— Pe gat cu ele, dragule.

Când pastilele dispărură împreună cu jumătate de pahar de vin roşu, Kathrine schimbă tonul, aşa cum se aşteptase.

— Vrei să ne jucăm?

— Abia aştepți, aşa-i?

— Doar ştii că vreau. Nu mă mai sâcâi. Dezbracă-te!

* * *

Kathrine era plecată de şase luni în Cape Town. La început nu voise să plece. Sau mai degrabă sunase ca şi cum nu voise să plece. Niels îi pricepuse jocul. Simțise încă de la început că scepticismul ei nu avea de-a face decât cu reacția lui. Ce avea el să spună când o să afle că pleacă?

După ce decizia fusese luată, Niels se simțise uşurat, nu pentru că se bucura la gândul că nu avea să o mai vadă pe Kathrine timp de un an, ci mai degrabă uşurat că scăpase de o incertitudine. Uneori, înainte ca ea să plece dar nu i-o destăinuise niciodată – chiar se bucurase că avea să rămână singur. Nu putea să-şi explice de ce, pentru că ştia că dorul şi singurătatea aveau să-l copleşească din plin. În ultima seară se certaseră, apoi făcuseră dragoste pe canapea. Apoi Kathrine începuse să plângă şi îi spusese că nu putea să

trăiască fără el şi că avea să-l sune pe şeful ei şi să anuleze călătoria. Dar bineînțeles că nu trecuse la fapte.

Îşi luaseră rămas-bun dimineața devreme, la maşină. Aerul era îngroşat de ploaia invizibilă. Niels se simţea complet gol pe dinăuntru. Pleoapele îi tremurau. Când Kathrine se aplecă să-l sărute, buzele ei erau calde şi moi, şi îi şopti ceva în ureche, dar nu putu să audă exact ce anume. Apoi, după ce ea plecase, stătuse toată ziua şi speculase ce anume îi spusese. *Dacă nu o să ne mai vedem*... dar în acelaşi timp avea un sentiment inexplicabil că era mai bine că nu auzise sfârşitul propoziției.

* * *

— Aşează-te ca să te pot vedea mai bine, îi spuse Kathrine.

Când se uită din nou la monitor, Kathrine i-o luase deja înainte. Stătea dezbrăcată pe scaun, pe care îl împinsese ceva mai în spate pentru ca Niels să vadă toate părțile de care îi era dor.

— Ia-o încet, dragule. Eşti atât de frumos. Vreau să te savurez.

Când venea vorba de sex, Kathrine era de pe altă planetă. O planetă unde populația nu asocia sexul cu ruşinea, sau timiditatea, sau jena. Lui Niels îi plăcea asta. Chiar dacă îi sfida propriile limite. Kathrine îl învățase să îşi îndrăgească propriul corp; nu pentru că ar fi fost vreo problema cu corpul lui. Dimpotrivă. Niels ieşise frumos de la turnătorie: înalt, fără a fi deşirat, solid fără să arate ca un buldog. Părul de pe piept se albise, Kathrine fusese înnebunită după acest fenomen şi urmărise cu lăcomie transformarea. Dar înainte de a o întâlni pe ea, pentru Niels corpul fusese un ceva înşurubat sub cap, ce făcea tot ce îi poruncea creierul. Kathrine îl învățase cum să-i permită corpului să îşi facă şi el propriile-i pofte. Iar când venea vorba de sex, linia de comandă se inversa. Corpul era cel care trimitea un mesaj creierului despre ce voia. Şi că era urgent.

— Întoarce-te, vreau să-ți văd fundul când îți scoți

pantalonii, îi ordonă ea.

Niels se aşează cu spatele la cameră şi îşi lăsă blugii să alunece încet, aşa cum ştia că îi place ei. Se uită în jos, la propriul corp. Hmm, surprinzător, în fine – nu s-ar fi aşteptat să vadă semne de viață acolo jos, la parter. Nu în noaptea aceea. Dar oricum. Sex şi moarte. *Plăcere şi spaimă*.

— Şi lasă-mă să te văd, dragule, şopti Kathrine din Cape Town.

9

Spaţiul aerian de deasupra Europei

Din nou ea. Stewardesa. Acum înainta de-a lungul culoarului îngust şi servea cafea sau ceai, suc şi alune. Gândul acesta îl făcu pe Abdul Hadi să zâmbească. Alune, cafea şi ceai. Erau produsele de bază din bazarurile arăbeşti. Pentru care negustorii europeni călătoriseră în Arabia secole la rând, ca să le cumpere şi să le ducă acasă în nordul lor sterp. Acum, delicatesele arăbeşti erau distribuite pasagerilor în ambalaje practice din plastic, pe care erau desenați nişte copii blonzi. În spatele marketingului înverşunat cu care aceste produse erau promovate în Occident se afla un motiv pe care nici americanii, nici europenii nu aveau ochi să îl vadă: Occidentul vindea în primul rând ideea în sine. Reclama fusese inventată pentru a vinde Occidentul occidentalilor.

— Coffee or tea?[20]

Abdul Hadi îşi ridică privirea. Era ea. Din nou zâmbetul acela şi insistența cu care încerca să îl privească în ochi. În ciuda orelor multe de aşteptare din aeroport, stewardesa arăta de parcă tocmai acum se trezise din somn.

— Orange juice.

— Peanuts?

— Please.[21]

Îi atinse mâna uşor când aşeză sucul de portocale pe măsuță. O senzație de căldură îi străbătu tot corpul. Trecuse multă vreme de când o simțise ultima oară. Stewardesa aşeză un pachețel cu alune pe măsuța rabatabilă. Dar înainte de a o porni mai departe, aşeză încă un pachețel. Nu în grabă, ci calm şi amabil, apoi adăugă:

---

20 Ceai sau cafea? (în engleză, în text).

21 Suc de portocale.

— Enjoy your flight, sir.[22]

Abdul Hadi privi în jurul său. Dintre cei aşezaţi în zonă, el era singurul care primise două pacheţele. Oare voise să-i comunice ceva cu avansurile acelea? O privi din nou. N-ar fi trebuit să o facă, pentru că în aceeaşi clipă stewardesa se întoarse şi privi în urmă. Abdul Hadi simţi din nou senzaţia aceea de căldură. Sângele care îi cobora din cap ca să îi umple alte organe. Se imagină împreună cu stewardesa într-o cameră de hotel. Cum aceasta s-ar fi aşezat pe marginea patului. Iar el i-ar fi atins părul. Niciodată în viaţa lui nu pusese mâna pe păr blond; cel mai aproape de asta fusese cu Caroline. Oare cum era la atingere? Era mai moale? Păr îngeresc. Avea să o mângâie uşor cu palma pe păr în timp ce ea avea să-i desfacă încet cureaua de la pantaloni. În fantezia lui, el stătea în picioare, în timp ce ea stătea pe pat, apoi îi apuca delicat sexul. Avea ojă pe unghii, un roşu discret. Să fi fost doar în imaginaţia lui sau într-adevăr avea unghiile date cu lac? Se întoarse şi încercă să-i prindă privirea. Dar stewardesa ajunsese prea departe pe culoarul îngust al avionului, iar un bebeluş începuse să zbiere în spatele lui. Încercă să şi-o alunge din cap. Să se gândească la altceva. La Occident şi la mincinoasa percepţie de sine a acestuia. Praful de puşcă nu mai era inventat de chinezi, ci de americani, ca să serbeze ziua de 4 iulie. Numerele nu îşi mai aveau originea în Arabia, ci în Europa. Câţi din Occident erau conştienţi oare că leagănul civilizaţiei lumii întregi fusese în Peninsula Arabiei? Istoria, matematica, ştiinţele… toate aceste fundamente pe care fusese clădit întregul Occident şi pe care şi le apropriaseră. Vin de la noi, îşi repetă Abdul Hadi în sinea lui. *De la noi*.

Mâncă cele două pacheţele de alune şi stomacul începu să-i chiorăie. Trecuse multă vreme de când nu mai luase o masă ca lumea. Când o să aterizeze, o să mănânce, îşi

---

[22] Să aveţi un zbor plăcut, domnule (în engleză, în text).

promise el singur. Din cauza aceasta, creierului îi era atât de greu să se concentreze. Dar acum îi era mai bine şi gândea din nou clar, fără să mai fantazeze despre stewardesă. Mai întâi ne-aţi furat totul, v-aţi însuşit toate descoperirile noastre, apoi aţi refuzat restului lumii accesul la ele. Aşa era. Occidentul a fost întemeiat pe hoţie şi pe oprimarea altora. La un moment dat, lumea o să se răzbune. Aşa era drept.

Bebeluşul din spatele lui zbiera. Veşnica problemă cu inocenţii. Dacă m-aş duce acum în cabina pilotului şi aş devia avionul, făcându-l să se prăbuşească în mare sau să intre într-o clădire, aş omorî un inocent, se gândi Abdul Hadi. Dar argumentele acestea nu ţineau. Impozitele voastre, banii voştri care finanţează oprimarea fraţilor mei. Poţi să te numeşti inocent pur şi simplu pentru că te mulţumeşti să dai bani oprimaţilor? Vă ascundeţi în spatele copiilor voştri. Atâta vreme cât îi veţi folosi ca scut, i-aţi plasat în bătaia gloanţelor.

Bău păhăruţul cu suc de portocale dintr-o înghiţitură şi se gândi la surioara lui. Ar fi trebuit să fie cam de aceeaşi vârstă cu stewardesa blondă şi frumoasă, dacă ar mai fi fost în viaţă. Ani întregi nu se mai gândise la felul în care fusese omorâtă, dar în ultima vreme amintirile îl tot năpădeau. De parcă ar fi încercat să-i vină în ajutor. Să-l ajute să priceapă mecanismul intim al răzbunării şi al justiţiei supreme. Abdul Hadi închise ochii, lăsând să se deruleze în minte filmul celor mai importante amintiri din viaţa sa: stătea pe bancheta din spate împreună cu cei doi fraţi ai lui, când maşina îl lovi pe băiatul acela. Nu auzise şi nu văzuse nimic, drumul care străbătea deşertul avea atâtea denivelări, încât de fiecare dată se auzeau bufnituri când caroseria se lovea de vreo piatră sau toba de eşapament pârâia pe drum. Dar tatăl lui sărise din maşină, iar mama ţipase. Erau departe de oraş, undeva în deşertul Wadi Dawan, acolo unde belgiencele aveau să-şi piardă şi ele viaţa câţiva ani mai târziu.

— Ce se întâmplă, ce se întâmplă? strigase fratele lui Abdul Hadi când tatăl sărise din maşină.

Tatăl lui Abdul îl lovise neintenționat pe băiatul acela, iar acesta murise pe loc. Strigătul lui îngrozit atrăsese tot satul, maşina fusese imediat înconjurată. Tatăl lui Abdul încercă să le explice:

— Nu l-am văzut, a sărit în fața maşinii.

Drumul era atât de uscat şi prăfuit, de parcă ai fi condus în ceață.

Jalea se înteți, celelalte mame li se alăturară. Suna înspăimântător. Un cor de jale care se înălța spre cer. Abdul Hadi nu îşi putea aduce aminte dacă bătrânul satului şi tatăl lui fuseseră tot timpul acolo. Îşi amintea numai cum bărbații smulseseră portiera maşinii, târându-l afară din ea. Stătea la margine, de aceea îl luaseră pe el. Tatăl lui opusese rezistență, dar fusese imobilizat. Cineva trebuia să moară. Răzbunarea. Dreptatea. Se uită la frații lui din maşină.

— Dar nu l-am văzut, se tânguia tatăl lui.

Câțiva bărbați îi smulseră tatălui actele din buzunar, îi citiră numele cu voce tare:

— Hadi. Hadi, repetară în cor, de parcă numele de familie al tatălui ar fi putut explica de ce se produsese accidentul.

Tatăl le strigă:

— Dați-i drumul fiului meu. El n-are nimic de-a face cu asta.

Femeile țipaseră indignate; băiatul mort fusese ridicat pe brațe, iar tatăl lui Abdul încercă să se facă auzit cu rugămințile lui. Cum aceasta nu avu niciun efect, încercă să-i amenințe. Pomeni numele celor de la poliția din capitală pe care îi cunoştea. Dar oamenii oraşului nu însemnau nimic în deşert. Îl forțară să îngenuncheze. Tatăl lui continua să strige, dar unul dintre ei se lăsă pe vine şi începu să-i umple gura cu nisip. Ceartă şi țipete, şi moarte. Aşezară jos trupul neînsuflețit al băiatului, în mijlocul cercului de oameni.

— Fiul tău pentru fiul meu, urlă bărbatul care îl ținea pe Abdul Hadi de gât, strangulându-l.

Cu sânge şi nisip curgându-i din gură, tatăl lui privea resemnat la ororile din fața sa.

Abdul Hadi îşi amintea cum tatăl băiatului care murise îşi slăbise strânsoarea din jurul gatului lui. Îl apucă în schimb de braţ, iar cu cealaltă mână o ținea pe sora lui.

— Îți dau voie să alegi! strigă tatăl băiatului mort către tatăl lui Abdul. Băiatul sau fata?

Abia acum îşi aminti Abdul cum mama lui începuse să țipe. Oare plânsese şi țipase la fel şi când Abdul singur se aflase în fața morții? Poate că da, doar că nu puteam să o aud, îşi spusese Abdul în sinea lui de nenumărate ori. Între atâtea țipete.

— Băiatul sau fata?

— A fost un accident... te implor.

— Fiul sau fiica.

Un cuțit ieşi la iveală. Avea sânge uscat pe lamă. Pentru a-l forța să se decidă, îi pironiseră vârful cuțitului în gat.

— Pe cine alegi?

Tatăl lui Abdul se uită la fiul lui când răspunse.

— Fata, ia-o pe fată.

10

Miercuri, 16 decembrie

Niels Bentzon se trezi târziu. Se simţea obosit. În principiu, ar fi putut să sune la secţie şi să spună că era bolnav. După aşa o noapte, avea tot dreptul să îşi ia câteva zile de repaus. Cu toate acestea, 15 minute mai târziu stătea în maşină, cu părul ud, cu cafeaua în mână şi cu o cravată pe care şi un adolescent ar fi fost în stare să o înnoade mai bine.

Sediul poliţiei, Copenhaga

Niels abia putea să răzbată cu privirea dincolo de lanţul de autobuze verzi ale poliţiei. Din cauza summitului fuseseră mobilizaţi poliţişti din toată ţara. Peste câteva ore, Air Force One avea să aterizeze pe teritoriul Danemarcei. Mama lui Niels sunase deja să îl întrebe dacă avea să-l întâlnească. Să-l păzească. Niels se văzu nevoit să o dezamăgească.

— Obama îşi aduce armata proprie de bodyguarzi, împreună cu un frizer şi valiza cu codurile de lansare a arsenalului atomic al Statelor Unite.

Niels se întrebă după aceea dacă într-adevăr îl crezuse la faza cu bombele atomice. Dar avea sentimentul că ar fi dezamăgit-o dacă i-ar fi spus adevărul crud: că singurii pe care Niels avea să îi întâlnească or să fie demonstranţii furioşi din faţă de la Bella Center.

Îşi croi drum prin mulţimea de poliţişti de provincie veniţi la oraş. Păreau nişte elevi în excursie. Râdeau. Se bucurau vizibil de schimbarea din viaţa lor de zi cu zi. Azi nu mai aveau să scrie amenzi de trafic pe drumurile mici din nordul Iutlandei, şi nici nu aveau să mai oprească încăierările dintre pescari în parohia din Thyboron. În curând aveau să stea faţă în faţă cu Mişcarea de atac, cu diverse organizaţii de mediu şi o amestecătură dizgraţioasă de activişti superinteligenţi de stânga şi copii de bogătani care îşi ziceau autonomi şi musteau de frustrări.

— Bună dimineața, Bentzon!

Înainte ca Niels să apuce să se întoarcă, primi o bătaie sănătoasă, bărbătească pe umăr.

— Leon. Ai apucat să dormi?

— Buştean.

Leon îl cercetă pe Bentzon din priviri.

— Tu, în schimb, arăți cam distrus.

— Îmi ia câteva ore pană să adorm.

— Mie nu.

Leon zâmbi. „Nu pot să te sufăr”. Gândul acesta îi răsări lui Niels în minte şi nu mai putea să scape de el. Dar acesta era adevărul. Niels nu putea să-l înghită pe Leon. La dracu’, era oare cu putință să te duci acasă după o noapte petrecută în compania unui cadavru şi a unui copil împuşcat şi să dormi ca un nou-născut? Din fericire, Anni îi întrerupse şirul gândurilor:

— Sommersted a întrebat de tine.

— Sommersted? repetă Niels, uitându-se la Anni. Secretara încuviință din cap. Iar în privirea ei parcă ghici o umbră de compătimire.

Puțini polițişti ajungeau să aibă parte de o întrevedere personală cu inspectorul-şef al poliției, W.H. Sommersted, în biroul acestuia. Conform folclorului local, se spunea că pe Sommersted nu îl întâlneşti față în față decât de trei ori în cursul unei cariere de polițist. Când ți se dă primul avertisment, când ți se dă cel de-al doilea avertisment, şi atunci când ți se dau 20 de minute ca să-ți faci bagajul şi să dispari. Niels trecuse prin asta de două ori. Două avertismente.

— Cat de repede posibil, adăuga Anni, zâmbindu-i prietenos lui Leon.

Niels o trase lângă maşina de cafea:

— Doar de mine a întrebat?

— Secretara lui m-a sunat. Mi-a cerut să te trimit la el când te văd. De ce? S-a întâmplat ceva?

* * *

Pe uşa dinspre anticameră stătea scris cu litere de-o şchioapă „W.H. Sommersted”. Nimeni nu ştia de unde venea H-ul. Poate că fusese adăugat doar ca să sune bine. Sommersted vorbea la telefon. Mandibula lui lată aproape că nici nu se mişca în timp ce vorbea. Niels se gândi că Sommersted ar fi putut fi un ventriloc perfect.

— Fax it immediately.[23]

Sommersted se ridică în picioare, se apropie de fereastră şi privi afară.

În drum spre fereastră apucă să-i arunce lui Niels o privire care nu dezvălui însă mai mult decât faptul că îl recunoscuse. Niels încercă să se relaxeze. Îi era greu. Să-l ia dracu’ dacă mă concediază, se gândi el. Niels încercă să îşi imagineze cu ce şi-ar putea umple timpul în această situație: dar nu-i veni nicio idee. Se văzu doar stând pe o canapea, îmbrăcat într-un halat de baie. Avea să lase depresia să pună stăpânire pe el. Să o savureze. Să se cufunde adânc în ea.

— Bentzon!

Sommersted încheie convorbirea şi îi făcu un semn cu mana, jovial.

— Ia un loc. Cum merge?

— Bine, mulțumesc.

— Aici e haos.

— Îmi dau seama.

— Air Force One trebuie să aterizeze. Copenhaga e sufocată de personalități internaționale. Iar serviciul de informații vede terorişti pretutindeni. Personal, cred că ne-am transformat cu toții în recepționeri. O să fie OK.

Sommersted pufni pe nas. Respiră adânc şi îşi aminti motivul pentru care Niels se afla în fața lui.

— Mă bucur să văd că ai revenit printre noi, Bentzon, spuse el, aşezându-şi ochelarii pe masă. Am auzit că a trebuit să negociezi în pielea goală ieri. Delincvenții se fac tot

---

23 Trimite-mi-l imediat prin fax (în engleză, în text).

mai deştepţi.

— A scăpat cu viaţă?

— Fata? Da, supravieţuieşte.

Sommersted încuviinţă energic din cap. Sprâncenele stufoase se apropiară într-o mină îngrijorată. Destul de credibil, dar Niels nu se lăsă înşelat. Sommersted se pricepea la capitolul comunicare. În urmă cu cinci ani urmase un curs de media pe care Niels îl refuzase. În ziua de azi, un inspector general de poliţie era o combinaţie de prezentator de ştiri, politician şi şef de personal.

— Tu te pricepi la comunicat cu oamenii, Niels.

— Da? răspunse Niels pe un ton ezitant, ştiind că Sommersted tocmai îi întinsese o capcană.

— Pe bune, chiar cred asta.

— Bine, mulţumesc.

Capcana se închise în acel moment:

— Poate chiar prea bun?

Privirea lui Sommersted deveni mai scrutătoare.

— E o întrebare?

— Miroslav Stanici, amicul nostru sârb. Ţi-l aminteşti?

Niels se foi neliniştit pe scaun. Dar regretă de îndată această scăpare, ştiind că Sommersted o remarcase imediat.

— Am auzit că îl vizitezi la închisoare. S-a întâmplat numai o dată?

— De asta m-ai chemat aici?

— Omul ăla e un psihopat.

Niels trase adânc aer în piept şi privi afară pe fereastră. Nu avea absolut nimic împotriva tăcerilor stânjenitoare. În timp ce Sommersted aştepta un răspuns, memoria lui Niels îl scana pe Miroslav Stanici.

Trecuseră şapte sau opt ani de când sârbul ar fi trebuit livrat Curţii de la Haga. Sub suspiciunea de crimă de război. Într-un mod inexplicabil, sfârşise ca rezident în Danemarca pe motive umanitare: Stanici nu era un amărât de refugiat sârb, ci fusese paznic la faimosul lagăr de prizonieri Omarskar, iar acum primea gratis trei mese sănătoase pe zi,

din partea casei. Dar când să fie extrădat, o luase razna. Îi luase ostatici pe alți doi refugiați de la lagărul din Sandholm. Când Niels sosise la fața locului, Miroslav Stanici pretinsese transport păzit în afara granițelor țării, altfel avea să-i taie gatul unuia dintre ostatici. Era clar că nu glumea, căci fusese cât pe-aci să omoare o tânără albaneză. Doar eforturile supraomeneşti ale doctorilor de la Spitalul Regal reuşiseră să-i salveze viața. După asta, Niels încasase numai reproşuri. Leon, mai ales, nu pierdea niciun prilej să îl întrebe de ce dracului nu se mulțumise să îi zboare țeasta psihopatului ăluia? Cazul se sfârşise cu Niels negociind o jumătate de zi cu sârbul. Miroslav Stanici nu regretase nicio clipă crimele săvârşite. Sommersted avea dreptate: era un psihopat cu ştate. Dar un psihopat fermecător. Îl făcuse până şi pe Niels să râdă la un moment dat. Lui Miroslav Stanici îi era frică de puşcărie. De singurătate. Dar ştia că şarada avea să se încheie aici şi că avea să primească până la 20 de ani în spatele gratiilor. Niels urma să îl ajute doar de la recunoaşterea crimelor până la predare.

Sommersted încă mai aştepta un răspuns.

— I-am făcut o promisiune, Sommersted. Şi cum o să-şi ispăşească faptele în Danemarca, am posibilitatea să mă țin de promisiune.

— O promisiune? I-ai promis să-i fii tovarăş şi să-l vizitezi la puşcărie?

— A fost prețul pentru a elibera ostaticul.

— Încalcă-ți promisiunea, Bentzon. Ostaticii au fost eliberați, Stanici şi-a primit sentința. Tu ştii ce spun ceilalți despre tine?

Niels speră că întrebarea fusese retorică.

— Ştii?

W.H. Sommersted arătă pentru o clipă ca un doctor aflat pe punctul de a dezvălui adevărul trist şi inexorabil unui pacient muribund.

— Că sunt maniaco-depresiv? încercă Niels. Că-mi lipseşte o doagă?

— Mai ales ultima variantă. Nu ştim cum să te luăm, Niels. Ba eşti de negăsit, ba în concediu medical. Iar în clipa următoare te duci să îi vizitezi pe toți psihopații.

Niels dădu să protesteze, dar Sommersted îl întrerupse prompt:

— Dar ai talent, Niels. Nu există nicio îndoială în această privință.

— Mă pricep să vorbesc cu oamenii?

— Eşti un negociator bun. Aproape mereu îi convingi. Mi-aş dori numai să nu fii aşa de...

— Aşa de... cum?

— De ciudat. Fobie la călătorit şi maniacal. Prieten cu psihopații.

— Un singur psihopat. O faci să sune de parcă...

Sommersted îl întrerupse:

— Chiar nu poți să te îndrepți măcar o singură dată?

Niels îşi pironi privirea în podea. Să mă îndrept? Înainte să apuce să răspundă, inspectorul general al poliției continuă:

— Şi acum o să pleci în concediu?

— Doar o săptămână.

— OK. Ascultă aici: M-a bucurat performanța ta de ieri. Ce-ai zice să mai faci o încercare? O să începem cu nişte chestii minore.

— Bine.

— Am un caz. Nu e ceva major. Dar aş vrea să iei legătura cu nişte cetățeni. Să vorbeşti cu ei.

— Doar zici că mă pricep la aşa ceva.

Niels nici nu încercă măcar să-şi ascundă sarcasmul.

Sommersted îl privi iritat.

— Cu cine trebuie să vorbesc?

— Cu nişte oameni buni.

Sommersted răscoli după ceva în mormanul de hârtii de pe birou, clătinând din cap şi comentând în legătură cu şuvoiul de alerte care curgea zilnic de la Interpol.

— Îți aduci aminte de păcănitul telexului din vremurile

bune?

Da, mulțumesc. Niels își aducea prea bine aminte de telexul care primea actualizări și avertismente de la cartierul general al Interpolului, din Lyon. Acum fusese înlocuit de computer. Sau de mii de computere. Pe vremuri, telexul păcănea neîntrerupt. Imprimanta mecanică, monotonă îți amintea că lumea devenea un loc tot mai întors cu fundul în sus. Dacă aveai nevoie de o scurtă și concentrată privire de ansamblu asupra atrocităților din lume, nu trebuia decât să te așezi 20 de minute în fața mașinăriei zbârnâitoare: ucigași în serie, trafic de droguri și prostituate, trafic internațional cu copii furați ori cu uraniu îmbogățit, imigranți ilegali. Iar din categoria atrocităților mai mărunte: trafic cu specii amenințate cu dispariția, lei, gheparzi, papagali rari și delfini. Lista era interminabilă. Obiecte de artă sau antichități rare. Viori Stradivarius și bijuterii din familia țarilor ruși. Nu fusese recuperată nici măcar o zecime din comorile pe care Germania nazistă le jefuise din țările ocupate. Peste tot, prin subsolurile și pivnițele căsuțelor germane încă mai zăceau diamante, chihlimbar și bijuterii de aur din perioada Imperiului Bizantin, sau picturi de Degas și lingouri ce aparținuseră familiilor de evrei. Și lumea încă le mai căuta. Când te așezai la computer, te apuca durerea de cap. Îți venea să urli și să o iei la goană, să te arunci în mare și să îți dorești ca omenirea să nu se fi ridicat vreodată în două picioare și ca dinozaurii încă să mai fie specia ce domnește pe planetă.

Dar acum totul trecea prin bazele de date ale Interpolului și toate țările membre UE erau conectate la ea. Se numea, foarte simplu, I-24/7. La fel ca magazinele 7-Eleven care erau deschise non-stop. O dată cu noua tehnologie, amenințările crescuseră și ele. Atentate sinucigașe cu bombă, terorism biologic, hackeri, distribuție de pornografie pedofilă, fraude cu cărți de credit, comerț cu certificate false privind emisiile de dioxid de carbon, fraude cu accize, spălare de bani. Și încă nu am ajuns la corupția la nivel de UE. E adevărat că

Interpolul dobândise noi arme pentru a lupta împotriva criminalităţii, dar criminalii aveau cel puţin tot atâtea cunoştinţe pentru a se putea folosi de această nouă tehnologie. Poate că nimeni nu avusese nimic de câştigat. Niels se gândise de multe ori la ipoteza aceasta. Poate că era mai bine pe vremuri, când nu exista decât un telex care funcţiona non-stop, când sunetele enervante ale imprimantei tăiau aerul ca o amintire constantă a atrocităţilor din lume.

— Alertă, spuse Sommersted, scoţând în sfârşit dosarul din morman. Din câte se pare, este vorba de oameni buni care sunt omorâţi.

— Oameni buni care sunt omorâţi?

— Aşa se pare. În diferite locuri din lume: China, India, Rusia, Statele Unite ale Americii. Mai multe dintre victime au lucrat în branşa acţiunilor de binefacere, de genul proiecte legate de ţările subdezvoltate, doctori, voluntari.

Niels citi: Alertă. Textul era în engleză, scris în stilul laconic-staccato, atât de caracteristic Interpolului: *Possible sectarian killings*. *First reporting officer*: *Tommaso di Barbara*.[24] Niels se întrebă dacă în Lyon, la sediul general, vorbeau la fel. Limbaj robotic.

— Mai demult nu ne-am fi pierdut vremea cu asemenea cazuri. Dar după criza cu caricaturile lui Mohamed... A venit globalizarea, ce-o mai fi însemnând şi asta.

— Care este legătura dintre crime? întrebă Niels.

— Un fel de marcă sau inscripţie pe spatele victimelor, din câte am înţeles. Un fel de semn. Poate că toate crimele acestea chiar au un motiv sectar? În curând toţi nebunii or să se simtă tentaţi să iasă la fiecare colţ de stradă, cu iataganul în mână şi o jumătate de tonă de dinamită legată la brâu.

— Crezi că motivul e religios?

---

24 Omucideri posibil sectare. Sursa iniţială: Tommaso di Barbara (în engleză, în text).

— Posibil, dar noi nu avem nimic de-a face cu elucidarea cazului. Din fericire. Crimele religioase atrag după sine atât de multă hârțogăraie. Cărțoaie vechi şi prăfuite cu care trebuie să te pui la curent. Ce s-a întâmplat cu crimele pasionale sau din lăcomie? Astea-s mobiluri de înțeles.

Sommersted se opri şi privi o vreme pe fereastră. Niels avu impresia că ceea ce-l pusese pe gânduri fusese cuvântul „pasional”. O văzuse pe soția lui Sommersted în mai multe ocazii. Față de internat, blondă, o frumusețe uşor ofilită care însă nu apucase să vadă prea mult din laturile întunecate ale vieții. Dar poate că nu era chiar aşa uşor să fii o casnică bogătaşă din clasa superioară. De unde să obții micile succese şi triumfuri cotidiene? Confirmările personale care hrăneau sufletul? Soția lui Sommersted şi le procura din privirile celorlalți bărbați. Niels o remarcase încă de prima dată când o văzuse, cu prilejul unei recepții. Stătea aproape lipită de bărbatul ei, de mai multe ori îl ținuse de mană, dar tot timpul navigase după privirile celor din încăpere.

— Cred că e mai bine să foloseşti ziua de azi şi să iei legătura cu... hai să spunem, cei opt-zece oameni buni din Copenhaga. Să afli dacă au remarcat ceva neobişnuit. Preşedintele Crucii Roşii, cineva implicat în lupta pentru drepturile omului şi... localnicii implicați în chestiuni de mediu. Genul acesta de organizații. Cere-le să fie atenți. Astfel putem spune că ne-am spălat pe mâini.

— Cum rămâne cu toți cei care or să vină aici pentru summit?

— Nu, răspunse Sommersted cu un rânjet bizar. Aceştia sunt acoperiți din start. Mai mult, peste câteva zile or să plece cu toții acasă. Cred că aici e vorba de o amenințare pe termen ceva mai lung.

Niels apucă să zărească cele două foi, chiar dacă Sommersted era nerăbdător să se descotorosească de el.

— Există vreun suspect?

— Bentzon: precauție şi promptitudine, nimic altceva.

— Dar de ce ni s-au adresat nouă în legătură cu cazul

acesta?

— Ascultă la mine: nu e nimic. Poți să o priveşti aproape ca pe o zi liberă, în semn de mulțumire pentru ajutorul de azi-noapte. Dacă am lua în serios toate amenințările de genul acesta, care nu sunt întemeiate pe nimic concret, n-am mai ajunge să facem nimic altceva. Aşa că trebuie să ne ocupăm şi de asta. Dar dacă am comite până şi cea mai minusculă greşeală, ne-am trezi pe cap cu trei ziare, iar 179 de membri din parlament ar pretinde – chiar a doua zi de dimineață – o dare de seamă şi o anchetă, precum şi o mai bună alocare a resurselor în funcție de prioritate. Şi deşi eu sunt primul care ar vrea să le spună să-şi țină fleanca, sunt nevoit să stau şi să zâmbesc şi să încuviințez ca un elev la balul de sfârşit de an.

Sommersted oftă teatral şi se lăsă pe spătar. Se vedea că nu era prima oară când ținea discursul acesta.

— Asta e realitatea mea, Bentzon: să mă consfătuiesc cu ministerul şi cu procurorul general. Să trimit e-mailuri prin care mă justific de ce n-am ajuns la locul faptei cu două minute mai devreme, să răspund la telefoanele jurnaliştilor care mă întreabă de ce ne facem treaba atât de prost. Pentru că asta e părerea lor despre noi.

Sommersted arătă pe fereastră, spre populație.

— Priviți-mă ca pe apărătorul vostru. Eu am să mă ocup de dulăii din Christianborg şi de redacțiile ziarelor. Voi nu trebuie decât să faceți ce ați făcut dintotdeauna: adică să-i prindeți pe răufăcători, să-i azvârliți la puşcărie şi să aruncați cheia.

Niels se mulțumi să zâmbească. Sommersted avea şi el pandaliile lui.

— Precauție şi promptitudine, Bentzon. Priveşte-o ca pe un exercițiu de încredere. Între mine şi tine. Şi concediu plăcut, când ai să ajungi acolo.

11

Arhivele poliției, Copenhaga

— Oameni buni?

Din vocea lui Casper nu răzbătea nicio urmă de sarcasm. Doar o curiozitate justificată.

— Cauți „oameni buni”?

— Exact.

Niels se aşeză pe marginea mesei şi privi în jur, prin încăperea clinică, mobilată cu computere.

— Trebuie să dăm de oamenii buni. Mă poți ajuta?

Casper se aşezase deja la calculator. Niels nu primi niciun scaun. Aşa era mereu la arhivă. Deşi biroul semăna cu toate celelalte, fiind poate doar ceva mai mare, tot timpul te simțeai de parcă ai fi pătruns cu forța în casa unor străini. Nimeni nu îți oferea o cafea sau un scaun. Nimeni nu-ți adresa politețuri. Niels nu putea să-şi dea seama dacă cei de la arhivă nu îl înghițeau sau dacă, pur şi simplu, duceau lipsă de aptitudini sociale. Poate că anii mulți petrecuți printre arhivele prăfuite, înconjurați de indexuri, dosare şi sisteme de operare îi asocializaseră treptat, umplându-i de teama ca nu cumva corpuri străine, precum Niels, să le distrugă ordinea scrupuloasă. O teamă că tot ce intra prin uşile grele din lemn vopsit în negru ar fi adus haosul cu sine.

— Arta de a fi un om bun, spuse Casper după ce căută pe Google după „oameni buni”. Apoi continuă: Primul hit – Iisus.

— Mă bucur că am clarificat o treabă, Casper.

Casper îşi ridică privirea din monitor, sincer bucuros de complimentul lui Niels. Ironia nu-şi are locul aici, îşi aminti Niels în sinea lui. Bineînțeles că nu. Ironia poate duce la neînțelegeri, iar neînțelegerile pot sfârşi prin indexări greşite şi, astfel, o cartotecă sau vreun dosar important, sau poate chiar dovezi decisive pot fi pierdute pentru totdeauna. Depozitul arhivei conținea peste 300.000 de cazuri înregistrate. Niels nu fusese niciodată acolo – personalul

neautorizat avea accesul strict interzis – dar puținii care intraseră în arhivă o descriau ca pe o comoară a istoricului poliției. În depozit se aflau cazuri ce datau din secolul al XIII-lea. Şi mult prea multe omoruri nerezolvate. Câteva sute începând cu sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Desigur că mulți dintre aceşti criminali erau de-atâta amar de vreme oale şi ulcele şi-şi primiseră sentința pe lumea cealaltă. Dar din punct de vedere statistic, 40 de criminali se învârteau liberi prin lumea largă. Ca să nu mai vorbim de cazurile de dispariții. Unii se cărăbăniseră, alții intraseră în pământ de bunăvoie, iar aceştia nu-şi găseau niciodată loc în statisticile ce cuprindeau cazurile nesoluționate.

Mulți dintre colegii lui Niels încercau să obțină permisiunea să vâneze prin arhivă când ieşeau la pensie. Aşa că, deşi ironia nu era potrivită aici, locul acesta nu avea cum să scape de propria-i ironie: abia când polițiştii ieşeau la pensie aveau suficient timp pentru a-şi face treaba pentru care fuseseră angajați. Pentru că se irosea mult prea mult timp cu birocrația. Rapoarte pe care nu le citea nimeni, documentație de care nu se interesa nimeni. În curând nici la veceu nu o să mai poată merge fără să dea seamă de asta într-un fişier în Excel. În ultimii şapte-opt ani treburile se înrăutățiseră şi mai şi. Guvernul vorbea de o reducere a risipei de hârtie şi a birocrației inutile, dar în realitate lucrurile o luaseră în sensul opus. Altminteri, pe străzi era de lucru, Slavă Domnului: bandele de motociclişti, războaiele dintre găşti, violență de toate felurile, evacuarea casei tineretului şi toate conflictele care au urmat din asta, tineri imigranți neintegrați care nu puteau să facă diferența dintre un grătar de unică folosință şi maşina vecinului, patroni cu o morală tocită aflați mereu în căutare de noi ocazii pentru următoarea fraudă, minigangsteri est-europeni şi arabi, prostituate din Africa, nefericiți bolnavi psihic ale căror locuri la ospiciu fuseseră tăiate de la buget, şi aşa mai departe la infinit. În plus, unii polițişti se vedeau constrânşi să continue şi după vârsta pensionării. Printre şefi, la cârciumă, se

spunea – mai în glumă, mai în serios – că guvernul trebuia să creeze o gardă de republicani, asemenea celor din țările din Orientul Mijlociu. O mică armată de voluntari în slujba toanelor guvernului. O astfel de gardă s-ar fi putut ocupa de evacuarea Christianiei şi de războiala cu demonstranții de tot felul. Ceea ce ar fi creat posibilitatea ca poliția să se ocupe de ceea ce ştia mai bine: *Să protejeze şi să slujească*. Să protejeze oamenii, să împiedice şi să elucideze crimele.

Casper îl privea nerăbdător pe Niels:

— Poți să-l foloseşti pe Iisus?

— Avem nevoie de danezi în viață, Casper.

— Danezi care-s oameni buni?

— Da. Buni, drepți. Aş avea nevoie de o listă.

— Judecători de la Curtea Supremă şi alții de genul acesta?

— Nu mai face pe prostul.

— Nu poți să-mi dai un exemplu?

— Crucea Roşie, spuse Niels.

— OK, bun. Vrei să spui oameni implicați în acțiuni de caritate.

— Nu numai. Dar şi asta.

Casper se întoarse din nou cu fața la monitor. Câți ani să aibă? Nu mai mult de 22. Mulți tineri ştiau deja atât de multe la o vârstă atât de frageda, se gândi Niels. Călătoriseră deja în jurul lumii de vreo trei ori, terminaseră o universitate, vorbeau toate limbile posibile şi creau singuri programe de calculator. La 22 de ani Niels ştia să vulcanizeze o bicicletă şi să numere până la zece în germană.

— De câți ai nevoie? Crucea Roşie, Amnesty, ChurchAid, Unicef Danemarca, Academia Păcii...

— Ce e Academia Păcii? interveni de la biroul ei Susanne, arhivara cea mai în vârstă.

Casper ridică din umeri şi intră pe pagina lor web. Susanne îi privi nemulțumită.

— Dar ce ziceți de Salvați Copiii? Eu le fac donații.

— Nu am nevoie de organizații. Am nevoie de persoane.

Oameni buni.

— Păi atunci, ce zici de şefa de la Salvaţi Copiii? insistă Susanne.

Niels respiră adânc şi se hotărî să o ia de la capăt.

— Aşadar: peste tot în lume sunt omorâţi oameni buni. Oameni care au luptat pentru viaţa altora. Pentru drepturile şi condiţiile lor de trai.

— Nu, trebuie să o luăm altfel, îl întrerupse Casper. Trebuie să căutăm după cuvinte-cheie.

— Cuvinte-cheie?

— Cross-reference. O să tot dam peste indivizi care sunt în prim-plan în media, dar pe care nu i-am numi „buni"? Aşa-i? Iar dacă este vorba de vreun terorist internaţional care călătoreşte prin lume şi îi omoară, doar şi el îşi procura informaţiile de undeva. Iar sursa respectivă este internetul.

— Evident.

— De aceea vom căuta – la fel ca şi teroriştii – după cuvinte-cheie care or să ne ducă la lista cu binefăcători. Ştiţi voi: mediu, lumea a treia. Chestii de genul acesta.

În timp ce Susanne se întreba dacă asta chiar era o idee bună, Niels continuă:

— Care îi ajută pe alţii, SIDA, medicamente.

Casper încuviinţă şi continuă:

— Climat. Vaccine. Cancer. Ecologie. CO_2.

— Dar ce înseamnă să fii un om bun? întrebă Susanne.

— Este irelevant, răspunse Casper. E vorba despre cei pe care lumea îi percepe ca fiind buni.

Lui Niels îi veniseră în minte şi alte cuvinte-cheie:

— Cercetare. Apă curată sau potabilă, nu, apă potabilă curată.

— Da, astea-s bune. Mai multe.

Casper începu să tasteze, iar Susanne renunţă la atitudinea sceptică.

— Ce ziceţi de mortalitatea la copii? Malarie. Sănătate.

— Bune!

— Analfabetism, prostituţie.

— Abuz, adăugă Niels.

— Micro-împrumuturi. Țările subdezvoltate, voluntari, spuse Casper.

— Şi pădurea ecuatorială, încheie Susanne, privindu-i foarte indignată, de parcă Niels şi Casper erau pe cale să taie pădurea ecuatorială şi s-o facă lemne de foc.

Degetele lui Casper băteau tastatura de parcă era un Steinway şi tocmai executase ultimele acorduri ale *Concertului numărul 3* pentru pian de Rahmaninov.

— Dați-mi zece minute.

* * *

Niels îşi petrecu cele zece minute de aşteptare lângă maşina de cafea. Cafeaua era o poşircă. Nici nu se putea compara cu cafeaua de la expresorul pe care Katherine îl cărase acasă de la Paris, cu un an în urmă. Niels nu prea era în apele lui. Poate că era din cauza locului. Cazurile neelucidate. Ura lui Niels față de nedreptate era mai mare decât dragostea lui pentru dreptate. O crimă neelucidată – omor, viol, atac – îl împiedica să doarmă. Furie şi indignare: energia nedreptății era cea care îl împingea mai departe. Dar când criminalul îşi primea sentința, când stătea în fața tribunalului şi îl vedea dus la închisoare, adesea era copleşit de un inexplicabil sentiment de gol.

— OK. Câte nume îți trebuie? îl întrebă Casper de la locul lui.

Niels se uită la ceas. Voia să ajungă devreme acasă – cel târziu la ora şase şi să-şi facă bagajele. Trebuia să apuce să ia mai multe pastile. Opt ore. O oră de persoană. Trebuia să-i contacteze pe toți personal. O potențială amenințare cu moartea, oricât de neînsemnată era ea, nu putea fi transmisă telefonic, chibzui el.

— Dă-mi-i pe primii opt.

— Vrei un print?

— Da, mulțumesc.

Imprimanta începu să zbârnâie. Niels se uită pe listă. Crema industriei carităţii. *The best of the best*[25]. Oriunde te-ai fi oprit pe stradă şi ai fi întrebat lumea, probabil că ţi-ar fi răspuns cu cele mai multe din numele acelea.

— Să verific în baza noastră de date?

Casper îl privi pe Niels cu o grimasă ce se voia a fi un zâmbet. Suna tentant. Cei de pe listă aveau numele care dădeau cele mai multe rezultate când căutai folosind cuvintele-cheie legate de actele caritabile – apăreau cel mai des în mass-media când venea vorba de susţinerea celor slabi şi neajutoraţi. Era nevoie să vadă ce avea de spus baza de date a poliţiei despre aceştia.

— Ce zici? Nu-mi ia decât două minute.

— Nu. Nu e nevoie. Doar e vorba de percepţia generală pe care lumea o are asupra lor.

Susanne privi lista peste umărul lui Niels.

— Vedeţi? Şi tipa de la Salvaţi Copiii e pe listă, răsuflă ea uşurată.

— Ce caută Maersk pe lista asta? întrebă Casper, clătinând din cap după ce studie rezultatul căutării.

— Maersk are legătură cu foarte multe proiecte din Danemarca şi din întreaga lume. Aşa că o să apară indiferent ce o să căutăm. Probabil că finanţează sute de şcoli numai din taxele pe care le dă la stat. Dar dacă am fi căutat după cei mai huliţi danezi, cu siguranţă că ar fi apărut şi el. Să-l tai de pe listă?

— Da, mulţumesc. Oricum, el e departe de a fi în pericol iminent.

— Cine e primul? întrebă Susanne.

— Thorvaldsen?

Niels se minună de ignoranţa ei.

— Doar e secretarul general al Crucii Roşii.

O nouă listă ieşi din imprimantă. În locul lui Maersk, pe

---

25 Cei mai buni dintre cei mai buni (în engleză în text).

locul şase, se făcuse loc pentru unul dintre preoții despre care se vorbea mult în presă.

— Cunoştințe vechi, constată Niels. Cu excepția numărului opt. Pe el nu-l cunosc.

— Gustav Lund. 11 237 de rezultate la cuvintele „salvează" şi „lumea". Hai să vedem ce e cu el, spuse Casper şi îi căută numele pe Google. Un profesor mai în vârstă, să tot fi avut vreo 50 de ani.

— Frumos bărbat, remarcă Susanne sec.

— Gustav Lund. Profesor de matematică. Apoi: a primit premiul Nobel în 2003, împreună cu încă doi colegi canadieni şi trei americani. Hmmm... Fiul lui s-a sinucis... la numai 12 ani.

— Asta nu te face să devii un om rău.

Niels şi Casper nu păreau să fie de acord în privința aceasta.

— Şi de ce e el un om bun? întrebă Susanne.

— Bună întrebare. Casper studie monitorul. Gata, am găsit: cu prilejul decernării premiului Nobel, a susținut că „un matematician va salva lumea". Iar propoziția aceasta a fost citată peste tot. Să-l tai de pe listă şi să-l adaug pe numărul nouă în locul lui. Un purtător de cuvânt pe chestiuni legate de schimbările climaterice...

— Nu, e în regula. Niels privi lista. Să lăsăm loc şi de surprize.

12

Aeroportul Arlanda, Stockholm – Suedia

Când părăsi avionul, îşi ţinu privirea în pământ, evitând să se uite la stewardesă. Nu putea. Stewardesa făcea parte din Occident, era proprietatea lor. Nu avea niciun motiv să-şi imagineze altceva. În plus, îi amintea prea mult de surioara lui. Chiar dacă nu semănau deloc. Doar ca vârstă – dacă ar mai fi fost în viaţă, ar fi avut şi ea aceeaşi vârstă. 38 de ani. Dar nu ajunsese să împlinească decât opt.

La controlul paşapoartelor se aşeză la coada pentru „Alte naţionalităţi". Cetăţenii Uniunii Europene aveau ghişeul lor privilegiat. Pentru cei în care puteai să ai încredere. Coada lui Abdul Hadi nu avansa. Era obişnuit cu asta. „Orient Express" – aşa numise un arab coada pentru alte naţionalităţi. O mamă somaleză cu trei copii purta o discuţie disperată cu poliţistul suedez din spatele geamului. Nu avea nicio şansă să treacă, Abdul Hadi putu să vadă asta din prima. Se confruntase cu situaţia asta de fiecare dată când călătorise. Nonoccidentalii erau trimişi înapoi. Probleme cu viza, cu numele vreunui copil care fusese scris pe biletul de avion altfel decât în paşaport. Sau lipsa biletului de întoarcere, o fotografie prea veche în paşaport – cele mai mici abateri aveau drept rezultat faptul că ţi se refuza intrarea în ţară. Europa era o cetate – iar controlul paşapoartelor era podul de trecere peste şanţul de apărare, iar dacă nu ştiai parola, trebuia să faci cale întoarsă.

Femeia somaleză plângea. Copiilor le era foame, pielea li se adunase pe oasele feţei, aşa cum numai la oamenii bătrâni poţi să vezi. Îi făcea rău să se uite la ei. Femeia fu nevoită să se dea deoparte şi să le facă loc celorlalţi. Faţa lui Abdul Hadi fu studiată în amănunt. Atât în paşaport, cât şi în realitate. Începu să-i numere pe europenii care erau lăsaţi să intre, din coada cealaltă. *Cinci*. Poliţistul îi trecu paşaportul printr-un aparat. *Doisprezece*.

— Business?
— Visiting family.
— De you have a return ticket?
— Yes.
— Show me please.[26]

Abdul Hadi se uită la cealaltă coadă. Încă cinci – *Şaptesprezece*. Polițistul studie atent biletul de întoarcere. Nu-ți dădeau voie să treci fără să ai un bilet valabil de întoarcere; voiau să se asigure că o să te întorci cât mai repede posibil. *Douăzeci şi cinci*. Abdul Hadi apucă să numere până la treizeci şi doi înainte de a-şi primi înapoi paşaportul şi biletul de întoarcere fără vreun alt comentariu.

— Next![27]

* * *

Era singurul arab aflat la ieşire. Se uită la Abdul Hadi, iar acesta se uită la el. Se apropiară unul de altul.

— Abdul?
— Da.
— Bine ai venit! Eu sunt Mohamed. Vărul tău.

Abia acum descoperi Abdul asemănarea. Fața ovală, părul care se rărea în creştetul capului. Sprâncenele stufoase. Îi zâmbi. Trecuseră mulți ani de când nu-şi mai văzuse unchiul. Unchiul primise azil în Suedia cu aproape douăzeci de ani în urmă şi avea copii. Unul dintre aceştia se afla acum în fața lui. Bine hrănit. Relaxat.

— Te hrănesc bine.
— Sunt gras, ştiu. Tata se plânge şi el de asta.

---

[26] Călătorie de afaceri?
— În vizită la rude.
— Aveți bilet de întoarcere?
— Da.
— Mi-l arătați, vă rog? (în engleză în text).

[27] Următorul! (în engleză în text).

— Să-i transmiți salutările mele.
— Am să-i transmit. Dă-mi voie să te ajut cu valiza.
Se îndreptară spre ieşire.
— De ce nu a venit el să mă ia?
Mohamed îşi căuta cuvintele.
— E bolnav?
— Nu.
— Îi e frică?
— Da.
Abdul clătină din cap.
— Dar suntem mulți, o întreagă armată. O armată latentă.
— Da, o armată latentă. Dar astea nu-s mereu uşor de urnit, îi spuse Abdul vărului care se înfruptase atât de bine din produsele occidentale.
Pe bancheta din spate a maşinii se afla un pachet. Abdul îi reproşă lui Mohamed că îl lăsase aşa, la vedere. Armata latentă nu numai că era supraponderală, mai era şi incompetentă.
— Sunt doar fotografiile, se apără Mohamed. Explozibilul e în portbagaj.
Abdul cercetă fotografiile cu biserica. Nu o putu recunoaşte.
— Eşti sigur că e asta?
— Absolut sigur. Este una dintre cele mai faimoase biserici din Copenhaga.
Abia acum recunoscu fotografiile pe care le văzuse pe internet. Iisus pe crucea din lemn. I-ar fi părut rău să fie distrusă în explozie. Dar nu era Iisus, era doar o icoană, nimic altceva decât o icoană. Obsesia insuportabilă şi de nestăvilit a occidentalilor de a face păpuşi, figuri şi desene pentru tot ce era sfânt. Miniaturi cu naşterea lui Iisus, sculpturi migăloase din lemn, cu tot felul de motive din Biblie. Statui şi picturi, fără nicio limită. Occidentalii încercau să se convingă cu imagini. O făcuseră pe vremuri, o făceau şi acum. Acum fuseseră înlocuite de reclame ale

propriului stil de viață. Nu ca Hadi şi ai lui, care puteau simți divinul înăuntrul lor. Nu aveau nevoie să-l țină în mână. Se uită din nou la figura lui Iisus. O fascinație infantilă, se gândi el.

— Am slăbit şuruburile.

Mohamed arătă spre o fereastră de la subsol din fotografie.

— Am avut nevoie de trei seri. Dar nu ne-am dat bătuți nicicum. Toate cele patru şuruburi sunt slăbite. Nu trebuie decât să le scoți.

Stomacul lui Abdul Hadi începu să chiorăie – în ultimele ore nu mâncase decât alunele pe care le oferise stewardesa. Gândurile îi poposiră scurt la imaginea ei; la părul ei blond, la mâna care o atinsese pe a lui. Ca un făcut, nu se putea gândi la ea fără ca imaginea surioarei moarte să-i apară şi ea în minte. Şi a băiatului pe care tatăl lui îl călcase cu maşina. Două vieți; două vieți făcuseră ca el să fie acum, aici. Aşa era drept, trebuia să plătească. Şi nu-i era de niciun folos să se mai gândească la stewardesă. Cât de mult îşi dorea ca aceasta să nu-i fi zâmbit. Nu în felul acela.

13

Polizia di Stato, Veneția

Pachetul se afla pe masă. Conținea probabil singura filmare a omorului în timpul comiterii lui. Fusese aproape imposibil de obținut, dar acum reuşise.

Tommaso di Barbara se frecă la ochi şi privi pachețelul elegant care se afla pe masa din sala de şedințe. Dăduse peste o mulțime de victime, dar nu avea niciun indiciu în privința criminalului.

Comisarul Morante nu era singur. Tommaso le auzi paşii afară, pe coridor. Paşi oficiali, mers cadențat. Cadența e bună în muzică, dar sună oribil când vine vorba de mers, se gândi Tommaso. Când oamenii păşesc cadențat, înseamnă că urmează să înfăptuiască ceva prea brutal ca să se poată încumeta să o ducă la capăt singuri. Uşa se deschise. Comisarul se aşeză mai întâi pe scaun şi turnă câte un pahar cu apă pentru sine, pentru şeful personalului şi pentru încă un individ din afara lagunei, pe care Tommaso nu îl cunoştea. Abia după aceea îl privi pe Tommaso. Acesta încercă să ascundă faptul că era bolnav – atât cât se putea, ținând cont de febră şi de durerea de cap.

— Ce noapte! Văduva sticlarului.

— A mărturisit? întrebă Tommaso.

— Da, azi-dimineață. A mărturisit abia când Flavio a adus preotul.

— Asigurarea de viață a fost motivul?

— Nu exista nicio asigurare.

Comisarul îşi drese glasul, dând semne că vrea să schimbe subiectul.

— Tommaso, te întreb pentru ultima oară.

— Da, răspunse Tommaso grăbit.

— Da?

— Da, eu am contactat autoritățile chineze. Mie mi-au trimis caseta video. Sunt mai mult ca sigur că filmul conține

informații de mare importanță.

Comisarul ridică glasul:

— Te-ai folosit de canalele noastre oficiale fără a cere autorizație şi ai trimis avertizări la Kiev, Copenhaga şi în alte oraşe.

Tommaso nu îl mai auzea. Se întreba cum descoperise comisarul toate acestea. Cineva ciripise. Sau poate că fuseseră cu ochii pe el de mult mai multă vreme decât crezuse.

Când se făcu linişte, Tommaso încercă din nou să îi explice:

— Aşa cum am încercat să vă spun, aceste crime au fost comise după un anumit tipar şi vor mai urma şi altele.

Tăcere. Cineva îşi drese glasul.

— Dar Tommaso, spuse comisarul. Ai luat legătura cu ambasada Italiei din Delhi, i-ai făcut să trimită un om în Mumbai, după indicii.

— Nu indicii. Era vorba de un economist indian care a fost ucis.

Comisarul continuă de parcă Tommaso nu spusese nimic:

— Le-ai cerut autorităților chineze să ne trimită material. Ai contactat Interpolul.

— Pentru că aveau un caz identic cu cel din Mumbai. Uitați-vă la material. Nu vă cer decât atât. Să ascultați ce am să vă spun. La început şi eu am rămas mut de uimire. Au trecut luni întregi de când am văzut pentru prima oară fotografia trimisă de Interpol. La început nu era decât un cadavru cu un tatuaj imens. Dar apoi am început să studiez materialul. Le-am cerut celor de la Interpol să-mi trimită fotografiile la rezoluția originală.

— Le-ai cerut să-ți trimită şi mai mult material? Comisarul clătină uşor din cap.

Tommaso renunță să mai discute cu el şi îl privi pe bărbatul din dreapta, pe cel pe care nu îl cunoştea. Probabil un ofițer superior, din afara lagunei.

— La început a fost omorâtă o persoană. Apoi a doua. Şi

amândouă aveau acelaşi tip de însemn pe spate. Amândoi fuseseră implicați în acțiuni care, într-un fel sau altul, au fost în folosul altor oameni.

Bărbatul dădu interesat din cap.

— M-am adresat Interpolului. Nu voiau să se atingă de caz, mi-a zis. Nu era suficient de solid. Aşa că am început să mă ocup de el pe cont propriu.

— Ai început să te ocupi de el pe cont propriu?

Comisarul repetă cuvintele lui Tommaso, clătinând din cap.

— Da. Aşa a început totul. În timpul meu liber. Mi-am văzut de muncă. Nu am lipsit nici măcar o dată din vreo patrulă. Mi-am folosit doar timpul liber.

— Timpul tău! Crezi că asta are de-a face numai cu timpul *tău*? Ai folosit şi timpul altora. Timpul unui angajat al ambasadei din Delhi.

— Avem o răspundere.

Comisarul nu acordă atenție spuselor lui Tommaso şi continuă:

— Mâine vom avea oaspeți de seamă. Ministrul justiției şi un grup de judecători şi politicieni. Cum crezi că o să arate toată această tevatură?

Tommaso înjură în gând. Comisarul nu făcea nimic altceva decât să îi întâmpine pe oaspeții marcanți care, în ultima vreme, dădeau buzna în oraş o dată la două săptămâni. Toți voiau să-şi țină conferințele în Veneția. Comisarul îşi dădu seama probabil că Tommaso îi simțise vanitatea bolnăvicioasă. În orice caz, schimbă tactica:

— Cum rămâne cu cei care se află la celălalt capăt, Tommaso? Când tu trimiți o alertă, cineva trebuie să se ocupe de asta. Ai mobilizat oameni din multe oraşe. Ankara. Sligo.

— Şi Copenhaga. Pentru că există un tipar.

Comisarul îl privi pe străinul din afara lagunei, aproape îmboldindu-l să intervină. De fiecare dată când Tommaso pomenea de tipar, comisarul îl privea pe străin. Bărbatul îşi

drese vocea şi îşi trecu ambele mâini prin păr.

— Un tipar de care nu sunt absolut sigur, continuă Tommaso. Dar distanța dintre locurile crimelor este de circa 3.000 de kilometri. Mi s-a părut normal să avertizez autoritățile care se aflau în apropierea zonelor de risc.

Se lăsă tăcerea. Comisarul se uită din nou la necunoscut, iar acesta îşi îndreptă spatele şi vorbi:

— Domnule Barbara, începu el, făcând o scurtă pauză. Din câte am înțeles, mama dumneavoastră este grav bolnavă.

Tommaso îşi încruntă sprâncenele. Ce legătură avea asta cu investigația?

— Da?

— Se află într-un azil?

— Da. Maicile franciscane au grijă de ea.

— Nu e uşor să ai mama pe moarte. Şi eu mi-am pierdut mama acum un an.

Tommaso se uită la el întrebător. Apoi la comisar, care acum fixa cu privirea tăblia mesei.

— Uneori, când suntem agitați din cauza situațiilor pe care nu le putem controla, ne asumăm sarcini cu totul nebuneşti. Ca un fel de compensație mentală. Un fel de sublimare. Înțelegeți ce vă spun?

— Mă scuzați. Cine sunteți dumneavoastră?

— Doctorul Macetti.

— Doctor? Ce fel de doctor?

— Psihiatru, răspunse el privindu-l pe Tommaso în ochi, după care continuă: Este absolut normal să avem o activitate cerebrală intensă. Este de fapt o reacție mult mai sănătoasă decât să rămâi pasiv. Sau să devii deprimat. Să începi să bei.

Ultimele remarci ale psihiatrului îi erau adresate comisarului, care încuviință energic din cap.

— Credeți că am înnebunit?

Cei de față râseră jenați:

— Nicidecum, spuse psihiatrul. Reacția dumneavoastră este absolut normală.

Tommaso îşi îndreptă din nou atenția spre pachetul aflat

pe masă. Nu fusese deschis.

— Poate că ar fi mai bine să vă concentrați asupra situației mamei dumneavoastră? continuă psihiatrul. Şi să mă vizitați de câteva ori pe săptămână în Veneto.

— Nici nu trebuie să folosim cuvântul „suspendare”, spuse comisarul. Sună prea dramatic. Dar mă văd nevoit să îți cer să evacuezi biroul şi să-mi predai arma şi legitimația de polițist.

14

Sediul Crucii Roşii – Copenhaga, Danemarca

Ceva o nelinişte pe tânăra secretară de la sediul Crucii Roşii. Dar ascundea bine lucrul ăsta în spatele unei atitudini prietenoase şi relaxate.

— Poliția din Copenhaga?

— Niels Bentzon.

Pielea de pe gatul secretarei se irită: pete aproape invizibile îşi făcură subit apariția. Niels remarcă imediat, doar era antrenat să vadă aşa ceva.

Negociatorii poliției erau civili instruiți de psihologi şi psihiatri pentru a soluționa conflicte fără a recurge la violența. Primul curs pe care îl urmase, despre limbajul secret al chipului, îi deschisese lui Niels o lume cu totul nouă. Fusese antrenat să înregistreze până şi cele mai infime mişcări ale muşchilor, cele pe care nu le putem controla. Pupilele, vasele de sânge de la nivelul gatului. Văzuseră un film fără sunet. Învățaseră să studieze fețele fără să asculte cuvintele.

— Thorvaldsen este gata în cinci minute.

— Mulțumesc, e în regulă.

Niels luă o broşură despre un proiect al Crucii Roşii din Mozambic şi se aşeză pe un scaun, aşteptând în anticameră.

Pe prima pagină se vedea Thorvaldsen cu o mină gravă. Mai tânăr decât arătase cu o zi în urmă la televizor. *Malaria*, *războiul civil şi lipsa apei potabile se numără printre cei mai mari factori de risc pentru sănătatea populației din Mozambic*, spunea el în broşură. Niels o puse deoparte. Mozambic se afla la mare distanță. Thorvaldsen se afla lângă el, de cealaltă parte a peretelui de sticlă. Şi râdea. Niels deschise dosarul cazului primit de la Interpol şi scoase o fişă aflată într-o mapă de plastic. Doar ca să nu stea degeaba, cu ochii pe pereți. Pe fişă era numărul de telefon al unui polițist italian care scrisese despre caz: *Veneția*. Ciudat, nicio victimă nu

părea să fi fost din Italia. Una dintre victime, de exemplu, era din Rusia. Din Moscova. Vladimir Zjirkov, un jurnalist care critica aspru regimul. Murise în închisoare, din câte scria acolo. Niels clătină din cap. În Rusia toate se întâmplau un pic de-a-ndoaselea. Acolo oamenii buni făceau închisoare, iar răufăcătorii umblau liberi. Autoritățile rusești raportaseră moartea jurnalistului ca fiind cauzată de un atac cerebral. Cum de ajunsese Vladimir pe lista crimelor împotriva oamenilor buni? Niels găsi răspunsul ceva mai jos: cadavrul prezenta același tatuaj. Un tatuaj care respecta un anumit tipar. *A patterned tatoo*. Pomenise Sommersted ceva despre asta? Niels nu își amintea prea bine. În dosarul cazului nu se mai preciza nimic altceva. Ei, oricum nu contează. La urma urmei, cazul acesta nu-l interesa pe Niels. Se molipsise de lipsa de entuziasm a lui Sommersted. Vai, fuseseră comise niște crime în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. Și ce-i cu asta? Aproximativ 300-400 de oameni piereau în Danemarca numai în accidente rutiere. Mulți dintre aceștia erau copii. Pe cine îngrijora faptul acesta? Stătea oare vreun polițist de cealaltă parte a globului și se gândea la ei? Greu de crezut. Singurul lucru de care îi păsa lui Niels era faptul că se afla în drum spre Kathrine. Să-și înghită calmantele ca pe bomboane. Să se bucure de soare. Să îl doară undeva că hotelul – după cum îi spusese Kathrine – semăna cu o fortăreață austeră, înconjurată de un gard de sârmă ghimpată și de paznici înarmați. Să înfulece mâncarea delicioasă pe care personalul filipinez, ieftin și de import, din bucătăria hotelului o gătea pentru un salariu de nimic. Să facă dragoste cu Kathrine. Să se bucure de corpul ei minunat. Să se bucure că putea să o atingă când voia. Să uite cu totul de Sommersted și de...

— Alo?

Niels stătea cu telefonul în mână. Nici nu-și dăduse seama când formase numărul acela de telefon. De parcă degetele lui acționaseră pe cont propriu. Unul din numele menționate în dosar era încercuit. *Tommaso di Barbara* și

apoi un număr de telefon. El încercuise oare acel nume?

— Alo? spuse vocea din nou.

— Tommaso di Barbara? întrebă Niels cu voce tare.

Mai mult ca sigur că îi pronunțase numele greşit.

— Si.[28]

Vocea suna obosită, epuizată.

— Niels Bentzon, calling you from Copenhagen Homicide. Have a paper here saying that you were the first officer to...[29]

— Excuse.[30] Parla italiano?[31]

— No.

— French?[32]

Niels ezită. Dădu cu ochii de secretară.

— Se întâmplă să vorbiți italiană? Sau franceza?

— Nu.

Secretara pur şi simplu radia. Foarte rar i se întâmplase lui Niels să întâlnească o persoană care să fie atât de fericită că nu vorbeşte limbi străine. Sau să fi fost atenția neaşteptată pe care i-o acordase? Thorvaldsen se pregătea să iasă din birou.

— Monsieur? Hallo?[33] spuse vocea în receptor.

— I'll call you back later, mister Barbara. Okay?[34]

Niels întrerupse convorbirea şi se ridică în picioare. Thorvaldsen stătea în pragul uşii şi tocmai îşi lua la revedere de la cei doi vizitatori ai săi.

— Şi nu-ți da cărțile pe față, doar n-avem niciun chef să ne trezim cu presa dând buzna peste noi acum, îi spuse el

---

28 Da (în italiană, în text).

29 Niels Bentzon la telefon, de la Brigada Omucideri, din Copenhaga. Am aici un document conform căruia dumneavoastră ați fost primul ofițer care... (în engleză, în text).

30 Mă scuzați (într-o engleză incorectă, în text).

31 Vorbiți limba italiana? (în italiană, în text).

32 Franceză? (în engleză, în text)

33 Domnule, alo (în franceză, în text).

34 Am să revin mai târziu, domnule Barbara. Bine? (în engleză, în text).

unuia dintre vizitatori, punându-i mâna pe umăr. Ne-am înțeles?

— Un domn de la poliție a solicitat o scurtă întrevedere. Secretara vorbea încet şi pe un ton agitat.

— De la poliție?

Thorvaldsen se întoarse către Niels.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu.

Niels se apropie şi îi întinse mâna.

— Niels Bentzon, Poliția din Copenhaga.

Thorvaldsen îi strânse mâna cu putere. Privirea însă îi rămase neclintită. Un bărbat obişnuit să fie luat în serios.

— Poliția? repetă el.

Niels încuviință din cap.

— Nu vă deranjez decât o clipă.

15

Polizia di Stato, Veneția

Tommaso scrise numărul de telefon al polițistului danez pe un șervețel. Era de-a dreptul exaltat, în ciuda statutului lui profesional curent: *suspendat din funcție*. Pentru prima oară de când începuse să se ocupe de acest caz cineva reacționase. Închise ușa biroului. Comisarul îi spuse ca restul zilei să-l folosească pentru a întocmi raportul despre văduva sticlarului. Nu că ar fi fost vreo complicație cu cazul respectiv. Era un caz clasic, în care făptașul mărturisise. Pur și simplu, nu-l mai putuse suporta pe nenorocit.

Biroul lui Tommaso dădea spre Canal Grande și spre gară. În încăpere se aflau un birou, un scaun și o canapea din imitație de piele, de culoare verde, pentru două persoane. Plus un vestiar pe care Tommaso nu îl folosise niciodată pentru haine. Deschise ușa vestiarului. Comisarul nu aflase de el, era sigur de asta – altfel ar fi pomenit ceva o dată cu suspendarea. Toți pereții vestiarului fuseseră acoperiți cu decupaje legate de caz. Fotografii ale victimelor. Hărți ale orașelor. Citate din Biblie. Gândurile și ideile lui Tommaso. Auzi pași și închise repede ușa vestiarului. Știa că se afla sub observație.

Secretara lui, Marina, se învârtea prin anticameră. Mai mult ca sigur că și ea fusese luată în colimator. Marina bătu la ușă.

— Intră, spuse Tommaso.

Marina își vârî capul înăuntru.

— M-au sunat de la spital. Mama ta a întrebat de tine toată noaptea.

— Intră, Marina.

Marina se supuse. Închise ușa în spatele ei.

— Le-ai povestit că am lucrat la cazul acela.

— Ce puteam să fac? Comisarul m-a sunat aseară și mi-a cerut să vin la secție. La ora zece.

Marina avea lacrimi în ochi.
— Fii liniştită, nu te acuz de nimic.
— M-ai păcălit.
— Te-am păcălit?
— Credeam că era pentru un caz oficial. Tot ce mi-ai cerut să traduc.
Marina făcu un semn cu mâna în direcția vestiarului.
— Ştii câte ore mi-a luat ca să traduc? Din italiană în engleză şi din engleză în italiană.
— Dar ai avut o contribuție importantă. Nu ai pomenit nimic despre...
Tommaso arătă spre vestiar.
— Nu m-au întrebat.
— Foarte bine, Marina.
— E adevărat ce se spune? Că ai luat-o razna?
— Razna? Tu ce crezi?
Marina încercă să evalueze starea mentală a lui Tommaso.
Acesta zâmbea. Avea nevoie de ea ca să poată pune mâna pe pachetul din China.
— Nu te mai uita la mine cu ochii ăştia, îi zise el.
— Lumea spune că e din cauza mamei tale.
— Acum gândeşte-te şi tu, pe cine crezi? Pe mine sau pe comisar?
Marina căzu pe gânduri din nou. Era o femeie puternică, Tommaso însuşi o alesese ca secretară. Mamă a trei copii, rotofeie ca un butoiaş, cu o inimă de aur şi, cel mai important, ştia engleză. Engleza: şofranul limbilor străine în Veneția birocratică – foarte puțini ştiau engleză, iar cei care vorbeau engleză erau foarte bine plătiți. Rimelul se întinsese Marinei pe față. Tommaso îi dădu un şervețel şi renunță să mai aştepte un răspuns de la ea.
— Fă-mi rost de o cutie de carton. Am să iau acasă toate documentele cazului. Iar pe tine am să te rog să-mi faci un ultim serviciu.
Marina clătină din cap.

— Nu.

— Ba da, Marina. Este important. Mai important decât mine sau decât tine. Când comisarul o să-ți dea pachetul din China şi o să-ți ceară să-l trimiți înapoi, să n-o faci.

Marina îl privi din nou supusă. Aşa-i plăcea lui.

— Ai să-l trimiți posesorului acestui număr de telefon.

Tommaso îi întinse şervețelul cu numărul de telefon al polițistului danez.

— Cine este?

— Un polițist din Copenhaga. Care se ocupă şi el de caz. Poate singurul, acum că eu am fost suspendat.

— Şi cum o să aflu numele lui?

— Sună la numărul acesta şi întreabă-l. Sau trimite-i un sms şi cere-i să-ți scrie numele. Apoi trimite-i pachetul. Cu poşta ambasadei. Ca să ajungă cât mai repede.

16

Sediul Crucii Roşii Daneze, Copenhaga

— *Oameni buni*, zici?

Niels nu putu să-şi dea seama dacă Thorvaldsen era onorat sau speriat.

— Victimele au fost oameni buni?

— Da, spre exemplu, pediatri, militanţi pentru drepturile omului, voluntari în societăţi caritabile. Oameni care lucrează în aceeaşi branşă cu tine.

— Industria acţiunilor de caritate. Aşa i-ai putea spune. Niels aruncă o privire prin biroul impunător. Mobilier danez de marcă. Wegener. Borge Mogensen. Covoare autentice. O fereastră panoramică. O fotografie uriaşă înfăţişându-l pe Thorvaldsen flancat de Nelson Mandela şi Bono, făcută probabil în Robben Island.

— Cine mai este pe listă?

— Poftim?

— Pe lista ta. Pe cine mai urmează să avertizezi?

— Lista este confidenţială, spuse Niels.

Thorvaldsen se lăsă pe spate, clătinând aproape imperceptibil din cap.

— Lista poliţiei cu cei mai buni oameni din regat. Ar trebui să o privesc ca pe o onoare?

Niels nu ştia ce să răspundă. Thorvaldsen continuă:

— De ce credeţi că aceste crime au legătură una cu alta? Nu ar putea fi o coincidenţă?

— Da, posibil. Dar noi nu avem nimic de-a face cu elucidarea lor.

— Dar cu ce aveţi de-a face atunci? întrebă el şi zâmbi imediat, ca să nu pară sceptic. Dar era prea târziu.

— Priviţi-o ca pe un semnal de alarmă. Un mic semnal de alarmă. Dacă se întâmplă ceva neobişnuit, o spargere, acte de vandalism şi altele de felul ăsta, daţi-mi telefon. Pornesc de la ideea că nu aţi primit nicio ameninţare în ultimii ani.

— În mod constant, răspunse Thorvaldsen, încuviințând din cap. Avocații fostei mele soții mă amenință zi şi noapte.

Cineva bătu la uşă. Secretara intră în birou, balansând tava cu cafeaua şi ceştile.

— Nu cred că era nevoie de cafea.

Thorvaldsen o privi sever.

— Terminăm în câteva clipe.

Niels o putea citi pe fața ei. Comisese o nouă gafă. Şeful nu era mulțumit de ea. Simți că vrea să îi vină în ajutor.

— Doar o ceaşcă, mulțumesc. În felul acesta primesc şi eu ceva în schimbul monedelor pe care obişnuiesc să le arunc în cutie când faceți chetă.

Secretara turnă cafeaua. Mâna îi tremura uşor.

— Mulțumesc, spuse Niels, privind-o în ochi.

Thorvaldsen continuă:

— Voi avea nevoie de protecție?

Thorvaldsen nu se mai simțea onorat, începuse să-i fie frică.

— Nu s-a ajuns atât de departe, răspunse Niels. Riscul este minor.

Niels schiță un zâmbet menit să îl linişte ască pe Thorvaldsen. Ştia că asemenea fraze aveau exact efectul contrar intenției lor. Doar cuvântul „risc”, nu şi cuvântul „minor”, era înregistrat în subconştient. Dacă îți era frică de vreo boală, nu ajuta să te apuci să citeşti despre ea, indiferent cât de rară ar fi fost aceasta. Dimpotrivă, nu făcea decât să-ți alimenteze anxietatea. Niels simți dintr-odată nevoia inexplicabilă de a-l pedepsi pe Thorvaldsen. Să-i alimenteze subconştientul cu un bonus de delicatese pentru nopțile următoare.

— Chiar dacă aceste crime sunt de o natură deosebit de ingenioasă, în prezent nu avem niciun motiv să credem că următoarea victimă s-ar afla în Danemarca.

Niels îi zâmbi secretarei înainte ca aceasta să iasă din birou.

— Şi atunci de ce ai venit aici?

— Precauție şi promptitudine.

— Dar dacă suspectați că sunt în pericol, ar trebui să vă îngrijiți de siguranța mea.

— Nu în condițiile date, când riscul este minor. Dacă situația se va modifica, vom lua, desigur, toate măsurile necesare. Până atunci însă nu va trebui decât...

— Să fiu liniştit.

— Exact.

Niels privi pe fereastră. Se vedea parcul Faelled – un strat subțire de promoroacă se aşezase pe iarbă şi pe scoarța copacilor, ca o zugrăveală veche ce-şi pierduse culoarea.

O uşoară stinghereală se insinuă în conversație. Nemulțumirea lui Thorvaldsen căpătase o prezență fizică în încăperea aceea. Motiv pentru care Niels nu fu surprins să îl audă oftând şi lansându-se într-o lungă tiradă:

— Ascultă aici. Eu îmi folosesc fiecare minut din viață pentru a-i salva pe cei nevoiaşi. Se estimează că doar apa potabilă din Africa de Est a reuşit să salveze anul trecut zeci de mii de vieți omeneşti, ca să nu mai vorbim de lobby-ul făcut de Crucea Roşie în cazul catastrofei din...

Se opri. Remarcase probabil că Niels era cu gândul departe.

— În asemenea situații te-ai putea aştepta măcar la puțin ajutor din partea autorităților.

— Vă pot lăsa numărul meu de telefon. După cum am spus, sunteți bine-venit să mă contactați la orice oră.

— Mulțumesc. Ştiu numărul de la poliție.

Se lăsă din nou tăcerea. Niels se ridică în picioare.

— Bun, aşteptăm să ne sunați atunci. Fiți cu ochii în patru la tot ce se întâmplă în jur.

— Bine. Hils Amundsen de la Amnesty International. Pornesc de la premisa că el este următorul pe listă. Întreabă-l dacă să ne ascundem împreună în casa mea de vacanță sau în a lui.

Niels dădu afirmativ din cap şi părăsi biroul.

Linişteşte-te, Thorvaldsen! îşi spuse Niels în gând, în timp

ce cobora cu liftul. Nu te afli în zona de risc. Îşi scoase lista. Lista celor mai buni oameni din regat, după cum o botezase Thorvaldsen – cu scrupulozitate, tăie numele acestuia de pe ea.

17

Kongens Lyngby

Dumnezeu ştie la ce le trebuie tot spaţiul acesta, se gândi Niels când o coti pe aleea cu vile. Nici ţipenie de om pe stradă. În faţa vilelor se aflau maşinile mai mici ale nevestelor. Seara aveau să sosească şi maşinile mari acasă, parcând alături de cele mici.

Pe plăcuţa de alamă de pe uşa de la intrare care fusese vopsită în roşu-închis nu era scris decât un nume: Amundsen. Numărul doi de pe listă. Dinăuntru se auzea gălăgie. Paşi urcând şi coborând scările. Paşi nesiguri. Niels sună din nou, după care bătu cu o mână autoritară în uşa veche din lemn. În mijlocul uşii se vedea o scobitură uriaşă, de parcă cineva încercase să o spargă. Niels era nerăbdător.

— Vino o dată!

Privi înapoi spre stradă. Niciun martor. Ridică cu degetul clapeta orificiului pentru scrisori şi apucă să zărească o pereche de picioare goale de femeie urcând treptele în goană. Se auziră nişte şoapte, iar Niels se ridică în picioare exact în momentul în care uşa se deschidea. Amundsen avea plete blonde, tinereşti ce-i ajungeau până aproape de umăr. Ochi de un albastru-deschis.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Christian Amundsen?

— Da?

— Niels Bentzon de la Poliţia din Copenhaga. Am încercat să dau de dumneavoastră la sediul Amnesty International, din oraş, dar mi s-a spus că sunteţi bolnav.

Amundsen privi zăpăcit în spatele său înainte de a răspunde:

— Bolnav e un fel de-a spune. Oricine îşi poate permite o zi liberă din când în când. S-a întâmplat ceva cu maşina?

— Am încercat să vă sun. Pot intra câteva minute?

— Despre ce este vorba?

Niels privi fotografiile înrămate de pe pereți: Amundsen în Africa, îmbrățişând doi prizonieri eliberați. Amundsen în Asia, în fața unei închisori, alături de doi asiatici veseli.

— Fotografia e din Myanmar, interveni Amundsen.

— Burma?

— Prizonieri politici. Trei ani mi-au trebuit pentru a-i elibera din închisoarea de la Insein. Una dintre cele mai groaznice închisori din lume.

— Trebuie să fi fost o zi mare.

— Credeți că le-am putut obține azil politic în Danemarca?

— Nu când îmi puneți întrebarea în felul acesta.

— Au sfârşit prin a fi acceptați de guvernul Australiei. După o presiune masivă din partea noastră şi a altora.

Tânăra pe care Niels apucase să o admire mai devreme intră cu o tavă cu ceai. Acum era îmbrăcată în blugi. Blugi strâmți şi un ruj roşu, plăcut, care se potrivea perfect cu părul ei drept strălucitor. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Atracția dintre ea şi Amundsen era electrizantă. Niels se simțea de parcă s-ar fi aflat în dormitorul lor.

— Pinoy. Lucrează pentru noi ca *au pair*.

— Bună, spuse ea. Ceai?

O voce delicată, servilă şi totuşi independentă.

— Mulțumesc.

— Pinoy este şi ea urmărită de autorități. A stat la închisoare de două ori; am fost nevoiți să renunțăm la a mai încerca să obținem azil politic pentru ea. Am reuşit, în schimb, să o aducem ca *au pair*. Dacă nu or să anuleze şi regula asta. Deşi nu cred, doar clasa superioară are nevoie de mână de lucru ieftină.

— Ca să revenim la oile noastre, începu Niels, dar Amundsen îl întrerupse:

— La urma urmei, este singura modalitate în care îi putem aduce în țară. Încercăm să-i ajutăm şi noi cum putem.

Niels aşteptă câteva clipe pentru ca auto justificarea dată

de Amundsen să se evapore.

— După cum v-am spus: nu trebuie să vă îngrijoraţi. Doar să daţi telefon dacă se întâmplă ceva neobişnuit: spargeri, acte de vandalism, încuietori forţate, telefoane misterioase.

— Aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat. E cu totul ieşit din comun. Cum vine asta – cineva să-i omoare pe cei buni?

Amundsen reacţionă la zgomotul unei maşini parcate în faţa casei.

— Sunt copiii. Puteţi aştepta o clipă?

Înainte ca Niels să apuce să răspundă, Amundsen se făcu nevăzut. Pe fereastră Niels putu să o vadă pe soţia gravidă a lui Amundsen cum se căznea cu ceilalţi doi copii, să-i scoată din maşină. Niels aruncă o privire spre holul de la intrare, surprinzând expresia din ochii lui Amundsen. Tânăra asiatică stătea lângă el. Părea îmbufnată. Amundsen îi şopti ceva la ureche înainte de a deschide uşa. Copii veseli, zâmbete şi îmbrăţişări afectuoase. Niels îşi folosi din nou timpul pentru a parcurge fotografiile ce înfăţişau victoriile lui Amundsen. Un articol înrămat atârna pe perete: *Amnesty îi salvează pe yemeniţi de la repatriere*.

— Vă rog să mă scuzaţi.

Amundsen stătea în pragul uşii cu un copil în braţe. Un bărbat derutat care încerca să-şi ţină instinctele sub control cu ajutorul a ceea ce superego-ul lui bun încerca să îndrepte în lume. Niels îi zâmbi băieţelului.

— Nicio problemă. După cum am spus: sunaţi-mă dacă remarcaţi ceva neobişnuit. Şi nu există niciun motiv de îngrijorare.

Amundsen luă cartea de vizită a lui Niels.

— Nu sunt îngrijorat. Vreţi să ştiţi ce cred?

— Da?

— Că nu căutaţi unde trebuie.

— Cum aşa?

— Nu în branşa mea veţi da de oamenii buni. E prea mult orgoliu şi prea multă atenţie din partea mass-mediei.

— Acum, eu nu trebuie să-i găsesc pe oamenii buni, ci

doar să îi avertizez pe cei pe care un psihopat i-ar putea percepe ca fiind „buni”.

Amundsen ezită o clipă. Privi calm în ochii lui Niels:

— Sunteți sigur de asta?

* * *

Amundsen rămăsese singur în camera lui de lucru. Polițistul plecase. Nu fusese o vizită prea plăcută. De parcă polițistul îl citise ca pe o carte deschisă. Minciunile. De ce nu îi povestise despre telefoanele anonime? Telefonul anonim din miez de noapte? Despre ziua aceea când cineva aruncase cu o sticlă în ușa de la intrare? Amundsen încă își amintea zgomotul sticlei sparte. Sticla se frânsese în mii de cioburi şi lăsase o urmă permanentă în uşă. Printre cioburi găsise eticheta care fusese lipită pe sticlă. *Amarula Cream*. Amundsen cunoştea prea bine marca, un lichior cremos, african, iar pe etichetă un peisaj frumos, cu un elefant. Se îmbătase cu Amarula cu ocazia unei călătorii în Sierra Leone. Sau poate că se întâmplase în Liberia. Oare sticla aruncată în uşă să fi avut vreo legătură cu vreunul din cazurile la care lucrase? Sierra Leone – preambulul iadului: crime atroce, sărăcie, foamete, boli, corupție, dictatori nebuni şi un sistem justițiar inexistent care îngreuna munca celor de la Amnesty International. Era imposibil să eviți gafele când negociai în acel colț de lume. Iar gafele însemnau duşmani.

O întâmplare anume se întipărise puternic în minte. Amundsen călătorise în Sierra Leone de mai multe ori, împreună cu alți membri din conducerea Amnesty. Încercaseră să deschidă un centru de criza pentru copiii soldați. Amundsen întâlnise doi copii care urmau să fie executați, fiind condamnați pentru masacrele crunte săvârşite în propriile lor sate. Unul dintre băieți îşi împuşcase propriul frate. Frățiorul avea zece ani. Băiatul avea doisprezece. Membrii familiei ceruseră ca băiatul să fie executat. Amundsen nu mai întâlnise până atunci pe cineva

care să fie atât de singur. Țara, armata care îl răpise, familia, grupurile sociale – dacă puteau fi numite astfel – toți îl părăsiseră pe acest băiat, lăsându-l să moară. Amnesty adunase peste 100.000 de semnături. Amundsen înmânase personal lista cu semnăturile preşedintelui tribunalului lor suprem. Fusese o farsă. Tribunalul era fosta sală de festivități a unui hotel părăsit. Dumnezeu ştie prin ce cotlon găsise judecătorul acela negru ca tuciul peruca aceea albă, penibilă. Dar Dumnezeu părăsise de multă vreme Africa de Vest. Nu mai rămăseseră decât Amnesty International, Crucea Roşie şi Doctori fără Frontiere ca să facă puțină curățenie în acel iad pe pământ. O situație în care chiar puteai folosi expresia *legați de mâini şi de picioare*.

Celălalt băiat încă mai avea familia de partea lui. Fusese răpit la numai opt ani. Când Amundsen începuse să aibă de-a face cu el, băiatul împlinise deja zece ani. În numai două luni, fusese antrenat să devină o maşină de război. Făceau practică pe alți copii. Făceau practică împuşcându-i pe ceilalți copii care fuseseră şi ei răpiți. Ori erai împuşcat de sergentul mai în vârstă, ori apăsai pe trăgaci. Mike, cum se numea băiatul, învățase repede la ce erau bune drogurile, cât de important era să-ți paralizezi simțurile. Fără droguri şi-ar fi pierdut mințile şi s-ar fi împuşcat. Amundsen nu avea să uite niciodată prima lui întâlnire cu băiatul acela. Se aşteptase să fie groaznic, dar nimic nu se putea compara cu realitatea. Stătea față în față cu un băiat care devenise narcoman pentru a putea supraviețui într-un infern. Un băiețel care zăcea tremurând şi transpirat în celula lui, încercând să alunge orice gânduri şi vorbind doar despre următoarea doză de cocaină. Amundsen luase legătura cu familia băiatului. Poate că le insuflase prea multă speranță. Amândoi băieții fuseseră executați în curtea mizeră a unei închisori. Cum altfel! Toate poveştile din Sierra Leone sfârşesc cu moartea.

Mama băiatului îl învinovățise pe Amundsen. Că nu făcuse suficiente eforturi, că era mai bine să se întoarcă

acasă. Încă îşi aducea aminte cuvintele pe care aceasta le strigase în urma lui:

— Moartea fiului meu îți plăteşte ție salariul!

Amundsen se gândea adesea la cuvintele ei. Se întipăriseră adânc în minte. O concluzie nedreaptă, îşi spusese el. Doar se luptase pentru *ei*. Treaba lui era tocmai să insufle speranță. Dar mama băiatului nu putuse să înțeleagă acest lucru. Cuvintele ei continuau să îl bântuie.

Moartea fiului meu îți plăteşte ție salariul.

18

Copenhaga, centrul oraşului

Niels scoase din nou lista. Urma *Severin Rosenberg*. Penultimul de pe listă. După el nu mai rămânea decât Gustav Lund, jokerul listei, matematicianul care primise premiul Nobel. Lui Niels îi plăcea că exista şi un individ mai puțin cunoscut pe listă, nu numai preferații presei, îi întărea sentimentul că lista într-adevăr urmărea să-i găsească pe oamenii *buni*: oameni care aflaseră şi alte modalități de a-i ajuta pe cei aflați în nevoie decât să participe la demonstrații cu salvați planeta şi procesiuni cu torțele aprinse în Piața Primăriei.

Niels nu avusese prea mult timp la dispoziție pentru cercetări preliminare. Nu ştia decât ce ştia oricine altcineva care citise constant ziarele în ultimii ani, şi anume că Severin Rosenberg adăpostise în mai multe rânduri refugiați ale căror cereri de azil fuseseră respinse. Presa îl numise „protectorul refugiaților”. O parte a politicienilor de dreapta încercaseră să asmută ura mulțimilor împotriva lui. Dar Severin Rosenberg nu se dăduse bătut, ci îşi menținuse punctul de vedere: că iubirea de aproape este iubire de aproape. Că nu putea să îi includă doar pe cei cu părul blond şi ochi albaştri. Că era de datoria fiecăruia să ajute pe cineva aflat în nevoie. Niels îl văzuse la televizor în mai multe dezbateri. Rosenberg îi lăsase impresia unui idealist inteligent, dar un pic cam rupt de realitate, care ar fi putut trece prin foc şi apă pentru a-şi apăra credința. Cu 2000 de ani în urmă probabil că ar fi sfârşit fiind aruncat leilor din Colosseum, persecutat la fel ca toți ceilalți creştini care crezuseră în împărtăşirea iubirii şi a bunurilor pământeşti. Rosenberg avea un aer naiv. Iar lucrul acesta îi plăcea lui Niels.

Biserica, în schimb, i se păru plicticoasă. După ce vezi una, le-ai văzut pe toate. Aşa simțise mereu, dar Kathrine avea o slăbiciune pentru spațiile ample, sacre. Chiar îl târâse

cândva, în timpul Nopților Culturii, pană în Biserica Sfântului Duh. Un cor intona imnuri în latină, iar un scriitor cu barbă lungă le povestise despre biserică. Singurul lucru pe care Niels și-l mai aducea aminte era că biserica funcționase și ca spital. În Evul Mediu, când Copenhaga începuse să aibă aerul unei metropole europene, locul acela forfotea de pelerini: cavaleri, bogătași, negustori. Traficul acesta prosper însemna mai multe prostituate și mai mulți copii din flori. Bebelușii erau adesea omorâți în secunda în care se nășteau. Biserica Sfântului Duh fusese extinsă și transformată într-o mănăstire ospitalieră, tocmai pentru a le oferi mamelor de ocazie un loc unde să dea naștere copiilor lor.

Niels parcă mașina pe trotuar și privi biserica. Copiii locuitorilor din Copenhaga încă se mai nășteau aici, 600 de ani mai târziu. Mănăstirea fusese transformată în maternitate.

Rămase o vreme în mașină, uitându-se la cerul pe care soarele se lupta să răzbată prin stratul subțire de nori cenușii. Se uită la oamenii care treceau pe lângă el, pe stradă. O mamă tânără cu un cărucior. Un cuplu mai în vârstă ținându-se de mană de parcă erau proaspăt îndrăgostiți. Era o zi frumoasă de iarnă în Copenhaga. *Hopenhagen*, cum fusese botezat orașul în onoarea summitului.

Niels traversă piațeta și remarcă imediat mașina de patrulă parcată pe trotuar. De la distanță putu să audă un bărbat care se certa cu polițiștii. Vocea fonfăită, de neconfundat, a cuiva care își nenorocise definitiv centrul vorbirii după prea mulți ani de abuz masiv de droguri. Polițiștii îl prinseseră pe narcoman de ambele brațe.

— N-am făcut nimic, animalelor!

Niels îl cunoștea bine. Ba chiar îl arestase cândva, cu mult timp în urmă. Unul dintre nenumăratele rebuturi ale Copenhagăi. O buruiană după care întorceai capul, cu un amestec de milă și dispreț. Drogatul se smulse din brațele lor

şi începu să alerge într-un mod caraghios, încercând să scape de cei doi poliţişti. Se clătina pe picioarele lui schiloade. Dar nu era ziua lui norocoasă; sfârşi direct în braţele lui Niels.

— Hei, linişteşte-te acum!

— Dă-mi drumul, omule! Ce dracu'!

Niels îl ţinu strâns de braţe până când poliţiştii îi ajunseră din urmă. Braţele lui erau doar piele şi os. S-ar fi putut frânge în orice clipă. Nici el nu mai avea prea mult, respiraţia lui duhnea a moarte. Niels îşi întoarse capul cât timp nefericitul îşi consumă ultimele forţe pentru a se răsti la lumea din jur.

— Aveţi grijă cu el, îi sfătui după ce îl predă tinerilor poliţişti, arătându-şi în acelaşi timp legitimaţia.

Unul dintre poliţişti vru să-l trântească pe drogat pe bordură, ca să-i pună cătuşele.

— Nu cred că e nevoie, interveni imediat Niels.

Drogatul se uită la el cu recunoştinţă.

— Ce-a făcut?

— Voia să intre prin efracţie în subsolul bisericii.

— N-am fost eu! urlă narcomanul. Ascultă-mă, omule! Nu voiam decât să găsesc un loc unde să bag o intravenoasă.

Niels se uită la ceas. Era în întârziere, nu avea timp să investigheze ce anume se petrecuse. Nu dacă avea de gând să ajungă la toţi cei de pe listă înainte de ora şase. Şi avea să reuşească. Amărâtul continuă să bombăne:

— Unde mă duceţi? Unde dracului mă duceţi când am nevoie de o intravenoasă?

Cătuşele se închiseră cu un clic inofensiv în jurul încheieturilor firave ale narcomanului. Niels remarcă tatuajul acestuia: un şarpe roşu care se întâlnea cu un dragon violet în jurul unor semne pe care Niels nu le putu descifra. Dar tatuajul era relativ proaspăt; nu doar culori mate sau pe jumătate estompate, aşa cum erau tatuajele de pe vremuri. Şi nici nu era făcut la puşcărie sau de vreun amator. Era o lucrare artistică, executată profesional. O mică operă de artă.

Ferestruica de la subsol fusese scoasă din balamale, iar lângă ea se afla o seringă. Niels aruncă seringa în coşul de gunoi. Sângele altora nu se numărase niciodată printre hobby-urile lui. Alături, între două pietre de bordură, găsi un şurub. Îl pescui cu degetele şi încercă să-l potrivească în balamaua ferestrei. Se potrivea. Tânărul poliţist stătea în spatele lui.

— L-aţi percheziţionat?

— Da.

— Şi aţi găsit vreo şurubelniţă?

— Nu.

Niels îi arătă şurubul.

— Nu el a scos fereastra din balamale. Nici măcar n-ar fi avut suficientă forţă.

Poliţistul ridică din umeri. Îi era indiferent:

— Dacă nu mai aveţi alte întrebări, o să-l ducem la secţie, zise el.

Niels nu-l auzi. Se gândea la tatuajul narcomanului. De ce un om ca ăsta, căruia îi era mai mult decât imposibil să strângă mia de coroane pe care o arunca zilnic pe droguri, ar fi cheltuit zece mii de coroane pe un tatuaj nou-nouţ?

Subsolul Bisericii Sfântului Duh, Copenhaga

Rosenberg semăna cu varianta pe care Niels o cunoştea de la televizor. Un bărbat înalt şi corpolent, cu păr rar şi un pic adus de spate. Faţa îi era rotundă, ca un soare zâmbitor din desenele unui copil. Dar din spatele ochelarilor cu lentile groase, din ochii lui adânci, pândea seriozitatea.

— Se întâmplă de câteva ori pe an.

Se aflau la subsol, sub biroul pastorului. Încăperea era aproape goală. Câteva scaune, câteva cutii de carton prăfuite, nişte rafturi cu cărţi. Şi cam atât.

— Tipic narcomanilor sau amărâţilor fără un acoperiş deasupra capului să le trăsnească prin cap că seiful bisericii ar fi doldora de bani. Dar devin tot mai îndrăzneţi. Până

acum se întâmpla doar noaptea. Niciodată nu s-a mai întâmplat ziua în amiaza mare.

— Dar nu ai apucat să zăreşti nimic suspect? Cineva care să fi dat târcoale bisericii?

— Nu. Eram în birou. Ştii tu, răspundeam la ameninţări şi injurii; am revăzut referatul de la ultimul conciliu al parohiei. În fine, te scutesc de detalii.

Privirea lui Niels o întâlni pe cea a pastorului. Acesta îi zâmbi. Oamenii obişnuiau să destăinuiască poliţiei mai mult decât li se cerea.

— Lipseşte ceva?

Rosenberg privi resemnat la bunurile pământeşti ale bisericii: scaune pliante, cutii de carton, tot felul de vechituri.

Niels privi în jur.

— Ce se află în spatele acelei uşi?

Nu aşteptă vreun răspuns, ci se apropie de ea şi o deschise. O cămăruţă întunecoasă. Tuburile fluorescente avură nevoie de câtva timp până să se aprindă. Mai multe mese şi scaune pliante. Iar într-un colţ zăcea un teanc de saltele vechi.

— Aici îi ţineai? îl întrebă Niels, întorcându-se cu faţa la el.

Rosenberg se apropie.

— Şi acum vrei să mă arestezi pentru asta?

Expresia din privirea lui părea o critică la adresa poliţiei. Rosenberg transformase zidul umed al subsolului într-o galerie: fotografii alb-negru ale refugiaţilor, din perioada pe care aceştia o petrecuseră în biserică. O mărturie.

Niels le privi feţele: spaimă. Şi speranţă. Speranţa pe care Rosenberg le-o dăduse.

— Câţi au fost?

— 12, maximum. Nu e chiar Hotel D'Angleterre, dar nu s-au plâns niciodată.

— Palestinieni?

— Şi somalezi, yemeniţi, sudanezi şi un albanez. Asta dacă spuneau adevărul. Unii dintre ei nu erau extrem de

comunicativi când venea vorba despre etnia lor. Dar probabil că aveau motive întemeiate.

Niels îl privi. Stăteau față în față, la câțiva centimetri unul de celălalt, dar distanța dintre ei părea mult mai mare. În jurul pastorului se afla un scut invizibil. O sferă privată care părea mai puternică decât la majoritatea persoanelor. Niels nu era surprins. Întâlnise adesea ceva asemănător la persoanele care, prin profesia lor, îți dădeau senzația că-ți sunt apropiați. Psihologi, psihiatri, doctori. Era un fel de pact subconştient.

— Acum folosesc încăperea pentru pregătirile de împărtăşanie. E un pic sinistru, dar e o lecție eficientă de umanitate.

Rosenberg stinse lumina. Niels rămase într-o beznă totală.

— Şi le povestesc tinerilor care urmează să se cuminece despre noaptea aceea în care a venit poliția. Cum refugiații s-au ținut în brațe unul pe altul, unii plângeau, dar au fost plini de curaj, chiar dacă ştiau ce îi aşteaptă. Le povestesc cum colegii dumitale au pătruns cu forța în biserică, cum le auzeam bocancii grei tropăind pe podeaua bisericii, apoi pe scări în jos.

Niels rămase o clipă singur, în întuneric, fără a auzi nimic altceva decât propria respirație.

— Dar nu au ajuns până aici?

— Nu. N-ați intrat aici, ați renunțat.

Niels ştia prea bine că nu polițiştii fuseseră cei care renunțaseră. Ci că politicienii cedaseră la presiunile populației. Niels privi din nou fotografiile când Rosenberg aprinse lumina. Încercă să-şi imagineze cum fusese acolo.

— Nu-s mai mult de 12 în fotografiile acestea?

Niels începu să numere din ochi. Era clar că erau mai mulți refugiați decât în celelalte fotografii. Rosenberg stătea în uşă. Voia ca Niels să plece.

— Ba da. Au mai fost vreo doi care au dispărut.

— Au dispărut?

Niels simți imediat ezitarea lui Rosenberg.
— Da. Doi yemeniți. Au evadat.
— Cum?
— Nu ştiu. Au vrut să se descurce pe cont propriu.
Niels îl privi țintă.
Rosenberg mințea.

* * *

Biserica se căsca goală deasupra lor. Un organist exersa repetând mereu aceeaşi bucată. Rosenberg nu părea îngrijorat de ceea ce îi spusese Niels.
— Oameni buni spui? Ce fel de oameni buni?
— Militanți pentru drepturile omului, cei care lucrează pentru țările în curs de dezvoltare, genul ăsta de persoane.
— În ce lume am ajuns să trăim! Acum sunt omorâți oamenii buni.
— Nu trebuie decât să ai grijă cui dai drumul înăuntru. Fii precaut!
Rosenberg îi întinse lui Niels un teanc de cărțulii cu psalmi.
— Nu mi-e teamă, sunt sigur că nu mă aflu în zona de risc.
Rosenberg rânji la gândul acesta şi repetă:
— Sunt sigur că nu mă calific pentru titlul de om bun. Te asigur. Sunt un păcătos.
— Nici noi nu credem că eşti în pericol, dar în orice caz...
— A fost odată un om care s-a dus la Luther. La Luther cel din cartea de istorie.
— Cel care ne-a făcut protestanți?
— Da, la el.
Rosenberg râse din nou şi îl privi pe Niels de parcă acesta ar fi fost un copil.
— Bărbatul i-a spus lui Luther: „Am o problemă. M-am tot gândit, şi ştii ce? Eu n-am păcătuit niciodată. N-am făcut niciodată ceva ce «nu e voie» să faci”. Luther l-a privit o clipă

pe bărbatul acela. Ghici ce i-a răspuns.

Niels se simți din nou ca pe vremea când se pregătea pentru împărtăşanie. Nu erau amintiri prea plăcute.

— Că e un sfânt?

Rosenberg clătină triumfător din cap:

— Că ar trebui să se apuce să păcătuiască. Că Dumnezeu există pentru a-i izbăvi pe păcătoşi. Nu pe cei care sunt deja mântuiți.

Organistul făcu o scurtă pauză. Câțiva turişti intrară în biserică, privind cu o curiozitate de complezență. Era evident că Rosenberg mai avea multe să-i povestească lui Niels, dar aşteptă pană ce ecoul orgii se risipi în aer.

— Evreii au un mit despre „oamenii buni". Îl cunoşti?

— Niciodată nu le-am avut cu religia.

Niels îşi dădu seama cât de prost putuse să sune asta, aşa că adăugă scuzându-se:

— Îi țin eu prelegeri unui pastor.

Rosenberg continuă de parcă Niels nu spusese nimic, de parcă s-ar fi aflat la predică, duminică dimineața.

— Mitul povesteşte despre 36 de oameni buni care duc pe umerii lor întreaga omenire.

— 36? De ce 36?

— Literele evreieşti au valori numerice. Literele din cuvântul „viață" compun numărul 18. De aceea 18 este un număr sacru.

— 18 cu 18 fac 36. Deci e de două ori sacru?

— Te pricepi destul de bine pentru cineva care nu prea le are cu religia.

Niels zâmbi şi simți o mândrie copilărească.

— Şi cum de ştim asta?

— Ce anume?

— Că Dumnezeu i-a lăsat pe cei 36 pe pământ?

Niels încercă să-şi înăbuşe zâmbetul neîncrezător, dar Rosenberg o citi în ochii lui.

— Dumnezeu i-a spus-o lui Moise.

Niels privi frescele uriaşe. Îngeri şi demoni. Morți târându-

se din morminte. Iisus răstignit pe o cruce de lemn. Niels văzuse multe în cei douăzeci de ani de carieră. Prea multe. Bătuse Copenhaga în lung şi-n lat în căutare de dovezi şi mobiluri ale crimelor; scotocise în cele mai întunecate şi sumbre cotloane ale spiritului omenesc şi descoperise lucruri care îi făceau greață numai când se gândea la ele. Dar niciodată nu întrezărise măcar vreo umbră de dovadă că ar exista o viață de apoi.

— Pe Muntele Sinai. Moise s-a urcat pe munte şi a primit cele zece porunci. După care continuăm să ne conducem chiar şi în ziua de azi. Doar le-am transformat în comandamente. Să nu ucizi.

— Ceea ce nu a împiedicat niciodată pe nimeni să nu ucidă.

Rosenberg ridică din umeri şi continuă:

— Să-ți iubeşti aproapele. Să nu furi. Doar le ştii prea bine, cele zece porunci.

— Da, mersi.

— De fapt, este treaba ta să ai grijă ca toate cele zece porunci date de Dumnezeu să fie respectate. Aşadar, probabil că eşti implicat mai mult decât ai habar în acest plan suprem.

Rosenberg îi aruncă un zâmbet ironic. Niels nu se putu abține să nu zâmbească la rândul lui. Pastorul era priceput. Şi versat. Mulți ani de antrenament, încercând să-i ia prin surprindere pe necredincioşi.

— Da, se poate, răspunse Niels şi continuă: şi ce i-a spus Dumnezeu lui Moise?

— Că generație de generație are să trimită 36 de oameni buni şi drepți pe pământ ca să aibă grijă de omenire.

— Care să umble în pelerinaj, ca nişte misionari, sau cum?

— Nu. Pentru că ei nu o ştiu.

— Adică, cei buni nu ştiu că sunt buni?

— Cei buni nu ştiu că sunt buni. Doar Dumnezeu le cunoaşte identitatea. Dar ei veghează asupra noastră.

Rosenberg făcu o pauză.

— După cum am spus, e un lucru important în religia evreiască. Dacă vrei să discuţi cu un expert, du-te la sinagoga din Krystalgade.

Niels îşi privi ceasul şi se gândi la Kathrine, la pastilele lui şi la zborul de a doua zi.

— Este chiar atât de greu de conceput? continuă pastorul. Doar majoritatea oamenilor recunosc că există rău în lume. Oameni răi. Hitler. Stalin. De ce nu şi opusul? 36 de oameni care apasă pe celălalt taler al balanţei lui Dumnezeu. Câte picături de bunătate să fie necesare pentru a contrabalansa răutatea? Poate că doar 36?

Se lăsă tăcerea. Rosenberg luă cărţile de psalmi din mâinile lui Niels şi le aşeza la loc pe raftul de la intrare. Niels îi întinse mâna lui Rosenberg. Era primul de pe listă cu care simţea că trebuie să dea mâna. Poate că sacralitatea locului se furişase în el cumva.

— După cum am spus, nu trebuie decât să fii precaut.

Rosenberg îi deschise uşa. Afară: oameni, muzică de Crăciun, clinchete de clopoţei, maşini, zgomot, o lume nebună, haotică. Niels îl privi în ochi, întrebându-se de ce oare pastorul îl minţise jos, la subsol.

— În discursul ţinut la moartea lui Gerald Ford, Kissinger a afirmat că preşedintele decedat a fost unul dintre cei 36 de oameni buni. Oscar Schindler a fost şi el menţionat. Ce zici de Gandhi? Churchill?

— Churchill? Poţi să trimiţi oameni la război şi să fii bun?

Rosenberg chibzui o clipă.

— Pot exista situaţii când este bine să faci ceea ce, în mod normal, ar fi greşit. Dar atunci nu mai eşti bun. Doar creştinismul aşa propovăduieşte: că abia atunci vom putea trăi unii cu alţii, când vom fi acceptat păcatul ca pe o condiţie fundamentală.

Niels îşi aţinti privirea în podea.

— Acum chiar că te-am lecuit cu totul de creştinism. E un lucru la care ne pricepem noi, pastorii, adăugă Rosenberg,

schițând un zâmbet binevoitor.

— Am numărul tău de telefon, spuse Niels. Îmi dau seama imediat dacă mă suni. Promite-mi că mă suni dacă se întâmplă ceva.

Niels se îndreptă spre maşină. Se opri lângă fereastra de la subsol. Ceva nu ieşea la numărătoare. Fereastra de la subsol. Narcomanul, tatuajul, minciuna lui Rosenberg. Dar sunt atâtea lucruri care dau cu virgulă, se gândi el. Faptele nu sunt mereu coerente. Logica şchioapătă. Era blestemul poliției. Oamenii mint. Iar pe ei îi interesa să descopere genul acela de minciuni care nu ascundeau doar un păcat, ci şi o crimă.

19

Ospedale Fate bene fratelli, Veneția

Călugărița era din Filipine. Maica Magdalena din Ordinul Sfintei Inimi. Lui Tommaso îi era dragă. Un chip plăcut şi zâmbitor care îi susținea pe bolnavii incurabili pe ultimul lor drum, înainte de a părăsi această lume. Azilul proaspăt amenajat se afla în nordul fostului cartier evreiesc. Lui Tommaso îi lua doar câteva minute să ajungă din Ghetto. Cartierul încă se mai numea Ghetto, deşi cuvântul căpătase un sens nou în ziua de azi. Dar venea de aici – „ghetto” însemna turnătorie în italiană. Cu multe secole în urmă, fierăria venețiană fusese amplasată în această parte a oraşului, la un loc cu evreii. La un moment dat, evreii fuseseră segregați. Li se trântise uşa în nas ca să nu poată ajunge în alte părți ale Veneției. Locul era cunoscut sub numele de Ghetto. Un loc care, ulterior, avea să dea numele multor altor cartiere din lume ce aveau în comun faptul că locuitorii lor nu aveau nicio şansă să scape de acolo.

Maica Magdalena îl striga pe Tommaso de îndată ce acesta păşi pragul azilului.

— Domnule Barbara? şopti ea.

O linişte sacră domnea peste locul acela, nimeni nu ridica vreodată glasul. De parcă pacienții trebuiau să fie pregătiți pentru pacea eternă cu care aveau să se reunească în curând. Cum de alesese călugăria când era atât de frumoasă?

— Aveți o inimă de aur, maică Magdalena. Mama e norocoasă să aibă pe cineva ca dumneavoastră lângă ea.

— Şi un fiu ca dumneavoastră.

Era sinceră – Tommaso nu avea nicio îndoială în această privință – dar, oricum, spusele ei îi activară cu o precizie de ceasornic conştiința încărcată.

— O să am mai mult timp acum. De ce ar fi avut ea nevoie să ştie asta? Am fost suspendat din funcție.

Maica Magdalena îl apucă de mână.

— Poate că este un dar.

Fu nevoit să-şi reprime un zâmbet. Un dar?

— Mama dumneavoastră v-a tot strigat.

— Îmi pare rău. Am fost în tura de noapte la secție.

— Părea să fie îngrijorată din pricina dumneavoastră. Repeta încontinuu că nu trebuie să plătiți ceva.

— Să nu plătesc?

— Ceva despre nişte bani pe care nu trebuie să-i dați. Pentru că e periculos.

Tommaso o privi întrebător.

— A spus mama aşa ceva?

— Da. De mai multe ori: „Nu plăti, Tommaso, e periculos”.

* * *

Maica Magdalena îl privi pe Tommaso di Barbara în timp ce acesta se îndepărta pe coridor cu o plasă de cumpărături într-o mână şi cu o cutie de carton în cealaltă. Arată ca un om pierdut, se gândi ea în timp ce Tommaso înainta pe lângă cele opt camere puse la dispoziția singurului azil de genul acesta din Veneția. Mama lui Tommaso stătea în ultima cameră, cea care dădea înspre grădină. În afara palmierului solitar, ceilalți copaci erau desfrunziți. În compensație, coridorul fusese împodobit pentru Crăciun. Ghirlande şi salbe luminoase înconjurau icoana ce o înfățişa pe Sfânta Fecioară Maria cu Pruncul.

Maica Magdalena asculta mereu cu atenție ultimele mesaje ale muribunzilor. Ştia din proprie experiență că cei care se aflau deja în pragul vieții de apoi reuşeau uneori să întrezărească un crâmpei din viitor – din lumea de dincolo. De cele mai multe ori, muribunzii nu făceau decât să bolborosească nişte aiureli. Dar nu întotdeauna. Avusese grijă de bolnavi incurabili de când intrase în Ordinul Sfintei Inimi, cu 15 ani în urmă. Văzuse şi auzise multe. Şi ştia că vorbele lor nu trebuiau să fie tratate tot timpul ca nişte

aiureli.

În primii ani ai tinereții – lucru la care Maica Magdalena se gândea adesea – se prostituase. Dar Dumnezeu o salvase. Nu avea nicio îndoială în privința aceasta. Ba chiar avea şi dovada: o chitanță de la o bicicletă pe care o dusese la reparat.

În Manila avusese un client stabil, un fost pilot american care se stabilise în Filipine şi-şi cheltuia pensia pe un cocktail de femei şi alcool. Luptase în Vietnam şi avea o groază de cicatrici pe corp, pe burtă şi pe picioare. Probabil că şi în suflet. Acum era pe moarte. Nu o moarte demnă, căci nu reuşise vreodată să-şi stăpânească poftele trupeşti. Maica Magdalena îl vizita zilnic ca să i-o sugă.

O plătea, bineînțeles, dar pe măsură ce cancerul îl mânca din interior, îi lua tot mai mult şi mai mult să ejaculeze.

Toate acestea se petrecuseră înainte ca ea să se numească Magdalena – erau alte vremuri, iar acum ea era un alt om. Bătrânul pilot avusese un bar la un moment dat, probabil mai mult ca un alibi pentru alcoolismul lui. Aşa îl întâlnise Magdalena. Acum era bolnav şi avea să moară în singurătate.

Dar apoi se întâmplase ceva ce avea să îi schimbe viața. Ultima oară când se dusese la pilot, acesta începuse să aiureze. O apucase pe Magdalena de mană.

— Să nu te duci acolo, îi spusese el.

La început încercase să-l liniştească, spunându-i că totul are să fie bine. Dar pilotul insistase. „Să nu te duci acolo”. Apoi îi descrisese casa care se afla vizavi de Shaw Boulevard Station, imediat după colț, lângă clădirea în care Magdalena închiriase o cameră. La parter se afla un atelier de reparat biciclete. Obloanele verzi şi vopseaua albastră, coşcovită arătau că această casă fusese cândva zugrăvită în culori pastelate.

Pilotul murise în ziua următoare. Iar la o săptămână după aceea, casa din Shaw Boulevard Station se prăbuşise. Magdalena îşi dusese bicicleta la reparat, la fierarul de la

parter, dar nu îndrăznise să o ia înapoi. 19 oameni muriseră.

După această întâmplare s-a călugărit. A intrat în Ordinul Sfintei Inimi. Şi-a schimbat numele în Magdalena – la fel ca târfa pe care Iisus o salvează de la lapidare.

Din ziua aceea a stat la căpătâiul muribunzilor şase zile pe săptămână. O săptămână de zi, o săptămână de noapte. Avea doar o zi liberă, pe care o petrecea dormind sau urmărind serialul *Prietenii tăi* la televizor.

Maica Magdalena îi povestise medicului primar de la azil despre toate cele prin care trecuse, omiţând însă detaliile mai neortodoxe. Medicul îi zâmbise şi o bătuse uşor pe mână. De câte dovezi aveau nevoie oamenii pentru a se convinge? se întrebase ea. Bătrânul pilot nu văzuse niciodată casa aceea, unde se afla atelierul de reparat biciclete. Nici măcar nu era un cartier vizitat de occidentali. Cu toate acestea, îi descrisese toate detaliile. Se gândise adesea că lumea trebuia să plece urechea şi să dea ascultare spuselor muribunzilor, indiferent cât păcătuiseră aceştia. Pilotul luptase în război, omorâse oameni, iar acum se îmbăta şi le lovea pe fetele de la care cumpăra servicii sexuale. Cu toate acestea, Dumnezeu alesese să vorbească prin el pentru a o salva. Lumea trebuie să asculte ce au de spus muribunzii.

Maica Magdalena spera că şi Tommaso di Barbara avea să asculte ce avea de spus mama lui care era pe moarte.

* * *

Mama lui Tommaso nu era trează. Dormea cu gura deschisă. Sforăia uşor. Tommaso aşeză plasa cu cele cumpărate pe plita micuţă şi cutia de carton cu dosarul cazului pe podea. La început ascunsese documentele în vestiarul de la birou, dar acum se aflau toate îngrămădite în cutia aceea pe care Marina o scosese pe furiş afară din secţie. De parcă acest caz fusese destinat să rămână în umbră – un caz de care nimeni nu voia să audă.

Tommaso îi cumpărase mamei salam picant, roşii şi

usturoi. Mama lui nu putea să mănânce nimic, dar îi plăcea mirosul. Tommaso putea să înțeleagă de ce – aveai nevoie de ceva puternic pentru a acoperi mirosul pătrunzător de moarte şi detergenți din azil. Din fericire, nu era aşa de greu. Deşi toate camerele fuseseră de curând renovate – plită şi paturi pentru rude – deasupra plitelor nu existau hote. Mirosul de mâncare se răspândea uşor. Şi era binecuvântat.

— Mamă?

Tommaso se aşeză la căpătâiul ei şi o apucă de mână. Pielea se adunase în jurul oaselor. Rămăseseră atât de multe lucruri despre care nu apucaseră să vorbească. Multe pe care nu le ştia despre viața ei. Despre perioada războiului. Tatăl lui Tommaso petrecuse mai multe luni la închisoare. Fusese de partea cui nu trebuia. Dar tatăl lui susținuse contrariul, chiar şi mai târziu, după ce fusese eliberat. Rămăsese un fascist convins pentru tot restul zilelor. Din fericire nu trăise mult.

— În sfârşit ne-am recăpătat pacea, spusese mama lui la cimitir, după ce îl incineraseră. Urna fusese depusă în acel mozaic fantastic de vase aşezate în straturi, unele peste altele, într-un labirint. Tommaso aproape că se rătăcise prima oară când fusese acolo. Cimitirul se afla pe o insulă din afara oraşului şi nu mai putea fi extins. Pentru a rezolva criza de spațiu, îl extinseseră pe verticală, rezultând într-un hățiş de coridoare care se înălțau spre cer, coridoare nesfârşite cu compartimente mici, dreptunghiulare, construite unele peste altele. Dar Tommaso se îndoia că mama voia locul de veci care îi fusese rezervat lângă tatăl lui. Venise vremea să o întrebe.

— Mamă?

Aceasta se trezi. Îl privi fără să scoată niciun cuvânt şi fără să dea vreun semn că îl recunoaşte.

— Sunt eu.

— Asta pot să văd şi eu foarte bine. Crezi că am orbit?

Tommaso zâmbi. Mama lui era o dură. Ştia cum să-ți tragă o palmă sau să-ți dea un şut în fund. Dar ştia şi cum

să te aline. Tommaso respiră adânc. Nu mai putea amâna.

— Mamă, ştii, acolo unde se află cenuşa lui tata...

Niciun răspuns. Mama îşi îndreptă privirea spre tavan.

— Când o să ne părăseşti, vrei să te duci şi tu acolo?

— Ai făcut cumpărături?

— Mamă!

— Găteşte-mi ceva, fiule. Doar de dragul mirosului.

Tommaso clătină din cap. Mama îl bătu pe mană.

— I-am spus maicii Magdalena tot ce e de ştiut. O să-ți povestească ea totul. După ce-o să se întâmple. Să o asculți.

Tommaso vru să se ridice în picioare. Mama îi strânse mâna cu o putere surprinzătoare.

— Ai auzit? I-am spus totul maicii Magdalena. Să faci cum spune ea.

Tommaso ezită. Îşi aminti pe scurt aiureala aceea despre banii pe care nu trebuia să-i plătească, despre care îi povestise maica. Îi zâmbi liniştitor mamei sale.

— Da, mamă. Am s-o ascult.

20

Helsingor

Doar o oră de condus cu maşina şi o nouă lume se deschidea în fața ochilor tăi.

De parcă abia când ajungeai la țară îți dădeai seama cum este oraşul. Zgomotul, oamenii, traficul – cum e să trăieşti într-o stare de continuă agitație. Întrebarea era dacă şi opusul era valabil, dacă îți dădeai seama cum este la țara atunci când reveneai în oraş: atât de mult cer. Peisajul plat, întins, cu case de vacanță, îl întâmpină laolaltă cu întunericul. Câmpii, poteci şi poiene se contopeau. Întrezări marea în spatele unui pale de copaci întunecați.

Niels frână brusc. Verifică indicatorul şi dădu înapoi. Pietrişul scârțâi sub roțile maşinii. Înaintă vreo câteva sute de metri şi parcă lângă singura casă aflată la capătul drumului. O lumină slabă se strecura printr-o fereastră. *Lună* stătea scris pe cutia poştală.

Nimeni nu veni să-i deschidă după ce Niels bătu la uşă.

Rămase aşa, ascultând. Un țânțar îi bâzâi la ureche, îl alungă cu mâna, minunându-se: „Oare țânțarii n-ar trebui să fie morți în luna decembrie?” Bătu din nou la uşă, de data aceasta mai tare. În continuare, niciun răspuns. Niels făcu înconjurul casei. Nu bătea vântul. Aerul era rece. Urcă pe o verandă micuță, ce dădea spre mare. Apa se zărea ceva mai încolo. Dădu să bată în uşa verandei când auzi un plescăit uşor venind dinspre apă. Se întoarse. Cineva stătea la capătul pontonului. O femeie. Niels abia îi putea distinge silueta şi se îndreptă într-acolo.

— Îmi cer scuze.

Niels aproape că se simți vinovat să întrerupă tăcerea aceea plăcută.

— Îl caut pe Gustav Lund.

Femeia se întoarse şi îl privi. În mană ținea o undiță.

— Pe Gustav?

— Aş dori să discut cu el.

— E în Vancouver. Cine întreabă?

— Niels Bentzon de la Poliția din Copenhaga.

Absolut nicio reacție. Ciudat. Niels era obişnuit să stârnească tot felul de reacții când spunea că este de la poliție: nelinişte, panică, dispreț, sfidare, uşurare. Dar femeia îl privi numai şi spuse:

— Hannah Lund. Gustav nu se mai întoarce. Acum locuiesc singură aici.

* * *

Mobilele erau nepotrivite pentru o casă de vacanță. Erau prea arătoase. Prea scumpe. Niels nu era interesat de mobilier, dar erau perioade – din câte îşi dăduse seama – când Kathrine nu vorbea despre nimic altceva decât despre mobilier. De aceea putea recunoaşte mulți designeri. Wegener. Mogensen. Klint. Jacobsen. Dacă mobilierul din casa de vacanță era autentic, atunci valora o avere.

Nişte ochi de pisică luciră în întuneric, privindu-l curioşi pe Niels când acesta îşi făcu apariția în camera de zi. În cameră era vraişte. Pe mese zăceau farfurii şi ceşti de cafea nespălate. Jucăriile pisicii, pantofi şi ziare vechi acopereau podeaua. Rufe puse la uscat atârnau de o grindă din tavan. Un pian negru ocupa aproape tot peretele din spate. Celălalt perete era acoperit de cărți. Dezordinea contrasta strident cu mobilele scumpe, dar într-un fel sau altul era de înțeles. Poate pentru că îi făcea plăcere să vadă că mobilierul acela de valoare chiar era folosit. Când se întâmpla, rareori, să o însoțească pe Kathrine în vizită la vreunul dintre colegii ei arhitecți – de obicei încerca să-şi găsească o scuza – Niels avea o senzație de nesiguranță în tot corpul. O senzație de insuficiență. Pur şi simplu, nu îi plăcea să se afle acolo, într-un apartament de fițe din O sterbro, sorbind din vinul alb *Corton Charlemagne*, care costa 600 de coroane sticla, înconjurat de cel mai scump mobilier de marcă din Europa,

încât abia îndrăznea să se aşeze pe canapea. Kathrine nu făcea decât să râdă de el.

— Şi l-ai caracteriza pe Gustav ca fiind un om bun?

Hannah îşi reprimă un zâmbet uşor şi îi întinse o ceaşcă de cafea.

— Eşti sigur că nu ai greşit adresa?

— Aşa spun toţi. În afară de tipul de la Crucea Roşie.

Niels amestecă nesul din ceaşcă şi dădu cu ochii de o fotografie înrămată înfăţişând un adolescent înalt şi deşirat, alături de Hannah. Aceasta îşi cuprindea fiul cu braţul. Stăteau în faţa Pendulului lui Foucault din Paris.

— Dar de ce tocmai Gustav?

— Din cauza computerului. Din cauza celor afirmate de el la decernarea premiului Nobel.

— „În cele din urmă, matematica o să salveze lumea”.

— Da, exact.

— Şi dintr-odată, numele lui Gustav a răsărit pe ecran.

— Gustav este fostul tău soţ?

Niels o privi în timp ce Hannah îl informa în linii mari asupra stării sale civile. Câţi ani să fi avut? 40? 45? Ceva părea ciudat în legătură cu persoana ei. Se potrivea cu casa: uşor mohorâtă, răvăşită, dar interesantă şi complexă. Avea ochi serioşi, de culoare închisă. Părul castaniu, lung până la umeri era ciufulit, o făcea să semene cu cineva care abia se trezise din somn. Deşi podeaua era rece, îşi aruncase pantofii şi umbla în picioarele goale. Blugi, o cămaşă albă, piele delicată, luminoasă. Suplă. Nu era frumoasă. Dacă Niels nu ar fi avut altele pe cap, probabil că ar fi încercat să-şi explice de ce oare se simţea totuşi atras de ea. Probabil că răspunsul era foarte simplu, îşi spuse el. Nu purta sutien, iar prin cămaşa ei albă Niels putea să vadă mai mult decât femeia ar fi vrut poate să arate.

— La început am fost studenta lui.

Niels încercă să se concentreze asupra informaţiei. Hannah se aşeza pe canapea şi îşi aruncă o pătură cenuşie, plină de păr de pisică, pe umerii fragili.

— Sunt astrofizician, aşa că purtam adesea discuții cu el. Despre matematică. Gustav este unul dintre cei mai de frunte matematicieni din Europa.

— Eşti astrofizician?

— Da. Sau am fost. Apoi am început să ne vedem în particular. Inițial, am fost destul de orbită că un geniu de talia lui Gustav – nu ezit să-l numesc geniu, pentru că într-adevăr este un geniu – flirta cu mine. Mai târziu m-am îndrăgostit de el. L-am avut pe Johannes.

Hannah se opri. Niels sesiză ceva în privirea ei. Durere? Da, durere. Putu să o vadă şi în acelaşi timp îşi aduse aminte că Hannah Lund îşi pierduse fiul. Johannes murise. Se sinucisese.

În încăpere se lăsase tăcerea. Dar nu era o tăcere incomodă, niciunul dintre ei nu încercă să salveze situația cu fleacuri. Hannah ştia că el ştia.

— Locuieşti aici tot timpul anului?

— Da.

— Nu te simți singură?

— Nu despre asta ai venit să vorbeşti.

Răceala subită din vocea ei era necesară pentru a putea acoperi durerea. Niels o citea pe chipul ei. Voia să fie lăsată singură cu chinul ei. Înfruntarea durerii era piatra de temelie în munca unui negociator, precum şi subiectul asupra căruia psihologii zăboveau cel mai îndelung când îi antrenau pe polițişti. Lucrurile sfârşeau prost doar atunci când oamenii nu reuşeau să îşi stăpânească durerea. Cu arme, şi ostatici, şi sinucideri. Lui Niels se întâmplase de mai multe ori să le aducă părinților teribila veste că le murise copilul. Cunoştea diferitele stadii prin care trecea cineva lovit de durere. Cât de mult timp trecuse de când fiul ei se sinucisese? ghici că Hannah se afla în aşa-numita faza a reorientării. Când cel copleşit de durere încerca să îşi întoarcă din nou privirea către lume. Când – poate doar în scurte momente – îndrăznea din nou să îşi îndrepte privirea spre viitor. Stadiu care, la urma urmelor, consta în a-ți putea lua rămas-bun. A-ți lua

rămas-bun. Era cel mai greu stadiu dintre toate. Un îndelungat periplu interior. Mulți erau nevoiți să renunțe pe parcurs. Pierdeau bătălia. Rezultatul unei astfel de înfrângeri era teribil: o viață în depresie totală. În unele cazuri, ca pacient la psihiatrie. Aceştia erau cei care sfârşeau pe marginea vreunui pod sau pe acoperişul vreunei clădiri – iar Niels era solicitat în astfel de cazuri.

— Scuză-mă!

Niels se pregăti să plece.

— După cum am spus, nu e cine ştie ce. Niciun motiv de îngrijorare.

— Nu sunt îngrijorată. Pot să-l împuşte dacă vor.

Hannah îl privi în ochi. De parcă ar fi vrut să sublinieze că într-adevăr credea fiecare cuvânt pe care îl spusese. Stătea un pic prea aproape de el. Dar numai Niels putea să-şi dea seama de asta. Limbajul ei corporal părea stângaci. O remarcase încă de pe ponton. Dar poate că aşa erau oamenii de ştiință: inteligența lor ieşită din comun luase locul aptitudinilor sociale.

Făcu câțiva paşi înapoi, chiar dacă respirația ei era plăcută. Un telefon se auzi sunând undeva. Îi luă ceva timp până să localizeze sursa acestuia ca fiind în buzunarul lui: un număr străin.

— Scuză-mă. Alo? Niels ascultă. La început nu se auzi decât un bruiaj pe linie. Alo? Cu cine vorbesc?

În cele din urmă o voce reuşi să răzbească: Tommaso di Barbara. Bărbatul pe care Niels îl sunase mai devreme. Îi vorbea în italiană – foarte, foarte rar, de parcă asta ar fi ajutat.

— De you speak English?[35]

Tommaso îşi ceru scuze – asta putu şi Niels să înțeleagă.

— Scusi. Şi sugeră limba franceză.

— No, wait.[36]

---

35 Vorbiți engleza? (în engleză, în text).

Niels se uită la Hannah.

— Ştii italiană? Sau franceză?

Hannah dădu din cap ezitând, dar imediat făcu o mină plină de regret.

— Franceză. Un pic.

— Just a minute. You can talk to my assistant.[37]

Niels îi întinse telefonul.

— Poliția din Veneția. Ascultă numai ce are de spus.

— Asistentă? întrebă Hannah luând receptorul. Ce tot vorbeşti acolo?

— Ascultă numai ce are de spus. Nimic altceva.

— Nu.

Hannah refuză, dar luă oricum receptorul.

— Oui?[38]

Niels o privi. Nu putea să-şi dea seama cât de bogat era vocabularul ei în franceză, dar vorbea repede şi fluent.

— Te întreabă despre crimele cu număr.

Hannah acoperi receptorul cu mâna şi îl privi pe Niels.

— Crimele cu număr? Numere sunt alea pe care le au pe spate? Este sigur de asta? Roagă-l să detalieze.

— Bentzon te numeşti? Întreabă de numele tău.

— Bentzon, da. Niels dădu din cap. Niels Bentzon. Întreabă dacă are vreun suspect. Dacă există cineva special...

Hannah îşi acoperi urechea cu o mână şi se îndepărtă câțiva paşi.

Niels o urmări din priviri.

Cu coada ochiului sesiză că pisica se apropiase. Se aşeza şi o lăsă să-i miroasă mâna. Privirea îi căzu pe fotografia care o înfăţişa pe Hannah cu băiatul. Şi mai departe, pe un raft unde stătea deschis un mic album cu poze. Şase fotografii care povesteau totul. Hannah – probabil cu zece ani în urmă

---

36 Nu, stai (în engleză, în text).

37 O clipă, vă rog! Am să v-o dau pe asistenta mea (în engleză, în text).

38 Da? (în franceză, în text).

– ținând o diplomă în mâini. Zâmbind cu mândrie. Era tânără şi frumoasă, radia de viață şi de ambiții. Lumea se afla la picioarele ei. O ştia şi se bucura de asta. Câteva fotografii înfățişându-i pe Hannah şi Gustav. Un bărbat extrem de arătos, la vreo 50 de ani. Cu părul negru, pieptănat pe spate. Ochi de culoare închisă. Înalt şi cu umerii lați. Fără nicio îndoială, un bărbat care nu ducea lipsă de admiratoare; priviri languroase, invitații tentante. O fotografie în care Hannah era însărcinată. Îl ținea pe Gustav de talie, pe Brooklyn Bridge. Niels studie fotografia mai îndeaproape. Poate că polițistul din el exagera acum – uneori profesia devenea sufocantă – dar nu putu să nu observe că, în vreme ce Hannah privea direct în aparatul de fotografiat, privirea lui Gustav era uşor întoarsă într-o altă direcție. După cine se uita? Vreo femeie frumoasă care tocmai trecea pe pod?

În ultima fotografie era Hannah singură, cu băiatul. Unde era Gustav? La vreo conferință? Având grijă de cariera lui de cercetător internațional, în vreme ce nevasta şi copilul rămăseseră acasă? Ultima fotografie era de la ziua de naştere a băiatului. În tort se aflau zece lumânări.

Pe tort era scris cu frişcă „Johannes”. Hannah şi câțiva adulți stăteau în jurul băiatului care tocmai se pregătea să sufle în lumânări. Niels privi fotografia. Era genul acela de fotografie unde absența unei persoane era, paradoxal, cea mai grăitoare: absența lui Gustav.

— Mi-a povestit despre un mit foarte vechi.

Hannah stătea în spatele lui, întinzându-i telefonul.

Remarcase oare că Niels cerceta fotografiile? Acesta se întoarse.

— Un mit? Ce mit?

— Ceva despre 36 de oameni buni. Din Biblie, parcă. N-am reuşit să pricep totul. Dar nu e fascinant? Majoritatea crimelor au fost comise în locuri aflate la o distanță de circa 3.000 de kilometri unul de altul. De aceea a luat legătura cu voi. Pentru că se pare că sunt fix 3.000 de kilometri între ultimul loc al crimei şi...

— Copenhaga, o întrerupse Niels.
Se priviră în ochi pentru o clipă.

* * *

Hannah se uită în urma maşinii în timp ce Niels dădea înapoi spre carosabil. Încă mai avea cartea lui de vizită în mână. O clipă fu orbită de faruri. Apoi zări numărul maşinii. II 12 041. Găsi un pix în sertar. Niels ieşise în stradă, dar Hannah apucă să vadă numărul maşinii încă o dată. Poate că văzuse greşit. Binoclul se afla pe pervaz. Îl luă şi alergă înapoi în bucătărie, îl ajustă şi privi. Văzuse corect. II 12 041. Scrise numărul de înmatriculare pe spatele cărții de vizită de la Niels şi simți cum îi dau lacrimile.

21

Cannaregio, Ghetto, Veneția

— Bentzon...

Tommaso di Barbara puse telefonul pe marginea balconului şi privi peste oraşul întunecat. Încercă să-i pronunțe numele – Niels Bentzon, cine eşti tu?

În timp ce restul Veneției amuțea de îndată ce se lăsa seara, iar angajații restaurantelor se grăbeau să prindă ultimul tren spre uscat, doar în Ghetto mai era animație. Majoritatea venețienilor locuiau pe străzile din preajma fostului cartier evreiesc. Tommaso stătea pe balcon. Sirenele răsunară. Într-o jumătate de oră nivelul apei avea să înceapă să crească. Se simțea prea istovit. Nu mai avea forța să coboare, să acopere uşa cu plăcile de lemn. Jos, pe trotuar, vecinii munceau de zor. Plăcile de lemn erau aşezate cu grijă în glisierele de cauciuc, aflate de fiecare parte a uşii.

— Tommaso!

Era vecinul de dedesubt care avea salonul de coafură. Tommaso îi făcu semn cu mâna.

— N-ai auzit sirenele?

— Vin imediat!

Vecinul de dedesubt îl privi îngrijorat. Tommaso bănui că acesta aflase de suspendarea lui. Mai mult ca sigur. Lui Tommaso îi era indiferent. În Veneția fiecare ştia totul despre fiecare – în această privință, era ca într-un sat. Ştia şi că mama lui era pe moarte. Mai ales vecinii, întrucât mama lui era proprietara casei. În curând avea să fie casa lui Tommaso. Erau îngrijorați că poate voia să o vândă vreunui american bogat.

— Am să le pun eu şi pentru tine, îi strigă vecinul. Unde sunt plăcile tale?

— Sub scară.

Tommaso scutură scrumul în ghiveci şi intră în apartament. Doar o singură lumină era aprinsă. Voia să se

ducă la culcare. Capul lui tânjea după odihnă. Dar, trecând prin sufragerie, se opri şi privi spre perete. Începuse deja să atârne documentele cazului pe peretele dinspre sud. Fotografiile victimelor. Bărbații, femeile. Privirile lor. Fețele lor. Harta lumii cu bolduri care conectau locurile crimelor într-un sistem ingenios. Datele la care fuseseră comise acestea. Toate detaliile despre tot ce avea de-a face cu cazul. Tommaso le privi insistent. Fascinat şi vrăjit. Dar mai ales înspăimântat.

Scosese la imprimantă şi ultimele fotografii pe care le primise din India. Fotografiile cu spatele economistului decedat. Raj Bairoliya. Fotografiile mamei, cu morții familiei, trebuiră să facă loc altor morți. Morți mai importanți. Morți care însemnau ceva – Tommaso era sigur de lucrul acesta. Pentru că nu era o coincidență. Exista o legătură între aceste victime – doar că nu ştia care. Şi nu reuşea să convingă pe nimeni altcineva să se ocupe de caz. Nimeni nu-l înțelegea. Sunase la Interpol cu câteva luni în urmă. De zeci de ori fusese întâmpinat de tăcere până când dăduse peste o femeie confuză. Aceasta îl ascultase cu mintea în altă parte şi îi ceruse să-i trimită materiale. Trei săptămâni mai târziu primise răspunsul. Cazul căpătase acum un număr de înregistrare. Şi avea să fie procesat când avea să se ajungă la el. Ceea ce, după estimările lui, însemna cam jumătate de an.

Jumătate de an! Atât de mult nu putea să aştepte. Tommaso atârnă lângă fotografia indianului pe cea a unui jurist din SUA. Russel Young. Numărul 33. Raj Bairoliya, numărul 34.

22

Sediul poliţiei, Copenhaga

Noaptea. Cele mai bune ore la secția de poliție. Nu se afla acolo decât personalul de curățenie care umbla cu paşi mărunți şi tăcuți prin jur, golea coşurile de gunoi şi ştergea praful de pe pervazuri. Nu şi de pe mese – era imposibil din cauza mormanelor de harții.

Niels dădu comanda de imprimare. În raport menționase cu cine luase legătura, că toți fuseseră avertizați şi informați. *Precauție şi promptitudine*. Cele mai importante cuvinte din conducerea modernă a poliției.

Imprimanta rămăsese fără hârtie. Găsi un teanc de coli, după care îi trebuiră 20 de minute ca să descopere unde trebuia pusă hârtia. Încercă să-şi concentreze atenția asupra lui Kathrine. Dar se gândea la Hannah.

Anticamera biroului lui Sommersted era la fel de pedantă şi de curată ca şi Sommersted. Niels se hotărî să lase raportul direct pe biroul acestuia. Nu pe biroul secretarei, aşa cum se proceda de obicei. Voia ca Sommersted să îl vadă. Să admită că Niels trecuse testul de încredere.

Se opri câteva clipe în fața biroului. O fotografie cu Sommersted şi soția lui. Ceva nu era în regulă cu cei doi; se străduiau prea mult să dea bine pe dinafară, încât ți se făcea teamă de ce s-ar fi aflat pe dinăuntru.

Un singur dosar se afla pe biroul lui Sommersted. *Confidențial*. *Prioritate* era scris pe prima pagină. Niels vru să aşeze raportul lui deasupra acestuia. Altfel Sommersted nu avea să-l citească vreodată. Cat de important putea să fie celălalt dosar? îl deschise. Nu pentru a trage cu ochiul, doar pentru a verifica dacă putea să-şi plaseze raportul deasupra. *Posibil terorist*. *Aterizat ieri la Stockholm*. *Yemenit*. *Prima escală în India*. *Mumbai*. *Legături cu acțiunile teroriste de anul trecut*. *Posibil în drum spre Danemarca*. Niels răsfoi dosarul. O fotografie neclară a teroristului, făcută de o cameră de

supraveghere din fața ambasadei americane din Cairo. *Frăția Musulmană*.

Niels își așeză raportul lângă dosarul respectiv. Nu deasupra. Stinse lumina mormăind:

— La revedere. Concediu plăcut.

23

Sudul Suediei

Simțurile îi distrăgeau atenția. Mai întâi stewardesa. Acum zăpada pe care o zărea prin fereastra trenului. Trecuseră mulți ani de când Abdul Hadi văzuse ultima oară zăpadă. Fusese împreună cu fratele lui la schi, în Liban. Pentru prima şi ultima oară. Îşi folosiseră jumătate din suma lunară pe care o primeau de la părinți pentru a plăti trenul şi pentru a închiria schiuri. Căzuseră de la prima încercare de a coborî panta. Fratele său se lovise rău. Nu-şi mai putea mişca brațul şi, mai multe zile la rând, Abdul Hadi fusese nevoit să îl ajute, chiar şi cu cele mai intime lucruri. De exemplu, să-i dea jos pantalonii. Nu îşi puteau permite să se ducă la doctor şi le era jenă. Primeau bani de la familie, din Yemen. Trebuiau să învețe, pentru a putea prelua răspunderea de cap al familiei.

Simți o mână grea aterizându-i pe umăr.

La vederea bărbatului în uniformă, Abdul Hadi se sperie. Aproape că fu cuprins de panică. Se uită la ceilalți pasageri. Femeia de lângă el îşi scoase biletul şi, în cele din urmă, realiză ce se întâmpla.

— Sorry[39], mormăi el.

Controlorul perforă biletul, o porni mai departe pe culoarul trenului, dar apoi se întoarse de vreo două ori pentru a-l privi. Şi de două ori sesiză privirea neliniştită a lui Abdul Hadi. Hadi se ridică în picioare, îşi luă geanta şi se duse spre toaletă. Genul acesta de incidente puteau strica totul.

Apăsă pe clanță. Ocupat. Poate că era mai bine să fi rămas pe scaun. Poate că părea mai dubios dacă se fâțâia aşa. Controlorul se întoarse. Trecu de Abdul Hadi fără să se

---

39 Îmi cer scuze! (în engleză, în text).

uite la el. Abia după ce ajunse la celălalt capăt al vagonului, îi mai aruncă o privire rapidă în timp ce discuta cu un coleg. Colegul se uită şi el la Abdul Hadi. Fusese descoperit. Nu avea niciun motiv de îndoială. Doar că nu ştiau încă *ce* anume descoperiseră în neregulă cu el. Doar că se comportase ciudat şi era neliniştit. La dracu'! Asta pentru că fusese luat prin surprindere când controlorul îl bătuse pe umăr. Şi pentru că era arab. De aceea sunau acum la poliție. Era sigur de asta. Aşa ar fi procedat şi el dacă s-ar fi aflat în locul lor.

Trenul încetini. O voce anunță că în curând aveau să ajungă în Linköping. Abdul Hadi îşi aminti că era ultima stație înainte de Malmö. Lumina gălbuie din gară îi aminti de bazarul din Damasc. Dar lumina aceea puternică şi supărătoare era şi singura care îi amintea de vechile străzi comerciale din Orientul Mijlociu. În gară nu se afla mai nimeni; era curat şi era frig. Şi o mulțime de indicatoare care îți arătau drumul. Încercă să vadă unde se afla controlorul. Trebuia să ia o decizie rapidă. Câțiva pasageri se urcară în tren. Dacă rămânea în tren şi venea poliția, nu ar fi avut nicio şansă.

Trebuia să coboare. Sări din tren şi strânse geanta în mană. Fir-ar al naibii! Rucsacul cu fotografii. Şi explozibilul. Rămăseseră sub scaunul din compartiment. Voi să sară din nou în tren când dădu cu ochii de controlor. Pentru o clipă se opriră la doar doi metri distanță unul de celălalt şi se priviră. Acolitul nesăbuit al legii. Uniformă. Şapcă. Habar nu avea pentru ce fel de societate se omora muncind. O societate clădită sută la sută din jefuirea altora, clădită pe prejudecăți rasiale şi ură.

Abdul Hadi începu să alerge. Controlorul privi în urma lui şi strigă ceva. Abdul Hadi mări viteza. O luă în jos pe scările care duceau în pasaj şi ieşi în fața clădirii. Trenul încă nu plecase. Încă mai avea timp să se întoarcă. Fotografiile cu biserica. Explozibilul. Planul avea să fie deconspirat.

Începu să alerge înapoi. Poate că reuşea să sară în

ultimul vagon. Să ia rucsacul, să tragă semnalul de alarmă şi apoi să se facă nevăzut.

Prea târziu. Abdul Hadi ajunse în stație tocmai când trenul se urnea din loc.

* * *

Minute grele. Secunde care îl împovărau. Ruşine. Totul fusese distrus. Eşuase. Abdul Hadi îşi deschise geanta şi căută carnețelul cu numărul de telefon al vărului. Se grăbi să străbată oraşul până în cealaltă parte a acestuia, căci se aştepta să fie căutat. Răscoli în geantă. Smulse din ea nişte hârtii. Erau fotografiile cu biserica.

Nu-şi mai aducea aminte când le pusese în geantă. Îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza că încă mai erau şanse. Pierduse explozibilul, dar încă mai avea fotografiile. Poliția nu ştia ce avea de gând; nu-i cunoştea planul.

24

Clădirea Carlsberg, Copenhaga

Când nu putea să doarmă, Niels obişnuia să citească. De regulă o carte plicticoasă sau ziarul din ziua precedentă. Vinul îl ajuta şi el, dar băuturile tari îi dădeau palpitaţii. Coniacul pe care îl primise de la Anni când împlinise 40 de ani era aproape intact.

Dar în noaptea aceasta se mulţumi să stea întins în pat. Somnul îl ocolea. Stătea în pat, privind în întuneric. Valiza era gata împachetată. Paşaportul şi biletul de avion se aflau pe masă. Cămaşa era călcată şi atârnată pe umeraş. Totul era pregătit. Acum nu mai avea decât să se holbeze la tavanul lucios din beton şi să aştepte să se facă ora şase dimineaţa când urma să plece. Închise ochii şi încercă să-şi imagineze chipul lui Kathrine. Ochii. Ochii ei atât de entuziasmaţi atunci când vorbea despre munca ei. Gropiţele din obraji, pe care încerca din răsputeri să le ascundă. Râdea acoperindu-şi gura cu mâna. Temperamentul ei efervescent. Curbele pomeţilor ei. Nasul fin. Dar nu îi reuşea. Nu putea să le pună la un loc. Doar detalii disparate care se ciocneau unele de altele, împiedicându-l să aibă o imagine de ansamblu.

Când auzi telefonul sunând, se simţi eliberat.

— Bună, dragă, uite, stăteam şi mă gândeam la tine.

— Ai luat pastilele?

Vocea lui Kathrine suna încordată, neliniştită. Dar şi plină de aşteptări.

— Câteva, o să mai iau altele imediat.

— Porneşte computerul.

— Vrei să verifici dacă o să le iau?

— Da.

— O să vezi.

Niels porni computerul. Îi luă o vreme. Niciunul din ei nu spuse nimic în acest răstimp.

— Bună, spuse el când reuşi să o vadă pe ecran. Stătea în acelaşi loc ca de obicei. Uneori Niels avea impresia că ştia camera aceea – aflată la 8.000 de kilometri distanță – mai bine decât orice altă cameră din apartamentul lor.

Niels înghiți două pastile. Dacă avea să ia o supradoză? Citise prospectul doar printre rânduri.

— Aşa. Mulțumită?

Vocea lui era un pic morocănoasă.

— Tu nici măcar nu crezi că pastilele ajută la ceva.

Cuvintele păruseră nişte gloanțe eliberate de gura ei.

— Poftim?

— Dă-o încolo, Niels! Se vede pe fața ta! Nu crezi că ajută. Cât de greu poate să fie? Gândeşte-te câți oameni suferă de tot felul de fobii ciudate. Dar iau pastile şi îşi vad de treabă.

— Doar asta fac şi eu. Încerc, cel puțin.

— Dar încerci oare suficient, Niels?

Tăcere. Niels ezită. Auzise cumva o amenințare latentă în vocea ei? Ceva de genul *este ultima ta şansă*? Nu şi-o putea scoate din cap. Multe sentimente îi erau străine. Dar paranoia nu era unul din ele.

— Dar a fost unul dintre primele lucruri pe care ți le-am spus când ne-am cunoscut. Că îmi este greu să merg cu avionul.

— Acum un secol!

— Nu-ți aminteşti ce mi-ai răspuns? Că nu are nicio importanță, că eu sunt lumea ta.

— Acum un mileniu!

— Au fost cuvintele tale.

— Iar acum nu avem niciun copil, Niels. Şi nu am ajuns mai departe de Berlin împreună.

Niels lăsă să treacă de la el. Niciodată nu ştiuse să se certe. Mai ales cu Kathrine.

— Uită-te la ei, aici, Niels.

Kathrine îşi trase bluza în jos şi îl lăsă să întrezărească o parte din sânii ei.

— E păcat de mine. Am nevoie de atingere. Biologia,

înțelegi? Simt că încep să mă ofilesc.

— Kathrine.

Niels nu ştia ce să spună. Uneori tonul vocii era de ajuns. Dar nu de data aceasta.

— Mâine să fii aici, Niels. Mâine...

Vocea se frânse.

— Dacă mâine n-ai să fii aici...

— Atunci ce?

— Nu mai promit nimic, Niels.

— Ce vrei să spui?

— O ştii prea bine.

— Nu! Ce naiba spui acolo?

— M-ai auzit: mâine ai să fii aici, dacă nu, nu promit nimic! Noapte bună, Niels.

Se priviră fix în ochi. Kathrine era pe punctul de a izbucni în plâns. Dar se lupta să o ascundă.

Apoi închise computerul.

— Rahat!

Niels avea chef să arunce cu paharul de vin în monitor, dar se stăpâni. Ca de obicei.

Singurătatea îl copleşi. Oxigenul fu aspirat din cameră, sau din el. Telefonul sună din nou. Îl lăsă să sune de câteva ori. Încercă să-şi vină în fire. Respiră adânc – acum tonul lui trebuia să sune optimist.

— Bună, dragă!

— A trecut multă vreme de când nu mi s-a mai spus aşa.

Lui Niels îi trebuiră câteva secunde pentru a recunoaşte vocea. Hannah Lund. Astrofiziciana.

— Scuză-mă, am crezut că e soția mea.

— N-ar trebui să sun atât de târziu. E un obicei prost de pe vremea când lucram în cercetare. Ziua şi noaptea se contopeau. Cunoşti senzația?

— Posibil.

Niels auzi cât de obosit îi suna propriul glas.

— Crimele tale mă țin trează.

— Crimele mele?

— M-am gândit. Ne putem întâlni?

Niels se uită la ceas. Trecuse de două noaptea. Deşteptătorul avea să sune peste patru ore.

— Eu tocmai urmează să plec în concediu. În Africa de Sud. O să iau avionul mâine dimineață, devreme.

— Dacă există un sistem, spuse Hannah, adică, dacă este vorba de numere şi distanțe care urmează un anumit tipar, atunci...

Niels încercă fără prea multă tragere de inimă să o întrerupă.

— Dar noi nici măcar nu suntem implicați în anchetă.

— Te-ai gândit la asta?

— Să mă gândesc la ce?

— La sistem. Poate că îl putem descifra.

Niels îi dădu apă la moară. Ape tulburi.

— Vrei să spui, pentru a putea împiedica următoarea crimă?

— Am să folosesc, desigur, toate informațiile şi datele disponibile. Dar tu probabil că ai un dosar al cazului.

Niels se gândi la Kathrine.

— După cum am spus...

— Nu sunteți implicați în anchetă. Am priceput. Scuză-mă de deranj, Niels Bentzon.

— Nicio problemă. Noapte bună.

— Noapte bună, dragă.

Hannah închise.

25

Aeroportul Kastrup, Copenhaga, joi 17 decembrie

Unul dintre cele mai vechi aeroporturi civile, amplasat pe un maidan de la marginea oraşului. Aeroportul cel mai bine întreţinut din Europa în anii de după cel de-al Doilea Război Mondial. În timp ce majoritatea aeroporturilor zăceau distruse de bombardamente, cineva ţinuse o mână ocrotitoare deasupra capitalei Danemarcei. Puteri divine? Întâmplarea? Politica de cooperare?

— Terminalul pentru plecări internaţionale aţi spus?

— Da, mulţumesc. Terminalul 3. Se pare că sunt în întârziere.

Soarele rece de iarnă se târâse sus, pe cer, doar ca să le bată conducătorilor auto drept în ochi. Niels îşi dădu jos ochelarii de soare. În realitate, îi luase pentru Africa. Privi apoi spre cer: un cer frumos, senin, de un albastru intens. Un avion Airbus se pregătea să decoleze. Niels încercă să-şi reprime senzaţia tot mai intensă de greaţă. Peste 260.000 de avioane aterizau sau zburau pe deasupra Copenhagăi în fiecare an. Milioane de oameni soseau sau plecau din aeroport. Cunoştea statisticile. Ştia că trebuia să răsufle uşurat când, peste o clipă, avea să coboare din taxi. Cea mai periculoasă etapă a călătoriei avea să fie depăşită. Dar informaţiile acestea nu aveau niciun efect terapeutic. Ba dimpotrivă.

— Aveţi noroc dacă avionul nu întârzie.

Şoferul opri maşina.

— Am un văr care trebuia să plece ieri la Ankara. Încă mai stă şi aşteaptă.

Niels se mulţumi să dea din cap şi privi spre clădirea din sticlă şi aluminiu, în formă de aripă, care se ridica în faţa lui. Summitul pe tema schimbării climatice însemnase întârzieri masive. În cele 11 zile cât dura summitul, Kastrup se transformase în punctul nodal al întregii lumi. Dar din câte

reuşise să vadă pe internet, acest eveniment nu îi influenţase zborul. Cei mai mulţi şefi de stat sosiseră. Iar alţii deja plecaseră.

* * *

Niels începu să transpire de îndată ce ajunse în sala de aşteptare de la plecări. Se duse la toaletă. Luă două pastile, se stropi cu apă rece pe faţă. Se privi în oglindă. Bolnăvicios de palid. Pupilele dilatate, ochii agitaţi, o expresie chinuită.

— Are you okay, mister?[40]

Niels îl privi pe bărbat în oglindă. Un meridional micuţ şi rotofei, cu o figură prietenoasă.

— I'm fine, thank you.[41]

Bărbatul se opri în loc. Doar o clipă, dar suficient de mult pentru ca lui Niels să îi vină să-i ceară să nu se mai holbeze la el. În cele din urma ieşi.

Mai multă apă. Niels încercă să-şi controleze respiraţia. Aproape că reuşi. Când o altă voce îl zăpăci din nou. De data aceasta venea din boxe:

— *Ultimul apel pentru domnul Niels Bentzon. Este aşteptat pentru zborul SAS cu destinaţia Paris, cu plecarea la 8:45. Îmbarcarea de la poarta 11.*

Faptul că făcea escală la Paris nu simplifica lucrurile. De două ori trebuia să treacă prin infernul ăsta.

Închise ochii. Încercă să schimbe tactica. Până acum se prefăcuse că nu se întâmplase nimic special. Voise să uite că se afla într-un aeroport. Dar nu-i reuşise. Acum încercă opusul. Şi anume, să fie cât mai ancorat în context. Să se concentreze. Să fie raţional. Să-şi blocheze spaima, confruntând-o cu raţiunea şi cu statisticile: milioane de oameni se află deasupra norilor la orice oră. Dumnezeule! Nu

---

40 Vă simţiţi bine, domnule? (în engleză, în text).
41 Mă simt bine, mulţumesc (în engleză, în text).

trebuia decât să facă şi el acelaşi lucru, să ia un loc în avion, să bea o cafea, să se uite la un film, eventual să închidă ochii puțin. Să accepte gândul că – poate chiar să se bucure de el – la urma urmei, murim cu toții. Dar nu-l ajută. Nu de avion se temea el, şi nici de moarte. Era doar ideea că avea să plece din locul acela. Niels nu suporta acest gând.

Îşi şterse fața cu un şervețel. Respiră adânc şi încercă să-şi adune tot curajul de care era în stare. Apoi părăsi toaleta şi se îndreptă spre poarta de îmbarcare. În drum spre avion, străbătând sala de aşteptare aproape goală, îi răsări în minte imaginea unui condamnat la moarte care făcea ultimii paşi către eşafod. Ar fi vrut să fie mai degrabă executat, decât să se urce într-un avion, îşi spuse.

— Mulțumesc. Călătorie plăcută.

Stewardesa îi zâmbi profesional şi plină de încredere, apoi îl invită în avion. Nimeni nu îl remarcă în mod special. Nicio privire care să-l judece că sosise prea târziu. Erau cu toții ocupați cu ale lor. Niels îşi găsi locul şi se aşeza. Stătu nemişcat şi calm, cu privirea pironită în spătarul scaunului din față. Totul mergea bine. Avea situația sub control. Respirația îi era, în mare, normală. Poate că pastilele chiar aveau un efect.

Apoi dădu cu ochii de mâinile care se odihneau în poală.

Arătau de parcă erau curentate. Apoi simptomul se propagă. Spasmele se furişau încet spre brațe şi umeri, mai departe în piept şi apoi spre podea. Sunetele din jurul lui se estompară. Se uită în jur cu o privire rătăcită. O fetiță – să tot fi avut vreo cinci ani – se întoarse şi îl privi fascinată. Gura se mişcă. Şi dintr-odată cuvintele ei îi ajunseră la urechi:

— Mami, ce face nenea?

Şi putu să o vadă pe tânăra mamă încercând să o facă pe fetiță să tacă din gură. Să se poarte frumos, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Niels se ridică în picioare. Trebuia să iasă afară. Acum.

Îi venea să vomite. Începu din nou să transpire. Se clătină

pe picioare, încercând să înainteze pe culoar, de parcă băuse şi voia să o ascundă. Se luptă pentru a-şi păstra demnitatea într-o situaţie imposibilă.

— Nu mai puteţi părăsi avionul.

Stewardesa îl privi. Zâmbetul îi devenise o idee mai forţat.

Niels continuă să înainteze. Avionul se zgudui, motoarele fuseseră pornite.

— Nu puteţi...

Niels privi în jur. Un steward se apropie grăbit.

— Mă scuzaţi, domnule. Dar nu puteţi părăsi avionul în acest moment.

— Sunt poliţist.

Niels continuă să înainteze. Ajunsese la vreo doi metri de uşă.

— Mă auziţi? Trebuie să vă rog să vă întoarceţi la locul dumneavoastră.

Îl apucă pe Niels de braţ. Calm şi încet. Cu o răbdare demnă de admiraţie. Niels îl împinse brutal şi apucă mânerul uşii.

— Domnule! spuse stewardul din nou, la fel de răbdător.

Niels îşi scoase legitimaţia de poliţist.

— Poliţia din Copenhaga. Trebuie să cobor.

Vocea îi tremura.

Cineva îi şopti stewardesei:

— Te duci să-l aduci pe căpitan?

— Trebuie să ies! Acum! urlă Niels.

Se făcu linişte. Ceilalţi pasageri se holbau la el. Ochii stewardului îl fixau. Poate că în privirea lui se putea citi milă.

Apoi încuviinţă.

* * *

Roata căruciorului pentru bagaje stătea pieziş, aşa că Niels fu nevoit să facă eforturi pentru a-i menţine cursul drept. Se înjură. Îi luase o eternitate să dea jos valiza din avion. Privirile oamenilor de la bagaje nu ascunseseră faptul

că Niels le dăduse de lucru suplimentar.

Renunță la cărucior şi începu să-şi care valiza în mână. Se aşeză la o masă şi bău o bere.

Un scaun inconfortabil. Greața nu-i trecuse complet. Nu avea chef de alcool. Nu voia decât să se simtă mai bine. Dorea să fie mort. De ce nu rămăsese, pur şi simplu, în avion? Voia să o sune pe Kathrine, dar îi era ruşine.

Un nou scaun, de data aceasta mai plăcut. Un scaun creat pentru a aştepta când stai pe el. Niels nu-şi aducea aminte când se mutase. Avea mobilul în mană. Kathrine. „Iubita mea Kathrine, nu mă dau bătut".

Trebui să se mulțumească cu un sms.

Privi afară prin ferestrele uriaşe. Un Boeing 737 îşi lua zborul fără pic de efort.

Trecuse jumătate de oră. Poate mai mult. Avioanele aterizau şi decolau. Unii plecau în călătorie. Alții soseau. Oameni de afaceri, turişti, membri ai organizațiilor nonguvernamentale, funcționari, participanți la summit, politicieni, jurnalişti, reprezentanți ai diferitelor asociații pentru protecția mediului. Niels îi privi. Unii păreau din start obosiți şi învinşi, alții, plini de speranțe şi aşteptări. Dar se mişcau. Veniseră de undeva şi ajunseseră altundeva.

El nu făcea decât să stea.

Se ridică în picioare şi se aşeză la coadă la Alitalia. Nu mai gândea; creierul îi ieşise din funcțiune. Totul fusese radiat. Toate reflecțiile legate de călătorie. Toate pregătirile minuțioase, precis chibzuite. Toate statisticile. La ce i-ar mai fi folosit acum? Cum l-ar mai fi putut ajuta?

— Excuse me, are you italian?[42]

Niels era la fel de uimit precum tânărul pe care îl acostase.

— Yes.

— Can you make a phonecall for me? It's urgent.[43]

---

42 Mă scuzați, sunteți italian? (în engleză, în text).

Niels nu îi dădu răgaz să răspundă, ci formă numărul la mobil şi i-l întinse tânărului.

— Ask for Tommaso di Barbara. Tell him to fax everything he has on the case to Niels Bentzon. This number.

Niels îi arătă numărul de pe cartea lui de vizită.

— But...

— Everything![44]

---

43 Puteți sa vorbiți la telefon cu cineva din partea mea? Este urgent. (în limba engleză, în text).

44 Cereți cu Tommaso di Barbara. Spuneți-i să-i trimită lui Niels Bentzon, prin fax, tot ce are în legătură cu cazul. La numărul acesta. Totul! (în engleză, în text).

26

Inspectoratul de Poliție, Copenhaga

— Niels? Nu trebuia să fii în concediu?

Anni își ridică privirea de la ecran. Nu arăta la fel de surprinsă precum sunase întrebarea ei.

— Mai încolo.

Niels făcu un gest larg cu brațele.

— Ziceai că a ajuns.

— Ce anume?

— Faxul de la Veneția.

— A, da.

Anni se ridică în picioare.

— Nu te deranja, încercă Niels să o oprească. Pot să îl iau și singur.

Anni îl auzise; totuși, veni după el. Niels regretă. Curiozitatea lui Anni era legendară și avea farmecul ei. Dar nu acum.

Secția de poliție era aproape pustie. Peisajul deschis cu birouri, monitoare plate, scaune ergonomice și noile mese reglabile, scumpe, cu design scandinav, sugerau mai degrabă o reclamă dintr-o revistă decât o secție de poliție. Dar era oare diferența dintre acestea chiar atâta de mare? Niels începuse să se îndoiască. Cuvinte precum „grija pentru imagine”, „branding” sau „valori transmise” apăreau adesea în terminologia poliției moderne. Șefii deveniseră vedete. Inspectorul general al poliției era atât de prezent în presă, încât doar actorii și starurile pop se mai puteau măsura cu el. Niels cunoștea prea bine motivul. Poliția devenise unul dintre cele mai importante fronturi ale bătăliei politice din zilele acelea. O arătau nenumăratele sondaje. Reforma poliției din 2007 generase mai multe titluri de ziar decât ultimele reforme din impozitare la un loc. Orice politician de mâna a treia, dacă PR-ul îi șoptise la ureche că era important să se remarce în dezbaterea valorilor, putea să turuie până și în

somn o frază ultraconvingătoare despre tot ce privea poliția. Deşi cunoştințele lui despre munca în poliție probabil că nu treceau de câteva episoade din *Miami Vice* şi *Unitatea 1*.

— Aşteaptă să vezi faxul.

Anni îl privi cu nerăbdare când Niels deschise uşa sălii de computere.

— În viața mea n-am mai văzut aşa ceva.

Sala computerelor nu avea de-a face efectiv cu computerele. De fapt, probabil că era singura încăpere din inspectorat – cu excepția toaletelor – în care nu se afla un computer. Făceau deseori haz de asta. Dar aici se aflau imprimante, faxuri, copiatoare şi duhnea de mirosul special al chimicalelor aferente – ozon şi praf de toner care îți fac greață automat şi îți dau dureri de cap în numai câteva minute.

— Uite! exclamă Anni, arătând cu degetul. E cât o carte de telefon!

Niels privi în direcția indicată de Anni. Nu ştia precis la ce anume se aşteptase, în orice caz, nu la un teanc de câteva sute de pagini.

— Despre ce e vorba? îl întrebă Anni, încercând să-şi ascundă curiozitatea.

— E doar un caz.

— Nu poate să fie un caz obişnuit.

Anni îşi alungă un zâmbet.

— Este ceva legat de summit?

— Da.

Niels o privi cu seriozitate şi se gândi că, indiferent cum avea să se încheie summitul, indiferent de rezultatul la care urmau să ajungă liderii lumii în eforturile lor de a salva planeta, această întâlnire nu va fi în zadar. În lipsa ei, Niels nu i-ar fi putut închide gura secretarei în acest moment.

— Avem o cutie de carton? întrebă Niels, privind în jur.

Anni îi întinse o cutie de carton cu hârtie pentru imprimantă. Niels o luă fără să scoată o vorbă, dar tot mai convins că, în curând, Anni avea să-i devină ca o mamă.

Niels goli cutia şi aşeză în ea ceea ce venise prin fax. Zări în treacăt câteva fotografii. Fotografiile pe care le făcuse medicul legist la autopsie. Nişte semne ciudate pe spate. O listă a celor ucişi. China şi India.

— Ce rochie! Parcă mâine sosesc, nu-i aşa?

Anni se uita la un ecran micuţ: Barack şi Michelle Obama coborau din Air Force One undeva, pe glob.

— Ce gâsculiță! Crezi că e sexy?

Anni îl privi întrebătoare pe Niels.

— Probabil. Dacă îți place genul.

Michelle Obama făcea cu mâna de pe treptele aeronavei cu siguranța unei vedete experimentate. Oare cui îi făcea cu mâna? Forțele de securitate mobilizate cu prilejul aterizării. Barack Obama păşea pe pista de aterizare şi dădea mâna cu un bărbat chel, probabil ambasadorul Statelor Unite din țara respectivă. Niels nu îşi putea lua ochii de la Obama. Pe chipul lui zâmbitor se citea o urmă de tristețe. Niels o remarcase încă de prima oară când îl văzuse pe Obama pe ecran, în dezbatere cu Hilary Clinton. O rămăşiță a ceva dureros. Un ghimpe. Se îndoia de proiectul său. Nu de faptul că *avea* voința să-l ducă la bun sfârşit, să creeze o lume mai bună. Ci de faptul că lumea era gata pentru aşa ceva.

Lumina era aprinsă în biroul lui Sommersted, constată Niels cu uimire când ieşi din sala computerelor. Aşeză cutia cu faxul pe podea. O împinse sub birou cu piciorul pentru ca nimeni să nu o poată vedea. *India şi China*. Ultimele două crime din lista de la Veneția. Parcă şi teroristul fusese în India?

— Ai grija, îl avertiză Anni. Azi nu e de glumit cu el.

— Numai azi?

Niels bătu la uşă şi intră. Sommested încă mai avea pardesiul pe el. Arăta de parcă ar fi căutat ceva.

— Da? întrebă el fără să-şi ridice privirea. Tocmai voiam să ies pe uşă.

Era ceva amenințător în tonul vocii lui. Era vocea unui om stresat. Un om care de-atâta timp dormea prea puțin şi

avea capul doldora de scenarii de groază despre potențiale sabotări ale summitului.

— Referitor la yemenitul pus sub urmărire...

— Stop!

Sommersted ridică mana, iritat.

Niels se hotărî să continue:

— N-am putut să mă abțin să nu mă uit ieri în raport. Ultimele lui destinații.

— Ce? Nu!

Sommersted se afla pe altă planetă. Asta era clar. Se afla în Bella Center. Cu toți şefii de stat de care trebuia să aibă grijă.

— Are legătură cu cazul de la Interpol.

— Bentzon, spuse Sommersted, oftând.

Un prădător care se hotărâse să îi acorde prăzii o ultimă şansă.

— Cazul Hadi este absolut confidențial. Nu e treaba ta. Nu trebuie să ne panicăm acum din orice. Chiar nu-ți dai seama? Combinația de terorişti de top în Copenhaga şi toți şefii de stat din lume adunați pe *insula rahatului*.

— Nici eu nu sunt sigur, spuse Niels. Trebuie să recunosc. Dar am o bănuială.

— Nu!

Sommersted renunță să se mai poarte cu mânuşi şi ridică vocea:

— Las-o baltă, Bentzon! Las-o pentru alții. Ştii câți şefi de stat şi de guvern or să se afle în Bella Center peste numai câteva ore, aşteptându-se ca eu să am grijă de ei? Brown, Sarkozy! Toată gaşca. Până şi un descreierat precum Mugabe are pretenția să fie asigurat că nu o să primească un glonț în frunte în timp ce vizitează *Wonderful Copenhagen*! Extremişti, terorişti, capete pătrate de bolnavi psihic. Toți ăştia nu aşteaptă decât ca eu să comit o greşeală.

— Dar…

Niels se dăduse deja bătut. Încercă totuşi să-l întrerupă. Dar fu măturat vijelios:

— Şi acum presa vrea să afle de ce am lăsat un grup de demonstranţi neafiliaţi, care fuseseră reţinuţi de poliţie, să stea pe asfalt timp de două ore. Două persoane au făcut cistită. Îţi dai seama ce tragedie?

Sommersted nu mai aşteptă niciun răspuns, ci se făcu nevăzut trecând pe lângă Niels, care se oprise în pragul uşii.

* * *

Să fiu al dracului! Niels se întoarse din drum. Era prea de tot. Ce coincidenţă! India. Mumbai. Niels dezbătea în sinea lui în timp ce se ducea înapoi, spre biroul lui Sommersted. Era poliţist. Fusese angajat ca să împiedice şi să elucideze crime. Nu fusese angajat ca să-l înveselească pe Sommersted. Lumina din birou nu fusese stinsă. Era evident că mesajul responsabilităţii comune în chestiunea încălzirii globale nu reuşise să răzbată până la poliţia din Copenhaga. Niels intră în birou. Documentele se aflau pe masă. Se întrebă dacă nepăsarea lui Sommersted era din cauza stresului. O fotografie din profil a yemenitului. Abdul Hadi. Şi o altă fotografie, uşor voalată, de undeva din Waziristan, o regiune muntoasă de la graniţa dintre Pakistan şi Afganistan. Niels nu cunoştea prea multe despre terorismul internaţional. Dar ştia că Waziristan era una din vetrele terorismului. Frăţia Musulmană. Era menţionată de mai multe ori în documentele respective. Hadi avusese contacte cu membri din conducerea Frăţiei Musulmane. Nu rezulta exact cât de apropiate fuseseră aceste contacte, dar se bănuia că era un potenţial terorist.

Niels îşi ridică privirea. Nimeni nu îl vedea, toţi urmăreau cu sufletul la gură evoluţia temperaturii în Bella Center.

Răsfoi documentele. Frăţia Musulmană. Ochii îi alergau la întâmplare peste pagini: o organizaţie politico-religioasă întemeiată în Egipt, în anul 1928, de către Hassan Al-Banna, cu scopul de a transforma Egiptul într-o societate islamică – o societate întemeiată pe legea strictă a Islamului, după

acelaşi model creat de wahabiți în Peninsula Arabică. Deşi în repetate rânduri condamnase fățiş recurgerea la violență, organizația fusese interzisă de mai multe ori în Egipt, iar unul dintre cei mai importanți membri ai acesteia, răposatul Sayyid Qutb, scrisese în timpul uneia dintre întemnițările sale, în perioada anilor cincizeci, *Miliarii* – lucrare care, actualmente, era privită ca un fel de manifest de luptă în terorismul islamic. Mâna dreaptă a lui Osama Bin Laden – adjunctul al-Qaeda –, doctorul Ayman al-Zawahiri, îşi începuse cariera de terorist în rândurile Frăției Musulmane. De la întemeierea ei şi până în zilele noastre, frăția avusese o influență enormă, nu doar în Egipt, ci într-o mare parte a lumii islamice. Fusese asociată cu nenumărate acțiuni teroriste şi sprijinise deschis un atentat terorist asupra Israelului, pe care îl priveau drept inamicul lor numărul unu. Organizația islamistă Hamas din Gaza descindea din Frăția Musulmana. Frăția era cunoscută în primul rând datorită complicității sale la uciderea preşedintelui egiptean Anwar Sadat, pe data de 6 octombrie 1981, ca răzbunare pentru faptul că, în 1978, Sadat bătuse palma cu mult urâtul lider israelian Menachem Begin şi semnase un tratat de pace cu Israelul.

Niels se opri. Răsfoi hârtiile. Până la urmă, găsi ceea ce căuta: călătoria lui Abdul Hadi până la momentul în care acesta reuşise să intre în Suedia. Bineînțeles că existau lacune. Dar nu foarte multe şi nu foarte mari. Niels îşi notă totul. Se specifica faptul că Abdul Hadi fusese văzut într-un tren, în Suedia. Ce treabă avea el în Suedia? Era Suedia destinația lui finală sau avea să o pornească mai departe? Pentru că mai întâi sosise cu un zbor de la Bruxelles, iar înainte de asta – se pare – petrecuse o scurtă perioadă în India. Niels era bulversat. Cum de era posibil ca un individ dat în urmărire internațională să se deplaseze liber prin toată lumea după cum îi venea lui? Că procedurile de securitate lăsau mult de dorit, era un fapt arhicunoscut. Nu neapărat în mod oficial, dar cel puțin în cercurile poliției. În ciuda

măsurilor severe din domeniul securităţii şi al controlului în cele mai multe aeroporturi din lume – scanarea retinei, amprente digitale, cerinţe mai stricte pentru paşapoarte şi documente de identitate – ca un făcut, teroriştii erau tot timpul cu un pas înainte. Sau poate că erau atât de mulţi, încât, chiar dacă reuşeai să prinzi o grămadă, unul tot se strecura până la urmă?

Niels îşi dădu seama că începuse să vorbească de unul singur.

— Ce-ai făcut tu în India? mormăi el.

Nu primi niciun răspuns. Hadi se holba la el. Cunoştea privirea aceea. Aşa arată oamenii înainte de a apăsa pe trăgaci.

— Ce treabă ai tu în Danemarca?

27

Christianshavn, Copenhaga

Semaforul din Amagerbrogade nu funcționa.

Niels își dădu seama că așteptase verdele o eternitate abia când o mașină din spatele lui începu să claxoneze agresiv. Bărbatul de la volan îl ocoli, îi arătă degetul mijlociu și dispăru. Niels formă un număr. Așteptă. Hannah vorbea răgușit, de parcă tocmai se trezise din somn.

— Niels Bentzon. Pot să trec pe la tine?

— Acum?

— Am primit un fax cu toate informațiile despre caz. Trebuie să te avertizez. Este foarte stufos.

— Nu trebuia să pleci din țară?

— Ba chiar, e mai mult decât stufos. Toate detaliile. Așa cum ai cerut.

Pauză. Niels vru să continue, dar Hannah i-o luă înainte.

— Am timp de o baie?

— Sosesc cam într-o oră.

Închise. Și-o imagină pe Hannah în baie. Oare din cauza aceasta întrebase de baie? Ajunse la Christmas Mollers Plads. Porțiuni ale piațetei erau inaccesibile din cauza câtorva sute de demonstranți ce păreau să se grupeze în formație de protest spontan. Era frig. Demonstranții treceau pe lângă mașină. „Ultima șansă – salvați planeta” stătea scris pe un banner. „Acum ori niciodată” era scris pe un altul. Cutia cu documentele se afla pe bancheta din față, lângă Niels. O deschise. Pagini scrise mărunt cu toate informațiile despre victime, locurile crimelor, ora la care fuseseră comise. Fotografiile victimelor. Fotografii ale tatuajelor bizare de pe spatele lor. Niels nu știa mai nimic despre tatuaje, dar ceva îl făcu să se minuneze. Oare de ce s-ar apuca un ucigaș să facă niște tatuaje atât de complicate pe spatele victimelor sale? Tommaso pomenise ceva de niște numere. Dar Niels nu reuși să distingă niciun număr. Din câte putea el să vadă, erau

mai degrabă un fel de figuri. Poate un desen abstract?

În cele din urma, se făcu un culoar în mulțimea crescândă de oameni. Niels înaintă în direcția centrului, străbătând Christianshavn Torv. Tatuajele acelea bizare continuau să îi joace în fața ochilor. De parcă mintea îi fusese invadată de o stranie forță de ocupație. Şi refuzau să dispară. Brusc – aproape fără să se gândească – făcu o întoarcere în U, apoi o luă la dreapta pe Prinsessgade.

Christiania, Copenhaga

Tattoo Art se afla în acelaşi loc ca de obicei. Niels nu intrase niciodată în atelier, dar cunoştea Christiania destul de bine. Ca şi ceilalți polițişti din Copenhaga, participase la patrule şi arestări pe Pusher Street. Opri maşina şi privi în jur. Doi groenlandezi beți se clătinau în piațeta din fața *Nemoland*. Nişte câini vagabonzi îl urmăriră pe Niels cu ochi curioşi.

Niels avea o relație ambivalentă cu zona respectivă, în principiu, atitudinea lui era pozitivă. Gândul că un grup de hipioți pacifişti ocupaseră cu aproape 40 de ani în urmă o zonă militară dezafectată şi creaseră un experiment social îi plăcea. Un sanctuar în mijlocul metropolei. Un sat în mijlocul Copenhagăi. Un alt mod de viață. Aici, în Christiania, avusese parte de unele dintre cele mai minunate experiențe pe vremea când era un tânăr polițist. Fusese întâmpinat cu cea mai mare prietenie. În ce alte locuri din lume se mai întâmpla să fii invitat înăuntru să iei o bere şi orez cu lapte la 4 dimineața într-o zi de iulie?

Dar în ultimii zece ani atmosfera se schimbase. Traficanții şi găştile de imigranți acaparaseră piața narcoticelor. Inocența hipioților fusese înlocuită de promiscuitatea traficului cu droguri, iar oamenii din spatele afacerilor murdare erau gangsteri pur-sânge care făceau o grămadă de bani. Violența şi amenințările deveniseră o parte integrantă a vieții cotidiene. Totul culminase în mai 2006, când un tânăr

de 19 ani fusese atacat de o gaşcă de traficanţi din afara Christianiei şi ucis brutal. Niels nu fusese direct implicat în caz. Dar colegii lui fuseseră profund şocaţi. Rar le mai fusese dat să vadă atâta brutalitate ca aceea dovedită de făptaşi. Fără pic de scrupule, îi sfărâmaseră capul cu bâte şi răngi. Fusese vorba despre o execuţie în toată regula. O lichidare cinică, cu scopul de a intimida şi de a transmite un avertisment. Acest caz îl făcuse pe Niels să-şi schimbe imaginea despre sanctuar. Experimentul o luase razna.

* * *

— Vin în cinci minute.

Artistul de tatuaje îl salută prietenos din cap pe Niels, iar acesta se aşeză şi aşteptă. Îl privi. Semăna cu un monstru. Tatuaje uriaşe, în culori strălucitoare, îi acopereau tot corpul şi părţi din faţă. Muşchii păreau să-i explodeze sub maioul strâmt. Avea piercinguri în nas şi în buza de jos.

— Vrei o cafea?

Piercingul din buză îl făcea să vorbească sâsâit.

— Da, mulţumesc. Neagră.

Artistul de tatuaje dispăru în camera din spate, lăsându-l pe Niels singur.

Încăperea era foarte curată. Amintea de un cabinet medical. Pereţii erau decoraţi din abundenţă cu fotografii înfăţişând oameni tatuaţi. Dragoni, şerpi, femei, motive abstracte. Pe mai multe postere se aflau litere japoneze. Sau erau chinezeşti?

— Se spune că în Japonia, cu 10.000 de ani în urma, oamenii se tatuau. Nu că e cool?

Artistul se întorsese. Îi întinse lui Niels o ceaşcă de cafea.

— Tribul Ainu se numeau. Îşi tatuau feţele.

Niels îl privi, îndemnându-l să continue.

— S-au găsit şi mumii chinezeşti cu tatuaje. Aşa că nu e chiar un fenomen care are de-a face cu moda.

Tipul rânji.

— Şi s-a folosit mereu aceeaşi tehnică?

— Tehnica a evoluat. Exista exemple de culturi străvechi în care oamenii se tatuau frecând cu cenuşă rănile deschise. Vikingii foloseau spini de trandafir. Frumuseţea cere sacrificii.

Din nou râsul acela zgomotos şi sâsâit.

Niels îi zâmbi politicos:

— Şi ce se practică în ziua de azi? Tehnic vorbind?

— Uite.

Artistul arătă cu capul în direcţia unui aparat de tatuaj.

— Acul stă în tubul ăsta. Când dai drumul la aparat, acul oscilează în sus şi în jos de vreo mie de ori pe minut. Meserie, ce mai!

— Şi ce se injectează?

— Nu se injectează nimic. Ci adaugi cerneală de diferite culori. Pigmenţii pentru tatuaj se fac din apă, glicerină şi cristale minuscule. Corpuri străine în culori de tot felul.

— Sună nesănătos.

— Ţi-ai pierdut curajul? îl întrebă tipul, zâmbindu-i ironic. Şi cafeaua e nesănătoasă.

— Dar totuşi, corpuri străine?

— Foarte puţini au probleme. Atunci când corpul încearcă să se debaraseze de cristale nu e prea plăcut. În anumite cazuri, pigmenţii pot să ajungă în vasele limfatice şi de aici mai departe în ganglioni şi în sânge. Dar hai să fim serioşi: eu, unul, n-am avut niciodată vreo problemă. Şi cred că ştiu ce spun.

Îşi ridică maioul expunând un impresionant – dar înspăimântător – cap de dragon.

— Nu vrei să-ţi faci şi tu unul din ăsta? Gagicile se aprind imediat după el.

— Nu, mulţumesc. Dar aş vrea să te uiţi la ceva. Bărbatul îl privi surprins, în timp ce Niels scoase o fotografie din teancul de hârtii.

— Ce e asta?

Artistul privi cu interes spatele victimei.

— Aşa ceva vrei să-ți faci?

— Poți să-mi povesteşti ceva despre acest tatuaj?

— Să-ți povestesc ceva?

— Despre motiv? Ce e asta? Cum e lucrat? Cât de mult ar dura?

Bărbatul nu zise nimic. Continuă doar să privească.

— Vino încoace.

Camera din spate era o cu totul altă lume. Semăna cu casa unui drogat. Era plină de ace şi scrumiere; o sticlă de whisky pe jumătate goală stătea pe o masă murdară. Un cățeluş dormea într-un coş. Se trezi şi se uită curios la Niels.

— Vrei să-l cumperi? Staffordshire-terrier american. Arată drăguț la vârsta asta, dar nu te lăsa păcălit. Peste o jumătate de an o să fie în stare să omoare şi un cal.

— Fotografia, spuse Niels, încercând să revină la subiect.

— A, da.

Bărbatul se aşeză pe marginea unei mese şchioape şi aprinse o lampă.

— Îți spun, lumea vine cu cele mai ciudate fotografii pe care vor să şi le tatueze. De curând a venit unul cu o fotografie cu pizda prietenei lui. Voia să şi-o tatueze fix pe pulă ca să se poată uita la ea când se masturbează.

Niels îşi drese glasul. Artistul pricepu aluzia şi tăcu, uitându-se la fotografie.

Niels îl privi. Nu ştia exact la ce să se aştepte, dar totuşi, voia să vadă o reacție. Dar aceasta întârzie să apară. Nu se întâmplă nimic. Bărbatul nu scoase niciun cuvânt.

— Ce zici? îl întrebă Niels.

— De unde o ai? Bărbatul privea țintă fotografia.

— Nu poți să-mi spui ce reprezintă?

Niciun răspuns. Niels încercă din nou:

— Ce poate fi?

— Habar n-am, dar...

— Dar ce?

Lui Niels îi venea greu să-şi ascundă iritarea.

— Spune ceva. Cât de mult durează să faci un asemenea

tatuaj?

În sfârşit, bărbatul îşi ridică fruntea şi îl privi.

— Ai înțeles greşit. Ăsta nu este un tatuaj. Adică, eu nu cred că este un tatuaj.

— Nu este un tatuaj?

Bărbatul clătină din cap şi se ridică în picioare:

— Liniile sunt pur şi simplu prea fine. Apoi, e prea mult alb, iar asta nu se întâmplă aproape deloc în tatuaje.

— Dar dacă nu e un tatuaj, atunci ce poate fi?

Bărbatul ridică din umeri. Nu era problema lui.

28

Helsingor

Câmpuri îngheţate se întindeau cât vedeai cu ochii, singuratice şi părăsite. Copacii de la orizont semănau cu nişte scheleţi. O explozie de cenuşiu. O privelişte frumoasă, dacă aveai o dispoziţie melancolică. Dacă nu, era doar tristă şi nu-ţi venea decât să pleci cât mai departe – aşa cum făcuse Kathrine.

Niels conducea cu viteză. O coti dinspre drumul de ţară pe o alee cu pietriş. De data aceasta parcă direct lângă casă şi coborî din maşină ţinând cutia în braţe.

Nu apucă să bată la uşă când o zări pe Hannah jos, la marginea pontonului. Stătea exact în acelaşi loc ca şi data trecută. Niels păşi pe ponton. Hannah îl auzi, dar nu se întoarse.

— Parcă trebuia să pleci din ţară?

— Am amânat. Ai prins ceva?

— În marea asta nu sunt peşti.

Hannah se întoarse şi îl privi.

— Se spune totuşi că marea este plină de peşte.

— Dar nu muşcă la momeală?

Hannah clătină din cap.

— Probabil că le simt mirosul, spuse ea, ridicând ţigara. Dar pescuitul este doar o parte dintr-un proiect.

— Un proiect?

— Ideea este să mă angajez în activităţi pe care nu le-am făcut pe vremea când fiul meu era în viaţă.

Nici urma de durere în vocea ei. Era lipsită de orice emoţie, ceea ce îl speria. Pentru că atunci când persoanele mai reci şi mai rezervate cedau, asta se petrecea într-un mod violent. Şi adesea încercau să-i tragă şi pe alţii după ei, în căderea lor – ultima parte o ştia din proprie experienţă.

* * *

— Ştiu că e frig aici, spuse Hannah, reglând termostatul. E unul dintre ultimele lucruri pe care Gustav le-a spus înainte să plece în Canada. Că trebuie să reparăm centrala. Apoi a plecat.

Hannah nu părea supărată. Povestea, pur şi simplu.

— Mi-ai adus o grămadă de crime?

— Da.

— E prea tare?

— Cafeaua? Nu.

— Mie-mi place neagră ca smoala.

Niels deschise cutia. Puse teancul de hârtii pe masă, cu băgare de seamă.

— Şi asta vine de la Veneția?

— De la Tommaso di Barbara. Polițistul cu care ai vorbit la telefon. Le-a trimis azi-dimineață.

Niels se aşeza la masă.

— Ai apucat să citeşti ceva?

— Puțin. Este o trecere în revistă foarte minuțioasă a tot ce se ştie despre victime. Despre viața lor, firea lor, faptele lor, totul, inclusiv felul cum au murit. Ora, locul, împrejurările. Sunt... Niels se uită la ultima pagină – 212 pagini de viață şi de moarte. O parte din ele sunt traduse din italiană în engleză cu Google. Dar nu totul.

— Frumos, spuse ea, schițând un zâmbet.

— Dar mai întâi uită-te la asta.

Niels găsi o fotografie cu spatele uneia dintre victime şi o aşeză pe masă.

— Ce e asta?

— Spatele lui Vladimir Zjirkov. Toate victimele au un semn pe spate. Un tatuaj sau un simbol.

— Acelaşi semn?

— Aşa cred. Tommaso zicea că sunt numere, dar nu sunt.

Hannah miji ochii. Poate că era sceptică. Poate doar uimită. Deschise un sertar şi scoase din el o pereche de ochelari cumpărați de la benzinărie. Dioptrie +1, 5. Prețul încă era ataşat de ramă.

— Eşti sigur că toți au un semn?

— Da. Uite aici un alt exemplu. Spatele Mariei Saywa din Perú. Ucisă la data de 29 mai anul acesta.

Niels aşeză fotografia Mariei Saywa pe masă, alături de fotografia lui Vladimir Zjirkov. Deşi fotografiile erau întunecoase şi neclare, mărcile se distingeau clar.

Hannah ținea acum o lupă în mană. O scosese din acelaşi sertar cu ochelarii şi cu mirosul inconfundabil de iarbă.

Niels o privi. Arcul curbat în sus al nasului. Firele de păr minuscule, aproape invizibile de pe gât. Privirea lui Niels continuă să rătăcească, iar mâna ei liberă îşi frecă gâtul de parcă ar fi simțit-o. Secundele treceau. Poate minute. Niels se fâțâi nerăbdător în scaun. De afară, dinspre mare, se auziră țipetele pescăruşilor.

— Reuşeşti să vezi ceva?

— Absolut demențial.

Hannah nu se uită la el. Îşi aprinse din reflex o țigară.

— Ce?

— Cine a făcut asta? întrebă ea, suflând fumul pe deasupra mesei. Ucigaşul?

Niels se apropie.

— Ce este?

Hannah îi ignoră întrebarea. Evident, trebuia să fii calificat pentru a putea primi un răspuns. Niels se pregătea să repete întrebarea, când Hannah începu să mormăie:

— Evreiesc, arabic-indian, urdu, devanagari...

Niels făcu ochii mari. Hannah îngâna în şoaptă:

— Mesopotamic, sistemul vigesimal, cifre celtice, hieroglife, numere hieratice, numere babiloniene...

— Hannah!

Niels fu nevoit să ridice glasul.

— Ce se întâmplă?

— Sunt doar numere. Şi iar numere.

— Unde?

— Are dreptate. Tipul cu care am vorbit.

— Tommaso?

— Sunt numere. Numărul 31. Vladimir Zjirkov.

— 31?

— Este numărul 31 scris în diferite sisteme de numerotare! Numere minuscule. Seamănă mai degrabă cu nişte vase capilare care au plesnit sub piele. Ca şi cum capilarele minuscule s-au unit alcătuind numărul 31.

— Cum de e posibil aşa ceva?

Hannah ridică din umeri.

— Nu sunt dermatolog. Dar... continuă ea, apoi se răzgândi şi se opri.

— Dar ce? întrebă Niels nerăbdător.

— Ştiu că vasele de sânge au o lamelă subțire de țesut care formează un aşa-numit epiteliu unistratificat. *Endoteliu* se numeşte.

— Există ceva ce nu ştii? Scuză-mă, continuă.

— După cum spuneam: nu sunt expert, dar dacă endoteliul este deteriorat, atunci sângele intră în contact cu alte celule şi componente din țesut... Hannah se opri. Nu, nu pot spune mai mult, habar n-am despre ce vorbesc. N-am nici cea mai vagă idee cum au apărut numerele.

— Şi eşti sigură că e 31?

— Absolut sigură. Cunosc unele sisteme de numerotare.

— Şi e acelaşi număr? 31?

Hannah nu răspunse. Privi din nou fotografia.

— Hannah?

În cele din urmă, aceasta încuviință.

— 31. Doar 31.

— Şi cum e cu cealaltă persoană? întrebă Niels. Cea din Perú, Maria.

Hannah studie spatele Mariei Saywa.

— E 6. Numărul 6 scris în sute de feluri, în diferite sisteme de numerotare. Atât sisteme care încă sunt în uz în ziua de azi, cât şi sisteme care au fost întrebuințate în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, în vremuri imemoriale. Fotografiile sunt neclare, aşa că nu este foarte uşor să-ți dai seama, dar acesta... Hannah scoase încă o fotografie din

cutie şi o ridică în aer. Acesta poartă numărul 16 în nenumărate variante. Pot recunoaşte numerele hieratice.

Niels privi fotografia, apoi răsfoi documentele.

— Jonathan Miller. Cercetător american găsit în baza McMurdo din Antarctica, în data de 7 august anul acesta. Dar…

Niels aşeză fotografia cu spatele lui Jonathan Miller şi o clipă nu ştiu ce să mai spună. Apoi întrebă:

— Câte sisteme de numerotare există?

— Oamenii au avut nevoie de numere în toate timpurile şi în toate culturile. Pentru a putea stabili valori într-un sistem. Pentru a crea imagini de ansamblu. Grecii, romanii, egiptenii, indienii, arabii, chinezii. Toți au sisteme de numerotare care datează din vechime. Într-o mare diversitate de variante. Au fost descoperite oase din epoca de piatră pe care erau scrijelite nişte inscripții ce reprezentau numere. Scrierea cuneiformă din Mesopotamia datează din jurul anului 2000 î.Hr. La început era folosită doar la numerotare, dar nu după mult timp oamenii şi-au dat seama că numerele erau simboluri.

— *Erau* simboluri. Sau oamenii le-au transformat în simboluri?

— Ce-a fost mai întâi – oul sau găina?

Hannah ridică din umeri.

— Noi suntem cei care creăm sistemele de numerotare sau sistemele există dinainte? Iar dacă doi şi cu doi făceau patru dinainte să existe oameni, cine a creat sistemul? Pentru pitagoreici, numerele erau cheia legilor cosmosului. Erau simbolurile unei ordini divine a lumii.

— Doar atât?

— Novalis susținea că Dumnezeu se poate revela în matematică la fel de bine ca în orice altă ştiință. Aristotel susținea că numerele nu desemnează doar cantități, ci includ şi calități. Structurile calitative ale numerelor, aşa le spunea el. Numerele impare erau masculine, numerele pare – feminine. Alți greci vorbeau despre numere sacre.

Pisica sări pe masă, iar Hannah o dădu jos imediat, fără să se oprească:

— Matematica este plină de mistere. Mistere care ar putea rezolva problemele noastre. La asta se referise Gustav în fraza aceea care te-a făcut să ajungi la mine.

— Că matematica are să salveze lumea.

— Gândeşte-te numai la ce se întâmplă acum la Bella Center. Curbe, grafice, numere. Numere şi doar numere. Interpretarea corectă a numerelor decide dacă vom supravieţui sau nu. Este o chestiune de viaţă şi de moarte. Orice om de ştiinţă o înţelege. De aceea Tycho Brahe şi-a pierdut nasul într-un duel.

— Din cauza numerelor?

— Pentru că susţinuse că există nişte aşa-numite numere complexe. Iar adversarul lui susţinea că acestea nu există.

— Cine avea dreptate?

— Tycho Brahe. Dar şi-a pierdut nasul.

Hannah îl lăsă pe Niels să reflecteze puţin.

— Ai auzit de Avraham Trakhtman?

Hannah nu-i dădu răgaz să răspundă, ci continuă:

— Imigrant rus în Israel. Profesor de matematică, dar, nereuşind să-şi găsească de muncă, a ajuns să lucreze ca bodyguard. Şi cum stătea el aşa şi încerca să potolească spiritele unor adolescenţi băuţi, a rezolvat una dintre cele mai mari probleme ale matematicii din vremurile noastre: *The Road Coloring Problem*. Îţi spune ceva?

Hannah îşi trase răsuflarea. Aproape că gâfâia.

— Nu chiar.

— Întrebarea este extrem de simplă: cineva ajunge într-un oraş necunoscut pentru a-şi vizita un prieten, dar nu ştie unde locuieşte acesta. Străzile din oraş nu au nume, dar prietenul îl sună la telefon şi îi propune să-l ghideze indicându-i să o ia la dreapta, la stânga, la dreapta, la stânga. Este posibil ca persoana respectivă să ajungă la casa prietenului doar urmând aceste indicaţii, indiferent unde se află această casă?

— Dacă are noroc.

— Răspunsul este da. De demonstrație am să te scutesc. Ai auzit de Grigorij Perelman? Rusul care a rezolvat aşa-numita „Conjectură a lui Poincare”?

— Hannah!

Niels îşi ridică brațele în aer asemenea unui cowboy care se predă.

Hannah oftă.

— A, da. Scuză-mă.

Împinse scaunul la loc şi privi pe fereastră, spre apă, unde o barcă cu motor îşi făcuse apariția.

Niels se ridică în picioare. Îi venea să pună o mulțime de întrebări. Dar se părea că se bat cap în cap, aşa că nu spuse nimic. În cele din urmă, tot Hannah fu cea care sparse gheața.

— Dar de ce au victimele numerele acestea pe spate?

Era omul de ştiință din ea care vorbea.

Polițistul preluă:

— Şi cine a făcut-o?

Hannah oftă şi se uită la ceas, apoi la teancul de hârtii. Şi zâmbi.

— Se face în curând o oră de când ai sosit şi nici măcar n-am început să citim.

* * *

Caz: omucidere, Sarah Johnsson

Pentru prima oară, Niels scoase tot teancul de documente din cutie. Semăna cu o cărămidă supradimensionată când îl aşeză pe masă.

— Şi toate hârtiile acestea sunt despre crime? întrebă Hannah, aprinzându-şi o țigară.

— Aşa cred.

Niels îşi drese glasul.

— Sarah Johnsson, 42 de ani, Thunder Bay.

— Înseamnă că este prima care a fost ucisă?

Niels ridică din umeri.

— Posibil. Pentru moment, ordinea menționării în fax este provizorie. Aşa arăta.

Niels aşeza pe masă fotografia unei femei cu tunsoare paj şi o expresie îndurerată în ochi.

— Decedată pe data de 31 iulie 2009. Deci nu e prima. Femeia din Perú a fost ucisă în mai.

— Thunder Bay?

Hannah îşi pironi privirea asupra uriaşei hărți întinse în fața ei.

— Canada. Lângă Lake Superior. Unul dintre cele mai mari lacuri din lume.

Hannah înfipse un bold în punctul care reprezenta Thunder Bay.

— Sarah Johnsson era medic la un spital şi locuia singură. Necăsătorită. No kids.[45]

— E scris în engleză?

— O parte. De exemplu, lista asta de date este. Cred că este şi ceva în italiană.

— Bun. Următorul.

Hannah stătea pregătită cu un bold în mană.

— Avem mai multe informații despre Sarah.

Niels spicui dintr-o pagină.

— Mult mai mult. Cred că aici avem un necrolog dintr-un ziar local.

— Pe care l-a găsit italianul?

— Aşa se pare. Scrie că a terminat Facultatea de Medicină de la Universitatea din Toronto, în 1993. Avem şi un interviu în engleză.

— Cu Sarah Johnsson?

— Da.

Niels răsfoi hârtiile.

— Altfel e frumoasă, comentă Hannah privind fotografia.

---

45 Fără copii (în engleză în text).

Seamănă cu Audrey Hepburn.

— Nu, interviul este cu o colegă de-ai ei de facultate. Megan Riley.

— De ce a fost intervievată?

— Arată ca o transcriere. Poate că e dintr-un interviu radio *despre* Sarah Johnsson.

— De ce ți l-a trimis italianul?

— Bună întrebare. Megan Riley o descrie pe Sarah ca fiind „anti-social. A bit weird. Difficult lovelife. Nice, but she never seemed to be really happy”.[46]

— Biata fată, spuse Hannah cu compasiune.

Niels încuviință din cap.

— Uite! Italianul și-a procurat până și o fotografie cu Sarah când era copil. Dacă într-adevăr e ea, vreau să spun.

Hannah se uită la fotografia unei fetițe de șase ani, care stătea într-un leagăn.

— Astea par a fi diferite extrase din jurnale medicale și psihiatrice.

— Genul acesta de informații n-ar trebui să fie confidențial? Italianul nu avea cum să obțină așa ceva.

— Ba ar fi posibil, spuse Niels. Dacă a fost suficient de insistent.

Niels cercetă extrasele din jurnale. O parte din ele erau ilizibile.

— Din câte se pare, ceva s-a întâmplat cu Sarah în 2005. A început să dea semne de instabilitate psihică. Atacuri de anxietate, tulburări de somn, tendințe paranoide.

— Se specifică vreo cauză?

Niels clătina din cap și reveni la fax.

— Așteaptă. Am trecut cu vederea ceva din necrolog. Poate că e important: Sarah a fost concediată de la locul ei de muncă în 2005, în urma unui caz care a făcut valuri în

---

46 Antisocială. Cam ciudată. Nefericită în dragoste. Amabilă, dar niciodată n-am văzut-o să arate cu adevărat fericită (în engleză în text).

mass-media locală.

— Ce caz?

— Nu scrie nimic despre asta. Un moment.

Niels răsfoi hârtiile.

— Acum am dat peste ceva. Un articol dintr-un ziar. Niels chibzui dacă să citească în engleză, dar se păru prea mult şi, brusc, deveni nesigur.

— Ce scrie?

— Că Sarah Johnsson a fost concediată pe loc după ce a ieşit la iveală faptul că a folosit medicamente neomologate pentru a salva viața unui băiețel care suferea de o boală incurabilă. Băiatul a supraviețuit, dar cum acest caz era foarte important din punct de vedere etic, atrăgând după sine numeroase critici, conducerea spitalului nu a găsit nicio altă soluție decât să concedieze medicul implicat.

— Medicamente neomologate?

— Aşa scrie aici. Din câte ştiu, poate să dureze pană la 15 ani pentru a putea omologa un nou medicament, iar Sarah Johnsson e clar că nu a vrut să aştepte. Aşa că a încălcat regulile şi l-a salvat pe băiat.

— Şi asta are vreo legătură cu paranoia?

— Unde sunt jurnalele de la doctor?

Niels răsfoi din nou prin hârtii.

— Nu se pomeneşte nimic despre asta. Nu scrie decât că paranoia a devenit din ce în ce mai pronunțată şi că Sarah a fost internată la Lakehead Psychiatric Hospital din Thunder Bay în 2006 şi în 2008. Un psihiatru pe nume dr. Aspeth Lazarus o caracterizează pe Sarah ca având „perioade în care devine aproape invalidă din cauza anxietății. Cu un sentiment tot mai pronunțat că cineva vrea să-i ia viața”.

— Să-i ia viața? Cine vrea să-i ia viața?

— Nu se pomeneşte nimic despre asta. Dar persoana în cauză probabil că şi-a atins scopul, căci pe data de 31 iulie anul acesta Sarah a fost găsită moartă în maşina sa, în fața

supermarketului Sobeys. Poliția will not rule out...[47] Niels citi restul şi traduse: Nu vor să excludă omuciderea, dar nimeni nu este vizat în acest caz. Poison.[48]

— Poison? Otravă?

— Da.

— Nu mai scrie nimic altceva?

— Ba da, Sarah Johnson se odihneşte în prezent în Riverside Cemetery din Thunder Bay. Cimitirul necunoscuților.

— Şi semnul de pe spate? Ce scrie despre el?

Niels citi. Dădu câteva pagini înapoi.

— Nu scrie nimic. Ba da, stai. Am aici un extras din raportul de la autopsie. „Skin eruption or bloodshot on the back."[49]

— Poate că din această cauză a suspectat poliția că a fost vorba de otravă?

— Cu siguranță. Dar acum cazul a fost clasat.

Hannah dădu din cap şi stinse țigara. Niels se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin încăpere. Când ajunse la perete, se opri şi o porni înapoi.

— Nu pricep, spuse, fără să se uite la ea. De ce a strâns italianul atât de mult material?

— Şi de ce ți le-a trimis ție pe toate?

Niels se aşeză. Fotoliul din nuiele scârțâi. Apoi se lăsă o tăcere deplină.

— Mergem mai departe? întrebă Niels. Crezi că are sens?

— Hai să ne uităm la cazul următor. Înapoi la papirusul de la Marea Moartă.

— OK. Crima numărul doi, în ordinea faxului. Ne poartă în Orientul Mijlociu.

Caz: omucidere, Ludvig Goldberg

---

47 Poliția nu exclude... (în engleză, în text).

48 Otravă (în engleză, în text).

49 Erupție sau congestionare cutanată pe spate (în engleză, în text).

De data aceasta, Niels se aşeză pe podea şi împrăştie materialele despre Ludvig Goldberg ca pe un puzzle. Douăsprezece piese pline de text care, laolaltă, constituiau portretul lui Ludvig Goldberg, atât mort, cât şi în viaţă.

— Cred că e mai simplu aşa.

Niels se uită la hârtii.

— Ce avem? întrebă Hannah.

— Totul, se pare. Necrologuri. Extrase din jurnalul personal. Interviuri. Ceva care aduce cu un poem. Dar multe dintre ele sunt în ebraică. Tipul arată foarte bine.

Niels îi întinse o fotografie cu Goldberg. Ochi întunecaţi, îngrijoraţi. Ochelari de intelectual. Un chip suplu şi delicat.

— Ce e asta?

Hannah arătă spre nişte foi îndoite.

— IDE. Israel Defense Force. Nişte documente militare, presupun. Se pare că a fost la închisoare.

— Nu arată ca un soldat. Unde să înfig boldul?

— Ein Kerem.

— Unde e asta?

— O suburbie a Ierusalimului.

Hannah se uită la el. Surprinsă sau impresionată.

— Ai călătorit mult?

— Da, oarecum. În imaginaţie.

Hannah zâmbi, dar Niels nu o văzu – citea un raport al poliţiei.

— Ludvig Goldberg a fost găsit mort în data de 26 iunie, anul curent. Zăcea într-un...

Niels se opri din citit şi se târî pe podea spre o altă hârtie.

— O să începem de aici. Necrologul mai întâi.

— Dintr-un ziar?

Niels cercetă paginile.

— Liceul Shevah Mofet din Tel Aviv, unde lucra ca profesor. Scris într-o engleză destul de dubioasă.

— Sau probabil că italianul a făcut traducerea, sugeră Hannah. Sau a tradus cu Google. Uneori ies nişte traduceri amuzante.

— Posibil. S-a născut în 1968 şi a crescut în chibuţul Lehavot Haviva de lângă oraşul Hadera. Familia lui provine din Ucraina. Mama este din...

Niels renunţă să mai citească cu voce tare. O înşiruire nesfârşită despre provenienţa strămoşilor lui Goldberg.

— Romanele de familie sunt populare în Orientul Mijlociu, spuse Hannah şi adăugă sec: gândeşte-te numai la Biblie.

Niels citi o altă bucată din fax. O bucată mâzgălită şi parţial ilizibilă.

— Aici avem un raport militar. Suspect de homosexualitate.

Niels îşi ridică privirea spre Hannah.

— Aşa scrie aici. Fără alte comentarii. Din câte se pare a făcut şi închisoare pe motiv că a încălcat regulamentul militar.

— Cum l-a încălcat?

— Asta nu pot să văd. Dar a primit un an de închisoare, probabil că motivul a fost unul serios. Avem şi un extras dintr-o cronică din *The Jerusalem Post*, din 1988, unde Ariel Sharon îl caracterizează...

— *Acel* Ariel Sharon?

— Aşa presupun. Ariel Sharon îl caracterizează pe Goldberg drept „everything this country doesn't need”.[50]

— Atunci înseamnă că delictul lui a făcut ceva senzaţie. Niels încuviinţă dând din cap.

— Ce scrie despre felul în care a murit? Ai vreun raport de la autopsie?

Niels căută.

— Nu, dar aici avem altceva, spuse el. Este un extras dintr-un discurs ţinut de un Talal Amar în data de 7 ianuarie 2004, la Birzeit University din Ramallah şi tipărit în *Time Magazine*.

— Cine este Talal Amar?

---

50 ... ultimul lucru de care are nevoie această ţară (în engleză, în text).

Niels ridică din umeri.

— Cineva care a afirmat următoarele: „In the Middle East you never know what the future will bring, but after standing next to mister Rabin and mister Arafat while they shook hands în front of the White House, I'm quite optimistic. In fact my hope for the future was already born back în 1988 during the Intifada when a young Israeli soldier suddenly opposed orders and released me and my brother from an Israeli detention camp and thereby saved us from years în prison. Until that day all Israelis were monsters to me. But from this moment knew they are humans just like me."[51]

— Rabin şi Arafat, spuse Hannah. Vorbeşte despre tratatul de pace. Ce are Goldberg de-a face cu asta?

— Sau ce are Tamal Amar de-a face cu asta?

— Trebuie să aibă o legătură. Altfel *Times Magazine* nu i-ar fi luat interviu. Şi nici n-ar fi stat în fața Casei Albe în timpul semnării tratatului de pace. Poate că a fost unul dintre negociatorii palestinieni în vederea încheierii tratatului.

— Aici avem ceva despre cum a murit Goldberg.

Niels parcurse documentul în gând mai întâi.

— „Unknown source."[52]

Deci scrie ceva. Am să traduc cât pot de bine. „Goldberg şi-a petrecut ultimele zile din viață în Ein Kerem, unde obişnuia să-i viziteze pe artiştii Sami şi Leah Lehaim. Goldberg părea indispus. Se plângea de dureri de spate şi

---

51 În Orientul Mijlociu niciodată nu ştii ce îți poate rezerva viitorul, dar după ce m-am aflat lângă domnul Rabin şi domnul Arafat dând mâna unul cu altul în fața Casei Albe, mă simt optimist. Speranța mea s-a înfiripat, de fapt, deja în anul 1988, când, în plină desfăşurare a Intifadei, un tânăr soldat israelian s-a hotărât brusc să încalce ordinele primite şi ne-a eliberat, pe mine şi pe fratele meu, din lagărul de detenție israelian, salvându-ne, aşadar, de mulți ani de puşcărie. Până în ziua aceea, în ochii mei, israelienii fuseseră nişte monştri. Dar, din momentul acela, am ştiut că sunt oameni ca şi mine (în engleză, în text).

52 Din surse necunoscute (în engleză, în text).

şolduri şi, după spusele lui Leah, părea paranoic. De parcă cineva l-ar fi urmărit. În seara de 26 iunie Goldberg a ieşit la un moment dat să fumeze. Cum nu se mai întorcea, Sami Lehaim a ieşit să îl caute. Goldberg zăcea pe pietrişul din faţa casei. Mort”.

— Scrie ceva despre semnul de pe spate?

Niels căută.

— Din câte pot să-mi dau seama, nu. Nu este menţionată nici vreo cauză a decesului, dar moartea lui a fost privită automat ca omucidere.

— De ce?

Niels ridică din umeri.

— Poate că avea duşmani?

— Da, probabil că l-a omorât Sharon. Hannah zâmbi. Din cauza celor petrecute în 1988.

— 1988. Niels vorbea cu sine însuşi. Şi dacă tânărul soldat israelian care l-a eliberat pe Talal Amar era...

— Ludvig Goldberg.

Niels încuviinţă din cap. Pentru o clipă – poate pentru prima oară de când sosise acolo, în ziua aceea – se priviră în ochi.

Hannah spuse:

— De aceea ţi-a trimis italianul extrasul din discursul lui Amar.

Niels nu spuse nimic.

29

Balustrada verandei era acoperită de un strat subţire de promoroacă. Niels scotea norişori mici de abur la fiecare respiraţie. O privi pe Hannah prin geam. Aceasta stătea aplecată asupra hărţii întinse pe masă. Profilul ei avea ceva atrăgător. Deşi stătea la numai câţiva metri de el, Hannah se afla într-o altă lume. Privea cele douăzeci şi unu de bolduri ce răsăreau din hartă. Douăzeci şi unu de puncte minuscule. Niels îşi aminti ce discutaseră cu doar câteva minute în urmă: că pentru fiecare bold există o Sarah Johnsson sau vreun Ludvig Goldberg. O poveste. Un destin. O viaţă. Bucurii, mâhniri, prieteni, cunoscuţi şi familie. Fiecare bold era o poveste. Cu un început, o continuare şi un sfârşit brusc şi brutal.

Un eider atinse efemer suprafaţa mării. Apoi se ridică în aer, se întoarse la 180 de grade şi se îndreptă spre sud. Departe de gerul iernii scandinave. Niels îl urmări invidios cu privirea. El era întemniţat aici, într-o închisoare uriaşă şi invizibilă. Şi ce probleme psihice erau temnicerii lui? Anxietatea? Traume? O privi din nou pe Hannah care stătea înăuntru. Într-un fel sau altul, simţea că era pe cale de a găsi răspunsul. Hannah îşi aprinse încă o ţigară de la cea pe care tocmai o termina, fără a-şi lua privirea de la hartă.

Degetele îi înţepeniseră deja când Niels reuşi să scoată telefonul. Un SMS de la Anni. Îl întreba dacă vrea să cotizeze pentru un cadou pe care urma să i-l ia lui Susanne de la arhivă. Joi urma să împlinească 50 de ani. Voiau să strângă bani să îi cumpere un simulator de vâslit sau un sejur wellness în Hamburg.

„Iubita mea”, aşa era trecută Kathrine în contactele din telefon. O sună. „You have called Kathrine, DBB architects.”[53] Auzise mesajul acela de mii de ori. Cel puţin. Totuşi, îl

---

53 Aţi sunat la Kathrine, DBB Architects (în engleză, în text).

ascultă pană la capăt: „I am unable to talk on the phone right now, but would be very pleased if you could leave me a message.”[54] Apoi, la sfârşit, o dădea pe daneză: „Mamă, dacă eşti tu, lasă-mi un mesaj dulce”.

— Kathrine. Sunt eu. Niels respiră adânc. De fapt, poți să vezi că eu sunt. Înțeleg prea bine că nu ai chef să stai de vorbă cu mine. Vreau numai să spun că acest caz la care lucrez acum... într-un fel sau altul... mai mult ca sigur că sună ca o imbecilitate, dar simt că sunt pe cale să elucidez ceva de mare importanță.

Niels închise telefonul. Avea dreptate: suna ca o imbecilitate. Dar nu găsise altceva mai bun de zis.

Caz: omucidere, Vladimir Zjirkov

— Acum o să mergem până în Rusia.

Niels stătea din nou pe podea.

— Mai precis, la Moscova. Vladimir Zjirkov, în vârstă de 48 de ani.

— Moscova, atunci.

Hannah înfipse un bold în hartă.

— Jurnalist şi un critic acerb al realităților sociale.

— Nu credeam că în Rusia poți critica societatea.

— Zjirkov a murit pe data de 20 noiembrie anul curent. Conform unui raport realizat de o organizație rusească pentru drepturile omului, numită Memorial, fusese închis în Butyrka, o închisoare de temut din Moscova.

— Şi de ce fusese condamnat?

Niels ezită. Căută în raport.

— Vine imediat. A fost găsit de un alt prizonier, Igor Dasajev, care a mai spus că în după-amiaza şi în seara aceea Zjirkov se plânsese de dureri. Dasajev a chemat după ajutor... o, aici scrie o groază despre asta: „Simt că ard pe dinăuntru” se pare că ar fi urlat Zjirkov. „Mă arde”. La puțin

54 Momentan nu pot fi contactată prin telefon, dar m-aş bucura să îmi lăsați un mesaj (în engleză, în text).

timp după aceea a fost declarat mort. Fără autopsie. Fără postmortem. Sfârşit.

Niels se ridică din poziţia aceea incomodă şi luă o gură de cafea.

— Ce e asta?

Hannah arătă spre o pagina pe care textul fusese imprimat cu litere atât de mici, încât aproape că se contopiseră.

— E în engleză?

Niels încuviinţă din cap.

— E aproape imposibil de citit. Este un articol dintr-un ziar, din *Moscow Times*. Din data de 23 octombrie 2003. Ascultă aici: „The 23 October 2002 la remembered for the attack...”[55]

Niels se opri.

— Ce este?

— Cred că aş prefera să traduc.

— Dar înţeleg engleza fără probleme.

— Mă simt puţin jenat. În faţa unui asemenea astrofizician.

Hannah protestă, dar Niels începu să bâlbâie o traducere:

— În data de 23 octombrie 2002, circa 40 de terorişti ceceni, aflaţi sub conducerea lui Movsar Barajev, au atacat teatrul Dubrovka, situat la numai câteva minute de mers de Piaţa Roşie. Circa 900 de persoane aşteptau aici ca piesa să înceapă, fără să aibă nici cea mai vagă bănuială despre ceea ce va urma, când deodată s-au trezit protagonişti într-un atac terorist care a şocat întreaga Rusie, în rândurile teroriştilor înarmaţi până în dinţi se aflau multe femei, cele mai multe cu explozibil ataşat de corp. Teroriştii cereau ca toate forţele militare ruse să se retragă din Cecenia. Barajev şi-a întărit spusele făcând următoarea declaraţie în

---

55 Data de 23 octombrie 2002 a rămas în amintirea noastră din cauza atacului... (în engleză, în text).

continuare: „Jur pe Allah, suntem gata să murim, mai mult decât sunteți voi gata să trăiți”. Că teroriştii erau gata să dea curs amenințărilor lor sângeroase o dovedea cantitatea enormă de explozibil şi armele pe care le aduseseră cu ei. Cercetări ulterioare au arătat că în teatru se aflaseră cel puțin 110 kilograme de TOT, un explozibil extrem de puternic. Se estimează că circa 20 de kilograme de TOT ar fi fost suficiente pentru a-i ucide pe toți cei prezenți în public. Autoritățile ruse erau în derivă. Puțin a refuzat să cedeze, iar în acest timp insistențele rudelor ostaticilor în favoarea unei intervenții nu mai conteneau. O tânără femeie, Olga Romanova, în vârstă de 26 de ani, reuşise să se strecoare în interiorul teatrului pentru a încerca să-i convingă pe terorişti să le dea drumul copiilor. Teroriştii răspunseseră rugăminților ei împuşcând-o pe loc. În cursul următoarelor zile o parte din ostatici fuseseră eliberați. O serie de organizații şi personalități încercaseră să inițieze negocieri cu teroriştii, printre care Crucea Roşie, Doctori fără Frontiere şi renumita jurnalistă Anna Politkovskaja. În cele din urmă, situația se agravase într-atât încât, în dimineața zilei de sâmbătă, 26 octombrie 2002, forțele ruseşti de securitate Spetsnaz au pompat în teatru o mare cantitate de gaz fentanil şi l-au luat cu asalt. Lupta a fost scurtă. Majoritatea celor aflați în teatru fuseseră paralizați de gaz. Forțele de securitate nu au riscat şi i-au împuşcat pe loc în cap pe toți teroriştii – bărbați şi femei. Nu după mult timp, toți erau morți. După acest incident, Rusia s-a aflat în stare de şoc. Ceea ce la prima vedere păruse a fi o victorie se vădise a fi o tragedie de proporții, greu de conceput. 129 de ostatici muriseră, dintre care zece copii mici. Şaizeci şi nouă de copii rămăseseră orfani ca urmare a atacului. Câțiva ostatici fuseseră împuşcați de terorişti, dar majoritatea muriseră din cauza gazului sau din cauza problemelor ivite la evacuarea lor din teatru. Fuseseră pregătite doar câteva ambulanțe. Ajutorul medical primit era categoric inferior nevoilor. Mulți muriseră sufocați în autobuzele supraaglomerate în timpul

evacuării.

Niels îşi ţinu respiraţia şi aşeză articolul deoparte. Putea să îi vadă cu ochii minţii. Copii îngroziţi, înconjuraţi de terorişti, explozibili, armele gata să tragă. Aşteptarea. Angoasa. Poate că văzuse un documentar despre acest caz.

— Dar ce are atacul acesta de-a face cu Vladimir Zjirkov? îl întrebă Hannah.

— Bună întrebare. Poate că el este cel care a scris articolul. Doar era jurnalist.

— Dar atunci italianul ar fi adăugat şi alte articole scrise de el.

Niels încuviinţă dând din cap şi răsfoi printre fragmentele de informaţii.

— A crescut în suburbia moscovită Khimki. Mama era asistentă medicală. Tatăl s-a sinucis când Vladimir nu era decât un copil. Aici avem o declaraţie dintr-un număr vechi al unei reviste scoase de un club de hochei. Cred că e vorba de un antrenor de hochei: „Vladimir Zjirkov, în vârstă de 12 ani, e un mare talent. Dar avem mult de lucru la nivel psihic dacă vrea să devină un mare jucător de hochei. Are tendinţa de a se da imediat bătut şi se deprimă uşor". De ce a tradus italianul tocmai pasajul acesta?

— Aici avem un extras dintr-un interviu din... nu scrie de unde este. Un ziar sau o revistă.

— Cu Zjirkov?

— Din păcate, nu. Cu profesorul lui de la şcoală, Aliksej Saenko.

— Cine este?

— Probabil că a fost luat ostatic în teatru, căci spune: „Nopţile erau cele mai groaznice. Stăteam aliniaţi pe rânduri de parcă eram la o piesă de teatru cu un coşmar ce nu avea sfârşit. Trei cadavre zăceau în orchestra teatrului. Unul dintre acestea era al unui tânăr care încercase să evadeze în momentul în care teroriştii dăduseră năvală înăuntru. Fusese împuşcat în burtă. Am văzut cum intestinele s-au revărsat în afară. A zăcut şi a gemut mai multe ore în şir, iar când a

murit nu m-am gândit decât «în sfârşit»”. Gemetele lui te scoteau din minţi. Copiii plângeau. Tot timpul. Părinţii încercau să-i liniştească. Teroriştii patrulau printre noi. În mijlocul teatrului plasaseră o cantitate enormă de explozibil. Vreau să spun, cu adevărat enormă. Era un munte al morţii. Stăteam la câţiva metri de el şi mă gândeam: Nu o să scăpăm niciodată de aici. Conducătorul teroriştilor, Barajev, părea a fi tulburat mintal. Era înarmat până în dinţi cu grenade şi probabil că toţi erau sub influenţa unor droguri euforizante”.

— „Am venit la Moscova ca să mor”! exclama Hannah.

— Ce? întrebă Niels, ridicându-şi privirea.

— Aşa a declarat Barajev, îi explică Hannah. Îmi aduc aminte. „Am venit la Moscova ca să mor”. Declaraţia lui a apărut în ziarele din Danemarca.

Niels continuă să citească.

— „La un moment dat s-a iscat un incident între un terorist şi unul dintre ostatici. O tânără mamă care cedase complet stresului. Stătea cu doi băieţei în poală. Unul dintre ei era doar un bebeluş. Celălalt – să tot fi avut vreo cinci anişori – tremura de spaimă. Deodată, mama sări în sus şi începu să se răstească la terorişti. Îi numi psihopaţi, criminali şi nebuni care nu putuseră găsi nimic mai bun de făcut decât să omoare copii şi femei. Teroriştii o ridicară forţat de pe scaun, pe ea şi pe copii. Copiii începură să ţipe. Nu încăpea nicio îndoială că teroriştii aveau să îi împuşte pe loc. Atunci un bărbat se ridică în picioare. Stătea pe rândul din spate. Un bărbat destul de tânăr. Care le-a spus că puteau să-l împuşte pe el în locul lor. Îmi aduc şi acum aminte cuvânt cu cuvânt: «Lăsaţi-mă pe mine să primesc gloanţele în locul lor. Eu sunt în stare să le suport mai bine». O tăcere înspăimântătoare se aşternu în sală. Tot teatrul stătea cu răsuflarea tăiată. Teroriştii ezitară. Dar, în cele din urmă, dădură din cap şi îi trimiseră pe mama şi pe copii la locul lor. Tânărul păşi în faţă. Părea complet calm. Este imaginea cea mai clară pe care o am din zilele acelea de spaimă petrecute în teatru: calmul din privirea bărbatului

când acesta a păşit în faţă pentru a fi împuşcat. Barajev s-a apropiat. Pe atunci nu ştiam cum îl cheamă, dar era clar că el era liderul. A strigat ceva. Despre crimele împotriva poporului cecen. Despre acţiunile nemiloase ale ruşilor în Groznij. Era turbat de furie. Întreaga lui familie fusese nimicită de ruşi. Ura îi ardea în ochi când îşi ridică pistolul şi îl pironi în fruntea tânărului, şi... nimic. Nu se întâmplă nimic. Barajev nu apăsă pe trăgaci. Tânărul stătea şi îl privea în ochi, aşteptând calm continuarea. Dar nu se întâmplă nimic. Tânărul se aşeză din nou la locul lui, în vreme ce teroriştii se uitau unii la alţii cu gura căscată. De ce nu trăsese Barajev? Ce îl făcuse să şovăie? Desigur, eu nu deţin răspunsul. Dar era ceva cu tânărul acela. Radia ceva din el. Din privirea lui. Nu mă îndoiesc că, în ziua aceea, în teatrul Dubrovka am asistat la un adevărat miracol".

— Iar aceştia sunt copiii şi mama lor?

Hannah luă în mână o fotografie.

— Probabil că da.

Niels se uită la femeia aceea frumoasă şi la cei doi copii ai ei. Cel mic nu mai era un bebeluş. Probabil că fotografia fusese făcută la câţiva ani după această acţiune teroristă.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

Niels nu reuşi să-şi dea seama dacă acela era un zâmbet.

— Da, spuse el. Tânărul din teatru era Zjirkov şi a salvat-o pe mamă şi pe cei doi copii.

— Dar de ce a ajuns la închisoare atunci? Doar este un erou.

Niels începu să se gândească. O tăcere lungă se aşternu între ei. Hannah se ridică în picioare şi se apropie de hartă, unde boldurile erau deja răspândite pe toată suprafaţa acesteia, într-un mod în aparenţă cu totul arbitrar.

— Poate că cele trăite în teatru l-au făcut să critice sistemul politic rusesc?

Niels părea să gândească cu voce tare.

— De aceea s-a interesat Memorial de el.

— Vrei să spui că a fost întemniţat pentru că a criticat

sistemul?

— Posibil.

— Dar cine l-a omorât atunci?

Niels stătea cu o nouă bucată de hârtie în mană.

— Pare să fie un extras dintr-un ziar online. Publicat probabil de Memorial.

„Oficial, continuă să rămână un mister cine l-a ucis pe Vladimir Zjirkov, dar pentru renumitul critic social şi geniu şahist, Garri Kasparov, cazul este evident: «Putin l-a omorât pe Zjirkov», a declarat acesta. Colegul de celulă al lui Zjirkov, Igor Dasajev, care a descoperit cadavrul lui Zjirkov, are însă o altă explicație: «On the night before the murder of Vladimir Zjirkov saw a man – the shadow of a man – standing right next to the sleeping Zjirkov. Don't know how he got into the cell and don't know what he was doing. But I'm pretty sure he has something to de with Zjirkov's death. It was very scary. Like în a horror movie»". [56]

— Cred că ai un accent foarte bun când citeşti în engleză.

Un zâmbet se lăți pe fața lui Niels:

— Dar cum putea să intre un bărbat în celulă? Penitenciarul Butyrka este extrem de bine păzit. Sună neverosimil.

— Scrie ceva despre semnul de pe spate?

— Nu, din câte pot să-mi dau seama.

---

56 În noaptea de dinaintea omorârii lui Vladimir Zjirkov, am văzut un bărbat – sau umbra unui bărbat – stand în picioare lângă Zjirkov, în timp ce acesta dormea. Habar n-am cum de a pătruns în celulă şi nu ştiu ce făcea. Dar sunt destul de sigur că are legătură cu moartea lui Zjirkov. Ca într-un film de groază" (în engleză, în text).

30

Copenhaga, centrul oraşului

Pastorul se afla în birou. Abdul Hadi putea să îl vadă clar, biroul pastorului dădea înspre grădină, unde accesul era permis vizitatorilor. Abdul Hadi se aşeză pe o bancă din apropiere. Imediat lângă biserică se găsea o grădiniță de copii. Înăuntru se aflau copii şi angajați. De ce vărul lui cel gras nu pomenise nimic despre grădiniță? Nu pentru că ar mai fi putut schimbat ceva, planul era stabilit – chiar dacă îi părea rău că nu putea să arunce biserica în aer. Ar fi dat bine: fațada dinspre stradă a bisericii făcută bucăți. Fotografiile magazinelor cu vitrinele sfărâmate, o biserică distrusă şi un pastor sfârtecat în explozie ar fi făcut înconjurul lumii într-un timp record. Copenhaga avea să fie adăugată pe noua hartă a lumii. O hartă a lumii unde victoriile se înmulțeau. Totul părea să meargă într-o direcție bună. Decadența Occidentului avea să submineze Occidentul din interior. O viață întemeiată pe exploatarea altora, pe cultul unor perversiuni sexuale cu copii. Copii! Abdul Hadi se uită la manechinele din vitrinele magazinelor. Sâni minusculi, încă nematurizați, mai multe manechine erau dezbrăcate – dar nimeni nu părea să se simtă jenat. Oamenii treceau unii pe lângă alții cu pachete mari în brațe – religia lor era cea a cumpărăturilor. În timpul celei mai importante sărbători religioase, occidentalii mâncau carne de porc, cumpărau cantități groteşti de cadouri pentru copiii lor – şi bombăneau că nu e democrație în Orientul Mijlociu. Pe Abdul Hadi îl necăjise faptul că fratele lui venise să-şi caute norocul tocmai aici. În Europa. Oricum, moartea lui avea să fie răzbunată.

Abdul Hadi băgă mâna în buzunar şi pipăi ceva. Cuțitul era tot acolo. Vărul i-l adusese când îl luase de la aeroport. Vărul cel gras. Se simțise jignit că Abdul Hadi fusese nevoit să fugă din tren şi abia acceptase să îl treacă podul spre

Danemarca cu maşina. O *armată latentă*. Abdul Hadi îşi mustrase vărul. Ţipase la el când acesta îi spusese că nu îi pica bine să îl ducă cu maşina.

Un Moş Crăciun trecu pe stradă – copiii alergară după el. Abdul Hadi se ridică în picioare şi se îndreptă spre biserică.

Biserica era goală. O cruce mare, din lemn, cu o figurină închipuindu-l pe Iisus atârna pe perete. Aici voia să îl lase pe pastor după ce termina cu el. Iar asta era o fotografie care avea să ajungă pe prima pagină a ziarelor occidentale. Iconografia era importantă. Populația Occidentului se exprima sută la sută prin mijloace superficiale. Haine, înfățişare, oglinzi, fotografii, televizor, reclame. Abdul Hadi îngână în şoaptă nişte rugăciuni în timp ce studie geografia bisericii: populația Occidentului nu avea niciun dialog interior, nicio conversație cu Dumnezeu.

O femeie se întoarse către el, dar realiză imediat că Hadi nu vorbea daneză.

— The church la closing. Femeia îi zâmbi, apoi adăugă: Friday night la midnight mass. If you are interested?[57]

— Thank you.[58]

Abdul Hadi ieşi din biserică. Lumina era stinsă la grădinița de copii – biserica se închidea. Abdul Hadi se îndreptă spre sacristie – acolo unde fusese pregătită fereastra. Ar fi vrut să spună o rugăciune mai întâi, dar nu mai avea timp. Îl văzuse pe pastor îmbrăcându-se sa plece acasă – acum era momentul.

---

57 Biserica se închide. Vineri noaptea se va ține slujba la miezul nopții. Dacă sunteți interesat (în engleză, în text).

58 Mulțumesc (în engleză, în text).

31

Helsingor

Hannah turnă cafea şi vărsă câțiva stropi pe masă. O şterse cu o cârpă.

— Asta e tot? întrebă ea.

— Da. Douăzeci şi unu de cazuri.

— Din Antarctica pană la Caracas. Cu escale în Africa şi Asia.

Hannah îşi ridică privirea spre Niels.

— În principiu, ar putea fi mai multe.

— De ce crezi asta?

Hannah răscoli prin hârtii şi dădu de rus.

— El are numărul 31.

— Da.

— Avem numărul 33 şi numărul 34. Russel Young din Washington DC şi Raj Bairolyia din Mumbai. Dar poate că nu se opreşte aici. Apoi, mai avem şi câteva lacune din urmă. Hannah se uită pe hartă. Avem Chama Kiwete din Oldupai George, Tanzania, cu numărul 1. Maria Sawaya din Perú cu numărul 6. Amanda Guerreiro din Rio de Janeiro cu numărul 7. Ludvig Goldberg din Tel Aviv cu numărul 10. Nancy Muttendengo din Nairobi cu numărul 11. Apoi avem o groaza de numere lipsă la rând. Unde sunt aceştia?

— Poate că or să urmeze, sugeră Niels.

— Ştiai că Oldupai George este locul unde au fost descoperiți primii oameni? Şi că acolo a fost ucis numărul 1, Chama Kiwete?

Niels o privi dezorientat şi clătină din cap.

— Nu e sigur că numerele de pe spatele victimelor au fost remarcate în toate cazurile. Sau că toate cazurile au fost raportate. Sunt țări care sunt atât de afectate de războaie civile şi de foamete, încât nimeni nu are timp să se ocupe de omoruri. Aşa că, dacă s-a întâmplat ca vreun doctor sau cineva de la vreo asociație de caritate să moară pe undeva

prin Botswana sau... nu putem exclude o asemenea ipoteză. Niels nu putea să-şi dea seama dacă Hannah îl asculta.

— Pare să fie un om foarte meticulos, italianul. Tommaso di Barbara. Cum o fi făcut rost de tot acest material?

Hannah stătea cu privirea aţintită asupra hărţii lumii, unde cele 21 de bolduri ieşeau în evidenţă: toate crimele care fuseseră înregistrate. O pădure de destine. O lume de oameni ucişi învăluită în fum de la ţigara ei.

Hannah era complet absorbită de hartă. Vorbea de una singură, aproape ca într-o incantaţie:

— Cosco, Rip, Tel Aviv, Nairobi, Johannesburg, Chicago, Thunder Bay, Memurdo, Beijing...

— Ce crezi despre datele la care au fost comise omorurile? o întrerupse Niels.

— Crimele se petrec la un interval de şapte zile. Din câte pot să-mi dau seama. Hannah îşi aţinti privirea asupra hărţii. Crimele se petrec la un interval de şapte zile.

— Şi mai sunt şi alte coincidenţe cu privire la momentul crimei? Sunt comise la aceeaşi oră din zi?

Hannah ezită. Scutură scrumul într-o farfurioară.

— E greu de zis. Doar pentru câteva dintre crime a fost stabilită o oră precisă.

— Este posibil să fie o ordine alfabetică?

— Stai.

— Ce e?

Se scurse un minut. Hannah stătea atât de neclintită, încât Niels ar fi zis că era făcută din ceară. În cele din urmă spuse:

— La apusul soarelui. Sunt aproape sigură.

Hannah răsfoi prin documentele cazurilor. Niels ajunsese la limita răbdării când, în cele din urmă, Hannah adăugă:

— Crimele sunt comise la un interval de şapte zile, vinerea, după toate probabilităţile în momentul în care soarele apune în oraşul sau localitatea respectivă. Aşa cred că este.

— Şi ce înseamnă asta?

Niciun răspuns.

— Şi ce zici despre distanţele dintre locurile faptei? continuă Niels. Cei 3.000 de kilometri, este adevărat?

În continuare niciun răspuns. Niels simţi că nu făcea decât să o deranjeze. Dar asta nu îl opri:

— Hannah. Cei 3.000 de kilometri... sau reuşeşti să vezi şi alte coincidenţe?

În cele din urmă, Hannah îşi ridică privirea.

— Nu înţeleg de unde vin aceşti „oameni buni”. Acum că am trecut în revistă victimele – cele pentru care există un raport – şi, deşi avem o pondere ceva mai mare de doctori şi persoane care lucrează în organizaţii de caritate, nu toţi se ocupă cu aşa ceva. Israelianul era profesor de liceu, fost soldat.

Hannah clătină din cap şi întrebă:

— Ce spusese italianul despre Biblie?

— Cei 36 de oameni buni, din câte se pare un mit evreiesc.

— Pentru prima oară în viaţă regret că nu am ascultat cum trebuie la orele de religie. Şi ce se povesteşte în mitul ăsta?

— Asta nu ştiu, răspunse Niels, ridicând din umeri. Şi probabil că nu oferă o pistă verosimilă.

— Ce este aceea o pistă verosimilă? Asta doar ca să-ţi înţeleg jargonul.

— Alegerea victimelor nu are nicio logică. Nu ne-ar fi prea greu să găsim oameni care au făcut mult mai mult bine.

— Asta nu ştiu. Dar uită-te la hartă. Hannah îşi ridică braţele. Nici asta nu pare să aibă vreun sens. Cu toate acestea credem că există un numitor comun. Întrebarea nu este dacă are vreun sens pentru noi.

Niels privi harta. Hannah avea dreptate: întrebarea era dacă avea vreun sens pentru criminal. Hannah se aşezase deja la computer.

— 36 *righteous men*[59] – aşa scrie în dosar?

Până ce Niels apucă să verifice, Hannah începuse deja să citească din Wikipedia:

— Tzaddikim Nistarim. „Oamenii drepți secreți” înseamnă asta. Oamenii buni lăsați de Dumnezeu pe pământ. Unii cred că atunci când doar unul dintre aceştia moare, vine sfârşitul lumii.

— Putem, cel puțin, infirma ipoteza aceasta, spuse Niels zâmbind.

Hannah continuă:

— Alții spun că toți cei 36 trebuie să moară şi atunci vine sfârşitul lumii. Uite, citeşte aici.

Repede, cu un scris de copil, Hannah îi scrise adresa web: http: / /: en. Wikipedia.org / wiki / Tzadikim_Nistarim.

— Am să-i acord o oră. Weizman parcă se numeşte?

— Cine?

— Rabinul-şef din Krystalgade.

— Dar poți să citeşti aici despre mitul acesta.

Niels se ridică în picioare.

— Înțeleg că întreaga lume îşi bazează cunoştințele pe Wikipedia.

Niels se opri. Se simțea în inferioritate, nu avea nicio îndoială – de parcă ar fi fost o Skoda parcată lângă un Ferrari. Poate că de aceea sună ursuz când continuă:

— Dar pentru a elucida crime trebuie să ieşi în lumea reală.

Îşi adună lucrurile într-o mapă micuță. Pixul, telefonul, agenda, notițele. Privirea îi căzu asupra numelui Abdul Hadi. Îşi scoase blocnotesul şi căută însemnările despre Abdul Hadi. Crima din Mumbai. Când avusese loc?

Hannah răsfoi filele cazului. Niels îi veni în ajutor.

— Ai scris data pe hartă.

— O, da.

---

59 36 de oameni drepți (în engleză, în text).

Hannah găsi boldul înfipt în locul unde se afla India.

— Raj Bairoliya. 12 decembrie. E ceva în neregulă?

— Nu, mai mult ca sigur că este doar o coincidență.

— O coincidență?

— Te sun mai încolo.

Niels era deja la uşă. Hannah îi spuse ceva, dar Niels nu reuşi să o audă. Nu avea decât un singur gând în minte: Abdul Hadi fusese în Mumbai pe data de 12 decembrie.

* * *

Hannah privi maşina lui Niels în timp ce acesta dădea înapoi pentru a ieşi în drumul principal. Privi numărul de înmatriculare al maşinii. II 12 041.

— Nu poate să fie o coincidență, îşi spuse ea cu voce tare.

32

Ospedale Fatebenefratelli, Veneția

„80 de cenți”.

Mama lui Tommaso avusese un somn agitat în ultimele două ore. De fiecare dată când maica Magdalena intrase în camera ei, o auzise mormăind în somn. Dar abia acum reuşi să audă ce anume spunea:

— 80 de cenți.

— De ce spuneți asta, doamnă di Barbara?

— Să nu plătească 80 de cenți.

— Cine anume?

— Fiul meu.

Bătrâna încercă să-şi elibereze brațul de sub pătură. Magdalena o ajută, iar mama lui Tommaso o apucă de mână. Încă mai avea putere pământească.

— Să-i spui asta.

— Da. Şi ce trebuie să-i spun?

— Să nu plătească 80 de cenți.

— De ce?

— Pentru că o să moară.

— Unde?

Bătrâna clătină din cap.

— Ce anume costă 80 de cenți?

Vocea îi era înecată în lacrimi când răspunse:

— Nu pot să văd.

Maica Magdalena încuviință printr-o mişcare a capului. Aşa se întâmpla adesea. Muribunzii puteau să întrezărească un crâmpei din viitor şi din viața de apoi. Niciodată nu erau imagini cuprinzătoare, mereu doar frânturi. Doamna di Barbara se linişti din nou. Poate că în somn urma să aibă o imagine mai precisă despre ce anume nu trebuia să cumpere fiul ei. Multe lucruri costau 80 de cenți. Paste. Lapte. Un espresso. Magdalena se întoarse în birou şi îl sună pe Tommaso. Acesta nu răspunse.

33

Sinagoga din Copenhaga

Semăna cu o fortăreață.

Fu primul gând care-i trecu prin cap lui Niels când coborî din mașină în Krystalgade și privi sinagoga înconjurată de grilajul înalt. Un grilaj negru din fier forjat. Doi paznici în civil stăteau la fiecare capăt al străzii, tropăind pe loc ca să se încălzească. Fără îndoială, fuseseră angajați de către comunitatea evreiască. Niște inscripții de pe zid spuneau și de ce: „Eliberați pe loc Palestina” și mai jos: „Zidul Plângerii – palestinienii plâng”. Niels se gândi la toate resursele care ar fi fost eliberate dacă acest vechi conflict ar fi fost îngropat. Deunăzi, la radio, auzise o dezbatere despre cum jumătate din Piața Israel din Copenhaga trebuia să se numească Piața Palestina. Dintre toate conflictele de pe planetă, conflictul israeliano-palestinian era cel mai ușor de exportat.

Niels sună la interfon. Așteptă.

— Niels Bentzon, poliția din Copenhaga.

— Un moment.

Niels așteptă din nou. Citi pe plăcuța informativă că sinagoga avea peste 175 de ani. Cele 12 coloane reprezentau cele 12 triburi ale Israelului. Au ajuns departe aceste 12 triburi, își spuse Niels în sinea lui. Sinagoga era ușor retrasă, aproape umil amplasată față de restul clădirilor. Se iscase o mare controversă cu privire la existența unei case de cult evreiești în Copenhaga. Iar în privința aceasta, lucrurile nu se schimbaseră prea mult. Doar că acum le venise rândul musulmanilor, iar dreptul acestora să construiască o mare moschee în Copenhaga devenise subiectul incendiar al vremurilor.

Poarta se deschise în cele din urmă cu un zgomot ușor. Niels păși înăuntru; poarta alunecă silențios în spatele lui. Pentru o clipă nu știu încotro să o apuce, dar imediat auzi o voce:

— Aici.

Un bărbat zâmbitor, pe la vreo 50 de ani, îi ieşi în întâmpinare în parcarea micuţă din faţa sinagogii. Niels îl recunoscu imediat pe rabinul-şef din interviurile de la televizor. Barba grizonantă.

— Niels Bentzon.

— Martin Weizman. Ce frig e azi!

Niels încuviinţă din cap.

— Ai mai fost în sinagoga?

— Niciodată.

Încă nu îl invitase pe Niels înăuntru.

— Bun, atunci bine ai venit. Sinagogă înseamnă, pur şi simplu, casă de adunare în limba greacă – aşa că nu e foarte periculos. Vino.

Făcură înconjurul clădirii. Weizman tastă un cod, iar uşa se deschise.

— Ştiu că aduce a Fort Knox. După bomba din 1985, măsurile de securitate au fost înăsprite.

Niels îşi aducea aminte cazul. Un atac terorist cu o bombă extrem de puternică – însă, în mod miraculos, nu costase nicio viaţă omenească, dar care cauzase serioase pagube materiale. Printre altele, toate ferestrele fuseseră făcute ţăndări, iar cioburile aterizaseră peste azilul din spatele sinagogii.

— Am să te rog să-ţi pui asta pe cap.

Rabinul-şef se întoarse.

— Aşa se obişnuieşte la noi.

Niels privi surprins calota şi şi-o puse pe cap.

— Şi telefonul mobil.

— Să-l închid?

— Doar sonorul. Aşa fac şi eu. Dumnezeu n-a pomenit nimic despre telefoane mobile. S-a limitat la oi şi capre.

Niels zâmbi şi puse telefonul pe silenţios. Încă o uşă. Păşiră înăuntru în sinagogă.

Niels se strădui să pară impresionat – simţea privirea rabinului aţintită asupra lui. Primul lui gând fu că seamănă

cu o biserică, aşa cum o ştia el.

— Este una dintre cele mai vechi sinagogi din Europa, îi explică rabinul-şef. Cele mai multe au fost distruse în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dar evreii danezi au scăpat ieftin şi din acest punct de vedere.

Niels încuviinţă din cap.

— Iniţial, sarcina de a construi o nouă sinagogă în Copenhaga fusese încredinţată meşterului oraşului, Peter Meyn.

— O nouă sinagoga? îl întrerupse Niels. A existat şi o alta?

— Da, răspunse Weizman, dând din cap. În Laederstraede. Dar când părţi din Copenhaga au ars în incendiul din 1795, aceasta s-a pierdut. Cum de am ajuns aici?

— Spuneai de Peter...

— Meyn. Meşterul constructor al oraşului. Sugestia acestuia a fost evaluată şi considerată prea simplă, aşa că sarcina i-a fost încredinţată lui G.F. Hetsch, un vestit profesor de la Academia de Arte. Soluţia lui este cea pe care o vezi acum. Weizman arătă cu mâna. A făcut o treabă bună, nu crezi?

— Credeam că în sinagogă trebuie să se afle un altar.

— Cum nu sacrificam nimic, nu există niciun altar. Platforma de acolo se numeşte „bihma”. Sau „taba”. De acolo ne rugam şi citim din Tora. Sau cântam.

Rabinul îi făcu cu ochiul lui Niels.

— Este nevoie de tehnica pentru a şti când să cânţi sus sau jos. Iar textul nu te ghidează în acest sens. Acolo, arătă el cu mana, păstrăm sulurile Torei. În dulapul Torei care este orientat către Ierusalim. Se numeşte „Aron Hakkodesh” sau „hekhal”. Punctul culminant al ceremoniei religioase este atins atunci când Tora este deschisă şi sulurile sunt desfăşurate. „Ner tamid” este lumina eternă în amintirea sfeşnicului cu şapte braţe din templul din Ierusalim.

— Zidul Plângerii.

— Exact. Zidul Plângerii din Ierusalim este singurul care a mai rămas din cel de-al doilea templu. Romanii l-au distrus în anul 70. De primul au avut grijă babilonienii în anul 586 înaintea erei noastre. Dar pentru a încheia cu descrierea ceremoniei religioase – după cum poți să-ți dai seama, nu este mare diferență față de creştinism. Doar că cea mai importantă slujbă din săptămână nu are loc duminica, ci de shabatt, sâmbătă dimineața.

Rabinul respiră adânc şi îl privi pe Niels. Era clar că era obişnuit să țină scurte prelegeri de felul acesta. Clase de elevi vizitau adesea sinagoga.

— Dar, dacă am înțeles corect, urmează să discutăm despre Tzaddikim Nistarim. Cei 36 de oameni drepți. Adesea numiți şi Lamed Vav Zaddikim. Putem sta aici.

Niels îl urmă în spatele sinagogii. Rabinul mirosea a tutun. Degetul arătător şi degetul mijlociu aveau urme de nicotină. Niels îi rezumă cazul.

— Gândeşte-te că cineva ucide oameni care ar trebui să ne salveze. Weizman clătină din cap. Nebunie, nebunie. Cine ştie dacă, înainte de toate, chiar merităm să ne aflam pe această lume.

Rabinul trase adânc aer în piept – aer proaspăt în plămâni şi un zâmbet uşor.

— Iar acum vrei să ştii...

— Cât mai multe posibil. De unde vine mitul? Dacă acesta este cuvântul potrivit, mit?

— Este potrivit dacă ți se pare potrivit.

Rabinul ridică din umeri. Tzaddikim Nistarim. Cei 36 de oameni drepți.

Făcu o scurtă pauză. Se gândi.

— Vine din Talmud.

— Din misticismul iudaic? Cabala?

— Nu, nu, nu de acolo. Din fericire. Altfel o să ne crească barba lungă până să terminăm. Şi mai ales mistificarea, adăugă el râzând. Cabala o să o lăsăm în seama celor de la Holywood – ajută ca ultim resort, când nu poți găsi un

deznodământ pe măsură, spuse el râzând din nou.

— Talmud?

— Da. Talmudul este tradiția orală a evreilor. Sunt comentarii la Tora, care inițial au fost scrise în aramaică şi în ebraică, dar cele două limbi sunt înrudite. Înainte ca ebraica să cunoască o renaştere o dată cu întemeierea statului Israel, unde a devenit limbă oficială, mulți ani la rând a fost folosită doar pentru rugăciuni şi servicii religioase. Dar am plecat de la Talmud.

Făcu o scurtă pauză. Doar pentru a găsi un loc potrivit de unde să înceapă.

— Talmudul constă din Mishna şi Gemara. Mishna conține cuvântul lui Dumnezeu aşa cum acesta l-a transmis lui Moise. Gemara conține comentariile rabinilor şi discuții cu privire la Mishna. Există două Talmuduri: Jerushalmi şi Bavli. Iudaismul se întemeiază pe Bavli. Talmudul este o operă extraordinară, în 21 de volume a câte 1.000 de pagini fiecare şi a apărut după ce cel de-al doilea templu a fost distrus, în anul 70. Rabinii din acele timpuri se temeau că iudaismul avea să dispară, aşa că au hotărât să pună în scris legile şi regulile de trai care pe vremea aceea constituiau fundamentul iudaismului. Este o operă care tratează absolut tot ce există în cer şi pe pământ. Chestiuni politice, juridice şi etice. Ar putea fi numite şi procese-verbale. Cum să ne purtăm, cine are dreptate în anumite dispute.

— De exemplu?

— Un exemplu cu totul banal.

Rabinul se gândi. Îşi puse picior peste picior cu o mişcare calmă, calculată.

— Să spunem un caz despre cineva care şi-a pierdut bastonul. Adu-ți aminte: Talmudul e din vremurile de dinaintea scaunelor cu rotile, zise el, zâmbind din nou. Să spunem că, într-o bună zi un bărbat şi-a uitat bastonul în piață şi – dintr-un motiv sau altul – nu se întoarce în locul respectiv decât trei luni mai târziu. Între timp, o bătrână ajunge să îl folosească. Are bătrâna dreptul să păstreze

bastonul? Sau acesta îi aparține în continuare bărbatului? Ce înseamnă să ai ceva în posesie? Ar putea fi vorba şi despre o bucată de pământ.

— Dreptul la proprietate?

— Spre exemplu. Cineva îşi părăseşte casa pentru... ce ştiu eu? Ar putea exista multe motive. Război, foamete, orice. Când acesta se întoarce înapoi, trei ani mai târziu, casa este locuită de alții. Cine are acum dreptul să locuiască în casa respectivă?

— O mulțime de subiecte de abordat.

— Într-o mare măsură. Dar multe dintre cazuri au un caracter principial. S-a găsit o rezolvare în cazul respectiv, asta înseamnă că ulterior se poate face o paralelă cu o serie de alte cazuri asemănătoare.

— Oarecum ca în sistemul juridic modern?

— S-ar putea spune. Talmudul este scris sub forma unor discuții între rabini, între anii 100 şi 500, conform unei mnemotehnici speciale. Într-un stil asociativ, bazat pe discuții, care se clădesc în jurul unor alegorii şi parabole ce fac ca opera să fie extrem de deschisă unor interpretări multiple. Trebuie remarcat şi faptul că fiecare volum începe cu un fel de concluzie. Concluzia la care s-a ajuns într-o anumită chestiune. Aproape ca în demonstrațiile matematice. Apoi urmează o expunere a felului în care s-a ajuns la concluzia respectivă. Adesea, o cale extrem de lungă şi încâlcită, adăugă rabinul zâmbind din nou. Talmudul este pentru oameni care au timp. Şi ochelari cu multe dioptrii.

— Ceea ce eu nu am. Timp.

— Asta e clar. Dacă Talmudul ar fi fost o operă din zilele noastre, ar fi fost greu de găsit o editură care să o publice. Acum nimic nu mai pare a fi suficient de rapid. Ne este al naibii de teamă să nu ne scape ceva. Şi tocmai de aceea ne scapă din vedere atât de multe. Probabil că sunt ca un bătrân? Aşa spun şi copiii mei, adăugă rabinul râzând.

Niels zâmbi, dar încercă să revină la subiect.

— Şi în Talmud apar cei 36 de oameni buni?

— Hai să le spunem oameni drepți. Așa e mai corect. Tzaddikim înseamnă drepți. Cei 36 de oameni drepți.

— De ce tocmai 36? 18 este sacru și...?

— Văd că ți-ai făcut temele.

Din nou zâmbetul acela de lup.

— 18 este un număr sacru, dar de ce tocmai 36 – adică de două ori 18 – nimeni nu poate răspunde. Cu toate acestea, am auzit o teorie conform căreia fiecare din acești oameni acoperă 10 zile din an. 36. 360. Dar în acest caz ar fi vorba mai degrabă de astrologie. Pentru că înseamnă că fiecare acoperă 10 grade din longitudinea planetei, spuse el și își ridica brațele, zâmbind. Aici îți rămân dator. Dar știu că în folclorul iudaic cei 36 sunt adesea priviți ca niște „sfinți secreți”. În idiș *Lamedvovniks*.

— Dar cei buni... pardon, cei drepți, știu că sunt drepți?

— Probabil că tu știi mai multe decât mine despre asta. Nu, cei drepți nu știu că sunt drepți. Asta numai Dumnezeu o știe.

— Și cum poți afla cine sunt ei? întrebă Niels.

— Poate că tocmai asta e ideea, ca oamenii să nu afle.

— Sunt mereu în număr de 36?

— Așa se pare că trebuie interpretat.

— Dar ce se întâmplă dacă unul dintre ei moare?

— Dacă mor toți, urmează sfârșitul lumii. Conform Cabalei mult prea îndrăgite la Hollywood, dacă cei 36 dispar de pe fața pământului, până și Dumnezeu moare.

— Iar aceștia sunt alți 36 pentru fiecare generație?

— Exact. 36 de indivizi care, laolaltă, poartă pe umerii lor povara păcatelor omenirii. Ceva de genul acesta.

— Pot să te întreb dacă tu însuți crezi în ei?

Rabinul reflecta o clipă.

— Îmi place ideea. Uită-te la ce e în jurul nostru. Războaie, terorism, foamete, sărăcie, boli. Ia spre exemplu conflictul din Orientul Mijlociu. O regiune a planetei unde încape atât de multă ură, atât de multe frustrări, încât la fiecare colț de stradă pândește careva cu o bombă. Iar

punctele de control şi zidurile de segregare au devenit o parte integrantă a vieții de zi cu zi. Când privesc la o astfel de lume de aici, din micuțul meu turn de fildeş danez, mă atrage enorm ideea că cel puțin – *cel puțin* – există 36 de oameni drepți pe pământ. Mici pilaştri umani care se asigură că vom păstra un minimum de bunătate şi dreptate.

Se lăsă tăcerea.

— Încerci să dai de urma ucigaşului? îl întrebă deodată rabinul.

Niels se simți copleşit. Nu ştiu ce să răspundă.

Rabinul continuă:

— Sau de următoarea victimă?

34

Helsingor

Hannah eşuă în încercarea sa de a ținti în coşul de gunoi cu pachetul gol de țigări. Scrumul ateriză pe podea. Ramase pe scaun, privind la hartă şi la cele câteva pagini de însemnări pe care le făcuse pe parcurs. Nu reuşea să vadă un numitor comun între locurile crimelor. Multe regiuni de pe hartă nu fuseseră incluse. Pe de altă parte, în Orientul Mijlociu fuseseră comise crime atât în Mecca, cât şi în Babilon şi Tel Aviv. Pentru un moment, aproape regretă că se implicase. Poate că era mai bine să îl sune pe Niels şi să îi spună că renunță. Doar cazul acesta nu avea nimic de-a face cu ea. Cu toate acestea, ceva o ținea în loc. La început crezu că era din cauza sistemului. Căci ştia că era vorba de un sistem. Trebuia doar să îl identifice. Iar sistemele o atrăseseră dintotdeauna. Să găsească cheia.

Numai să fi avut țigări. Numai să fi avut...

N-au copii. Îşi întrerupse ea brusc şirul gândurilor. Niciuna dintre victime nu avea copii. Alte asemănări? îşi răsfoi însemnările. Religia? Nu, unii erau creştini, alții evrei, alții musulmani, budişti, atei, până şi un pastor baptist din Chicago. Culoarea pielii? Nu. Vârsta? Aici ezită. Aici era ceva. Probabil că nu ceva foarte decisiv, dar momentan orice mic pas conta. Toate victimele aveau între 44 şi 50 de ani. Să fi fost o coincidență? Posibil. Dar asta nu o făcea mai puțin interesantă. Numeroşii ani petrecuți în cercetare o învățaseră pe Hannah că ceea ce la prima vedere păreau a fi simple coincidențe – *tocmai acelea* – puteau constitui relații semnificative. 21 de oameni ucişi. Toți cu vârstele cuprinse între 44 şi 50 de ani. Fără copii. Trebuia să aibă o semnificație.

Începu să strângă hârtiile într-o cutie. Faxul, însemnările, harta. Ideea de a ieşi din casă fusese mai întâi legată de nevoia de a cumpără țigări, dar acum se hotărâse să ia toate

materialele cu ea. Încercă să dea de Niels pentru a-i explica unde urma să se ducă, dar acesta nu răspunse la telefon.

Aerul era rece când ieşi din casă, dar se simţi învigorată. Hannah ieşea prea puţin din casa. Săptămâni în şir nu făcuse decât să se ducă până la malul mării sau să conducă până la Netto. Restul timpului şi-l petrecea în casă şi... Ce? Nu ştia precis. Probabil că acest lucru era cel mai groaznic: erau zile întregi, mult prea multe zile, când se ducea la culcare seara fără sa poată găsi nici măcar un cuvânt care să descrie ce făcuse în timpul zilei respective. Poate că din cauza acestei confesiuni faţă de sine, resimţi momentul în care porni motorul maşinii, înaintând pe aleea cu pietriş, apoi pe drumul de ţară, ca pe o mică revoluţie.

35

Sinagoga din Copenhaga

Niels se ridică în picioare. Pentru o clipă i se păru bizar că Weizman rămăsese pe scaun. În cele din urmă, rabinul se ridică şi el.

— Aceşti 36 de oameni poartă un semn anume după care să poată fi recunoscuţi? Ceva ce îi leagă unul de altul?

— Doar faptul că sunt drepţi. Buni, cum spui tu. Nu este suficient?

Niels ezită. Nu tocmai.

— Poţi numi pe cineva care a fost considerat a fi unul dintre cei 36?

Weizman ridică din umeri.

— Cel mai des se aduce vorba despre acest mit la înmormântări. Când vine momentul să omagiezi pe cineva decedat care a însemnat enorm pentru mulţi oameni.

— Şi dacă ar fi să dai un exemplu?

— Asta nu ştiu. Nu sunt sigur că sugestiile mele ar fi mai bune decât ale tale. Ca evreu, simţi nevoia să revii mereu la cel de-al Doilea Război Mondial. Oscar Schindler. Mişcările de rezistenţă din ţările ocupate. Indivizii care au împiedicat anihilarea completă a evreilor. Dar, după cum am spus: sugestiile tale pot fi la fel de bune ca şi ale mele.

Rabinul îl privi pe Niels. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru, cu calote pe creştetul capului, intrară în încăpere şi îl salutară pe Weizman.

— Am o întâlnire acum. Te simţi mai informat?

— Oarecum. Mulţumesc pentru întrevedere. Rabinul-şef îl conduse pe Niels pană la uşă şi dădu mâna cu el.

— Acum nu eşti decât la două strângeri de mână de Hitler, spuse rabinul şi îi strânse mâna cu putere.

— Nu pricep.

— La o conferinţă din Germania, i-am luat interviu unui ofiţer care lucrase pentru Hitler. Când i-am strâns mana, m-

am gândit: Acum nu sunt decât la o strângere de mână distanță de Hitler.

Rabinul încă îi mai strângea mâna lui Niels cu putere.

— Aşa că acum tu eşti la două strângeri de mână de întruchiparea răului, Niels Bentzon.

Pauză. Mâna lui Niels începuse să se încălzească în strânsoarea mâinii rabinului.

— Poate că la fel funcționează şi cu binele. Nu suntem niciodată prea departe de cei buni. Şi de cei care ne inspiră. Gândeşte-te la Nelson Mandela. O persoană care a schimbat o țara întreagă. La fel ca Gandhi. Sau Iisus al vostru.

Rabinul zâmbi.

— Se spune că în Africa de Sud toată lumea a întâlnit sau cunoaşte pe cineva care l-a întâlnit pe Mandela. Nimeni nu se află mai departe de o strângere de mână de lider. Dintr-odată, ideea că nu-i nevoie decât de 36 de oameni pentru a ține răul în şah nu mai pare atât de deplasată. Adu-ți aminte că toate răsturnările de situație din istorie, şi bune şi rele, au pornit de la indivizi.

Rabinul dădu drumul mâinii lui Niels.

* * *

Lumina era puternică. Frigul pătrunzător. Niels avea cel puțin sentimentul că se întorsese înapoi, în lumea lui. Dintr-odată nu ştiu ce să facă cu mâinile. Imaginea lui Hitler i se imprimase în minte. Îşi vârî mâinile în buzunare şi cu capul plecat pe spate privi sinagoga. Simți o mişcare uşoară, ca o vibrație, în căptuşeala gecii – era telefonul. Când îl scoase din buzunar, observă că Rosenberg încercase de şase ori să îl sune.

— Bentzon la telefon.

— Rosenberg!

Respira agitat.

— Cred că se află un intrus în biserică.

— Şi tu eşti la biserică?

— Da. M-am încuiat în birou. Dar fereastra este din sticlă.

— Eşti sigur că cineva a intrat înăuntru?

— Uşa era forţată.

— Ai sunat la 112?

Paraziţi pe linie. Poate că scăpase telefonul din mână.

— Rosenberg?

Deodată vocea pastorului se auzi din nou, în şoaptă:

— Pot să îl aud.

— Stai pe loc. Ajung acolo în…

Niels se uită la stradă. Traficul nu se mişca din loc. Vru să dea telefon şi să cheme întăriri, dar se răzgândi. Secundele erau decisive. Se mobiliză.

— … în trei minute!

36

Dark Cosmology Centre, Universitatea din Copenhaga

Pentru o clădire care găzduia oameni de ştiinţă din toată lumea implicaţi în cercetarea materiei negre din univers, Dark Cosmology Centre era foarte bine luminat de felinarele dinspre stradă. Hannah coborî din maşină. Anii care trecuseră de la moartea lui Johannes, de la plecarea lui Gustav şi de la îngroparea promiţătoarei sale cariere academice, nu lăsaseră nicio urmă asupra clădirii. Gândul acesta era în acelaşi timp înfricoşător şi încurajator. Luă cutia de pe bancheta din spate şi intră în institut. Câţiva cercetători sau studenţi trecură pe lângă ea pe scară fără să o remarce în mod special. Hannah urcă la etajul doi, unde se afla biroul ei. Nu era nimeni prin preajmă. Pauza de prânz. Se îndreptă spre birou, nu băgă de seama plăcuţa cu numele de pe perete, nu bătu la uşă, ci intră, pur şi simplu.

Deşi nu trecu decât o clipă până când dădu cu ochii de tânărul cercetător care stătea la birou, apucă să aibă un sentiment de întoarcere acasă. Recunoştea mirosul, sunetele, atmosfera închisă, dar familiară. Unele dintre posterele de pe perete rămăseseră neschimbate. Rafturile pentru cărţi atârnau în acelaşi loc dintotdeauna.

— Mă scuzaţi, avem cumva o întâlnire? o întrebă tânărul cercetător, care nu avea niciun motiv să-şi ceară scuze.

Hannah îşi lăsă privirea să-şi continue periplul prin încăpere. O fotografie cu două fetiţe. Un desen deasupra computerului. „Pentru tati de la Ida şi Luna” – era un scris de copil.

— Cauţi pe cineva? întrebă el.

— Aici este biroul meu. Cuvintele zburară din gura ei.

— Cred că este vorba de o neînţelegere. Am avut biroul acesta de peste doi ani. Tânărul se ridică în picioare. Pentru o clipă, Hannah crezu că era furios. Dar îi întinse mâna şi îi spuse: Thomas Frink, doctorand.

— Eu mă numesc Hannah. Hannah Lund.

Tânărul o privi de parcă încerca să-i plaseze numele într-un context şi fu cât pe ce să reuşească, cu toate acestea ezită.

— Şi ai scris despre...?

— Materia neagră.

— Eu cercetez exploziile cosmice.

— Thomas, pot să te întrerup câteva minute?

Hannah recunoscu vocea din spatele ei.

Un bărbat mai în vârstă stătea în cadrul uşii, cu umerii ridicați, cu spatele încovoiat şi ochi de copil.

— Hannah?

Bătrânul profesor o privi siderat.

— Credeam că eşti...

— Holmstrom?

Profesorul dădu din cap şi o îmbrățişă stângaci. Se mai împlinise cu vârsta. Deodată o privi aproape sever.

— Înainte să te apuci să-mi povesteşti ce mai faci şi cu ce te ocupi, gândeşte-te bine. Pentru că trebuie să fie ceva al dracului de important care să explice de ce nu mai eşti aici.

— Este o poveste lungă, răspunse Hannah ridicându-şi mâinile într-un gest de apărare. Tu ce mai faci?

— Păi, dincolo de faptul că ne micşorăm... Banii sunt mutați la mediu. Nu trebuie decât să suni la Ministerul Educației şi Ştiinței şi să le şopteşti cuvântul „climat” – iar asta poate să se întâmple şi la ora trei noaptea – că a doua zi de dimineață ai milioanele.

Profesorul rânji. Nu era prima oară când spunea asta.

— Banii se duc la climat, asta e.

— La fel ca şi voturile la următoarele alegeri, adăugă Thomas Frink cu privirea ațintită în monitor.

— Climatul.

Hannah se uită la Holmstrom cu o privire gravă.

— Se închină la zei falşi.

— Ce fel de zei?

— Ei înşişi, răspunse Hannah zâmbind.

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea. O tăcere care cerea să fie risipită.

— Ai adus o cutie cu tine?

Holmstrom făcu un semn cu capul înspre cutie.

— Da.

Holmstrom tăcu. Se aştepta probabil ca Hannah să dezvăluie ceva cu privire la conținutul cutiei. Dar aceasta nu întrebă decât:

— Ai idee dacă amfiteatrul de la etaj, din fostul sediu, este liber?

37

Copenhaga, centrul oraşului

Niels o coti pe Kobmagergade. Ultimul lucru pe care apucă să-l vadă fu un paznic aşezând un bon de amendă sub ştergătorul de parbriz.

— Hei!

Niels lovi un bărbat cu umărul, iar pungile lui cu cumpărături aterizară pe trotuar. Niels nu avea timp să-şi ceară scuze. Strada era pe punctul de a ceda sub povara Crăciunului: ornamente, oameni, cumpărături, stres. O coti în dreptul Facultăţii de Teologie, străbătu în goană pasajele înguste şi ajunse într-o zonă mai aerisită. Se uită la telefon. Rosenberg suna din nou.

— Ce se întâmplă?

— Unde eşti?

— Tot în birou.

Pastorul nu mai era panicat. Dar nici mult nu mai avea. Niels putea să o audă în ritmul respiraţiei lui.

— Şi unde se află intrusul?

— Nu ştiu.

— Dar unde l-ai văzut?

— În biserică. Când ajungi aici?

Niels alerga acum pe Skindergade. Un zdrăngănit se auzi în receptor.

— Rosenberg?

Zdrăngănitul se auzi mai tare. Întrebările vâjâiau prin capul lui Niels. De ce pastorul? Erau atâţia alţii, mult mai cunoscuţi.

— Mai eşti la telefon?

— Are un cuţit în mână. O, Dumnezeule, e pedeapsa! Niels putu să audă cum cineva zgâlţâia uşa. Încercă să alerge mai repede.

— La o parte! urla el la trecători. Poliţia, faceţi loc!

Mai străbătu încă un pasaj. O alegere proastă – aici era

încă şi mai greu să răzbați. Se chinui să se strecoare prin mulțime. Pastorul nu întrerupsese convorbirea. Niels îl putea auzi mormăind ceva despre o „pedeapsă”.

— Mai eşti la telefon? îi urlă Rosenberg în ureche.

— Da. Ajung acolo într-un minut. Încearcă să găseşti ceva cu care să te poți apăra.

Niels văzu cu ochii minții cum pastorul pune mâna pe Biblie.

— Mai sunt şi alții?

— Nu cred. E singur.

— Mai sunt şi alți angajați în clădire?

Pastorul tăcu. Niels îşi dădu seama după respirația lui sacadată că acesta se oprise să asculte.

— Poți să auzi ceva? îl întrebă Niels gâfâind. Ce se întâmplă acolo?

— Încearcă să spargă geamul. Aproape că a intrat în birou.

— Ai cum să ieşi din birou?

— Aş putea să mă ascund în toaletă. Dar...

— Încuie uşa după tine şi aşteaptă-mă!

Pastorul nu întrerupse convorbirea.

Un camion uriaş răsări ca din senin, blocându-i calea.

— Fir-ar al dracului!

Niels simți că ia foc.

— Gata, am ajuns.

Glasul lui Rosenberg suna panicat acum.

— Sunt în toaletă.

Părea pe punctul să cedeze nervos.

— Am încuiat uşa. Dar e uşor de spart.

— Fereastra! E şi ea încuiată?

— Unde eşti? Unde eşti tu acum?

— Un minut. Cel mult.

Niels mințea. Dar speranța era una dintre cele mai importante arme din arsenalul psihologiei crizei. Dă-le speranță ostaticilor. Chiar dacă era vorba de un soldat care zăcea în mijlocul provinciei Helmand din Zona Verde din

Afghanistan, cu corpul ciuruit de gloanţe şi ambele picioare zdrobite de bombe, era decisiv ca soldatul să ştie că încă mai exista speranţă. Aşa că minciuna era singura cale de scăpare.

Legătura se întrerupse. Puntea de salvare fusese tăiată.

— Rosenberg? strigă Niels. De parcă avea sens să urle într-un telefon după ce legătura fusese întreruptă.

Niels putea să vadă acum Biserica Sfântului Duh. Priveliştea turlei frumoase îi dădu forţe noi. Traversă strada. O tânără mamă pe bicicletă strigă în urma lui şi îi arătă degetul mijlociu. Niels o înţelegea prea bine. Sări peste zidul jos al bisericii şi verifică dacă pistolul se afla la locul lui. O propoziţie îi răsuna întruna în minte.

Am ajuns prea târziu. *Am ajuns prea târziu*.

38

Institutul Niels Bohr, Copenhaga

Hannah sprintă ținând cutia la subsuoară pe Blegdamsvej până când își atinse ținta: fostul sediu al Institutului Niels Bohr. Vârî cheia în broască: încă se mai potrivea şi se gândi că era oarecum simbolic faptul că nu predase cheile. Oare, în subconştientul ei, voise să lase o poartă întredeschisă către lumea ştiinței? Uşa alunecă în spatele ei cu un clic aproape neauzit. Privi în jur, prin clădirea cea veche. Faimoasa fotografie înfățişându-i pe Niels Bohr şi Albert Einstein discutând aprins pe străzile pietruite din Bruxelles, în drum spre sala congresului Solvay, în anul 1927.

Niels Bohr însuşi venise cu ideea întemeierii institutului. Îl finanțase din fonduri proprii şi trasase personal cadrul de funcționare al acestuia. În perioada de la inaugurarea institutului, din anul 1921 şi în deceniile care urmaseră, acesta devenise centrul absolut al cercetării din domeniul fizicii teoretice. Se spune că în toți aceşti ani era imposibil să distingi persoana Niels Bohr de Institutul Niels Bohr. Locuia aici împreună cu familia. Lucra aici. Preda, cerceta şi ținea conferințe cu cei mai importanți fizicieni ai lumii. Când Hannah privea fotografiile din perioada aceea, simțea cum i se taie răsuflarea şi se întreba cât de mulți danezi erau conştienți ce oameni de ştiință geniali păşiseră pe aceste podele.

Ajunsă înăuntru, urcă scările în goană, trecu de fostul birou al lui Niels Bohr. Uşa era întredeschisă. Privi înăuntru. Era ca şi cum ar fi aruncat o privire într-o capsulă a timpului. Masa ovală. Bustul lui Einstein. Pentru o clipă se simți emoționată. Ceea ce o miră, căci fusese aici de atâtea ori înainte. Trase adânc aer în piept. Ca şi cum ar fi sperat copilăreşte că până şi un miligram din geniul lui Bohr avea să fie absorbit în plămânii ei. Ar fi avut nevoie de el acum.

Pauză de prânz. Pe coridoare era linişte. Intră în

amfiteatru. Acesta arăta la fel ca pe vremea lui Bohr. Cu băncile tari de lemn şi cu tabla aceea specială, construită pe sistemul cutiilor chinezeşti, astfel încât table noi apăreau în spatele celei folosite. Amfiteatrul era considerat ca făcând parte din patrimoniul culturii daneze şi era ocrotit ca atare. Pe pereţi atârnau fotografii făcute în amfiteatru. O fotografie faimoasă înfăţişându-l pe Bohr la masă cu savanţi de renume: Oskar Klein, Lev Davidovich Landau, Wolfgang Pauli, Werner Heisenberg.

Hannah aşeza cutia pe masă şi puse conţinutul acesteia în faţa ei. Privi maldărul de hârtii. Harta lumii care îi rânjea. „Chiar nu poţi să-ţi dai seama?” părea să o întrebe aceasta. „Nu trebuie decât să intuieşti mecanismul. Apoi totul va merge de la sine”.

Auzea vag zgomotul maşinilor de afară. Dădu la o parte dosarele cazurilor şi se concentra asupra hărţii. Ştia că aici avea să găsească sistemul. Privi cu atenţie boldurile care marcau locurile unde fuseseră comise crimele. Acestea păreau a fi răspândite într-un mod arbitrar. Unele pe coastă, altele în interiorul continentelor. Privi datele la care fuseseră comise crimele. Exista un sistem în succesiunea acestora? Aceeaşi distanţă? Aceeaşi... Se duse la fereastră. Părea că se pregăteşte să ningă. Cerul era acoperit de nori alb-cenuşii, promoroaca se aşezase peste spinii care trebuiau să ţină porumbeii la distanţă de cornişele ferestrei. Oamenii treceau pe strada ce se aşternea dedesubt. O femeie mai în vârstă păşea agale. Un autobuz se opri în staţie, oamenii coborâră din el. Femeia în vârstă alunecă şi căzu pe trotuarul acoperit cu gheaţă. Lumea se adună imediat în jurul ei şi o ajută să se ridice. Bătrâna le zâmbi recunoscător, nu păţise nimic. Hannah stătea ca un spectator şi se uita la... *oameni*.

Oameni. Mitul era despre oameni. 36 de oameni care aveau grijă de *oameni*. De noi. Oameni în antiteză cu ce? Pământ? Apă? Hannah ieşi hotărâtă pe uşă şi intră în biroul secretarei, în care acum nu se afla nimeni, şi găsi o foarfecă într-un sertar. Se întoarse în amfiteatru şi se apucă să taie

harta cu foarfecă fără să se gândească o clipă – altfel poate că ar fi regretat. Apoi trase harta uriaşă din amfiteatru, împinse un mic raft de cărți sub aceasta şi se sui pe raft. Nu avea altă soluție – avea nevoie de continente uriaşe ca să poată înfige boldurile cum trebuie. Când începu să taie harta cea mare, se întrebă: „Ce fac eu acum? M-am apucat să tai în bucăți harta asta veche, a lui Niels Bohr?” Dar în acelaşi timp avea sentimentul că Bohr ar fi aprobat-o; micile detalii practice nu trebuie să te împiedice când simți că te afli pe drumul cel bun.

39

Biserica Sfântului Duh, Copenhaga

Uşa bisericii era încuiată. Niels bătu cu pumnul în vitraliile mici montate în plumb.

— Rosenberg? strigă el.

Renunţă să mai dea cu piciorul în uşă şi se concentră să găsească o altă cale de acces. În continuare nu reuşea să dea de pastor la telefon. Vorbele lui îi răsunau necontenit în minte: – *Este pedeapsa*. Pedeapsa pentru ce? apucă Niels să se întrebe în timp ce dădea alergând ocol bisericii. Încă o uşă. Poate că ducea la subsol. Niels apăsă pe clanţă. Şi asta era încuiată. Dar zări o fereastră întredeschisă. O fereastră de sus, aflată deasupra unui mic pervaz. Era decembrie, gerul era muşcător – nimeni nu ţinea geamurile deschise acum.

Cum de reuşise să se caţăre acolo? Lângă un copac se aflau câteva biciclete abandonate. Niels luă două dintre ele şi le propti de zid. Un picior pe şa, se balansă, apoi se împinse înăuntru. Zări nişte gratii aflate la jumătate de metru sub fereastra deschisă. Putea să le atingă cu vârfurile degetelor. Suflă în palme ca să şi le încălzească, le frecă una de alta.

— Hai, să vedem.

Reuşi să-şi sprijine piciorul pe o bucată de zid ieşită în afară, ceea ce îi permise să se ridice într-o poziţie mai confortabilă. De aici poate că reuşea. Trebuia să se lipească strâns de zid pentru a-şi menţine echilibrul. Văzu că avea sânge pe genunchi. Probabil că se zgâriase fără să-şi dea seama. Îşi acordă câteva secunde de respiro. *Hai*, *că se poate*. Se prinse cu amândouă mâinile de micul pervaz aflat sub fereastra deschisă. Pentru o clipă ramase suspendat în aer. Dacă şi-ar fi pierdut echilibrul, ar fi căzut peste biciclete – sau peste piatra funerară a vreunui episcop, sculptată în formă de înger, în marmură. Simţea cum panica punea stăpânire pe el. Nu îşi putea sălta corpul mai sus de atât. Închise ochii. Cu un ultim efort încercă să îşi adune forţele.

Se gândi să renunţe şi să încerce în schimb să se prindă din nou de zăbrelele de la fereastră pentru a putea coborî.

— Haide, Niels!

Îşi adună toate puterile şi se sprijini în braţe, încercând să se ridice.

De data aceasta reuşi. Avea un braţ înăuntru. În mod ciudat, braţul liber era cel care îi tremura. Dacă adversarul lui pătrunsese în clădire tot pe aici, nu era de bine.

* * *

Niels era acum înăuntru. Probabil că se afla pe culoarul din partea veche a bisericii. Tavanul boltit se înălţa spre cer. Putea auzi traficul de afară. Oameni perindându-se pe Stroget. Dar niciun zgomot venind din interior.

— Rosenberg!

Niels răcnea.

— Poliţia din Copenhaga! adaugă el.

Avantajul era că strigătele lui aveau să-i dea noi speranţe lui Rosenberg. Poate că aveau să îl ajute să reziste puţin mai mult decât ar fi făcut-o altminteri. Ca dezavantaj, intrusul avea să ştie şi el că poliţia se afla în clădire.

Niels nu aprinse lumina. Din nou pentru a avea situaţia de partea lui – menţine numărul avantajelor în favoarea ta. Întunericul îi putea fi de ajutor dar, în acelaşi timp, putea fi în dezavantajul lui. Ieşi într-un culoar îngust. De aici o scară se înălţa spre etajul superior. Un trosnet puternic. Apoi încă unul. Şi încă unul. Un material dur lovind într-un alt material dur. Uşa de la toaletă? Intrusul încerca să spargă o uşă.

Niels grăbi pasul şi străbătu în goană ultimele trepte ale scării. Păşi într-un alt coridor. De aici putea vedea conturul unui bărbat – o siluetă – care încerca să spargă uşa de la toaletă.

— Stop! Niels ţinea deja pistolul în mană.

Silueta se întoarse şi rămase neclintită preţ de o secundă.

— Put your weapon down![60]

răcni Niels.

Bărbatul o luă la goană. Niels ar fi trebuit să îl împuşte acum – era datoria lui de polițist. Dar până să apuce să se gândească până la capăt, silueta dispăruse. Niels o luă la goană pe culoar. Tocul uşii de la toaletă fusese zdrobit. Balamalele abia se mai țineau. Două minute dacă ar fi întârziat şi bărbatul ar fi fost înăuntru.

— Ai ajuns.

Rosenberg stătea pe pardoseală. În genunchi. Se pregătise – era gata să dea piept cu ceea ce avea să îi ofere viața de apoi. Dacă intrusul ar fi pătruns în toaletă, pastorul nu s-ar fi opus, Niels îşi dădu seama imediat de asta. Îl ajută să se ridice.

— Eşti teafăr?

Privirea lui Niels zări telefonul sfărâmat de pe podea.

— L-am scăpat din mană. Mi-era frică şi... în ce parte a luat-o?

— Stai aici. Nu. Încuie-te în birou.

Niels arătă spre cealaltă parte a coridorului.

— Ai văzut în ce parte a luat-o?

Niels nu îi răspunse. Îl împinse brutal pe Rosenberg în birou.

— Încuie uşa şi sună la numărul ăsta. Îi întinse un bilet. Spune că „ofițer solicită întăriri”. Pricepi ce-ți zic?

Rosenberg nu-i răspunse. Aşa cum stătea acolo părea aproape dezamăgit. Poate pentru că i se răpise ocazia pentru care se pregătise o viață întreagă. Niels îl zgâlțâi puternic.

— „Ofițer solicită întăriri”. Ai auzit? Şi or să vină întăririle.

— Da, da.

Niels se făcu nevăzut.

Bărbatul nu avea cum să o ia decât într-o singură direcție. Niels o porni într-acolo. Coti după colț. O uşă era

---

60 Aruncă arma! (în engleză, în text).

întredeschisă. Niels rămase o clipă nemişcat. Nu se auzea nimic. Ridică pistolul şi păşi în încăpere. Nimic. Culegeri de psalmi. Procese-verbale. Un computer vechi şi prăfuit.

Înapoi pe coridor. Mai departe. Sus pe scară. Coridoare înguste, uşi la nesfârşit, trepte. Ce dracului se afla în spatele tuturor acestor uşi? O bufnitură înfundată. Să fi fost Rosenberg? Sau...

Niels respiră adânc. Bărbatul dispăruse. Se dăduse bătut, iar acum îşi vedea de drum prin oraş. În aceeaşi secundă, din instinct, Niels ridică arma la nivelul feței. Cuțitul îi sfâşie geaca şi rămase pentru o clipă înfipt în pielea groasă a acesteia. Niels se aruncă la podea. Pistolul îi dispăru din mană. Bărbatul se afla acum deasupra lui. Îl izbi pe Niels în falcă. Niels simți cum dinții îi crapă în gură, după care ateriză greu pe spate cu o bufnitură. Gustul sângelui. Nu putea să-şi dea seama dacă fusese ajuns de cuțit. Bărbatul îşi puse genunchiul pe brațul lui. Niels se apără cu mâinile, apucă un smoc de păr şi o ureche şi trase. Bărbatul urlă şi pentru o clipă îşi pierdu avântul. Niels îl lovi din nou. De data aceasta în cap. Nimeri partea de jos a gurii. Sângele țâşni din buza spartă şi îl nimeri pe Niels. Urletul îl costase pe intrus avantajul inițial. Risipă inutilă de energie. Niels îl apucă pe bărbat de încheietura mâinii şi i-o suci cu intenția de a i-o rupe. Intrusul se trase înapoi şi lovi din nou. Niels se văzu nevoit să-i dea drumul. Stăteau unul deasupra celuilalt. Respirând precipitat. Niels avea sânge în ochi când puse mâna pe pistol. Nu vedea mai nimic. Bărbatul stătea şi se holba la el. Aşteptând.

Niels vru să strige, dar nu reuşi decât să şoptească:

— Put the knife down.[61]

Bărbatul clătină din cap. Rămaseră aşa o vreme, privindu-se. Niels putu să îl recunoască acum: Abdul Hadi. Teroristul yemenit care se furişase în Danemarca. Stătea

---

61 Aruncă cuțitul! (în engleză, în text).

acum față în față cu Niels. Cu o privire disperată, de maniac. Probabil fiindcă îl recunoscuse, Niels reuşi să strige la el:

— Put the knife down!

Nu se întâmplă nimic. Niels ştia că acum trebuia să tragă. Ridică pistolul. Ținti.

— Te implor. Aruncă acum cuțitul.

Abdul Hadi răcni din nou şi se năpusti asupra lui Niels. Dar Niels nu trase. Căzu din nou, aterizând pe o parte şi simți vârful cuțitului în gât. Hadi îl privea surprins. Apoi pistolul. Niels putea să vadă cum circulau gândurile în creierul lui Hadi. Polițistul nu îndrăznise să tragă? Sau poate că pistolul nu era încărcat? În orice caz, cu forțe noi, Hadi se aruncă asupra lui. Apăsă în cuțit cu toată greutatea. Fețele lor erau acum aliniate una lângă alta. În ultimul moment, înainte ca pielea gâtului să-i fie perforată, Niels îi trase yemenitului un cap puternic în față. Din nou sânge. Picura deasupra lui Niels din nasul spart al yemenitului. Cu mişcări disperate, Niels reuşi să se răsucească puțin. Zăcând în continuare întins pe spate, izbuti să se încordeze şi să lovească cu picioarele, văzând cum acestea îl nimeresc cu toată forța pe Hadi. Bărbatul se făcu covrig. Niels era din nou în picioare. Dar pistolul alunecase pe podea. Niels îl lovi din nou cu piciorul pe Hadi. De două ori. O dată în față. În timp ce Hadi gemea la podea, Niels încercă să dea de cătuşe. La şcoala de poliție învățase atât karate, cât şi jiu-jitsu, dar unde naiba dispăruseră toate cunoştințele astea acum? Trecuseră ceva minute de când Rosenberg dăduse telefon. „Ofițer solicită întăriri” întrecea orice alte priorități ale poliției. Ar fi trebuit să fi ajuns deja. Hadi încercă să se târască spre pistol. Niels îi tăie calea. Ridică pistolul, îşi adună toate forțele, se întoarse şi… Hadi dispăruse.

Niels o porni în urmărirea lui. Coborî treptele, sărindu-le câte două. Încă o scară. Hadi se afla în fața unei uşi şi bâjbâia, încercând să o descuie. Niels îl ajunse din urmă. Apoi amândoi ieşiră în stradă. Câteva măsuțe fuseseră aranjate în fața unui bar. Când naiba or să apară întăririle?

apucă Niels să se întrebe în gând înainte să aterizeze într-o reclamă, fiind cât pe-aci să-şi piardă echilibrul. În stradă, pe Stroget. Oameni care se îmbulzeau, dar Hadi era singurul care alerga.

40

Institutul Niels Bohr, Copenhaga

Oameni, se gândea Hannah în timp ce decupa fără milă oceanele de continente, aşezându-le pe acestea din urmă unul lângă altul pe masă. Mitul celor 36 de oameni drepți are de-a face cu oamenii. Nu cu apa.

Puse oceanele deoparte şi cercetă continentele. Semănau cu piesele unui puzzle. La gândul acesta respirația se îngreună. Îi amintea de Johannes. Atunci când, pentru prima oară, ea şi Gustav realizaseră clar că Johannes era un copil extraordinar. Reuşise să facă un puzzle pentru adulți în numai o oră. 700 de piese care constituiau un motiv cu Turnul Eiffel. La numai patru ani. La început fuseseră entuziasmați. Dar nu după mult timp darul acesta începuse să devină o problemă. Johannes părea nefericit. Tot timpul încerca să găsească noi provocări, iar acestea nu erau mereu uşor de găsit. Hannah încercase să îl încurajeze – adică exact invers față de cum procedaseră părinții ei. Ei încercaseră să o facă normală. Îi spuseseră să nu-şi mai facă lecțiile atât de repede, ci să se mențină la acelaşi nivel cu ceilalți. Dar se întâmplase tocmai invers. Alienarea ei față de lumea din jur nu făcuse decât să crească pe zi ce trecea. Acest sentiment devenise şi mai puternic când îşi dăduse seama că părinții ei se ruşinau cu ea. Îşi doreau ca Hannah să fi fost la fel ca toți ceilalți copii. Să fi fost *normală*.

Când Hannah fusese admisă la Institutul Niels Bohr, la vârsta de 17 ani, se simțise de parcă ar fi ajuns acasă, încă îşi mai aducea aminte sentimentul pe care îl trăise când, pentru prima oară, călcase pragul institutului. Se simțise acasă. De aceea făcuse tot posibilul pentru ca Johannes să nu se simtă marginalizat sau anormal. Făcuse totul pentru ca darul lui extraordinar să nu ajungă să îl izoleze de lumea din jur. Dar Johannes nu era normal. Era bolnav. Iar boala se agrava pe zi ce trecea.

Hannah îşi aprinse o ţigară. Ceea ce era interzis acum. Chiar dacă Niels Bohr ar fi coborât din Olimp, nu ar mai fi avut voie să-şi aprindă pipa. Dar asta nu avea importanță. Singurul lucru care avea importanță era puzzle-ul de continente decupate care se afla în fața ei.

— Micuțule Johannes, spuse ea ca pentru sine. Are de-a face cu oamenii.

Toată viața ei avusese de-a face cu numere, calcule, lumina din spațiul cosmic. De data aceasta avea de-a face cu oamenii – conform unui tipar, nu era vorba de un fenomen haotic, ci de oameni care se conformau unui plan superior. O idee care o atrăgea.

Îndreptă unul dintre continentele decupate. *Omul*. Viața. Originea vieții. Atunci când s-au format şi continentele.

41

Copenhaga, centrul oraşului

Teroriştii erau bine pregătiți, se gândi Niels. Era unul dintre aspectele la care serviciile de informații continuau să se facă de râs. Îşi subestimau adversarii. Uitau că teroriştii avuseseră ani întregi la dispoziție pentru a se pregăti în vederea îndeplinirii planurilor lor. De ce să nu se fi gândit la toate scenariile posibile? De ce bărbatul care alerga înaintea lui să nu se fi gândit şi la eventualitatea în care ar fi fost descoperit? Bineînțeles că o făcuse. Bineînțeles că planificase unde avea să se ascundă.

Niels continua să alerge.

Membrii rețelei al-Qaeda stăteau ascunşi în văgăunile lor din zona aflată la granița dintre Pakistan şi Afganistan şi studiau Google Earth. Aveau în rândurile lor experți informaticieni care se puteau măsura fără nicio problemă cu informaticienii din Occident. Lucrul acesta era arhicunoscut. De fiecare dată când avea loc vreo acțiune teroristă de proporții – Madrid, Londra, Mumbai, Moscova, New York – serviciile de informații stăteau şi se întrebau: Cum de-a fost posibil? Fusese posibil pentru că adversarii lor erau inteligenți şi bine pregătiți. Aveau o logistică genială.

Bombardarea, în anul 2000, a distrugătorului de rachete USS Cole sau masacrul de la Templul lui Hatshepsut din Luxor, din 1997, când autoritățile egiptene au fost luate cu totul pe nepregătite. Acțiunile acestea au fost gândite în cel mai mic detaliu. Niels cunoştea ultimul caz suficient de îndeaproape. Kathrine avea o prietenă care vizitase templul cu două zile înainte de atac. A avut loc o baie de sânge nemiloasă. Şaizeci şi doi de turişti au fost ucişi. Cei mai mulți, împuşcați în picioare ca să nu poată fugi, apoi, unul câte unul, masacrați ritualic cu iataganul. Teroriştii procedaseră meticulos. Turiştii europeni zăceau neajutorați înăuntrul şi în afara templului, aşteptând să le vină rândul. Conform estimărilor, masacrul acesta durase cel puțin 45 de minute. În rândul celor ucişi se numărase şi un băiețel de cinci ani. O femeie din Elveția văzuse cum tatălui ei îi este tăiat capul. „Nu turismului în Egipt” era scris pe un bilet găsit în stomacul unui bătrân japonez. Teroriştii îi spintecaseră burta.

— Ai grijă pe unde treci! strigă o femeie în urma lui Niels după ce acesta o atinsese în goana, făcând-o să scape un pachet. Ce dracului faci?

Lumea habar nu avea, se gândi Niels. Îşi vedeau de treburile lor în universul lor de basm, pe sub brazi şi ghirlande, şi cumpărau cadouri de Crăciun. În niciun alt oraş din lume ororile de pe planetă nu erau camuflate şi reprimate atât de mult ca în Copenhaga, în preajma Crăciunului.

Turnul Rotund. Lui Niels nu-i veni să-şi creadă ochilor când îl văzu pe Abdul Hadi cotind-o la dreapta şi intrând în turn. Fusese o încercare de a se ascunde în mulțime? Niels îşi continuă urmărirea. Trecu în goana pe lângă ghişeul de bilete, ignoră faptul că băiatul din spatele geamului de sticlă îi strigase ceva şi îşi continuă goana. Pe trepte în sus. Fu cât pe ce să alunece şi să-şi piardă echilibrul pe piatra şlefuită. Mai departe pe scara în spirală. Oamenii din jurul lui protestau când Niels dădea peste ei. Căscă gura după aer. Simțea cum cutia toracică era pe punctul de a-i exploda şi

cum acidul lactic îi ajunsese treptat în muşchii picioarelor. Bărbatul din fața lui nu se întorcea nicio clipă pentru a se uita după urmăritorul lui. Doar continua să alerge. Din câte se pare, fără a fi afectat de oboseală. Dar Niels nu voia să se dea bătut. Peste o clipă se vor afla față în față. Iar ceilalți ofițeri aveau să sosească, să-l urmărească pe Niels prin GPS. Toate telefoanele mobile ale poliției puteau fi urmărite cu o precizie de câțiva metri pătrați. Şi atunci totul avea să se termine.

Urlete şi zbierete. Niels ajunse în vârful turnului, pe platforma de unde puteai admira panorama oraşului. Lumea din jurul lui striga cuprinsă de panică. Câțiva se trântiră la podea.

— Poliția din Copenhaga! răcni Niels cât putu de tare. Toată lumea, îndepărtați-vă de turn!

Şi mai multă panică. Turiştii şi părinții cu copii mici se împinseră şi se îmbulziră spre scară, pentru a coborî din turn. Niels putu să audă cum cineva se rostogoleşte pe trepte. Plânsete şi urlete.

Niels se îndepărtă de uşă, dar Hadi dispăruse subit. O clipă de neatenție şi îl pierduse din priviri. Fusese înghițit de mulțimea care trecuse pe lângă el? Reuşise Hadi să se amestece în mulțime şi să dispară în turn? Niels îşi blestemă momentul acela de neatenție. Mulțimea începuse să se micşoreze.

În curând avea să rămână de unul singur. Privi în jur. Se afla în vârful lumii. Înconjurat de gerul iernii care se aşternuse peste Copenhaga. Încă mai ținea pistolul în mană. Dădu ocol platformei – nu aveai unde să te ascunzi. O propoziție din vremea anilor de şcoală îi stăruia acum în minte. *Doctorul cu bisturiul dirijează nimicuri în capul lui Christian*. Probabil o traducere populară a inscripției care se afla în partea superioară a fațadei turnului. De ce îi răsărise în minte tocmai acum? Doctorul cu bisturiul. Criminalul cu cuțitul.

Niels apucă să îl zărească în ultima clipă. Abdul Hadi se

aruncă asupra lui, dar nu reuşi să-l doboare. Un şut puternic îl nimeri pe Niels în plexul solar. Şi încă unul. I se făcu greață. Hadi făcu câțiva paşi în jurul lui Niels şi îl apucă de gât, strângându-l cu toată forța. Ochii lui Niels se umplură de apă. Nu mai putea să respire. Dar deodată Abdul Hadi îşi slăbi strânsoarea. Niels căscă gura după aer. Dădu să se ridice în picioare când, deodată, fu trântit la podea.

Niels nici nu apucă să-şi dea seama ce se întâmplă, când simți țeava unui pistol în tâmplă şi auzi zăngănitul liniştitor al unor cătuşe.

— Dați-i drumul! se auzi o voce. Este unul de-ai noştri.

Pistolul dispăru.

— În ce parte a luat-o?

Niels nu pricepea decât fragmente de propoziții. Dar încetul cu încetul reuşi să priceapă: erau de la serviciul de informații. Printre ei se aflau şi câțiva ofițeri normali. Unul dintre aceştia îl ajută pe Niels să se ridice şi îşi ceru scuze. Un altul răcni:

— Ce dracului are de gând?

Niels îşi întoarse privirea. Abdul Hadi se târâse în sus pe balustrada din fier forjat care înconjura platforma şi stătea pe marginea acesteia, gata să se arunce.

Privirile lor se întâlniră. Abia acum apucau să se privească unul pe altul cum se cuvine.

Hadi se holbă la Niels, apoi la golul de sub el. Venise aici ca să moară. În ochii lui nu se putea citi nici urmă de teamă. Mai întâi bolborosi ceva pe limba lui. Lui Niels îi sună ca o rugăciune. Apoi se uită la Niels.

— Why did you not shoot?[62]

Niels se apropie de balustradă.

— I cannot[63], răspunse el. Abdul Hadi se apropie şi mai mult de margine.

---

62 De ce n-ai tras? (în engleză, in text).
63 Nu pot (în engleză, în text).

42

Ospedale Fatebenefratelli, Veneția

Maica Magdalena aruncă o privire de-a lungul culoarului apoi își puse mănușile. Liniște și pace. Niciunul dintre bolnavii incurabili nu gemea. Cu toate acestea, tot timpul avea mustrări de conștiință când pleca acasă și, adesea, aproape că trebuiau să o împingă cu forța afară pe ușă. Nici astăzi nu era altfel. Dimpotrivă. Era și mai rău. Se hotărî ca, pentru ultima oară înainte de a părăsi azilul, să arunce o privire în camera doamnei Barbara.

Mama lui Tommaso deschise ochii de îndată ce maica Magdalena păși în încăpere.

— Plecați, maică?

Magdalena îi zâmbi liniștitor, își dădu geanta jos de pe umăr și își scoase mănușile.

— Am liber acum. Dar nu sunt foarte ocupată.

— Îmi este așa de frică.

— Nu trebuie să vă fie. Moartea este doar sfârșitul vieții noastre lumești.

— Nu de moarte. Nu mi-e frică de moarte, spuse ea cu iritare în voce. Doamna Barbara nu era ușor de suportat.

Magdalena o aflase și ea pană la urmă. Dar o pauză de o zi de la trăncănelile ei făcea lucrurile mai ușoare.

— De ce vă este frică atunci?

— Că nu o să primească mesajul. Sau că o să uite.

— Mesajul? Despre cei 80 de cenți?

— Da.

— Și n-ați reușit încă să vă dați seama ce anume costă 80 de cenți?

Doamna Barbara nu auzi întrebarea.

— Am cumva o geantă?

— Da. Este aici.

— Scoateți portofelul din geantă. Puneți-mi 80 de cenți în palmă. Astfel am să îmi aduc aminte să-i spun.

Magdalena scoase banii. Nu găsi 80 de cenți, aşa că schimbă cu bani de la ea.

— Uitați aici.

Magdalena aşeză monedele în palma bătrânei. Degetele osoase se strânseră în jurul celor trei monede.

— Când fiul meu o să ajungă diseară, am să-mi aduc aminte. Oare o să vină diseară?

— Asta nu ştiu. Poate că e de gardă.

— De noapte? Atunci nu are să vină decât de dimineață. Dar acum am monedele în palmă, aşa că n-am să uit.

— Am să îmi amintesc şi eu, spuse Magdalena şi o mângâie pe bătrână pe părul cărunt şi uscat. Vă promit.

Pentru o clipă, doamna Barbara păru mulțumită. Magdalena era sigură că bătrâna mai avea câteva săptămâni bune de trăit. Cei mai mulți rezistau pană după sărbători – de ce, nu ştia. Poate că voiau să petreacă un ultim Crăciun.

Maica Magdalena stinse lumina. Doamna Barbara stătea cu mâna pe piept, strângând în pumn cei 80 de cenți.

43

Turnul Rotund, Copenhaga

Abdul Hadi stătea pe marginea clădirii acesteia ciudate. Cum de sfârşise aici? Poliţiştii danezi discutau de cealaltă parte a balustradei, unul dintre ei arăta cu pistolul în direcţia lui.

Îşi spuneau în şoaptă ceva ce Hadi nu putea înţelege. Se îmbărbătă. Trebuie să se sfârşească aici. Nu reuşise să facă dreptatea pentru care venise. De ce Allah îl părăsise? Poliţistul avusese de mai multe ori ocazia să tragă, ba chiar se târâse peste balustradă pană la el. Era la fel de învineţit ca şi Hadi. Poate că poliţistul îi zâmbise.

— I will jump,[64] spusese Abdul Hadi.

Poliţistul danez întinse braţele astfel încât Hadi să poată vedea că nu avea nimic în mâini.

— No gun.[65]

Hadi privi în jos, la stradă. Deodată nu mai avea chef să omoare pe cineva în cădere. Altfel i-ar fi fost indiferent, dar de aici, de sus, toţi arătau nevinovaţi. Dacă sărea ceva mai la stânga nu avea să nimerească pe nimeni.

— One question![66] spuse poliţistul.

Abdul îşi întoarse privirea spre el.

— De you have family?[67]

— I did this for my family.[68]

Poliţistul îl privi de parcă nu reuşea să priceapă.

— Anyone you want me to call? spuse poliţistul. Remember: am the last person to see you alive.[69]

---

64 Am să mă arunc (în engleză, în text).
65 Nu sunt înarmat (în engleză, în text).
66 O întrebare! (în engleză, în text).
67 Ai familie?
68 Ceea ce am făcut este pentru familia mea. (în engleză, în text).
69 Cineva pe care să sun? Ţine minte, sunt ultima persoană care are să te

Abdul Hadi se trase ceva mai departe. Erau nişte întrebări ciudate, se gândi el.

— Your last message. What is it?[70]

Un ultim mesaj? Abdul Hadi se gândi. La cuvântul scuză. Voia să îşi ceară scuze pentru soarta surioarei lui. Că nu ajunsese să crească. Că el avusese parte de toți anii ei. Nu era drept. Şi mai voia să-şi ceară iertare pentru fratele lui mai mare. Că nu-i putuse răzbuna moartea. Fratele lui nu voise decât să ducă un trai mai bun. Nu făcuse nimic. Şi nici surioara lui. Şi ea fusese nevinovată. Cât de clar îi putea vedea acum chipul. Fratele şi surioara erau acum pregătiți să îl întâmpine. Era sigur de acest lucru. Se bucura să îi revadă.

Polițistul se apropiase şi mai mult. Acum îi şoptea lui Hadi:

— I won't close my eyes. De you hear me?[71]

Polițistul îi întinse mâna.

— I am your last witness.[72]

Acum trebuia să se arunce. Acum. Privi în sus, spre făcătorul său, spre membrii morți ai familiei lui, care erau gata să-l întâmpine. Pentru o clipă i se păru că cerul cobora înspre el. Apoi cerul ateriza, mai întâi peste polițistul danez, apoi peste Hadi, şi mai departe în strada de dedesubt. Milioane de cioburi mici de cer alb, dansând cu mişcări circulare. Oamenii din stradă priveau în sus, copiii jubilau. Abdul Hadi auzi clicul sonor al cătuşelor strângându-se ferm în jurul încheieturilor sale.

---

mai vadă în viață (în engleză, în text).

70 Ultimul tău mesaj, care este acesta? (în engleză, în text).

71 N-am să închid ochii, auzi ce spun? (în engleză, în text).

72 Sunt ultimul tău martor (în engleză, în text).

44

Institutul Niels Bohr, Copenhaga

Podeaua veche din lemn trosni şi scârţâi când globul uriaş fu târât de-a rostogolul pe culoar. Era atât de mare, încât Hannah nu trebuia să se aplece pentru a-l împinge, ci putea să meargă normal, de parcă împingea un cărucior de copii imposibil de manevrat. O aşchie de lemn se desprinse când globul nimeri într-un toc de uşă. Doi cercetători tineri care tocmai se întorceau din pauza de prânz trebuiră să sară pe lângă perete ca să nu fie dărâmaţi de glob.

— Ohoho! Ai carnet de conducere pentru namila asta? o întrebă unul dintre ei cu un rânjet.

— Nu vreau decât să măsor ceva, răspunse Hannah fără a reduce din viteză. Îl auzi pe unul dintre ei şoptind că probabil era uşor dusă cu pluta. Hannah Lund o cheamă. Cândva se numărase printre cei mai străluciţi cercetători, dar apoi... *s-a întâmplat* ceva cu ea.

— Şi atunci ce face aici?

Restul cuvintelor lor fură înecate de hurducăitul globului. Hannah coti după colţ şi se îndreptă spre amfiteatru.

Pentru o clipă îi fu teamă că globul nu avea să încapă pe uşă, dar avu loc suficient. Scoase din buzunar sulurile de staniol – le găsise în bucătărioara cantinei – şi începu să îmbrace planeta în argintiu. Lucra motivată şi cu eficienţă. Apoi lipi continentele decupate pe glob. Dar nu le aşeză acolo unde se aflau în prezent. Ci le adună pe toate în jurul Polului Sud şi înfipse boldurile în locurile unde fuseseră comise crimele. Boldurile răsăreau acum într-o formaţie cu totul diferită. Hannah privi planeta. Rămase aşa ceva vreme, uitându-se la ea, pană când îşi întrerupse singură propria tăcere:

— De când a luat fiinţă n-a mai arătat lumea aşa.

45

Biserica Sfântului Duh, Copenhaga

— Îl meriți.

Pastorul așeză paharul pe masă, în fața lui Niels, şi turnă unul şi pentru sine:

— A fost cât p-aci.

Alcoolul auriu îl înțepă în gură, iar când Niels îl îndepărtă de la buze, acesta căpătase o nuanță roşu-deschis. Îi curgea sânge din gură. Dar dinții erau cu toții la locul lor, iar nasul nu îi fusese spart.

— Mai bine ai da pe la urgență, încercă Rosenberg să glumească.

Niels recunoscu imediat tipul acesta de reacție – o reacție clasică, întâlnită la persoanele expuse unei situații-limită. Victima, fie că se destăinuia complet şi nu încerca deloc să o ascundă, fie că avea o reacție cu totul opusă: „Dumnezeule, dar n-a fost nimic serios. O să treacă”. Ultimul tip de reacție era mai frecvent în rândul bărbaților.

Niels nu spuse nimic. Îl durea falca şi unul din pomeți. Îl durea genunchiul, iar pulsul nu îi scădea deloc.

Biroul pastorului semăna cu un amestec de sală de şedință şi sufragerie, plus o doză mică de grădiniță de copii. Într-un colț se afla o cutie cu morişti şi cu piese de Lego. Raftul din spatele pastorului era plin de volume negre, îmbrăcate în piele.

— De ce tocmai tu?

Niels realiză că începuse să gândească cu voce tare. Rosenberg ridică din umeri.

— Cum îşi găseşte victimele? Sau *obişnuia* să şi le găsească?

— Poate că e o coincidență?

Pastorul îşi bău paharul şi îşi turnă imediat un altul.

— Nu cred.

— Mai vrei?

Niels acoperi paharul cu palma. Îl privi pe pastor. Minţea. Niels nu putea însă să-şi dea seama ce anume ascundea acesta.

— Nu pricep.

Vocea lui Niels era afectată din cauza feţei tumefiate. Suna nazal. Dar voia să-l preseze.

— Habar n-am de ce un zănatic se apucă să facă înconjurul pământului pentru a omorî oameni buni.

— Las-o baltă cu treaba asta cu oamenii „buni”, îl întrerupse Rosenberg. Eu, unul, nu-s deloc un om bun.

Niels îl ignoră.

— Dar un lucru e sigur, că nu este vorba despre o coincidenţă. Dimpotrivă.

Niels îl privi pe pastor în ochi şi nu îi dădu răgaz.

— Tu ai fost ales să mori azi. Tocmai tu. La fel ca şi ceilalţi. Nu trebuie decât să aflu de ce.

Niels se ridică în picioare şi se apropie de fereastră. Biroul se afla la primul etaj. O pătură albă de zăpadă se depusese afară: pe acoperişuri, pe maşini, pe bănci. Un grup de poliţişti trecea pe stradă. Doi dintre ei se postară lângă maşina în care Abdul Hadi stătea pe bancheta din spate cu mâinile legate de un lanţ fixat în podea. *Până aici şi niciun pas mai departe*. Ofiţerii de la serviciile de informaţii îi intervievaseră deja pe Niels şi pe Rosenberg. Nu se puteau pronunţa. *Legea cu privire la terorism – ancheta în curs de desfăşurare*, *prevenirea de noi atacuri* ş.a.m.d. Niels ştia prea bine că nimeni nu avea să pomenească nimic nicăieri; nu avea să se scrie în ziare – nu se întâmplase. Doar în arhivele cele mai secrete ale naţiunii puteai să citeşti despre acest incident. Arhive la care nici măcar primul ministru nu avea acces. Niels cunoştea noua lege cu privire la terorism; săpaseră o prăpastie între cunoştinţe şi informaţii, pe de o parte, şi populaţie pe de alta. Cenzură. Nu era nimic altceva decât cenzură.

Când Niels se întoarse cu faţa, o umbră se aşternuse pe chipul lui Rosenberg. Umerii parcă se mai ridicaseră. Reacţia,

se gândi Niels. Acum e momentul. Acum o să cedeze. Acum o să-şi dea seama că a fost la doar câteva clipe de la a fi aruncat în aer de un zănatic. Acum e vulnerabil.

— Ai ceva rude cu care să locuieşti diseară? îl întrebă Niels.

Pastorul nu-i răspunse.

— Am să îți aranjez să discuți cu un psiholog. Dacă vrei.

Rosenberg nu făcu decât să dea afirmativ din cap. Îi era jenă. Putea să o vadă pe chipul lui. Voia atât de mult să se destăinuiască. Să recunoască. Îi stătea în fire.

— Nu trebuie decât să-mi dai un telefon dacă...

— Nu acesta este făptaşul pe care îl cauți.

Niels rămase neclintit. Acum era momentul.

— Ați prins persoana greşită. Vocea lui Rosenberg suna adânc şi de departe. De parcă ar fi venit de altundeva.

— Ce vrei să spui cu asta?

Tăcere.

— Ce vrei să spui când zici că nu am arestat pe cine trebuia? Doar individul acesta a încercat să te omoare.

— Nu e el.

— Îl cunoşti?

Rosenberg ezită. Apoi făcu un semn cu capul înspre masă. Niels se aşeză.

46

Institutul Niels Bohr, Copenhaga

Durerile fizice erau un semn bun pentru un cercetător. Semn că ai stat aşezat prea mult timp în aceeaşi poziție, ai mâncat prea puțin şi n-ai băut mai nimic – genul acesta de nevoi de care uiți atunci când simți că eşti pe punctul de a da lovitura. Unii dintre cercetători o numeau „durerile facerii”. Hannah ignoră faptul că spatele o durea şi stomacul îi chiorăia când scrise adresa web în câmpul de căutare: http://en.wikipedia.org/wiki/File: Pangea: animation_03.gif.

Fascinată, urmarea cu privirea ațintită în monitor animația migrației continentelor. Arătau de parcă ar fi plutit, America de Nord şi de Sud, şi Africa, fiecare într-o altă direcție. Apoi îşi privi din nou propriile însemnări. Era atât de frumos. Atât de simplu, atât de evident.

* * *

— Hannah? Tu eşti?

Secretara îşi ridică privirea uluită din monitor când Hannah păşi în birou.

— Pot să folosesc telefonul?

— Cum mai merge? N-ai mai dat pe aici de un secol.

— Mobilul meu a rămas sus, în fostul meu birou, o întrerupse Hannah pe secretară, aruncându-i o privire rapidă. Solvej?

— Hannah, ce mai faci tu?

— Trebuie să dau un telefon. E foarte important. Hannah ridică receptorul şi scoase cartea de vizită a lui Niels. Solvej zâmbi clătinând din cap în spatele ei.

— Alo, Niels, eu sunt. Sună-mă când poți căci am descoperit ceva destul de extraordinar. Ceva... adică... Este atât de frumos, sistemul. Ştiu unde au fost comise celelalte crime.

Hannah se întrerupse şi privi înspre secretară.

— E ceva legat de o serie de crime care au fost comise în toată lumea şi s-a întâmplat să intru în contact cu polițistul care anchetează...

Hannah se opri.

— Anchetează ce anume?

— Şi acum am încercat să aflu dacă există vreun sistem în toate crimele acestea şi cred că sunt pe punctul de a-l descoperi.

— Nu mă îndoiesc de asta.

— Tu eşti bine, Solvej? Bărbatul tău era bolnav.

— De cancer, da. Acum s-a făcut bine. Bineînțeles că merge la control, dar credem că e bine. Tu?

— Gustav a plecat.

— Îmi pare rău să aud asta. A trecut cam un an de când am vorbit cu el aici, ultima oară. Trebuia să îl ia pe Frodin, trebuiau să plece la Geneva.

Hannah o privi pe Solvej. Mereu îi plăcuse de ea. Mama institutului. Solvej se ridică în picioare şi se apropie încet de Hannah şi o îmbrățişă.

— Mă bucur să te revăd, Hannah. Niciodată n-am reuşit să înțeleg o iotă din ce se petrece în capul tău, dar te-am îndrăgit dintotdeauna. Sună-mă oricând dacă ai nevoie de ceva.

Hannah dădu din cap şi ieşi din birou.

47

Biserica Sfântului Duh, Copenhaga

De data aceasta Niels nu îşi mai acoperi paharul cu palma când pastorul dădu să i-l umple.

— Khaled Hadi îl chema. Pe fratele lui Abdul.

Rosenberg şovăi. În faţa lui Niels stătea acum un alt om. Ochii zâmbitori dispăruseră; la fel şi aerul copilăros. Vocea îi deveni încă şi mai profundă. De parcă ar fi venit din aceleaşi adâncuri de unde avea să iasă la suprafaţă şi adevărul.

— Fotografiile de la subsol, ţi le aminteşti?

— Refugiaţii pe care i-ai adăpostit?

— Ţi-ai dat seama imediat. Când ai spus că erau mai mulţi de 12.

Niels dădu afirmativ din cap.

— Aveai dreptate. Au fost 14.

Niels îl lăsă în voia lui, să facă pauze. Experienţa cu interogatoriile îl învăţase să pună preţ pe pauze. În acele pauze se petreceau alegeri interesante de cuvinte. Când se ajungea dincolo de răspunsurile standard şi replicile exersate.

Pastorul împinse scaunul în spate şi trase adânc aerul în piept.

— După cum ştii, am folosit biserica în repetate rânduri pentru a ascunde refugiaţi cărora le fusese respinsă cererea de azil. „Ascuns" poate că nu este tocmai cuvântul cel mai potrivit. Toţi o ştiau. Am folosit biserica drept rampă, dacă vrei, astfel încât dosarele celor cărora le fusese refuzată cererea de azil să fie evaluate din nou. La un moment dat, chiar cu mult succes.

— S-a votat o lege specială.

— Exact. După ce în media s-a scris enorm pe aceasta tema, s-a votat o lege specială prin care celor 12 li s-a dat voie să stea în Danemarca. Încă mai ţin legătură cu mai mulţi dintre ei. Unul din ei este acum frizerul meu. Niels îşi

ridica privirea spre părul rar al pastorului, iar Rosenberg zâmbi.

— Ceilalți s-au descurcat într-un fel sau altul. Vreo doi s-au mutat în Suedia. Trei dintre ei au făcut puşcărie. Unul dintre ei – un tânăr sudanez – a devenit fotbalist profesionist.

— Dar ceilalți doi?

— Da. Mai erau încă doi.

Pastorul ezită. Niels putu să-şi dea seama că era pentru prima oară când Rosenberg povestea aceste lucruri.

— Unul dintre ei a fugit. Un palestinian apatrid, habar n-am ce s-a întâmplat cu el.

— Şi celălalt?

— Khaled.

— Celălalt era Khaled? Fratele lui Abdul?

Pastorul încuviință din cap.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit.

— Cum?

— Khaled Hadi era un potențial terorist. Rosenberg vorbea cu spatele la Niels. Aşa scria în documentele pe care le-am primit de la poliție. Şi mi-au repetat-o şi când au venit aici. Potențial terorist. Mai precis ceva legat de faptul că avea contacte cu terorişti renumiți, dar că nu existau până acum dovezi că el însuşi ar fi comis vreun act terorist. Dar... Rosenberg se opri căutându-şi cuvintele. Se întoarse şi se aşeză din nou. Ai auzit de Daniel Pearl?

— Jurnalistul care a fost ucis?

— Exact. Jurnalistul american care a fost atras de al-Qaeda într-o capcană în Karachi, în 2002 şi...

— I-au tăiat capul.

Rosenberg încuviință din cap.

— Un caz oribil. Care a făcut înconjurul lumii.

— Şi Khaled avea vreo legătură cu cazul respectiv?

— Aşa se presupunea. Colegii tăi au spus că se întâlnise cu Daniel Pearl la puțin timp înainte de moartea acestuia. Aşa că au tras concluzia că cel care îl atrăsese pe american

în cursă fusese Khaled.

— Şi ce făcea Khaled în Danemarca?

— Asta nu mă întreba. Din câte se pare, a călătorit destul de mult sub o identitate falsă. Aminteşte-ţi că Danemarca a găzduit mai mulţi terorişti internaţionali. Gruparea aflată la originea bombardării World Trade Center din 1993 avea legături în Árhus.

Niels dădu din cap în semn de încuviinţare. Pastorul continuă.

— Eram foarte presat de PET[73]. Nu ar fi dat bine deloc dacă s-ar fi dezvăluit că un terorist internaţional se află pe teritoriu danez. În acelaşi timp, cei de la PET erau conştienţi de faptul că nu puteau să vină şi să-l ridice, pur şi simplu. Ceilalţi refugiaţi i-ar fi sărit în apărare. Lucrurile ar fi putut scăpa de sub control.

— Dar tu erai presat de ei. Voiau să li-l dai pe Khaleb?

— Exact. Dar problema era cu ceilalţi refugiaţi.

— Ceilalţi refugiaţi?

Pastorul respiră adânc şi dădu din cap:

— Am simţit că aveam o şansă să îi salvez pe refugiaţi. Aveam în sprijinul meu mai multe ziare, o serie de politicieni charismatici şi o parte a populaţiei. Vremurile erau de partea mea şi a refugiaţilor. Simpatiile înclinau în direcţia noastră. Dar Khaled Hadi era o bombă gata să explodeze în tot acest climat de simpatizare crescândă. Cum avea să reacţioneze lumea când avea să afle că eu adăpostesc un individ suspectat de terorism? Simpatia oamenilor avea să dispară pe loc. Cu consecinţe teribile pentru restul refugiaţilor.

— Şi de aceea ai cedat?

Pastorul nu răspunse. Se aşeză o clipă. Apoi se ridică din nou în picioare, se îndreptă spre raftul cu cărţi şi deschise un sertar. În acesta se afla un plic. Îl ţinea în mână când se

---

73 Abreviere de la Politiets Efterretningstjeneste — Serviciul de Informaţii şi Securitate al Danemarcei. (N.t.)

așeza din nou la masă.

— Eram în derivă. La început am refuzat. Un om urmărit căutase adăpost la mine. Am considerat de datoria mea de creștin să-i deschid ușa.

— Cine dă primul cu piatra, spuse Niels.

Rosenberg își aținti privirea asupra lui.

— Da, cine aruncă primul cu piatra. Era o chestiune care ținea de tot ceea ce predicasem până atunci, ani la rând.

— Dar îți era teama că simpatia față de refugiați avea să dispară?

— Încetul cu încetul, imagini au început să se înfiripe în mintea mea. Cu ajutorul agenților PET, bineînțeles. Am început să o văd cu ochii minții: o bombă plantată într-un autobuz oprit în stație, în Norreport. Poate într-un metrou la o oră de vârf. Sau poate într-un zbor intern. Nenumărate victime. Sânge curgând pe rigole. În cele din urmă am ajuns să cred că riscul era prea mare. Mă gândeam că ar fi putut primi permis de rezidență și apoi ar fi intrat în pământ. După care, într-o bună zi, aveam să deschid ziarul și să citesc despre un atac terorist cu bombe chiar în inima Copenhagei. Și aveam să citesc că teroristul respectiv fusese adăpostit la mine în biserică. Că aș fi putut face ceva pentru a evita acest atac, dar că nu am făcut-o.

— Așa că l-ai dat pe mâna lor?

Pastorul încuviință din cap.

— Ca o Iudă l-am momit în birou – chiar aici – unde trei indivizi de la PET îl așteptau.

Rosenberg avu un moment de ezitare. Respirația lui devenise ceva mai grea. În cele din urmă, continuă:

— N-am să uit niciodată privirea pe care mi-a aruncat-o. Dezamăgire, dispreț, durere și furie. *Am avut încredere în tine*, spunea privirea aceea. *Am avut încredere în tine.*

— Și ce s-a întâmplat pe urmă?

— Nimic. Au trecut câteva săptămâni. Ceilalți refugiați au primit drept de azil. Dar apoi...

Lacrimi în ochi. Lui Niels îi plăcea de omul acesta.

— Dar într-o bună zi am primit asta.

Pastorul puse plicul pe masă.

— Ce este?

— Deschide-l.

Erau fotografii. Niels le privi cu răsuflarea tăiată. Mâini învinețite legate strâns de o masă. Un bărbat dezbrăcat spânzurat de mâini. Cu un sac în cap. Îl făcu pe Niels să se gândească la Iisus.

Ultima fotografie înfățișa un cadavru spânzurat de picioare, atârnând într-un cârlig de felul celor pe care le vezi într-un abator. Niels rămase fără cuvinte.

— Khaled Hadi. La şase săptămâni după ce l-am dat pe mâna lor. Sunt fotografii secrete dintr-o închisoare din Yemen.

Niels puse fotografiile la loc în plic.

— Yemen este una dintre cele mai groaznice țări când vine vorba de tortură. Cei mai mulți torționari din Evul Mediu ar putea fi invidioşi pe ingeniozitatea lor. Şocuri electrice în testicule. Prizonierii sunt bătuți cu țevi, cufundați în apă rece. Îi forțează pe oameni să mănânce mâncare amestecată cu cioburi. M-am interesat la un doctor... Despre toate acestea.

Niels îl privi. Se interesase la un doctor. Trecuse prin toate caznele purtându-şi crucea.

— Cum de-a sfârşit înapoi, în Yemen?

Pastorul ridică din umeri.

— Habar n-am. Autoritățile daneze au ascuns foarte bine cazul. Niciun jurnalist nu a aflat nimic. Cei de la PET s-au scuzat umil că Hadi a ajuns în Yemen prin intermediul unei alte țări unde fusese pus sub urmărire. PET îl predase țării respective – nu au vrut să spună care, dar cu siguranță că era vorba de SUA – care nu recurge în mod oficial la tortură. Din punct de vedere juridic, ei s-au spălat pe mâini. În general, există mult spațiu de manevră. Dar la ce folos că nu l-au predat unei țări care recurge la tortură când aceştia din urmă l-au predat mai departe unei țări care recurge la

tortură? A fost, pur şi simplu, trimis mai departe.

Niels încuviință din cap.

— Cine ți-a trimis fotografiile?

— Abdul Hadi. Voia să aflu care fuseseră consecințele acțiunii mele. Voia să îmi aducă la cunoştință care fusese soarta lui Khaled.

— Deci Abdul Hadi voia să te omoare ca să se răzbune?

— Ca să se răzbune, da.

Urmă o pauză... Pastorul privi la sticla de whisky. Niels putea să ghicească lupta care se dădea înăuntrul lui. Voia mai mult, dar nu mai putea. Niels cunoştea prea bine genul acesta de luptă.

— Nu cred că Khaled avusese vreo legătură cu moartea lui Daniel Pearl. Nu fusese niciodată în Afganistan. Era un tânăr plăcut. Rosenberg îl privi pe Niels în ochi. M-am lăsat orbit în puterea mea de judecată.

Rosenberg se dădu bătut şi umplu din nou paharul. Pentru prima oară Niels remarcă zbaterea abia vizibilă de sub ochii lui.

Niels auzea voci răzbind din piațeta din fața bisericii. Polițiştii discutau.

Îşi aținti privirea asupra pastorului. Imagini se contopiră în mintea lui: Abdul Hadi. Urmărirea până la Turnul Rotund. Semnele de pe spatele victimelor. Cazurile. Sarah Johnsson, Vladimir Zjirkov. Oamenii buni.

Trebuia să o ia din nou de la zero. Nu avea niciun sens. Nimic nu părea să se închege. Vocea pastorului îi întrerupse şirul gândurilor. Îl întrebase ceva?

— Aşa că eu nu mă număr printre cei 36 de oameni buni după care umbli.

Niels îi zâmbi îngăduitor.

— Oricum cei de la Interpol nu acționează conform acestei teorii.

— Poate că ar trebui să o facă.

— Da. Poate că ar trebui să o facă.

Rosenberg se ridică în picioare. Mărturisise tot ce avusese

pe suflet.

— Tu faci exact opusul a ceea ce fac eu.

— Cum adică?

— Treaba ta este să găseşti dovezi care să îi facă pe oameni să creadă.

Niels zâmbi.

— În vreme ce treaba ta este să îi faci pe oameni să creadă fără să existe dovezi.

Rosenberg încuviință din cap.

Niels vru să adauge vreo două vorbe, să îl ajute pe pastor să se împace cu sentimentul lui de vinovăție.

— Poate că cei de la PET aveau dreptate, spuse el. Poate că ai procedat corect.

Un oftat greu se desprinse de pe buzele lui Rosenberg.

— Cine ştie cum ar fi fost corect? Există un scriitor sufic – Rumi se numeşte – care a scris o poveste despre un băiețel care este urmărit în visele lui de un monstru rău. Mama băiețelului îl îmbărbătează spunându-i că nu trebuie decât să se gândească la ea şi monstrul are să dispară. „Dar, mami” îi răspunde băiețelul. „Ce te faci dacă şi monstrul are o mamă?”

Rosenberg zâmbi.

— Înțelegi unde vreau să ajung? Oamenii răi au şi ei o mamă, domnule Bentzon. Mame care îi îmbărbătează şi care le spun că procedează corect. În ochii lor noi suntem monştrii.

* * *

Fulgi pufoşi de zăpadă coborau din cer. Dansul lor în aerul rece şi limpede îți dădea o senzație de lipsă de griji. Polițiştii erau pe punctul de a pleca. Niels se întoarse către pastor.

— Mă poți suna oricând.

Rosenberg îi făcu un semn cu capul. Dădu parcă să spună ceva când unul dintre polițişti intră în încăpere. Îi

întinse lui Niels un pachet.

— Ce-i cu asta?

— De la Veneția. A sosit cu poşta diplomatică azi-dimineață.

Niels deschise pachetul. O casetă micuță pe care erau scrise nişte caractere chinezeşti. O privi mirat, apoi o puse în buzunar.

— Mai există şi o altă posibilitate, spuse Rosenberg.

Niels îşi ridică privirea. Pastorul arăta de parcă împietrise.

— O alta posibilitate?

— Poate că Dumnezeu însuşi este cel care îi înlătură pe cei 36 de oameni buni.

— Vrei să spui că Dumnezeu este ucigaşul?

— Nu, nu trebuie să o iei aşa. Atunci când crezi în Dumnezeu, crezi şi în viața de apoi. Priveşte-o ca pe o retragere la vatră.

— Dumnezeu îşi retrage la vatră oamenii buni?

— Ceva de genul acesta.

Se auzi cum portierele maşinii de poliție sunt trântite. Motorul porni.

— Dar de ce ar face Dumnezeu una ca asta?

Pastorul ridică din umeri.

— Ca să ne pună la încercare, poate.

— Să ne pună la încercare?

— Să vadă cum reacționăm.

Niels se dădu la o parte pentru a-i face loc maşinii să treacă. Ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Abdul Hadi care stătea pe bancheta din spate. Semăna cu un animal rănit. Nu cu un monstru.

— Dacă reacționăm.

48

Norrebrogade, Copenhaga

Magazinul de electronice nu arata cine ştie ce, cum era înghesuit acolo între o pizzerie şi un magazin de articole second hand. Din nu mai puţin de opt televizoare îngrămădite unul peste altul răsuna mesajul de la Bella Center: *Planeta e condamnată la moarte*. *Acesta este un ultimatum*. Niels aşeză caseta video inscripţionată cu caractere chinezeşti pe tejghea şi încercă să se facă observat de adolescentul apatic.

— Care-i baiul? îl întrebă vânzătorul.

— Am o casetă video. Am nevoie de un video cu care să o vizionez, ai aşa ceva?

— Asta n-am de unde să ştiu.

Niels îl privi nerăbdător. Dar nu avu niciun efect, aşa că renunţă la tactica aceasta.

— Nu ai putea să verifici?

— O secundă. Vânzătorul se întoarse şi strigă: Tată! Vocea lui în schimbare îi zgârie timpanele lui Niels şi îi aduse aminte de copiii pe care nu îi avea. Ar fi trebuit să fie de aceeaşi vârstă în cazul în care Kathrine ar fi rămas însărcinată atunci când ea şi cu Niels îşi intensificaseră încercările în acest sens. Încercări care duraseră ani la rând.

Un vânzător de electronice de vârstă mijlocie, cu un păr slinos, ieşi din spatele prăvăliei. Atitudinea lui părea, prin esenţa ei, jignitoare.

— Da? întrebă el ursuz.

— Un aparat video. Am nevoie de un aparat video cu care să pot vedea caseta aceasta.

Bărbatul examină caseta, trase aer în piept pe nas şi dispăru în dosul magazinului. Niels se dădu câţiva paşi deoparte şi luă mobilul care suna de zor.

— Da?

— Cred că am dat lovitura, Niels.

— Ce ai făcut?

— Sistemul. Este aşa de... frumos, Niels. Incredibil de frumos. Adică dacă...

— Începe cu începutul, Hannah. Sunt un pic obosit.

— Am să-ți explic totul mai târziu. Asculta numai – ştiu unde au fost comise celelalte crime. Toate.

— Celelalte crime?

— Da! presupunând că succesiunea lor nu a fost întreruptă – ultima crimă a fost cea cu numărul 34. În total, au fost raportate 21 de crime. Asta înseamnă că lipsesc 13 – ştiu unde poți să le cauți. Una în Santiago, una în Hanoi, una în Belem, una în Cape Town şi una în Nuuk.

Niels o întrerupse.

— Aşteaptă o clipă. Eu n-am absolut nicio modalitate să verific. Ce vrei să fac?

Pentru câteva clipe se lăsă tăcerea. Apoi Niels o întrebă:

— Cape Town ai zis?

— Am zis... pardon, *sistemul* zice că cea de-a 14-a crimă a fost comisă în data de vineri, 24 iulie, la apusul soarelui, în Khayelitsha, o suburbie a oraşului Cape Town. Pot să îți trimit un SMS cu latitudinea şi longitudinea.

— Trimite-mi.

Niels fu întrerupt de vânzătorul care trânti un aparat video antic pe tejghea.

49

Cape Town, Africa de Sud

Ar fi putut fi un tablou: golful, Oceanul Indian. Palmierii. Când Kathrine stătea în biroul ei de la etajul 11, se gândea adesea la portretul pentru care trebuia să pozeze în fiecare an, alături de surorile ei, când erau copii.

Mergeau cu maşina de la ţară, unde locuiau, şi până în Roskilde. Puteai să vezi de departe turlele ascuţite ale domului înălţându-se spre cer, spre Dumnezeu – ca într-o declaraţie de război. *Nu te apropia.*

Kathrine iubea oraşul. Haine noi, un supermarket uriaş unde mereu se rătăceau unii de alţii, pe coridoarele nesfârşite cu conserve şi mirodenii. Şi scara rulantă. Îi era un pic frică de ea. Dar cu ajutorul ei familia ajungea sus, la etaj, unde urmau să se fotografieze. Niciodată nu avuseseră voie să aleagă fundalul pe care îl doreau. Fotograful le arăta mai întâi opţiunile: prima dată le arăta pădurea. Pădurea îi plăcea mamei. Lui Kathrine i se părea sinistră. Copacii acoperiţi de muşchi din adâncul pădurii, unde lumina soarelui nu pătrundea decât atunci când cădeau frunzele. Sora ei mai mică avea, bineînţeles, prost gust şi voia ceva cu o mulţime de culori, de preferinţă roz. Apoi mai era plaja. Kathrine era îndrăgostită de ea, dar mama lor o elimina direct din calcul. De ce nu alegeau niciodată fundalul acela, Kathrine nu reuşise să priceapă nici măcar în ziua de azi. Fotografia era luată de undeva de sus, de parcă fotograful se aflase pe dune, privind înspre mare. De obicei sfârşeau cu un compromis: o poiană. Cu copacii împinşi undeva în spate de tot. Dumnezeu ştie cărui tipar sexual inconştient se conformau alegerile de motive de fundal ale mamei. Ce reprimări se aflau în spatele acestora. Kathrine se întrebase de multe ori şi se gândise că acum stătea în acest birou, în acest colţ de lume, tocmai pentru că priveliştea semăna cu fundalul acela care îi fusese mereu interzis în copilărie. Voia

lumină, mama ei insista asupra beznei: întunericul acela care se potrivea cu atmosfera de acasă. Tatăl lui Kathrine avea „găuri negre”, cum obişnuia să se exprime mama ei. Astăzi se numeşte doar „maniaco-depresiv”. Nu că ar fi fost deosebit de maniacal. Numai de-ar fi fost un pic mai maniacal, precum cazurile despre care citea în prezent pe internet. Taţi care, ori erau cu totul la pământ, ori în al nouălea cer. Când erau în al nouălea cer, totul devenea posibil: călătorii, maşini noi, să se mute în străinătate. Dar în copilăria ei nu fusese aşa. Bătrânul ori era cât de cât normal şi calm, ori tăcea mâlc şi putea să stea aşa, fără să scoată niciun cuvânt, săptămâni în şir, ca o reptilă.

Aer condiţionat. Ferestre cu izolare fonică. Marc se perinda prin anticameră, acolo unde secretarele, arhitecţii tineri şi inginerii stăteau cu toţii la un loc. Încerca să găsească o scuză ca să poată intra din nou la ea în birou. S-ar fi culcat cu el? Flirtaseră deja, asta cu siguranţă. Gândul să facă sex cu Marc o aţâţase mult mai mult atunci când chiar crezuse că Niels avea să vina în Africa de Sud. Acum, că nu venise şi că, deodată, exista o posibilitate realistă, nu mai era la fel de sigură. Marc încercă să-i surprindă privirea prin peretele de sticlă. Se întoarse şi privi pe fereastră. Priveliştea interzisă de mamă. Marea. Lumina.

— Hey, Kathrine!

Marc stătea în pragul uşii, împingându-şi pelvisul înainte aproape insesizabil.

— Marc?

— No holiday?[74]

Avea accentul caracteristic burilor din Africa de Sud. Ceea ce nu era tocmai sexy. Îi răspunse în engleză.

— Trebuie să termin cu ultima parte.

— Bărbatul tău nu mai vine?

Ştia foarte bine că Niels nu venise. Marc nu era deloc

---

74 Nu îţi iei liber de sărbători? (în engleză, în text).

şarmant în momentul acela. Kathrine simţi cum îi dau lacrimile.

— Please, can be alone?[75]

Marc regretă. Nu îi stătea în fire să fie arogant. O ştia şi ea prea bine. Era un drăguț – şi nu era greşeala lui că alesese să se mărite cu un bărbat care îi aducea aminte atât de mult de tatăl ei. Kathrine speculase ceva vreme asupra felului în care funcţiona sistemul acesta: încă nu găsise niciun răspuns, dar se obişnuise să o ia ca pe un fapt unanim acceptat că adulţii sfârşeau adesea cu un partener care era o copie a tatălui sau mamei lor – de regulă părintele cu care aveau conturi neîncheiate. Aşa cum avusese ea cu tatăl ei şi firea lui dificilă.

Dar nu fusese aşa tot timpul. La început Niels nu îi amintea deloc de tatăl ei. Poate că era destul de potolit, dar nu obişnuia să cadă în depresii. Pe vremuri râdeau mult. Tot timpul. Şi Niels părea ambiţios. Sau poate că doar îşi închipuise? Katherine se întrebă: Avem noi, oamenii, cumva vreun organ cu care alegem persoane care, mai târziu, în viață, încep să semene cu mama sau tatăl care ne-au făcut probleme în copilărie? Sau noi suntem de vina, noi îi facem să se comporte astfel – adică orice individ ar putea fi modelat să se potrivească acestui rol?

Kathrine privi afară pe fereastră. Încreţiturile valurilor semănau cu spuma şampaniei. Primi un SMS de la Marc. *Sorry*[76] Se întoarse şi îl văzu cum stătea disperat şi detronat în anticameră. Arăta bine. În acel moment sună telefonul. *Niels calling* apăruse pe display.

— Tocmai stăteam şi mă gândeam la tine, spuse ea.

— La ce te gândeai?

— Nu vrei să ştii.

Kathrine îi zâmbi lui Marc. Când stătea cu Niels la telefon,

---

75 Te rog, am nevoie să fiu puțin singură (în engleză, în text).
76 Îmi pare rău (în engleză, în text).

Marc părea mult mai sexy. Dar gândul unei relații cu Marc îi înăbuşea subit orice pasiune.

— Ascultă. Motivul pentru care nu am venit...

Kathrine îl întrerupse:

— Cred că am priceput asta, moşule.

— Nu, n-ai priceput. Lucrez la un caz. Crime în serie. Extrem de complicat.

Niels făcu o pauză lungă, de efect, apoi îi povesti despre caz. Despre crime, locurile în care fuseseră comise, numerele de pe spatele victimelor. Kathrine ascultă fără să scoată o vorbă. Nici măcar atunci când îi spuse că una dintre crimele neraportate fusese comisă în Khayelitsha. O suburbie a oraşului Cape Town. Niels tăcu şi aşteptă. Nu-i povesti nimic despre Hannah.

— Ți-ai schimbat specializarea? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu. Nu neapărat. A început ca un caz de rutină. Trebuia să informez potențialele victime din Danemarca despre existența acestui risc. Aşa am ajuns să am de-a face cu cazul.

— Şi acesta este motivul pentru care nu ai venit?

Niels chibzui. Ar fi vrut să răspundă că „da”. Că din cauza ambiției nu venise. Lui Kathrine i-ar fi plăcut să audă aşa ceva. Încercase de multe ori să descopere ambiția în el. Ca şi multe altele.

— Aşa cred.

— *Crezi*?

— Nu ştiu unde o să ajung cu cazul ăsta, Kathrine. Dar simt că este important şi am nevoie de ajutorul tău.

— Vrei să mă duc la Khayelitsha?

— Exact.

— Niels, pentru o femeie poate fi foarte periculos. Kayelitsha este una dintre cele mai mari mahalale din Africa de Sud. Eufemistic vorbind.

Niels tăcu. Era aproape imposibil să te apuci să o convingi pe Kathrine. Trebuia să se convingă singură. Tăcerea nu era

tocmai confortabilă. Îl luă prin surprindere când, fără niciun fel de alte comentarii, Kathrine răspunse brusc:

— OK.

50

Vesterbrogade, Copenhaga

O bucățică de China se strecurase pe Vesterbrogade, între două magazine de îmbrăcăminte.

Restaurantul *Golden Bamboo*. Restaurant era mult spus pentru cele câteva mese de plastic, bucătăria deschisă şi un smiley supărat lăsat de Comisia pentru igienă, pe care proprietarii încercaseră să-l ascundă în spatele unui palmier din plastic. „Se recomandă un curs în igiena produselor alimentare” scriseseră autoritățile cu un pix roşu. Niels protejă aparatul video de zăpadă şi intră înăuntru, la căldură. Cineva îi spusese că asiaticii erau politicoşi. Probabil că uitaseră de asemenea obiceiuri. În bucătărie se ducea război. Comenzi răcnite violent şi cuvinte care viscoleau pe la ureche. Şeful – singurul îmbrăcat la costum – îşi certa personalul din bucătărie.

Niels îşi drese glasul; niciun efect. Se apropie de tejgheaua micuță din fața casei şi puse jos aparatul video. Plante de plastic în ghivecele de la ferestre. O vedere din China pe perete. Un afiş uriaş cu Jocurile Olimpice din Beijing. Un meniu: tăiței, muguri de bambus, pachețele de primăvară, vită Gong Bao. De undeva se auzea un televizor. Summitul cu privire la schimbarea climatică. Un bărbat zvelt şi înalt, reprezentând populația din insulele Vanuatu din Pacificul de Sud, cu lacrimi în ochi, făcea cu ou şi cu oțet țările industrializate – şi, în primul rând, China – pentru că dăduseră clima peste cap. Din păcate, părea să vorbească cu pereții. Reuşise totuşi să stârnească ceva discuții undeva, în primele rânduri. Câțiva delegați finlandezi care chicoteau. Majoritatea celor din plen arătau de parcă insulele Vanuatu şi problemele lor n-aveau nicio şansă să le creeze insomnii.

— Mereu ne vânează.

Niels se întoarse şi se uită la chinezul în vârstă, îmbrăcat într-un costum care era puțin cam mare de el.

— Noi suntem mereu de vină. China în sus şi China în jos.

Îi zâmbi amar lui Niels.

— Vrei să te aşezi la o masă?

— Poliția din Copenhaga. Niels îi arătă ecusonul, cercetându-l pentru a-i surprinde reacțiile. Dar nu reuşi să citească nimic pe fața chinezului.

— Am nevoie ca cineva să îmi traducă asta. Niels nu îi dădu bărbatului timp să se dezmeticească, ci se grăbi să apese pe buton.

— Ce e asta?

— Poți să îmi spui despre ce este vorba pe casetă? Ascultară împreună. Trecu circa un minut. Era o convorbire telefonică. Atâta lucru putea înțelege şi Niels. Un bărbat o sunase pe o femeie. Probabil cerând ajutor. În vocea lui se distingea o panică crescândă.

Apoi caseta se termina brusc.

— Pricepi ceva?

— Că îl doare. Bărbatul de pe casetă.

— Asta pot să aud şi eu. Ce spune?

— Întreabă: „Ce se petrece acolo?” Înțelegi?

— Nu. Adică, înțeleg ce spui tu, dar nu pricep ce sens are.

Bărbatul îl întrerupse pe Niels.

— Pune caseta din nou.

Niels derulă înapoi. Şeful strigă la cineva. Un bărbat tânăr se apropie umil. După o scurtă discuție în limba chineză, apăsă butonul Play.

— Mai tare, spuse şeful.

Niels dădu volumul mai tare. Era greu să acoperi larma din bucătărie.

— Poți să auzi ce se spune?

Tânărul îi traduse. Iar şeful traduse mai departe în limba daneză.

— Spune: „Ce se petrece acolo? Este atâta linişte. Dumnezeule. Ce se petrece cu mine? Este atâta linişte. Venus şi Calea Lactee”.

— Venus şi Calea Lactee?

Niels derulă înapoi şi puse din nou caseta. Nu era deloc linişte. Dimpotrivă. Un clopot suna puternic pe fundal, voci sonore, trafic.

— Dar se aude o groază de zgomot. Nu e deloc linişte. Sunteți siguri?

— Absolut sigur. El e din Beijing, spuse şeful, dând semne că dialogul acesta nelucrativ începuse să îl obosească.

— Şi spune că e linişte chiar dacă se aude o groază de zgomot?

Niels îşi aținti privirea asupra tânărului care îi răspunse într-o daneză nesigură.

— Spune: „Ce se petrece acolo? Este atât de linişte. Dumnezeule. Ce se întâmplă cu mine? Este atât de linişte. Venus. Şi Calea Lactee”.

Niels se întrebă: de ce fusese atât de important pentru Tommaso ca Niels să asculte asta?

Este atât de linişte.

51

Între Cape Town şi Khayelitsha – Africa de Sud

Majoritatea celor care călătoreau în Africa povesteau ulterior despre acest fenomen, mai ales cei care pătrunseseră adânc, până în inima continentului. Departe de turişti, de lăcomie şi de inevitabilele echipe europene de televiziune care voiau să facă vreun film despre mizerie. *Acolo ajungeai la un pact cu moartea*. În inima Africii, acolo unde vena aceea zvâcnise atât de puternic pentru omenire încât nepermisese să ne târâm din mocirlă, acolo puteai trăi sentimentul primordialităţii. Chit că nuanţa originală a acesteia se mai spălăcise între timp, de aici ne tragem cu toţii. Poţi să o simţi. *Pământul*. Cuvântul acasă căpăta o nouă semnificaţie.

Prima oară când se aflase în mijlocul savanei, Kathrine izbucnise în plâns. Plânsese precum o fiică rătăcitoare ce se întorsese acasă şi fusese îmbrăţişată de ai ei. Aici era gata să moară. Marc nu simţea la fel. Crescuse în Africa. Iubea locul acesta, dar nu era gata să moară. De aceea angajă bodyguarzi care să îi escorteze. Trei zuluşi îşi făcură apariţia în după-amiaza aceea. Cu un zâmbet uriaş; indiferent de ce le spunea Kathrine, aceştia rânjeau cu toţi dinţii.

Aveau pistoale automate şi carabine. Bobby, Michael şi Andy. Toţi africanii aveau nume diferite în funcţie de ocazie, la fel ca artiştii din Europa şi America. Un nume pentru albi şi numele lor adevărat – acela pe care nu îl dezvăluiau niciodată. Şi nici nu le plăcea să fie întrebaţi despre asta.

— Khayelitsha?

— Yes.

— Why de you want to go there?[77] întrebă unul dintre ei râzând. Nothing there, nothing there[78], repetă acesta.

---

[77] De ce vrei să te duci acolo? (in engleză, în text).
[78] Nu se află nimic de văzut acolo, nimic de văzut. (în engleză, în text).

— Chiar este nevoie? îl întrebă Kathrine când Marc puse pistolul în torpedoul pick-upului prăfuit.

— Cathy, îi răspunse Marc zâmbindu-i. Nu îi plăcea să i se spună Cathy. This la not peaceful Scandinavia. This la South Africa. You need a gun.[79] Probabil că Marc avea cei mai albi dinți din lume.

— But...

Kathrine se opri. Ceva din privirea lui o făcuse să tacă. Nu avea nevoie să i se spună cu voce tare; putea să audă ce gândea Marc: *Dar ce poate să ştie o femeie răzgâiată dintr-o țară de basm precum Danemarca*?

Africanii băştinaşi îi urmăreau într-o altă maşină, puțin în spatele lor, iar Marc îi verifica tot timpul în oglinda retrovizoare.

— A murder, eh?[80] spuse el.

Kathrine zâmbi ridicând din umeri.

— I know. Lots of murders în South Africa.[81] Îşi aprinse o țigară. Un alt lucru bun legat de Africa: aici puteai să mori fumând şi tot nu dădeai peste un zid de priviri indignate. Aici moartea era o parte integranta din viață. Într-un fel cu totul diferit de acasă, unde aproape că te lua prin surprindere când, într-o bună zi, moartea îi bătea cuiva la uşă.

Multă viață şi multă moarte. Aşa era Africa. În Danemarca era exact invers. Acolo nu se trăia pe bune. Iar moartea nu exista oficial. În Danemarca se trăia într-un confort molatic: o existență în care o zi se preschimba în următoarea fără să se remarce prin ceva anume.

Kathrine tuşi. Țigările acelea africane îi sfâşiau gâtlejul. Fusese o zi plină. Şedințe. Convorbiri telefonice la infinit. Avusese 190 de e-mailuri necitite în căsuța poştală când

---

79 Aici nu te afli în Scandinavia cea paşnică. Aici suntem în Africa de Sud. O armă e necesară (în engleză, în text).

80 Un criminal, spui? (în limba engleza, în text).

81 Ştiu, în Africa de Sud se petrec o mulțime de omoruri (în limba engleză, în text).

dăduse drumul la calculator în dimineața aceea. A doua zi avea să fie la fel.

— Unde în Khayelitsha? Vocea lui Marc sună aspru şi masculin. Timbrul vocii lui constituia partea pozitivă. Partea negativă era dialectul, amestecul acela neplăcut de sunete olandeze şi englezeşti.

Kathrine îi întinse un bilet cu coordonatele GPS şi o adresă aproximativă. Fusese nevoie de un mic război şi de ajutor din partea specialiştilor IT ai firmei pentru a putea traduce coordonatele trimise de Niels într-o adresă reală.

— OK. Marc o privi cu un început de zâmbet. Marc era exact opusul lui Niels. Nu avea nicio latură ascunsă, nici toane inexplicabile, niciun motiv de colaps mental. Era Marc şi atât. Delicios şi un pic iritant.

Conduceau pe o autostradă cu 12 benzi, pe un asfalt proaspăt turnat şi negru ca smoala. Marc sorbi din cafea şi dădu drumul la radio, dar apoi se răzgândi şi îl închise. Kathrine privi în urmă. Andy îi făcu zâmbitor cu mâna din cealaltă maşină. Temperatura aerului trecuse de 30 de grade. Un aer uscat ca iasca, plin de *bilos* – praf şi particule de nisip aduse de vânt dinspre savana nesfârşită. Peste tot se construia. Macarale uriaşe se înălțau la orizont, de parcă o mutație genetică datorată poluării transformase girafele din Africa în nişte creaturi de dimensiuni groteşti. Drumuri în lucru, muncitori asudați excavând şi turnând beton, zgomot de picamăr, maşini de asfaltat, reparații de drumuri şi poduri.

— Ai auzit de Bill Shankly? Marc trecu pe roşu.

— Nu.

— Un faimos manager de fotbal din Liverpool, care a spus ceva de genul: „Unii cred că fotbalul este o chestiune de viață şi de moarte. Această atitudine mă dezamăgeşte. Pot să vă asigur că fotbalul este mai important de atât”. Marc o privi râzând. Dacă priveşti la ce se întâmplă acum în Africa de Sud, cu campionatul mondial de fotbal la numai şapte luni distanță, trebuie să îi dăm dreptate lui Bill Shankly. Adică,

din cauza unei mingiuțe rotunde din piele, toată țara este gata de schimbare. La exterior, cel puțin, adăugă el.

Kathrine privi pe fereastră.

Metropolei moderne, occidentale îi lua acum locul – într-o tranziție aproape insesizabilă – metropola africană, aşa cum era ea zugrăvită în mass-media: mahalale, disperare, gunoaie, căldură şi praf. Era imposibil să stabileşti unde începea Khayelitsha. Era vorba de o graniță mentală mai degrabă decât geografică. Treceai de o linie de demarcație invizibilă, iar din acel punct nu mai exista nicio speranță. Nu mai rămânea decât lupta pentru supraviețuire. Lupta zilnică pentru un dumicat de mâncare, ferindu-te să nu devii victima vreunui delict arbitrar. În Africa de Sud se comiteau circa 50.000 de omoruri pe an. La fiecare 30 de secunde o femeie era violată.

Khayelitsha – Africa de Sud

Marc opri şi aşteptă câteva minute până când maşina cu bodyguarzi se văzu din nou în spatele lor. Drumurile se îngustaseră, casele intraseră la apă: colibe, bordeie primitive din chirpici, rable prăfuite, câini, pretutindeni câini. Cu cozile rupte, şchiopătând, lătrând, însetați. Copiii nu se jucau în Khayelitsha. Fu unul dintre primele lucruri pe care le remarcă. Stăteau pe stradă, priveau şi fumau țigări. Un băiat juca fotbal, îmbrăcat într-un tricou improvizat, cu culorile Barcelonei. „Messi” stătea scris pe spate. O femeie îşi certa copiii. Aceştia erau indiferenți. Dar ceea ce îi atrase atenția cel mai mult erau gunoaiele care zăceau peste tot. Sticle de cola, cutii de conservă, pungi de plastic, anvelope, ambalaje. Aerul duhnea de praf, şi căldură, şi pişat, şi disperare, iar geamurile maşinii nu îl puteau stăvili.

Marc urmărea GPS-ul, virând când la stânga, când la dreapta, iar praful se depusese deja pe parbriz, ca un văl ce făcea ca totul să pară ireal.

Kathrine evita pe cât de mult posibil cartierele sărace. Astfel, Africa de Sud părea un loc de sejur foarte generos, în primele luni, când îşi petrecuse mai tot timpul la birou, la

hotel şi la restaurantele sau barurile din districtul financiar, aproape că uitase unde se afla. Ar fi putut la fel de bine să fi fost New York sau Londra. Într-o vară foarte caldă.

Marc vorbea despre cineva de la birou, numindu-l cretin. Kathrine nu auzea decât sporadic ce îi spunea. Iar când Marc schimbă subiectul, neatenția ei fu deconspirată.

— Cathy?

— Yes.

— Tonight?[82]

Opri maşina şi o privi.

— I know this very nice Indian restaurant.[83]

Kathrine îl privi la rândul ei. O invitase la cină. Îi dăduse târcoale săptămâni la rând. Ştia că avea să se întâmple, dar nu făcuse nimic altceva decât să aştepte. Şi oricum o luase prin surprindere. Marc îi zâmbea. Cu dinții lui albi. Un zâmbet care lăsa să se întrevadă mai mult decât o simplă cină la restaurant. Kathrine nu avea nicio îndoială în privința aceasta: dacă accepta, avea să sfârşească în pat cu el. Tot pachetul. Mâncare, băutură, sex. Avea chef să accepte. Corpul ei avea chef. Simți o senzație de căldură în stomac.

— Why are we stopping?[84]

Kathrine se aşteptase ca Marc să îi pretindă un răspuns. Gândul că nu avea de ales o ațâța. Cămaşa lui descheiată dezvăluia un piept bronzat, musculos. Aproape că fu oarecum dezamăgită când Marc acceptă faptul ca evitase să îi răspundă şi spuse doar:

— We are here[85], apoi arătă spre GPS.

* * *

Kathrine nu ştia la ce să se aştepte, dar casa respectivă

---

82 Diseară? (în limba engleză, în text).

83 Ştiu un restaurant indian foarte bun (în limba engleză, în text).

84 De ce ne-am oprit? (în limba engleză, în text).

85 Am ajuns (în limba engleză, în text).

nu se remarca în niciun fel. Nimic altceva decât că zăcea izolată de restul mahalalei; singura casă pe o rază de câteva sute de metri. O bordură de gunoaie o despărțea de vegetația naturală.

Următorul gând care îi trecu lui Kathrine prin minte fu că Marc probabil interpretase greşit semnalele GPS-ului. De ce să o fi trimis Niels tocmai aici – tocmai la casa *asta* pricăjită, care arăta mai degrabă ca un şopron dărăpănat, în mijlocul acestei mahalale nesfârşite cu milioane de case – poate că era o eroare. Pe de altă parte, singurul lucru pe care îl cunoştea legat de această casă era că, după spusele lui Niels, aici fusese comis un omor în luna iulie. Niels nu îi spusese nimic altceva, aşa că de ce n-ar fi fost corect?

Marc rămase în maşină. Cei trei bodyguarzi coborâseră din maşină, iar unul dintre ei se ținea tot timpul la doar câți va metri în spatele lui Kathrine.

Kathrine traversă strada care nu era altceva decât o limbă de pământ ars, plină de gropi. Uşa semăna mai degrabă cu o uşă veche de şifonier, care fusese aşezată acolo doar de formă. Câțiva copii dădeau cu şutul într-o minge de cârpă în fața casei. Unul dintre ei strigă:

— You wanna fuck, white woman?[86]

Şi râse apoi către ceilalți. Andy, unul dintre bodyguarzi, le striga ceva în limba zuluşă, dar nu reuşi să îi sperie.

Kathrine bătu la uşă şi aşteptă. Nu se întâmplă nimic. Bătu din nou. Îi era teamă să nu distrugă uşa cu totul. O femeie fără dinți îi deschise şi o privi de parcă ar fi văzut prin ea.

— Hallo, spuse Kathrine şi abia acum îşi dădu seama că habar nu avea ce să-i spună. Locuiți aici?

Nu primi niciun răspuns. Kathrine realiză că femeia era aproape oarbă. Un văl mat, cenuşiu îi acoperea ochii, în Africa erau mulți orbi.

---

86 Vrei să te fuţi, albo? (în limba engleză, în text).

— Vorbeşti engleză?

Kathrine dădu să se întoarcă şi să îl strige pe Marc, dar dintr-odată femeia îi răspunse în engleză:

— Fiul meu nu este acasă.

— Fiul tău?

— Eu am grijă de casă.

— Bine. Kathrine spera ca femeia să o invite înăuntru, ceea ce nu se întâmplă însă.

— Am venit ca să aflu... Numele meu este Kathrine. Nu sunt din Africa de Sud, adăugă ea. Din câte îi fusese dat să vadă, lucrul acesta obişnuia să aibă un efect pozitiv asupra localnicilor. Europenii erau populari – în orice caz, mai populari decât ceilalți albi.

Abia acum fața femeii dezvălui un fel de expresie, un fel de zvâcnire sub unul din ochi. Femeia ridică glasul:

— Amnesty?

Kathrine nu apucă să spună „nu”, că bătrâna scoase capul pe uşă şi întrebă:

— Câți sunteți?

— Colegul meu aşteaptă în maşină, spuse Kathrine. Şi mai avem şi trei bodyguarzi cu noi.

— Era şi timpul să veniți.

Bătrâna se întoarse şi dispăru în casă. Dacă nu ar fi fost oarbă, ar fi putut citi ce era scris pe Land Rover, cu litere de-o şchioapă: *DBB Architects*. O auzi pe bătrână strigând din casă: Intrați, Amnesty!

Câteva scaune de lemn şubrede, o masă şi un pat rudimentar. Deasupra patului se afla un poster cu echipa de fotbal a Africii de Sud. „Bafana, Bafana. God la on our side.”[87] era scris pe perete, deasupra posterului.

Bătrâna îi oferi lui Kathrine ceai şi nu aşteptă niciun răspuns.

— Rooibush. It’s good for you, spuse ea. It clears your

---

87 Bafana, Bafana, Dumnezeu este cu tine" (în limba engleză, în text).

mind.[88]

Kathrine privi lichidul tulbure din ceaşcă.

— Ce aveți de gând să faceți ca să-l scoateți din puşcărie? întrebă bătrâna. Nu el a omorât-o, înțelegi? Cum o să faceți?

Kathrine înghiți în gol. Trebuie să-i spun că nu sunt de la Amnesty International, se gândi ea.

— Poate că cel mai bine ar fi să-mi povesteşti ce s-a întâmplat, spuse ea în schimb.

— Nu el a omorât-o. S-a întâmplat la fabrică. E nevinovat – la fel ca Mathijsen, spuse ea.

— Cine?

— Mathijsen, spuse din nou bătrână, iar gura se îmblânzi şi fruntea păru să se mai descrețească la gândul acestui Mathijsen. He was a good man. He helped us.[89]

Femeia vorbea repede şi neclar, iar lui Kathrine îi era greu să înțeleagă ce spune.

— Mai...

— Mathijsen. Avocatul fiului meu. Joris Mathijsen.

— Ce e cu el? întrebă Kathrine. Fiul tău e suspect de omorârea lui?

— No! No!

Bătrâna clătină din cap.

— Mathijsen a murit aici, în casa asta. Voia să ne ajute.

Kathrine o întrerupse.

— Nu pricep, avocatul a murit aici? Când anume?

Kathrine se duse să îl aducă pe Marc din maşină înainte ca femeia să-şi înceapă povestirea.

— Bătrâna crede că suntem de la Amnesty, îi şopti ea. Nu cred că e cazul să îi răpim această speranță.

Marc intră şi înclina politicos din cap în direcția femeii, apoi spuse „hallo” când descoperi că aceasta era nevăzătoare.

---

88 Ceai roşu, face bine la sănătate. Îți limpezeşte mintea (în limba engleză, în text).

89 Era un om bun, ne-a ajutat (în limba engleză, în text).

Deşi nu era pentru prima oară când povestea aceste lucruri, din vocea bătrânei încă mai răzbătea pasiunea:

Benny, fiul ei, lucrase la o fabrică de încălţăminte din Durbanville. Dar fusese concediat, iar fiica directorului fusese înjunghiată cu un cuţit în învălmăşeala care urmase. Erau cuvintele bătrânei. Benny fusese luat în colimator. Cineva, al cărui nume Kathrine nu reuşi să-l priceapă, povestise ulterior că Benny se aflase la mai mulţi metri distanţă de fată, aşa că era imposibil ca el să fi fost făptaşul. Situaţia era fără ieşire pentru Benny. Nu avea cu ce bani să poată angaja un avocat capabil.

— But then came Joris Mathijsen.[90]

Marc cunoştea prea bine acest nume. Mathijsen era cunoscut ca fiind unul din creierele aflate la baza Comisiei Sud-Africane a Adevărului şi Reconcilierii, care în perioada 1995-2000 încercase să expună crimele împotriva populaţiei africane petrecute în timpul regimului apartheid. Comisia se deosebise marcant de alte organe juridice prin faptul că nu urmărea pedepsirea nimănui. Comisia Adevărului şi Reconcilierii oferea amnistiere acelora care depuneau o mărturie completă. Să mărturisească adevărul şi erau liberi să plece. Cum de Mathijsen – care pentru multă vreme se aflase în lumina reflectoarelor – ajunsese să dea tocmai de Benny, era un mister. Bătrâna nu ştiu să le explice. Tot ce ştia era că Benny şi Mathijsen se întâlniseră de mai multe ori la închisoare şi că Benny căpătase noi speranţe întâlnindu-se cu acest avocat cu experienţă. În data de 24 iulie anul curent, Mathijsen venise în Khayelitsha să viziteze casa natală a lui Benny. A băut ceai cu bătrâna şi îi promisese că avea să îl scoată pe Benny din închisoare.

— He promised. Understand?[91]

Dar când să plece acasă, avocatul zărise o umbră pe

---

[90] Dar apoi şi-a făcut apariţia Joris Mathijsen (în limba engleză, în text).

[91] A promis, înţelegi? (în limba engleză, în text).

maidanul din spatele casei. La început voise să plece, dar apoi s-a hotărât să cerceteze. Bătrână rămăsese înăuntru în casă. Se scurseseră astfel câteva minute fără ca bătrâna să îndrăznească să iasă din casă. Dar până la urmă îşi făcuse curaj, ieşise afară şi îl găsise pe Joris Mathijsen zăcând pe spate, cu braţele întinse pe pământ. Mort. Benny fusese condamnat la 22 de ani de închisoare pentru omor prin violenţă, fără drept de eliberare condiţionată.

Lui Kathrine îi veni să plângă când zări disperarea întipărită pe chipul bătrânei. *Când are să iasă din închisoare*, *eu am să fiu de mult oale şi ulcele*. Kathrine îi promise ajutorul, preţ de câteva secunde chiar crezu că lucra pentru Amnesty. În orice caz, când o să ajungă acasă, are să ia legătura cu ei, îşi promise ea în gând.

Bătrâna se aşeză un moment. Apoi, cu mare greutate, se ridică din nou în picioare şi străbătu cei câţiva metri pană ce ajunse la o uşă din dos, pe care Kathrine nu o remarcase pană atunci. Bătrâna deschise uşa împingând-o uşor şi păşi pe un maidan îngrădit, privi pieziş la vreo 30-40 de metri depărtare până într-un punct acoperit cu flori care de mult se ofiliseră sub soarele arzător. Acolo atârna un portret al avocatului. 26 aprilie 1962. Decedat, 24 iulie 2009.

52

Institutul Niels Bohr, Copenhaga

Noaptea la Niels Bohr. Toți angajații institutului cunoşteau acest concept. Nopți fără sfârşit, când nu se auzea nimic altceva decât zumzăitul maşinilor experimentale de la subsol sau foşnetul hârtiei din imprimanta ce returna rezultatele experimentelor. Ca şi cum gândurile nu părăseau niciodată clădirea. Nu le luai cu tine când plecai acasă. Rămâneau aici. Şi trebuia să fii acolo pentru a te reuni cu ele. Hannah realiză cât de dor îi fusese de acest loc în timp ce răscolea prin bucătărie, căutând ceva de mâncare. Dădu peste nişte mladă de carne şi peste nişte salam – probabil că termenul de garanție le expirase. Era obişnuită cu aşa ceva. Fizicienii nu erau gurmanzi. Pe fiecare masă din cantină se aflau mereu creioane şi coli de hârtie – era un fel de regula a casei. În caz că îți venea vreo idee bună în timp ce mâncai de prânz.

Hannah nu auzi telefonul sunând. *Un mesaj*. Apelă serviciul de mesagerie vocală. Ai un mesaj, se auzi vocea. Era de la Niels. Hannah, numai ce am primit veşti de la Kathrine. Ai avut dreptate cu Khayelitsha. Nu pricepu cum. Şi în privința locului, şi în privința datei. Joris Mathijsen. Un avocat renumit. Totul se potriveşte. Eu... eu sunt obosit. Am avut o după-amiaza plină de peripeții. Hai să discutăm mâine. Eşti o tipă de nota zece.

Apoi mesajul se termina. Hannah zâmbi. Bineînțeles că avea dreptate. Şi da. Chiar era o tipa de nota zece.

53

Clădirea Carlsberg, Copenhaga

Dintre toate ideile proaste care îi trecuseră lui Niels prin minte în ultima vreme, cu siguranță că aceasta le bătea pe toate. Să o trimită pe Kathrine într-una dintre cele mai imense mahalale din lume, în mijlocul vacanței de Crăciun pe care ar fi trebuit să o petreacă împreună. Vorbise de trei ori cu ea la telefon – era şocată, nu îşi putea scoate din cap cele trăite. La un moment dat, în cursul ultimei convorbiri, aproape că îi venise să urle la ea. Că ea era cea care avea o problema. Că lumea era plină de sărăcie, şi moarte, şi mizerie. Dar Kathrine nu dăduse cu ochii de lumea adevărată pentru că stătuse tot timpul în clădiri cu mobilier de marcă şi aer condiționat – universul ei era unul superficial. Nu cuprindea decât suprafețe. Marmură, oțel, cupru, aluminiu – o lume lucitoare care ignora că totul se ducea de râpă. Îi spuse doar atât: „Îmi pare rău, te cred că a fost groaznic, somn uşor”.

Reproşul acesta imaginar încă mai stăruia în mintea lui obosită când Niels intră în apartament şi din nou avu senzația că cineva fusese acolo.

Cineva. Privi în jur prin sufragerie. Nimic deosebit de văzut. Încăperea spațioasă, cu vedere spre vest, arăta exact cum o lăsase. Exact aşa cum Kathrine o lăsase când părăsise viața lor acum o eternitate. Niels avea o senzație ciudată în tot corpul – că relația lor se terminase. Poate că nu fusese decât umbra lui Kathrine care rămăsese tot timpul acolo, în apartament. Era obosit. Şi copleşit. Inclusiv de faptul ca Hannah reuşise, se pare, să dea de cap sistemului şi să-l descifreze. Se gândi să o sune din nou, dar se hotărî să se culce.

Uşa care dădea spre palier era întredeschisă.

Niels nu uita niciodată să o încuie. Nu o folosea decât foarte rar. O examină în amănunt. Nu văzu niciun semn de

efracţie. Uşa, tocul uşii, yala, balamalele, toate arătau ca de obicei. Dar acest fapt nu îl linişti. Pentru că nu făcea decât să-i alimenteze teama: dacă cineva îşi făcuse o copie după cheile lui? se gândi cine altcineva mai avea cheile de la apartament. Nimeni în afară de el şi Kathrine. Şi vecina de dedesubt. Poate administratorul? O cheie universală? Niels era în dubiu, dar înclină spre un răspuns negativ. Dacă teama lui avea să se dovedească a fi întemeiată, atunci cineva folosise cheile lui sau pe ale lui Kathrine pentru a-şi face o copie.

Singurul loc unde Niels îşi mai lăsa cheile din când în când era la muncă. Ar fi fost oare posibil – dar gândul acesta i se păru absurd – ca cineva de la secţie să-i fi luat cheile şi să-şi facă o copie? Cine? Şi cu ce scop?

Niels ieşi în casa scării şi aprinse lumina.

— Cine-i acolo?

Nu primi niciun răspuns.

— Alo?

Paşi uşori, aproape insesizabili se auziră coborând treptele. O uşă se trânti. Niels alerga spre ferestruica de pe palier şi privi afară. I se păru că zăreşte un crâmpei dintr-o silueta întunecată îndepărtându-se în goană de clădire. Aproape plutind. Sau poate că nu era decât silueta clădirii Carlsberg ce arunca umbre lungi.

Lumina de pe scară se stinse.

54

Aeroportul Kastrup, Copenhaga

Era o dimineață înghețată. Aşa-numitul *chill-factor*: senzația de frig, accentuată de un vânt muşcător, ajungea la minus 20 de grade. Air Force One ateriză la nouă fix, iar câteva secunde mai târziu uşa aeronavei prezidențiale se deschise, iar preşedintele Obama ieşi din avion şi începu să coboare treptele. Privirea lui, care de obicei radia tărie de caracter, avea un aer îngrijorat. O urmă de îndoială. Cel mai puternic bărbat din lume nu fu primit cu pompă şi fast. După o scurtă strângere de mână cu ambasadorul SUA, Laurie S. Fulton, preşedintele luă loc în limuzina lui confortabilă şi se îndreptă spre Bella Center. Era un om ocupat. Un bărbat cu o misiune clară: să salveze lumea.

Vineri, 18 decembrie

Niels se trezi simțindu-se plin de energie. O senzație bine-cunoscută – şi clar preferabilă inversului. *Golul*. Nu depresia, aşa cum susținea Kathrine. Niels avea fie prea multă, fie prea puțină energie.

* * *

Norrebro, Copenhaga

Deşi nu făcea nimic altceva decât să stea cu privirea pierdută în gol, Hannah arăta schimbată.

Niels o remarcă din primul moment când intră în cafenea şi dădu cu ochii de ea, aşezată la una dintre mesele din spate, sorbind din cafea. Nu numai pentru că adăugase un pic de machiaj, o urmă de ruj şi îşi aranjase părul, ci, în primul rând, datorită ochilor. Felul în care aceştia cercetau încăperea şi pe oamenii din jurul ei. O curiozitate ce o trezise la viață. Un interes pentru tot ce se petrecea în jurul ei.

Hannah îl zări şi îi făcu cu mâna. Un gest copilăros care îl făcu pe Niels să zâmbească. Lângă ea se afla cutia cu documentele cazului.

— Trebuie să sărbătorim sistemul. Hannah privi tava din fața lui Niels. Pâine, ouă, croissant şi pepene galben. Am comandat pentru amândoi.

— Crima din Cape Town. Cum...

— Pentru că am descoperit sistemul. Hannah vorbea repede şi agitat. Am luat ca punct de plecare mitul şi numărul 36.

— Stai puțin, Hannah. Tu nu eşti religioasă.

— Eşti sigur? îi răspunse Hannah zâmbind. Sincer vorbind, habar n-am ce sunt. Dar ştiu că antiteza dintre religie şi ştiință este mult exagerată. Nu vrei să iei un loc?

Niels îşi dădu seama că rămăsese în picioare, aşa că se aşeză.

— Această antiteză porneşte de la o premisă falsă. Care, pur şi simplu, nu există. Primii oameni de ştiință au fost motivați tocmai de dorința de a dovedi existența lui Dumnezeu. În felul acesta, ştiința şi religia au mers mână în mână încă de la început. Exceptând perioadele în care au preferat-o mai mult pe una decât pe cealaltă.

— Dar de ce tocmai 36? Niels îşi turnă cafea. Are vreun sens?

— În contextul sistemului – da. Şi nici nu ne trebuie mai mult. Ascultă aici: momentan, conform unei concepții destul de răspândite în lumea ştiinței, noi nu cunoaştem decât patru la sută din toată materia care există în univers. Patru la sută!

— Iar restul de 96%?

— Exact. Iar restul? Noi, astrofizicienii, obişnuim să îl numim „materia neagră” sau „energie neagra”. Dar poate că ar trebui să fie numit necunoscutul. Sunt atât de multe de care habar nu avem. Cutremurător de multe. Cu toate acestea, ne comportam ca nişte mici zei şi credem că avem totul sub control. Ca nişte copii mici ce suferă de

grandomanie. Oare nu în aşa ceva am evoluat? Ca şi cum am încerca să ne convingem că cele patru procente acoperă tot ce există. Ca restul – necunoscutul – nu există. Dar există. Ştim că este acolo, doar că nu-l înțelegem.

— Dar au fost raportate... cât de multe omoruri? 21? în niciun caz 36.

— Până acum, da. Asta pentru că restul nu au fost descoperite şi raportate.

Niels ezita. Nu ştia dacă suna a curiozitate sau mai degrabă a scepticism când întrebă:

— Crima săvârşită în Cape Town, Hannah. Cum de ai aflat de ea?

— Ai auzit de Ole Romer?

— Da, şeful poliției prin secolul al optsprezecelea sau pe acolo.

— Şi astrofizician, îl întrerupse Hannah. Ca şi mine. Romer a fost primul om care a calculat viteza cu care se deplasează lumina, şi chiar cu o precizie destul de mare.

— Şi ce legătură are cu cazul?

— Regele i-a cerut la un moment dat lui Romer să estimeze suprafața zonei construite din Copenhaga. Nu avea decât să se apuce să măsoare cu mare grijă, nu? Dar Romer a făcut calculul acesta în mai puțin de zece minute. Cum?

O chelneriță trecu pe lângă ei. Hannah o opri.

— Ştiu că are să sune ciudat, dar aş avea nevoie de o foarfecă şi un pepene galben.

Chelneriță o cercetă amănunțit pe Hannah.

— O clipă.

Chelneriță se întoarse, iar Hannah continuă:

— Romer s-a folosit de o balanță şi de o hartă a oraşului... Mulțumesc. Chelneriță îi întinse foarfeca şi pepenele galben. Hannah începu să decupeze fața de masă din hârtie. Niels bagă de seamă că cei doi tineri care stăteau la masa vecină începuseră să îi urmărească pe furiş. Pe Hannah, în primul rând.

— Romer a decupat, pur şi simplu, partea locuită de pe

hartă, a aşezat-o pe unul din talerele balanţei, iar pe celălalt taler a aşezat partea nelocuită.

Niels zâmbi.

— Şi ce anume ai decupat tu acolo?

— Seamănă cu Africa? întrebă Hannah ridicând în aer o bucată de hârtie.

— Cu puţină bunăvoinţă.

— Da, Africa de Sud a ieşit prea îngustă, dar, în orice caz, poţi să recunoşti Australia, America de Nord şi de Sud?

Hannah ridică alte bucăţi de hârtie.

— Ai eliminat continentele?

— Nu, apa. Oceanele. Aşa că au rămas doar continentele. Restul l-am aruncat. Hannah începu să adune bucăţile de hârtie ca într-un puzzle.

— Hannah? Niels încercă să îi surprindă privirea. Eu de pe vremea şcolii n-am mai avut de-a face nici cu fizica, nici cu matematica. Ia-o mai încet. Aşadar: ai luat o hartă, ai decupat continentele. Atâta lucru am înţeles. Ai eliminat oceanele?

— Da.

— De ce? La ce foloseşte asta?

— Nu ţi-am zis la telefon? Trebuie să ne întoarcem foarte mult în timp, Niels. La vremea când s-au format continentele. Tot pe atunci au început să apară şi primele organisme pluricelulare.

Niels o privea uimit.

— Este vorba de mişcarea plăcilor tectonice. Plăcile continentale, plăcile oceanice, greutatea specifică a granitului faţă de cea a bazaltului. Dar nu avem niciun motiv să intrăm în astfel de amănunte acum. Hai să începem altfel.

— Bună idee.

— Mişcarea plăcilor tectonice face ca toate continentele să se deplaseze în jurul planetei. Aşadar, continentele sunt mereu în mişcare. Conform unei explicaţii lungi şi complicate de care am să te scutesc.

— Mulţumesc.

— Dar este important să reţii că masa continentală este constituită din granit. Ai auzit de Minik Rosing?

Niels clătină din cap.

— Un geolog groenlandez care a avansat o teorie conform căreia granitul aflat pe pământ a luat naştere prin oxidarea bazaltului şi că oxigenul necesar acestei reacţii provine de la primele bacterii capabile de fotosinteză, care au apărut cu circa 3, 7 milioane de ani în urmă.

Niels îşi ridică braţele, de parcă ar fi fost gata să capituleze.

Hannah chibzui o clipă.

— OK. Hai să sărim şi peste această explicaţie şi să ajungem direct la concluzie. Sau o parte a acesteia, cel puţin: continentele sunt o consecinţă a apariţiei vieţii pe pământ.

— Aceasta este concluzia?

— Hai să o numim mai degrabă un punct de plecare. Uite.

Niels o privi cum aranjează bucăţile de hârtie decupate de parcă ar fi potrivit piesele unui puzzle. Cuplul de tineri de la masa alăturată renunţaseră să-şi mai ascundă interesul.

— Toate acestea erau unite cândva. Undeva, jos, în jurul Polului Sud. Continentele erau dispuse aproximativ astfel. Nu, dă-mi voie să-ţi desenez. Hannah găsi un creion dermatograf în geantă şi începu să deseneze continentele pe pepene. Aşa erau ele poziţionate la Polul Sud.

Niels o privi. Încă din prima clipă când o întâlnise, Hannah avea o anumită nervozitate. Felul în care mergea. Mişcările ei. Dar aceasta dispăruse acum.

— Cam aşa arăta Pământul cu aproximativ un miliard de ani în urmă. Hannah ridică pepenele galben.

— Pe vremea aceea continentele erau unite, interveni Niels.

— Exact. O teorie confirmată şi recunoscută în prezent, dar nu a trecut decât un secol de când un astronom german a descoperit felul în care erau, literal vorbind, dispuse. Şi au trecut mulţi ani pană când i s-a dat crezare.

Niels se holbă la pepene.

— Hai să o pornim într-un periplu prin această nouă lume. Hannah îşi ridică în cele din urmă privirea şi se uită la el. Hai să călătorim pentru o clipă către o lume numită Rodinia.

55

Niels îşi dădu jos geaca. Cafeneaua începuse să se umple de studenți înfometați.

— Cuvântul Rodinia provine din limba rusă, unde înseamnă „țara mamă”. Şi exact asta şi este supercontinentul Rodinia: mama tuturor țărilor.

— Aha, încuviință Niels dând din cap.

— Viața pe pământ a început să evolueze o dată cu scindarea Rodiniei. Perioadele geologice care au urmat poartă numele Ediacaran, Cambrian şi Pangea. Mai sunt şi alte perioade, dar eu nu sunt geolog.

— De ce discutăm acum de continente şi...

— Rodinia.

— Aşa. Ce legătură au ele cu omorurile?

Hannah ezită şi ciuguli din mâncare.

— Am realizat că sistemul este legat de oameni. De viață. Conform mitului, cei 36 au misiunea de a ocroti omenirea. Iar oamenii trăiesc pe uscat – nu în apă. De aceea am exclus oceanele. Astfel, chiar şi cu o reconstrucție foarte rudimentară a Rodiniei, am descoperit ceva remarcabil. Hannah ridică pepenele în mână.

Atenția lui Niels fu din nou atrasa de cuplul tânăr de la masa vecină. Aceştia se opriseră din mâncat şi ascultau acum de parcă ar fi fost la curs, într-un amfiteatru.

— Am examinat locurile în care au fost comise omorurile şi am văzut că acestea formează un anumit sistem. Am comparat acest sistem cu datele la care au fost comise crimele, mai precis succesiunea lor. Apoi le-am numerotat pe fiecare. Numărul 17 este Beijing, numărul 14 este Cape Town.

— Khayelitsha, Africa de Sud.

— Exact. Iar numărul 9 este Mecca, numărul 15 este Thunder Bay.

— Sarah Johnsson.

— Exact. Dă-mi voie să-ți desenez.

Hannah dădu la o parte paharele şi farfuriile aflate pe masă. Fata de la masa vecină îi făcu loc, iar Hannah le aşeză acolo. Apoi desenă un cerc uriaş pe fața de masă.

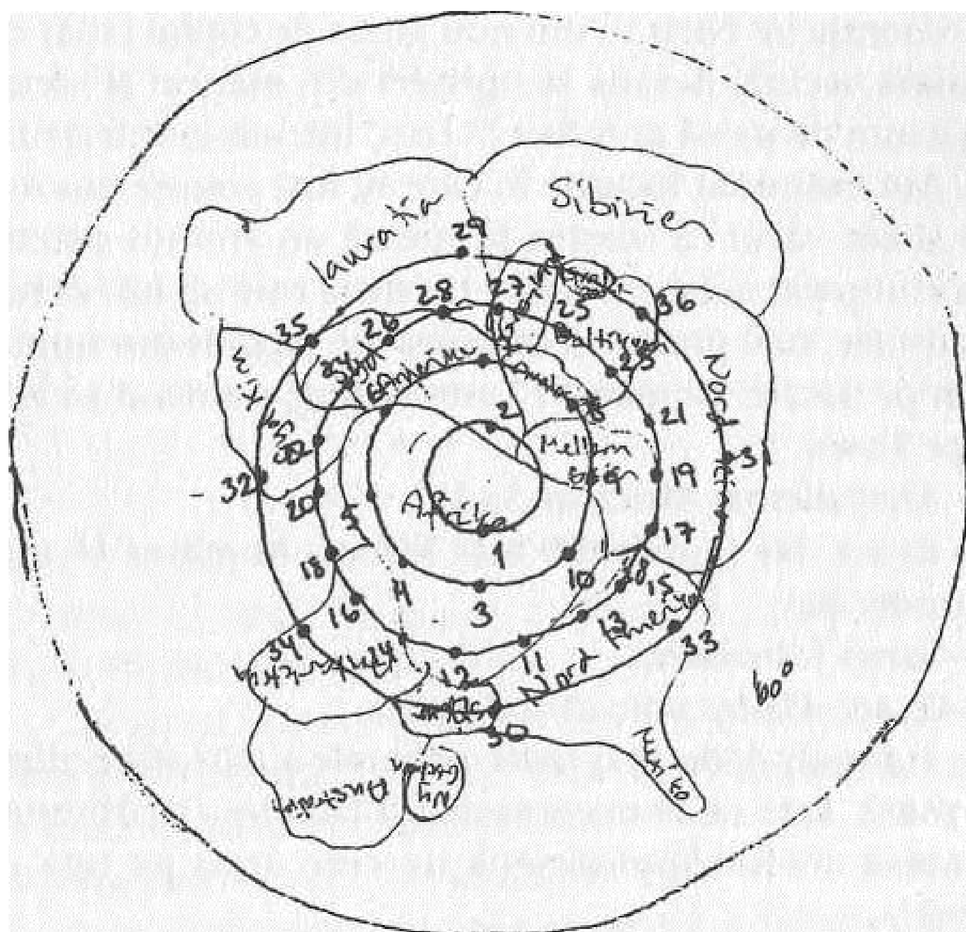
— Acesta este Pământul. Continentele erau dispuse aproximativ astfel. Hannah desenă continentele unite la un loc în jurul Polului Sud. Astfel ai o privire de ansamblu. Iar crimele au fost comise în aceste puncte care sunt dispuse aproximativ astfel. Hannah plasă cele 36 de puncte cu o viteză record. Apoi le numerotăm într-o ordine care corespunde ordinii în care sunt dispuse. Vezi acum?

Niels privi schița.

— Vezi cum numerele formează nişte cercuri? Ca nişte învelişuri stratificate?

— Posibil.

— Şi cum traversează înainte şi înapoi dintr-o jumătate a cercului în cealaltă?



Nume geografice de la stânga la dreapta:

Laurasia, Siberia, Sudul Chinei, America de Sud, Groenlanda, Scandinavia, Marea Baltică, Munții Altai, Nordul Chinei, Orientul Mijlociu, Africa, Antarctica, Sri Lanka, America de Nord, Australia, Noua Guinee, Mexic

Niels nu răspunse. În schimb, întrezări pachetul de țigări pe care Hannah îl avea în geantă şi îi veni brusc chef să o întrebe dacă n-ar fi mai bine să iasă afară şi să fumeze.

— Am calculat astfel încât fiecare cerc sau înveliş să

corespundă paralelelor de 12, 24, 36 şi 48 de grade. Dar nu asta contează momentan.

— Ce contează atunci?

— Sistemul din fața ta formează un atom, dar nu orice atom, ci elementul chimic care ocupa poziția 36 în sistemul periodic al elementelor.

— 36, la fel ca...

— Mitul. Poate că este doar o coincidență, poate că nu. Institutul Niels Bohr a avut o contribuție decisivă la inventarierea elementelor care compun sistemul periodic. Poate că am eu prea mulți atomi pe creier, cert este că sistemul – pană în cel mai mic detaliu – este construit după modelul elementului chimic cu numărul 36. Kripton.

— Kriptonită? interveni Niels zâmbind. Nu apare şi Superman atunci?

— Din păcate nu. Superman nu face parte din sistem. Kriptonul este un gaz nobil. Cuvântul vine din grecescul *kryptos* şi înseamnă „ascuns”.

— „Ascuns”? Cum aşa?

— Probabil pentru că elementul kripton este un gaz incolor. Dar are proprietatea de a lumina în nuanțe spectaculoase din spectrul verdelui şi portocaliului atunci când este străbătut de curent electric. Cu alte cuvinte, poate fi activat pentru a reflecta lumina. Şi mai este folosit şi la etalonarea metrului, cu ajutorul radiației emise de izotopul kripton-86.

— Există ceva pe lumea asta şi tu să nu ştii?

Niels nu se putu abține să nu râdă.

— Kriptonul este un gaz nobil. Unul dintre puținele elemente perfecte. Care este autonom. Nu are nevoie să se combine cu alte elemente. Dar asta nu neapărat pentru că aerul ar musti de kripton. Atmosfera conține kripton doar în proporție de 0,0001 la sută... Deodată, Hannah se opri. Mitul despre cei 36 de oameni buni. Sau crezi că exagerez în interpretarea mea? Eu cred că există o legătură.

Autonom. *Ascuns*. *Perfect*. Hannah vorbea atât de repede,

încât Niels nu putea să rețină totul.

— Niels, numărul 36 în sine este o minune. Trei şi cu şase fac nouă. Iar dacă înmulțeşti numărul 36 cu un alt număr, când aduni cifrele produsului, acestea or să dea nouă. 36 înmulțit cu 12 face 432. Patru plus trei plus doi fac nouă. 36 înmulțit cu 7 face 252. Încearcă singur. Iar când cifrele sunt de un ordin foarte mare, nu trebuie decât să împarți la doi...

— Hannah, iartă-mă te rog, dar... ce anume încerci să-mi comunici? Sari peste toate calculele astea intermediare.

Hannah îl cercetă din priviri. Căutând probabil acea combinație de cuvinte simple cu care să-i poată explica totul. Apoi spuse:

— Fără calcule intermediare. Acele locuri unde au fost comise crimele au fost stabilite cu miliarde de ani înainte de existența speciei umane. După cum ştii, doar cu ajutorul acestui sistem am putut calcula unde anume în Africa a fost ucis avocatul acela. Un sistem care a fost stabilit pornind de la felul în care erau dispuse continentele pe vremea aceea.

Hannah arătă cu degetul desenul de pe masă.

— Iar dacă sistemul arată aşa cum cred eu că arată, atunci putem afla cu precizie când şi unde au fost săvârşite şi celelalte omoruri. Precum şi locul şi data la care vor fi comise ultimele două crime.

— Putem? Niels îşi dădu seama că vorbea în şoaptă, aşa că repetă: putem să aflam aşa ceva?

— Am pus totul pe hârtie. Uite.

Hannah scoase o bucată împăturită de hârtie şi i-o întinse. Niels o despături.

1. Oldupai George (Tanzania) – vineri, 24 aprilie 2009 (CHAMA KIWETE)
2. Santiago (Chile) – vineri, mai 2009 (VICTOR HUELVA)
3. Bangui (Republica Centrafricană) – vineri, 8 mai 2009
4. Monrovia (Liberia) – vineri, 15 mai 2009
5. Dakar (Senegal) – vineri, 22 mai 2009
6. Cuzco (Perú) – vineri, 29 mai 2009
7. Rio de Janeiro (Brazilia) – vineri, 5 mai 2009 (AMANDA

GUERREIRO)

8. Samarkand (Uzbekistan) – vineri, 12 iunie 2009

9. Mecca (Arabia Saudită) – vineri, 19 iunie 2009

10. Tel Aviv (Israel) – vineri, 26 iunie 2009 (LUDVIG GOLDBERG)

11. Nairobi (Kenya) – vineri, 3 iulie 2009 (NANCY MUTTENDANGO)

12. Johannesburg (Africa de Sud) – vineri, 10 iulie 2009 (HELEN LUTULI)

13. Chicago (S.U.A.) – vineri, 17 iulie 2009 (ANDREW HITCHENS)

14. Cape Town (Africa de Sud) – vineri, 24 iulie 2009 (JORIS MATHIJSEN)

15. Thunder Bay (Canada) – vineri, 31 iulie 2009 (SARAH JOHNSSON)

16. Memurdo (Antarctica) – vineri, 7 august 2009 (JONATHAN MILLER)

17. Beijing (China) – vineri, 14 august 2009 (LING CEDONG)

18. Bangalore (India) – vineri, 21 august 2009

19. Babylon (Irak) – vineri, 28 august 2009 (SAMIA AL-ASSADI)

20. Madras (India) – vineri, 4 septembrie 2009

21. Katmandu (Nepal) – vineri, 11 septembrie 2009

22. Hanoi (Vietnam) – vineri, 18 septembrie 2009 (TRUONG THO)

23. Kaliningrad (Rusia) – vineri, 25 septembrie 2009 (MASHA LIONOV)

24. Caracas (Venezuela) – vineri, 2 octombrie 2009

25. Helsinki (Finlanda) – vineri, 9 octombrie 2009

26. Belem (Brazilia) – vineri, 16 octombrie 2009 (JORGE ALMEIDA)

27. Nuuk (Groenlanda) – vineri, 23 octombrie 2009

28. Atena (Grecia) – vineri, 30 octombrie 2009

29. Paris (Franța) – vineri, 6 noiembrie 2009 (MAURICE DELUEZE)

30. Seattle (S.U.A.) – vineri, 13 noiembrie 2009 (AMY ANISTON)

31. Moscova (Rusia) – vineri, 20 noiembrie 2009 (VLADIMIR ZJIRKOV)

32. Shanghai (China) – vineri, 27 noiembrie 2009

33. Washington DC (SUA) – vineri, 4 decembrie 2009 (RUSSEL YOUNG)

34. Mumbai (India) – vineri, 11 decembrie 2009 (RAJ BAIROLIYA)

35.

36.

Niels privi lista. Tânărul de la masa alăturată se ridică în picioare şi se duse la casă să plătească. Tânăra îşi întinse gâtul pentru a putea citi. Hannah îşi continua expunerea:

— Din câte ştim, învelişul extern al elementului 36 este simetric. Ceea ce înseamnă că, după ce stabilim poziția numerelor 33 şi 34, adică aici... Hannah arătă cu degetul... putem şti precis unde se află numărul 35 şi numărul 36.

— Şi unde se află acestea?

— Se suprapune oarecum cu sistemul pe care îl intuise amicul nostru din Veneția. Pentru că o parte din continente nu s-au schimbat, ci doar au migrat. De aceea distanța dintre locurile crimelor este aceeaşi. Şi de aceea cred eu că a trimis alerta la...

Niels o întrerupse:

— Unde Hannah, unde anume?

Hannah întoarse bucata de hârtie şi scrise ceva.

— Aşa. Acum sistemul este complet.

Niels citi:

35. Veneția SAU Copenhaga – vineri, 18 decembrie 2009

36. Veneția SAU Copenhaga – vineri, 25 decembrie 2009

Niels se holbă la bucata de hârtie. Poate că o ştiuse tot timpul. Poate că o simțise din momentul în care îi fusese repartizat cazul. Oricum, simți cum se scurge tot sângele din cap, iar inima se opreşte în loc.

— Cunoaştem data şi locul ultimelor două crime, dar nu

cunoaştem ordinea lor.

— Deci vrei să spui că...

— Că astăzi la apus se va comite o crimă, fie în Veneția, fie în Copenhaga.

— Chiar crezi asta?

— Cred? Aici nu este vorba de credință, Niels. Altfel cum aş fi putut calcula locul acela din Africa de Sud? Statistic vorbind, probabilitatea ca aşa ceva să se întâmple este...

Niels nu o mai asculta. Simți cum corpul i se îngreunase, aproape că îi era presat în podea – de parcă forța gravitațională şi-ar fi dublat subit intensitatea. Se uită la Hannah. La buzele ei mici care se mişcau. Argumentau, explicau. Se forță să o asculte din nou.

— Îți spun că există un sistem, Niels. Un sistem de... hai să-i spunem de dimensiuni divine care ne spune că următoarea crimă va fi comisă astăzi, la apusul soarelui, fie în Veneția, fie în Copenhaga.

— Dar unde anume în Copenhaga?

Hannah rupse o bucată de hârtie din fața de masă, care fusese deja distrusă şi începu să calculeze. Cuplul de la masa vecină se ridicase să plece. Tânăra dădu admirativ din cap în direcția lui Hannah înainte de a părăsi cafeneaua. Hannah nu o văzu, ci îi întinse lui Niels rezultatul.

— Ce e asta?

— Latitudinea şi longitudinea pentru locul de aici, din Copenhaga. Fie azi, fie vinerea viitoare.

— Şi eşti sigură, Hannah?

— Nu mă mai întreba, Niels. Eu îți spun doar cum funcționează sistemul. Matematica nu minte niciodată. Copenhaga, diseară, la apusul soarelui sau undeva în Veneția.

Niels arătă spre hârtia cu calcule.

— Şi unde este locul acesta?

— Nu pricep ce vrei să spui. Latitudinea şi longitudinea sunt scrise pe hârtie.

— Da, Hannah, dar UNDE anume se află locul acesta?

56

Norrebro, Copenhaga

Niels ieşi din cafenea. Abia remarcă trecerea de la lumina de interior la lumina de afară. Peste câteva zile avea să fie ziua cea mai scurtă şi mai întunecată din an. Felinarele vechi care atârnau apatic deasupra străzilor, cu lumina lor slabă, gălbuie, nu aveau cum să-i facă faţă.

— Soarele apune foarte devreme, spuse Hannah. Nu avem decât cel mult câteva ore la dispoziţie.

Hannah stătea în spatele lui, băgând mărunţişul în portmoneu. Aşezase pe trotuar cutia cu actele cazului. Niels se întoarse şi se uită la ea.

— Când apune soarele?

— Puţin înainte de ora patru. De ce?

— De ce? Niels o privi şi se minună. Pentru ea nu era decât o teorie, un joc de societate?

— Hannah. Ai zis că omorurile au loc la apusul soarelui, aşa-i?

— Da. Exact la apusul soarelui.

— Asta înseamnă ca avem cinci-şase ore la dispoziţie pentru a găsi locul. Şi persoana care urmează a fi ucisă.

Hannah îl privi surprinsă.

— Eşti cu maşina? o întrebă Niels.

— Da.

— Unde o ţii?

— Audi-ul acela mic. Acolo.

— Ai GPS?

— Da, era inclus. Nu l-am folosit niciodată. Nici măcar nu ştiu dacă funcţionează.

Niels fu primul în maşină. Hannah se aşeză pe scaunul pasagerului, având cutia în braţe. Era cu totul neobişnuită cu felul lui practic de a aborda lucrurile. Niels o putea citi pe faţa ei. Hannah îşi predase raportul şi îşi încheiase expunerea. Pentru ea, lumea era în primul rând ceva teoretic.

Un gând îi trecu lui Niels prin cap: nu cumva Hannah flirtase cu el în cafenea? Aşa flirta oare un geniu ca ea: desenând atomi pe faţa de masă şi fabulând despre felul în care arăta Pământul cu un miliard de ani în urmă? Deodată pricepu de ce viaţa ei era dificilă.

— Hannah, ascultă aici. Tu ai spus-o singură: poate că reuşim să împiedicăm următoarea crimă. Tu m-ai sunat.

— Da, răspunse ea, încuviinţând energic din cap.

— Eu sunt gata.

Niels îi luă cutia din braţe şi o aruncă pe bancheta din spate.

— Ia GPS-ul. Poate naviga dacă introduci latitudinea şi longitudinea?

— Posibil.

Niels răsuci cheia în contact. Micuţa maşină o porni fără niciun zgomot. Hannah porni GPS-ul şi se uită la Niels, aşteptând instrucţiuni. O să fie un drum lung, se gândi acesta în timp ce ieşi în stradă, aproape lovind un camion.

* * *

Jagtvej. Din nou un nume de stradă care, în mintea oricărui poliţist din Copenhaga, era asociat cu scandal sau proteste ale tinerilor. Genul acela de proteste care pe vremuri s-ar fi putut propaga, antrenând toate păturile nemulţumite ale populaţiei într-o revoltă ce ar fi răsturnat regi şi guverne. Dar aşa ceva nu se mai întâmpla. Vremea revoluţiilor apusese. Pe atunci, când venea vorba să răstorni o autocraţie, mai puţin de 10.000 de oameni o porneau într-o procesiune calmă spre palatul regelui. Acum, toţi demonstranţii din lume care se adunaseră în Copenhaga cu prilejul summitului legat de climă nu se puteau aştepta să se aleagă cu ceva de pe urma eforturilor lor, poate cu excepţia vreunei răceli urâte. Conform unui comentator care tocmai se auzea la radio, peste 100.000 de oameni se aflau acum pe străzile din Copenhaga pentru a lua parte la acţiuni şi

demonstrații.

Niels clătină din cap. Un milion de oameni ieșiți pe străzile Londrei și nu putuseră influența decizia lui Tony Blair de a trimite trupe în Irak. Cum ar fi putut reuși 100.000 de activiști ecologiști să reducă temperatura planetei?

— Funcționează?

Niels o privea pe Hannah apăsând cu stângăcie pe *touchscreen*-ul GPS-ului.

— E greu?

Hannah îl privi ofensată.

— Niels! La patru ani rezolvam ecuații de gradul doi, ceea ce l-a determinat pe profesorul meu de matematică să mă târască la Institutul Niels Bohr. Acolo au constatat că aveam un IQ de aproape 150.

— Am întrebat numai.

Tăcere. Hannah privea ecranul.

— Gata. 55.413. Trebuie să o luăm spre sud.

— Spre sud?

— Sud-vest, de fapt.

Traficul încremenise ca o fotografie. Așa era Jagtvej. Pe vremuri drumul acesta fusese rezervat curții regale, când se deplasa de la palat la vânătoare. Dar când a fost deschis plebei, a cunoscut pe loc o mare popularitate, într-o capitală al cărei plan urbanistic era, eufemistic vorbind, arbitrar, haotic și mai ales cu sens unic, Jagtvej trebuie să fi fost o eliberare: o linie neîntreruptă ce străbătea orașul de la un capăt la celălalt. De la portul din nord la Carlsberg. Niels avea zi de zi de-a face cu traficul din Jagtvej și îl ura. Și era și foarte nesănătos. Peste tot se afla aparatură modernă de tot felul, măsurând nivelul poluării create de motoarele cu benzină împotriva cărora demonstrau acum ecologiștii. Aerul de pe strada aceasta era cam la fel de nesănătos să-l respiri ca acela din Mexico City. Dacă s-ar fi aflat în Japonia, oamenii ar fi purtat măști pe față. Dar nu erau nici în Tokyo, și nici în Osaka. Se aflau în Copenhaga, iar aici oamenii erau

mai relaxați în privința aerului pe care îl respirau. Niels își aprinse o țigară.

— Se poate fuma în mașină?

— Avem deja un indiciu că se poate.

— Pot să o arunc.

— Fumează acum. Şi dă-mi şi mie una.

Niels claxonă.

— Nu o să ajungem nicăieri în felul acesta, spuse el.

— Nu.

Niels viră brusc pe banda alăturată. Un idiot în costum, care se ascundea într-un BMW uriaş, trase agitat de volan încercând să-l împiedice pe Niels să intre pe banda aceea. Niels îşi lipi ecusonul de polițist de parbriz.

— Un dement!

— Nu e drum cu sens unic? întrebă Hannah când BMW-ul se trase înapoi, iar Niels spori viteza şi se urcă pe trotuar.

— Aici. Ia telefonul meu.

— De ce?

— Spui că sunt două locuri posibile în care o să fie comisă următoarea crimă.

— Aici şi în Veneția.

— Sună-l pe Tommaso. Cu numele ăla de familie...

— Di Barbara.

— Spune-i că... Nu, dă-i coordonatele. Spune-i ce ai descoperit.

Hannah luă telefonul fără prea multă tragere de inimă. Deja suna. Hannah ascultă.

— Răspunde mesageria vocală.

— Lasă-i un mesaj.

— Ce să-i spun?

Niels o privi iritat. Femeia aceasta care, cu doar câteva minute în urmă, fusese o adevărata forță în cafenea, o explozie de idei şi soluții, calcule şi măreție, se transformase într-o amatoare nătângă. O individă care nu era decât o turistă în realitate şi care în curând avea să se grăbească să ajungă acasă, să se închidă în fortăreața de teorii şi

îndurerare în care se transformase casa ei de vacanță.

— Spune-i că, după calculele tale, următoarea crimă va fi săvârşită fie în Veneția, fie în Copenhaga, astăzi, la apusul soarelui.

Hannah vorbea acum la telefon:

— Bon jour, di Barbara.[92]

Franceza ei îndoielnică urma un traseu similar celui urmat de Niels pe strada aceea cu sens unic: sinuos şi nesigur. Niels reuşi să evite, nu foarte elegant, o maşină a gunoierilor, iar un biciclist nu întârzie să-şi manifeste furia. Îşi lovise mâna de capota maşinii. Hannah tresări. În Copenhaga, bicicliştii şi şoferii erau în război. Dar rolurile puteau fi inversate fără nicio problemă.

— Spune-i că ai să-i trimiți un mesaj cu latitudinea şi longitudinea. Şi că poate găsi locul cu ajutorul GPS-ului.

Hannah o luă din nou pe franceză.

Niels ascultă. Chiar dacă Hannah se împleticea la fiecare propoziție, niciodată nu sunase franceza atât de frumos ca acum, când se prelingea de pe buzele ei.

---

92 Bună ziua, domnule di Barbara (în franceza, în text).

57

Veneția

Zgomotul bărcii cu motor croindu-şi drum prin apele tulburi îl acoperea pe cel al telefonului. Motorul bărcii lui Tommaso fusese dat la reparații încă din octombrie, dar abia acum fusese gata. Aşa că savura huruitul fluent, niciun hârşâit – mergea ca uns. Pentru o clipă, o rază de soare atinse laguna, promițând vremuri mai bune. Tommaso se uită la basetul care stătea destul de nesigur la proră, deasupra unui maldăr de cordaj putrezit. Era câinele mamei, iar acum se ducea să îl lase la un adăpost de animale.

— Ai rău de mare? îi striga Tommaso câinelui, încercând să zâmbească. Acesta îl privi, zbârlindu-se. De parcă ar fi cunoscut planurile lui Tommaso.

Putea deja să vadă insula. Insula *Lazaretului*, cum fusese numită Insula Santa Maria di Nazareth. Pe timpuri, insula găzduise un spital pentru ciumați. Cu 400 de ani în urmă, pe vremea când ciuma făcea pretutindeni ravagii, atunci când ajungeai la oraşul de la Marea Adriatică trebuia să petreci 40 de zile pe această insulă. *Quaranta* – adică 40 în limba italiană. De aici provine cuvântul carantină. 40 de zile ca să dovedeşti că pielea ta nu erupe brusc în buboaie. 40 de zile în care nu ştiai dacă această insulă avea să fie ultimul loc pe care aveai să îl vezi. Poate că din cauza gândurilor acestea despre ciumă, Tommaso simți că simptomele gripei deveniseră tot mai insistente.

— Gripă porcină, bombăni el şi reduse viteza. Respira cu o oarecare dificultate. Închise ochii şi se bucură o clipă de soare. Dacă nu ar fi fost suspendat, acum s-ar fi aflat la gară, împreună cu ceilalți polițişti. Vizita politicienilor şi a ministrului de justiție era un eveniment important şi comisarul Morante pretinsese ca întreg efectivul să fie de față. Mai puțin Tommaso. Dar îi pica bine.

Clădirile care dădeau înspre lagună erau strâmbe. Din

cauza pământului care se scufunda, temeliile caselor se strâmbaseră, iar acum acestea amenințau să se prăbuşească. Rugina de pe gratiile de fier de la ferestre se scursese în dâre paralele de-a lungul zidurilor din cărămidă. După ce ciuma trecuse, insula fusese folosită pe post de închisoare pentru bolnavii mintal, dar acum nu mai era decât ca adăpost pentru câini. Câinii vagabonzi din insule sau din toată regiunea erau aduşi aici. Mulți erau eutanasiaţi, alții în schimb aşteptau după un nou stăpân.

Tommaso opri motorul când ajunse la câțiva metri de ponton. În acelaşi moment auzi telefonul. Zece apeluri ratate. Unul din Danemarca. De la Niels Bentzon. Nouă erau de la spital. Nu putea fi un semn bun.

58

Copenhaga

Save the planet. Apocalypse if we don’t act now. We demand action.[93]

Niels şi Hannah stăteau în maşină şi priveau demonstraţia. Unii dansau, alţii erau mai-mai să explodeze de furie din cauza nedreptăţilor din lume.

— Cât mai avem până acolo? întrebă Niels.

— Depinde de mijlocul de transport.

— Câte zecimale de latitudine şi longitudine?

— Zecimale? repetă Hannah, zâmbind. Gradele se împart în minute – adică în şaizeci de subdiviziuni – şi secunde. Iar câte secunde depinde...

Niels o întrerupse:

— Hannah! Care este distanţa?

— Aproximativ 2 500 de metri.

Niels se urcă cu maşina pe trotuar, trase frâna de mână, smulse GPS-ul din suport.

— Ce faci?

— O luăm pe jos.

* * *

De la distanţă, demonstranţii arătau aproape estetic; o imagine pe care o mai văzuseşi de sute de ori înainte, o mulţime de oameni şerpuind de-a lungul străzii. Dar nu era la fel să treci printre ei. Niels o ţinea pe Hannah de braţ şi se îmbulzea, încercând să-şi croiască drum prin mulţime. Aici, în epicentrul acţiunii, energiile erau încinse şi haotice. Mirosea a alcool. Niels surprinse în viteză privirea unei femei cu piercinguri: pupilele îi erau uşor dilatate. O privire pierdută. Ei nu avea să i se întâmple nimic, nici nu avea să

93 Salvaţi planeta. Apocalipsa este iminentă. Acţionaţi acum. (în engleză, în text).

simtă bastoanele poliţiştilor lovind-o. Cei de acasă, din faţa televizorului, nu ajungeau să afle niciodată genul acesta de detalii. Tinerii erau drogaţi şi adesea era nevoie de doi-trei poliţişti pentru a pune la pământ un asemenea automat înfuriat, paralizat de vreun cocteil bizar de bere şi droguri artizanale. Nu reacţionau la durere.

Ce se întâmplase cu Hannah? Câteva secunde mai devreme o ţinuse de braţ, dar acum dispăruse. Niels privi în jur. Hainele celor aflaţi acolo erau negre ca ziua de apoi. O tobă mare încerca să ţină ritmul. Deodată o zări. Era speriată, un cerşetor beat, cu cel puţin un deceniu prea bătrân pentru demonstraţia aceasta, îi pusese braţul pe după umeri, încercând să o tragă la dans. De parcă ar fi fost la carnaval.

— Niels!

Niels se îmbulzi în mulţime pentru a-şi face loc.

— Hei! Unul dintre tineri îl apucă pe Niels de geacă. Te ştiu. Eşti un gabor. Un porc de gabor, răcni el şi dădu să o repete când Niels îl îmbrânci la o parte. Tânărul îşi pierdu echilibrul şi căzu la pământ ca o cârpă; uşor şi neremarcat. Suficient de neremarcat, în orice caz, pentru ca Niels să ajungă la Hannah înainte de a fi descoperit şi de alţii. O apucă de mână. În ciuda frigului, mâna ei era caldă.

— Eşti teafără?

— Vreau să plecam de aici.

— Am să te scot de aici, spuse Niels privind în urma sa. Tânărul se ridicase în picioare şi iscodea împrejurimile, îi putură auzi strigatele înecându-se în răpăitul tobei: porc de gabor! Porc de gabor!

Copenhaga devenise un oraş furios. Până şi pe zidul galben care împrejmuieşte cimitirul Assistens populaţia îşi dăduse grai frustrărilor. *Fuck* era probabil cuvântul care descria cel mai bine starea de criză existenţială a oraşului. *Pământul poartă urma paşilor tăi* stătea scris la intrarea în cimitir. Cu neon roşu, cu litere prietenoase. Încă un mesaj referitor la schimbarea climei? Sau adevărul simplu al

groparului: lăsăm o urmă pe pământ dacă suntem înmormântați.

Ajunşi în cimitir, se opriră o clipă să-şi tragă răsuflarea.

— O luam de-a curmezişul, nu? întrebă Niels.

Hannah privi înainte spre cimitir, apoi în urmă, spre demonstranți, de parcă ar fi cumpănit dacă să se întoarcă la ei.

— În linie dreaptă. E ceva în neregulă?

— Nu. Bineînțeles că nu.

Lui Niels îi veni să o apuce din nou de mană. Se potrivea atât de bine în mâna lui.

— Ce spune GPS-ul?

Hannah scoase aparatul din buzunar.

— Că se termină bateria.

— Hai să o luăm din loc.

Niels îi atinse cotul cu palma. Hannah tresări uşor. De parcă şi-ar fi dorit ca Niels să o cuprindă cu brațul. Într-un târziu, un gând îi încolți în minte: nu cumva fiul ei era înmormântat aici?

Kathrine îl târâse până aici la un moment dat, cu mai mulți ani în urmă, într-o plimbare nocturnă. Grupul primise făclii şi se perindaseră de la un mormânt la altul, în timp ce doi preoți – o femeie şi un bărbat – făcuseră cu rândul povestindu-le istoria cimitirului. *Năduşeala englezească*. De asta îşi aducea aminte, sunase atât de ciudat. Un virus care cu trei secole în urmă secerase mii de locuitori ai Copenhagăi. Atât de mulți, încât fuseseră nevoiți să amenajeze un nou cimitir. De atunci, toate personalitățile erau înmormântate aici.

— Ce spune GPS-ul?

— Tot înainte, răspunse Hannah cu o figură indispusă.

Din cauza zăpezii, cimitirul era monocrom. Pătura albă de nea nu era întreruptă decât de pietrele de mormânt de culoare întunecată. Semănau cu o tablă de şah în alb şi negru. Pietrele de mormânt mai mici, de pe mormintele anonimilor erau pionii; muşchiul, vântul şi furtunile

şterseseră de multă vreme numele de pe ele. Deasupra lor, la înălţime, domneau regii: Hans Christian Andersen, Soren Kirkegaard şi Niels Bohr. Iar în jurul lor roiau nebunii şi turele: actorii şi oamenii de stat care fuseseră faimoşi la vremea lor, dar care acum fuseseră daţi uitării. Apoi urmau cei care îşi dobândiseră nemurirea din pricina felului macabru în care încetaseră din viaţă. Ca de exemplu, văduva tânără care fusese îngropată de vie în urmă cu mai multe secole. Niels încă îşi mai aducea aminte cele istorisite de preoteasă. Pe vremea aceea, groparii lucrau şi sub clar de lună. Îngropau oamenii ziua, iar noaptea jefuiau mormintele. Când groparul dăduse la o parte capacul coşciugului tinerei văduve, aceasta deschisese ochii. „Eliberează-mă din acest loc înspăimântător”, strigase ea. Dar groparul îi trăsese o lopată în frunte, îi furase bijuteriile şi o îngropase la loc. Mulţi ani mai târziu, pe patul de moarte, groparul îşi mărturisise crima. Iar în timpurile noastre, când văduva a fost deshumată, scheletul ei a fost găsit zăcând într-o poziţie contorsionată, fără bijuterii şi vizibil mutilat. Mormântul ei era acum la fel de mult vizitat ca şi mormântul lui Hans Christian Andersen.

* * *

Hannah păru să răsufle uşurată când ieşiră din cimitir şi ajunseră din nou în stradă. Traversară Norrebrogade, apoi o luară pe Mollegade, trecând pe lângă Literaturhaus şi Cimitirul Mozaic. Zăpada le scârţâia sub picioare, aerul era muşcător de rece. Mergeau tăcuţi. Hannah nu îşi lua ochii de la GPS. Deodată se opri.

— Aici!

— Aici? repetă Niels, privind în jur. La ce se aşteptase oare? în niciun caz la un bloc vechi şi dărăpănat. Două cărucioare de copii se luau la întrecere cu o remorcă de bicicletă, care mai de care să blocheze trotuarul.

— Eşti sigură?

Hannah se uită cu îndoială la GPS.

— Aproape, răspunse ea nesigură. S-a terminat bateria. E mort.

— Dar aici era?

— Da. Dar există desigur o marjă de eroare. Dar de numai câțiva metri.

Niels merse câțiva paşi înainte şi înapoi. În afară de blocul acela, aici nu se mai afla nimic altceva. De o parte şi de alta, existaseră cândva clădiri învecinate, dar acestea fuseseră dărâmate. Un loc de joacă părăsit, care acum arăta dezolant.

— Nu ştiu. Hannah făcu câțiva paşi nesiguri.

— Ce nu ştii?

— Există o mică marjă de eroare. Poate câteva sute de metri. Dacă aş fi avut mai mult timp.

— N-are cum să fie aici.

Hannah se uită la el.

— Dar ce te-ai fi aşteptat să găseşti?

Niels clătină din cap.

— Nu ştiu. Vreun fanatic religios, poate. Hai să presupunem că sistemul tău e corect. Cine ar putea inventa aşa ceva?

— De ce nu încerci să găseşti victima?

Niels ridică din umeri.

— Poate să fie oricine. Cineva care trece întâmplător pe aici.

Niels se uită la plăcuțele cu numele locatarilor.

— Dacă te gândeşti la asta, Niels. Adică, dacă te gândeşti la precizia matematică. Hannah zâmbi la acest gând.

— Unde vrei să ajungi?

— Hai să-l numim un fenomen, sugeră ea.

— *Un fenomen*? Niels nu împărtăşea bucuria Hannei când venea vorba de teorie. Îl sună pe Casper.

— Casper? Niels Bentzon la telefon. Am nişte nume, aş vrea să te rog să le verifici.

Hannah se uita mirată la Niels când acesta începu să citească toate numele de pe plăcuțele de lângă interfon. Carl

Petersen, etajul 2, Lisa O. Jensen, etajul 2. Deodată, uşa se deschise. Niels făcu un pas înapoi. Un bărbat în vârstă îi privi ursuz.

— Ce faceți aici?

Niels nici măcar nu catadicsi să-şi scoată legitimația.

— Poliția din Copenhaga. Vă puteți vedea de treabă. Bătrânul dădu să deschidă gura, dar Niels îl întrerupse:

— Nu, nu aveți de ce să vă faceți griji. Continuați-vă drumul.

Locatarul dispăru în stradă, nu fără a se uita de cel puțin cinci ori în urmă. Iar Casper folosise acest răstimp pentru căutări.

— Cred că... da, am găsit persoana pe care o cauți, spuse el în receptor.

— Cine?

— Carl Petersen, de la etajul 2.

— Da? Ce e cu el?

— A violat şi strangulat o fată în 1972. Apoi a îngropat-o lângă lacul Damhus. Eliberat din închisoare în 1993. Născut în 1951.

59

Ospedale Fatebenefratelli, Veneția

Tommaso legă basetul şi barca în spatele ambulanței care se agita paşnic în docul acoperit. Puteai să ajungi cu barca până în mijlocul azilului, ceea ce Tommaso şi făcu. Câinele lătra şi se gudura, în aparență fericit să se afle din nou la suficientă distanță de adăpostul de câini. Tommaso făcu un salt pe marmura alunecoasă şi o luă la goană. De parcă ar fi ajutat la ceva. Mama lui murise, aşa îi spuseseră. Primise mesajul chiar în clipa în care ajunsese pe Insula Lazaretului. Se pregătise de luni întregi pentru vestea aceasta – şi totuşi mustrările de conştiință îl copleşiră mai mult decât se aşteptase. *Trebuia să fi fost acolo*.

Cel mai bătrân dintre călugări se afla în camera ei, dar nu la căpătâiul patului. Stătea la fereastră, încovoiat şi cu rozariul în mână. Îşi ridică privirea. Era oare o urmă de acuzare în ochii lui? Lui Tommaso nu îi plăcea de el; călugărul nu semăna deloc cu maica Magdalena, nu era iertător şi afectuos.

— Bine că ați venit, spuse călugărul.

Tommaso făcu înconjurul patului. Mama arăta la fel ca întotdeauna.

— Când?

— Aproximativ acum o oră.

— Era singură?

— Maica Magdalena tocmai trecuse pe la ea înainte să plece acasă. Apoi, când ne-am uitat din nou...

Călugărul se opri. Ce era de spus fusese spus. Doamna di Barbara murise singură.

Îi dădură brusc lacrimile. Tommaso se aşteptase ca aceasta să fie o uşurare. Dar nu era nici pe departe aşa. Preț de câteva clipe se ghemui fără să scoată niciun sunet, apoi căscă gura mare după aer, îşi lăsă plămânii să capete forță şi dădu glas durerii. Călugărul răsări în spatele lui şi îi puse o

mână pe umărul drept. Acum era binevoitor; avea nevoie de asta.

— Voiam să fiu de față, reuşi el să bolborosească.

— A murit în somn. Cea mai bună moarte.

Cea mai bună moarte. Cuvintele încercau să capete un sens în mintea confuză a lui Tommaso.

— Cea mai bună moarte, repetă călugărul.

— Da.

Tommaso apucă mâna mamei. Era rece. Oasele acelea mici, ce munciseră din greu toată viața, încăpeau într-un pumn. O monedă îi căzu din mână. 10 cenți. Moneda mică, strălucitoare rămase câteva clipe pe pătură. Tommaso se miră şi se întoarse spre călugăr. Şi acesta o văzuse. Tommaso îi întoarse mâna şi o deschise uşor cu degetele. În mană se mai aflau încă două monede: una de 50 şi una de 20 de cenți.

— De ce are bani în mană?

Călugărul ridică din umeri.

— Am să o întreb pe Magdalena. Am încercat să o sunăm. Sunt sigur că o să dăm de ea imediat.

Tommaso rămase aşa o clipă, ținând cele trei monede în palmă. Nu ştia ce să facă cu ele. Pe de altă parte, monedele acelea neaşteptate parcă îi mai atenuaseră durerea. Un mic mister. De ce ținea mama lui moartă 80 de cenți în mână? Tommaso puse banii în buzunar, îi întoarse mâna şi i-o aşeză pe piept, cu palma în jos.

60

Norrebro, Copenhaga

Înainte să bată la uşă, Niels îi ridică gulerul de la palton.

— Arăt ca un poliţist acum? îl întrebă Hannah.

Niels zâmbi.

— Lasă-mă pe mine să discut.

Niels bătu la uşă. Pe uşă nu se afla nicio plăcuţă cu numele locatarului. Carl îşi scrisese numele cu carioca direct pe perete. Dinăuntru se auzi un zgomot, dar uşa rămase închisă. Niels se descheie la geacă, pentru a-i fi mai uşor să pună mâna pe pistol.

— Poliţia din Copenhaga. Deschide!

Bătu din nou în uşă, de data aceasta cu putere. Hannah arăta speriată. N-ar fi trebuit să o ia cu el. Fusese neprofesional din partea lui. Dădu să o trimită jos, când uşa fu deschisă de un bărbat neîngrijit, cu ochii înroşiţi.

— Carl Petersen?

— Ce-am făcut?

Niels îi arătă legitimaţia. Carl o cercetă. În fotografie Niels arăta cu mult mai tânăr.

— Putem să intrăm o clipă?

Carl aruncă o privire peste umăr. Ca o ultimă evaluare a propriei mizerii înainte de a le da drumul acestor străini în mijlocul ei. Ridică din umeri şi deschise larg uşa. Ei o ceruseră.

— Grăbiţi-vă, altfel păsările or să o ia din loc.

Duhoarea din apartament era insuportabilă. Mâncare, şi urină, şi animale, şi gunoaie. Două camere şi o bucătărie. Dintr-un motiv sau altul, în fiecare din cămăruţele acelea se afla câte un pat dublu.

— Locuieşti singur?

— Cui dracului i-ar conveni să locuiască cu mine? Doar sunt un criminal.

Hannah îl privi surprinsă pe Carl.

— De ce te faci că eşti uimită? Nu de asta sunteți aici? Doar veniți de fiecare dată când vreo femeie este violată în cartier şi rămâneți fără piste. Cine mai e de data aceasta?

Niels îl ignoră şi se duse în bucătărie. Întrebările lui Carl îl urmăriră:

— Spune, pe cine am mai violat! Spune! Doar mi-am plătit dracului datoria!

Pe frigider erau lipite articole decupate din ziar. Articole împotriva imigranților, decupate din ziarele gratuite: *20*.000 *de imigranți polonezi în Danemarca*. *Elevii bilingvi sunt mai slabi decât elevii danezi*. *Una din două femei musulmane şomează*. Iar în mijlocul frigiderului trona o fotografie cu o zâmbitoare Pia Kjaersgaard. *Avem nevoie de votul tău*. Niels îşi mută privirea de la galeria de pe frigider la Carl. Ura era un produs comercial. Puteai să îți vinzi ura şi primeai ceva la schimb. Carl primea o mână de ajutor în casă şi o masă ieftină zilnic. Îi dăduse la schimb femeii de pe frigider ura lui, probabil că era vorba de ură de sine mai degrabă. Acum avea dreptul să facă ce voia cu ea.

— Ce vrei de la mine?

Vocea lui Carl fu înecată de un acces de tuse.

— Bronşită, apucă el să şoptească, înainte ca următorul val să-i contorsioneze plămânii ca pe o cârpă. Pentru surplusul de flegmă avea un castron special, adânc, de culoare albastră. Să fi fost cândva o frapieră? apucă Hannah să se întrebe înainte de a privi în ea. N-ar fi trebuit să o facă. Simți cum o apucă greața. Din doi paşi rapizi ajunse la fereastră. Dădu să o deschidă, când Carl răcni:

— Nu!

O privi îngrozit.

— Păsările sunt afară, spuse el arătând spre colivia goală. O pereche de peruşi urmăreau cea mai mică mişcare a lui Carl de pe un raft plin cu pahare. Abia acum dădu Hannah cu ochii de găinaț. Pete mici, rotunde, albe şi cenuşii, nu mai mari decât o monedă împrăştiate peste tot.

— Aveți de gând să-mi spuneți despre ce dracului e

vorba?

Hannah îl privi pe Niels în ochi. Nu putea să fie el. Imposibil. În acelaşi moment auziră zgomotul unor elicoptere. Un Sikorsky uriaş survola la mică înălțime, chiar pe deasupra acoperişurilor.

— Nenorocitele alea de elicoptere. Aterizează zi şi noapte, reuşi Carl să mai bombăne înainte ca Niels şi Hannah să intre în bucătărie pentru a urmări elicopterele prin fereastra ce dădea înspre sud-vest.

Elicopterul se pregătea să aterizeze. Carl bombănea pe fundal:

— N-am reuşit să prind o singură noapte de somn neîntrerupt de când au construit helipadul ăla din vârful spitalului.

Niels şi Hannah avură un schimb de priviri. Hannah apucă să o spună prima:

— Spitalul Regal.

61

Ospedale Fatebenefratelli, Veneția

Tommaso di Barbara se sprijini de zid. Soarele intrase din nou în nori. Era singur în balconul azilului, dar alți fumători fuseseră acolo înaintea lui. Două scrumiere cu motive biblice stăteau pe o măsuță de plastic, pline-ochi şi, în acelaşi timp, martore ale precipitațiilor din luna decembrie. Apa umpluse scrumierele, iar chiştocurile înotau unele pe lângă altele.

Întrevederea lor se întrerupsese natural. Călugărul voia să încerce din nou să dea de maica Magdalena şi stătuseră aproape o jumătate de oră fără să spună nimic. Tommaso îşi aduse aminte de câine. Călugărul îi promisese că o să se ocupe de el; chiar insistase, pentru că era de părere că Tommaso avea nevoie să fie singur.

Aşa cum spusese şi călugărul: când ai dat ochii cu moartea, ai nevoie de câteva clipe de singurătate înainte de a ieşi din nou în lume.

Familia. Să-i sune acum? Unchii şi mătuşile. Sora ei mai mică nu o vizitase nici măcar o dată. Scoase telefonul din buzunar. Văzu că are un mesaj. Nu apucă să-l asculte.

— Îmi pare rău să aud de mama dumneavoastră, domnule di Barbara.

Deşi vocea era delicată şi şoptită, de parcă sunetul ar fi venit de la mii de kilometri distanță, Tommaso avu un şoc. Dar vocea nu venise de atât de departe – lângă el stătea domnul Salvatore. Tommaso îl cunoştea oarecum; era proprietarul mai multor chioşcuri pentru turişti aflate în zona Pieței San Marco. Nu era la fel de bătrân ca mama lui Tommaso, dar era la fel de incurabil bolnav.

— Mama dumneavoastră. Îmi pare rău.

Picioarele goale ale bătrânului ieşiră de sub halatul de casă. Pline de vinişoare şi păr încărunțit.

— Mulțumesc.

— Aveți o țigară în plus?

La prima vedere, nu părea o idee prea bună, se gândi Tommaso, dar, oricum. Termenul de expirare era deja foarte scurt pentru domnul Salvatore.

— Mulțumesc.

Fumară în linişte. Tommaso se gândi din nou la planurile sale: să o sune pe sora mamei şi să-şi reverse tot năduful şi toate mustrările de conştiință asupra ei. Încă mai avea un mesaj. De la numărul danez. Îşi sună mesageria vocală.

— Mai vorbeam cu mama dumneavoastră din când în când, domnule di Barbara.

— Mulțumesc.

Tommaso ascultă mesajul: *Hannah. Sun din partea lui Niels Bentzon. Poliția daneză. Cu privire la cazul*... şi apoi ceva în franceză ce nu reuşi să înțeleagă.

— L-am cunoscut şi pe tatăl dumneavoastră.

— O clipă.

Tommaso se ridică de pe scaun şi se îndepărtă câțiva paşi:

— ... *am înlăturat oceanele, toată apa. Sper că înțelegeți, este un pic dificil de explicat la telefon.*

— Tatăl dumneavoastră nu era chiar aşa de țicnit.

Tommaso se uită zăpăcit la bătrân. Ce dracului tot bolborosea acolo? Vocea de la telefon se lupta din răsputeri cu vocabularul limitat – sau probabil cu ceva care era extrem de greu de explicat: ... *ceea ce înseamnă, o dată ce am înlăturat apele şi toată masa continentală a fost reunită la fel ca la începutul vremurilor*...

— După război nu erau deloc populare asemenea convingeri politice...

Tommaso îl ignoră pe Salvatore. O asculta pe Hannah:

— *Puteți verifica şi dumneavoastră cu atlasul geografic. Nu trebuie decât să eliminați apele. Apoi o să o vedeți imediat. Să adunați continentele în jurul Polului Sud.*

— Dar în ziua de azi... acum o putem spune din nou pe față. Benito nu era deloc chiar aşa de țicnit.

Pentru o clipă Tommaso nu reuşi să priceapă despre cine

tot fabula bătrânul acolo. Doar pe tatăl lui nu îl chema Benito.

Bătrânul îi pronunțase numele cu un fel de bucurie secretă, de parcă ar fi făcut o năzbâtie.

— *Il duce*.

Hannah își încheia mesajul la telefon.

— ... *coordonatele de aici*, *din Copenhaga*, *și pe cele din Veneția*. *Următoarea crimă*. *Vă trimit un sms*. *La revedere*.

Tommaso trecu în goană pe lângă birou. Mai multe asistente medicale voiau să-și exprime condoleanțele.

— Mulțumesc, mulțumesc de mii de ori și vă mulțumesc pentru toată grija voastră, răspunse el în grabă, continuându-și drumul. Știa că trebuia să fie undeva pe aici. Biblioteca. O văzuse prima oară, când făcuse turul azilului. Cu trei luni în urmă, înainte ca mama lui să fie internată aici. Primiseră un tur complet al azilului, chit că știau prea bine că, în mare, mama lui nu avea să se mai poată scula din pat.

Mirosul de clor. Tommaso stătea în fața piscinei pe care o foloseau pentru reabilitare. Nu era aici.

— Mă scuzați. Biblioteca?

Fizioterapeutul își ridică privirea din piscină. Avea ambele brațe sub un pacient care stătea cu privirea ațintită spre tavan.

— Biblioteca? Adică sala de lectură?

— Da.

— La etajul unu. În aripa opusă.

Tommaso o luă din nou la goană, încercând în același timp să dea un sens mesajului bizar primit de la femeia daneză. Jos pe scări, prin aripa spitalului unde, în sfârșit, nu mai mirosea a moarte. Doar a boală.

Sala de lectură se afla în acea aripă a clădirii care nu fusese reamenajată și arăta la fel ca pe vremea când clădirea funcționase doar ca mănăstire. Înăuntru nu se afla decât o femeie mai în vârstă. Nu citea, ci se ținea, aproape speriată, cu ambele mâini de poșetă. De parcă Tommaso ar fi vrut să i-

o fure.

— Ciao.

Tommaso se duse direct la rafturi. Cărți prăfuite. Ficțiune. Lecturi pentru pacienți. În ziua de azi preferau să se uite la televizor. Trebuia să existe un atlas geografic pe undeva.

O privi pe femeia în vârstă.

— M-ați putea ajuta?

La început, femeia fu surprinsă. Apoi îl ascultă.

— Da.

— Am nevoie de un atlas geografic. Dacă ați porni din capătul acela...

O întrerupere bine-venită în monotonia cotidiană. Se mobiliză avidă, ba chiar lăsă poşeta pe masă. Arătătorul lui Tommaso alerga de-a lungul titlurilor. De ce aveau atât de multe cărți de bucate? Era ultimul lucru de care ai fi avut nevoie la un azil.

— Aici.

Femeia ținea în mână o carte pentru copii. *Lumea noastră* se numea aceasta. Cu indieni şi cowboy pe copertă.

— Mulțumesc. Mulțumesc pentru ajutor.

Paginile din mijloc constituiau un atlas în culori. Tommaso o privi. Zâmbetul femeii încremeni când Tommaso smulse paginile dintr-o mişcare.

62

Spitalul Regal. Copenhaga

Legătura directă şi imediata dintre teorie şi dovadă îi era complet străină. Hannah era obişnuită să stea ani întregi şi să discute teorii cu colegii. Când fizicienii ajungeau la o teorie oarecum satisfăcătoare, abia atunci se puteau apuca să caute dovezi. Şi nici nu era sigur că reuşeau să le găsească în cursul unei vieţi omeneşti. Fizicianul englez Peter Higgs se putea considera un individ norocos: în 1964 avansase teoria despre particula aceea pe care acum, cu mare pompă, încercau să o descopere în acel tunel special, de 27 de kilometri lungime care fusese construit în subteran, în Elveţia. Higgs avea 80 de ani acum. Dacă particula pe care o teoretizase cu 40 de ani în urmă avea să fie descoperită, Higgs avea să devină unul dintre puţinii fizicieni care trăiseră o întâlnire directă între teorie şi demonstrarea ei. El şi cu Hannah.

Hannah îi privi pe oamenii aflaţi în holul de la intrarea Spitalului Regal. Bărbaţi şi femei în halate albe. Cu o seară în urmă, Hannah descoperise logica unor omoruri în serie. Cu o precizie geografică, reuşise să calculeze coordonatele acesteia fără să aibă nici cea mai vagă idee că ele includeau şi cel mai mare spital din Danemarca. Niels reveni în sala de la intrare după o scurtă tură de recunoaştere.

— Bineînţeles, bineînţeles, repetă el.

Hannah nu ştia ce să spună. Nu se simţea în largul ei. Scoase GPS-ul. Poate că indicase greşit? îl porni.

— Bateria funcţionează din nou?

— O să vedem.

Micul computer de poziţionare porni. Într-o clipă se conecta la semnalul sateliţilor ce orbitează în permanenţă în jurul planetei.

— Ce spune? o întrebă Niels, pierzându-şi răbdarea.

— E corect. Acesta este locul.

Hannah îl privi resemnată. Niels clătină din cap.

— Doctori, moaşe.

Hannah continuă lista:

— Cercetători în domeniul cancerului, laboranți, chirurgi. La Spitalul Regal nu găseşti, în mare, decât oameni care muncesc pentru a-i salva pe alții. Oameni care se califică practic pentru a primi titlul de om bun.

— Nu poți afla cu exactitate locația? o întrebă Niels. Niels înjură în barbă şi îşi reluă perindarea prin sala de la intrare. Un gând efemer îi trecu prin minte: dacă nu ar fi avut blestemata aia de fobie, acum s-ar fi aflat la marginea unei piscine. L-ar fi durut undeva de toate astea şi şi-ar fi băut bine-mersi mințile. În schimb, stătea şi se holba la personalul din cantina Spitalului Regal. La sute de oameni îmbrăcați în halate albe. Alb ca o expresie a binelui. Cei mai credincioşi soldați ai lui Hitler erau îmbrăcați în negru. Doctorii nu poartă decât alb. Hannah îl apucă de mână, îi citise gândurile.

— Sunt atât de mulți.

— Da, spuse el. Prea mulți.

* * *

Spitalul Regal, recepția

Recepționistul nu îşi ridică ochii din computer. Poate crezuse că întrebarea fusese o gluma. Cât de mulți angajați are spitalul?

— Întrebări generale de felul acesta sunt adresate biroului de relații cu presa.

Niels îşi scoase legitimația de polițist.

— Am întrebat ce număr de angajați aveți.

— Păi...

— Cu totul. Incluzând doctori, asistente medicale, brancardieri, femei de serviciu. Toată lumea.

— Vrei să vizitezi un pacient anume?

— Şi pacienții, cu rudele lor! Nu, hai să te întreb altfel: cât de multe persoane crezi că se afla aici, în incinta spitalului,

în momentul de față?

Recepționistul se uită resemnat la Niels. Hannah îl trase de mână.

— Niels.

— Cât de multe persoane cu vârsta cuprinsă între 44 şi 50 de ani?

— Niels. Nu are niciun sens.

— De ce?

Hannah îl privi scuzându-se pe recepționistul care ridica din umeri.

— Niels.

— Trebuie să existe un răspuns! Totul este înregistrat, clipă de clipă. Bineînțeles că este posibil să afli care dintre angajații cu vârsta cuprinsă între 44 şi 50 de ani se află momentan în incinta spitalului.

— Şi apoi?

— Apoi vom încerca să aflam care dintre aceştia merită cel mai mult calificativul de „oameni drepți şi buni”. Pentru a împiedica crima, nu de asta m-ai sunat?

— Nu ştiu... sună prea exagerat.

— De ce: uită-te la lista victimelor. Medici pediatri, preoți, jurişti, profesori – majoritatea au contact cu o grămadă de oameni. Sunt oameni care îi ajută pe alții.

Hannah oftă adânc. La fel ca şi Niels, se gândea unde ar fi fost acum dacă nu s-ar fi implicat în cazul acesta. La malul mării. În scaunul ei pliant. Țigări şi cafea. Lumea ei.

La intrare, într-un cub de sticlă, se afla o machetă a Spitalului Regal. Niels se aplecă deasupra machetei cu mâinile sprijinite de vitrină. Îl luase năduşeala. Palmele lăsau amprente nervoase pe sticlă. Hannah stătea lângă el. Priveau în tăcere macheta clădirii în care se aflau. De parcă situația s-ar fi putut limpezi astfel. Clădirea principală avea 16 etaje, scria acolo. Vechea clădire a spitalului se întindea pe o suprafață suficient de mare pentru a putea găzdui un orăşel de provincie. Dintr-odată, Niels se uită la Hannah.

— Nu, ai dreptate. Trebuie să procedam altfel.

63

Amager, Copenhaga

Insula rahatului. Niels ura expresia aceea. Ceea ce nu îi împiedica pe cei doi demonstranţi aflaţi la intrarea pe autostradă să fluture o pancartă pe care, cu un scris neîndemânatic, fusese scrijelit: „Bine aţi venit pe insula rahatului unde s-au adunat liderii de rahat ai lumii”. Hannah îi văzu şi ea, dar nu comentă nimic. Din bărbi le atârna zăpadă şi gheaţă. Tipul arăta a ceea ce probabil că şi era: un ţicnit. Un individ de teapa celor care sunt mereu atraşi de genul acesta de manifestaţii, ca, de exemplu, summitul cu privire la schimbarea climatică. COP 15 era o delicatesă pentru adepţii teoriei conspiraţiei şi hrană spirituală pentru paranoicii aflaţi mereu în căutare de semne ale apocalipsei: toţi liderii lumii adunaţi în acelaşi loc. Un loc unde locuitorii Copenhagăi obişnuiseră să-şi verse conţinutul latrinelor. Era aproape *prea* simbolic. Haznaua aceea fusese acoperită acum cu un strat subţire de asfalt pe care fusese construit un complex arhitectonic ce aducea cu o viziune de felul celor ce apăreau prin filmele ştiinţifico-fantastice franţuzeşti din anii şaizeci. Şine elevate pentru trenuri fără şofer şi blocuri albe, uniforme. O arhitectură clinică, gândită pe vremea când lumea credea că viitorul avea să desfiinţeze individul în favoarea colectivului. Ceea ce nu s-a întâmplat însă. Pe vremea aceea, cu circa 40 de ani în urmă, nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că lumea avea să devină un termostat pe care să-l poţi regla – mai rece sau mai cald. Mai ales cald, din câte se pare.

Încă un grup de activişti dezlănţuiţi înaintau prin zăpada de la marginea autostrăzii, îndreptându-se spre Bella Center.

— Se vede treaba că au deschis porţile balamucului, mormăi Niels.

Hannah încercă să-i răspundă cu un chicot, dar îi venea greu.

— Eşti sigur că ai nevoie de mine aici?

— Da. Tu ai să-i explici.

Hannah privi pe fereastră. Regreta acum. Nu se simțea în stare să explice nimic.

Bella Center. Un nume frumos pentru o clădire din beton cenuşiu, amplasată pe cea mai plată mlaştină din Europa. Niels parcă în apropiere. Avea nevoie de un permis special pentru a putea conduce până la intrare. Pe perioada desfăşurării summitului, Bella Center nu se afla sub jurisdicție daneză, ci aparținea de ONU. Altminteri, n-ar fi fost posibil ca o mână de despoți să ia parte la întrunire. Şefi de stat, care, conform standardelor occidentale, ar fi trebuit să ispăşească vreo 38 de sentințe pe viața pentru crime împotriva umanității. Dar acum se aflau aici. Mugabe, Ahmadinejad şi toată gaşca. Ca să dea căldura mai încet. Era aproape emoționant.

— Sommersted? îl întrebă Niels pe unul dintre polițişti.

— Înăuntru, pe undeva. E un haos în momentul acesta. Tocmai a sosit Obama.

Niels îi zâmbi şi îl bătu pe umăr. Polițistul dădu din cap.

— E greu de spus dacă noi sau cei de la Serviciile Secrete orchestrează tot showul, încheie el. *Showul*, se gândi Niels. Poate că termenul era mai potrivit decât se aşteptase polițistul. Demonstranții erau ținuți afara de un gard înalt de trei metri. Acum stăteau de cealaltă parte a acestuia şi semănau cu nişte refugiați ruşi din perioada revoluției: îmbrăcați în negru, înghețați şi inofensivi. Cei care erau potențial periculoşi fuseseră încarcerați pe perioada cât Obama se afla aici. Cei care ar fi avut o şansă reală să forțeze gardul.

Sommersted stătea în fața camerelor de televiziune şi a jurnaliştilor cu un zâmbet relaxat, chit că întrebările îl potopeau: de ce trebuiseră demonstranții să stea atât de mult pe asfalt? De ce poliția nu se pregătise mai bine? *Demonstranți ajunşi la spital*, *brutalitatea poliției*. Cu fiecare acuzație adusă poliției din Copenhaga, părea că zâmbetul lui

Sommersted se lăţeşte şi mai mult. În cele din urmă, acesta îşi ridică palmele de parcă ar fi încercat să oprească un şofer care o luase razna.

— Cinci poliţişti se află internaţi la spitalul de urgenţă în momentul de faţă. Trei dintre ei cu comoţie cerebrală gravă. Un altul, cu nasul şi buza spartă. Au fost loviţi cu ţevi din fier. Îmi pare rău, desigur, că unii dintre demonstranţii care au stat şi au aşteptat pe asfalt s-au ales cu câte o cistită.

Pauză de suspans. Deodată, toţi jurnaliştii deveniseră nişte copii, Sommersted fiind singurul adult din încăpere.

Acesta zâmbea compătimitor în faţa camerelor de luat vederi.

— Poliţia din Copenhaga are răspunderea ca şefii de stat din întreaga lume să se întâlnească fără impedimente şi în deplină siguranţă aici, la Bella Center. După aceea vine răspunderea faţă de demonstranţi, să avem grijă să reducem accidentările în rândul lor. Chiar dacă ne atacă cu pietre şi se comportă agresiv. Dar priorităţile legate de securitate vin în ordinea menţionată. Alte întrebări?

Murmure difuze, jurnaliştii fuseseră îngenuncheaţi. Nimeni altcineva nu era în stare să împace presa mai bine decât Sommersted. După ce ultimele întrebări se stinseră, Niels se înghesui prin mulţime.

— Sommersted?

Şeful poliţiei îl privi surprins.

— Bentzon? Bine lucrat în cazul cu Abdul Hadi.

— Mulţumesc.

— N-ar trebui să fii în concediu?

— Am fost ocupat, am să fiu cât de scurt posibil.

Niels o trase pe Hannah mai aproape.

— Dă-mi voie să ţi-o prezint pe Hannah Lund, cercetător la Institutul Niels Bohr.

Sommersted aruncă o privire scurtă şi confuză în direcţia lui Hannah.

— Niels Bohr?

— Fost cercetător, de fapt, apucă Hannah să

bolborosească înainte ca Niels să continue:

— Cazul acela internațional, de omor în serie, cu oamenii buni. Ți-l aminteşti? Omorurile sunt comise conform unui sistem complex care, din câte se pare, este legat de un mit religios din Antichitate. Niels îşi dădu seama cât de ciudat sunau toate acestea şi se opri. Un grup de chinezi la costum îl împinse mai departe. Ceea ce le lipsea în înălțime, compensau din plin prin număr. Niels continuă:

— Există vreun loc unde să putem discuta în linişte? Nu ia decât un minut.

Sommersted privi în jurul său, folosind 15 secunde pentru a considera cererea de 60 de secunde.

— Vorbeşte.

— Mulțumesc. Hannah?

Hannah îşi drese glasul şi folosi primele cinci secunde pentru a-l privi pe Sommersted în ochi.

— Da, la început am crezut că era vorba de o distanță de 3.000 de kilometri între locurile crimelor. Dar este mai amplu şi mai complex de atât. Sistemul, adică. Ştii, la început numerele nu se potriveau. Dar apoi am înlăturat apa, oceanele, şi am grupat la un loc masa continentală. Imaginează-ți un glob pământesc a cărui suprafață totală este constituită doar din uscat...

— ... grupat în jurul Polului Sud, interveni Niels.

— În jurul Polului Sud?

— Exact. Continentele aşa cum arătau acestea cu un miliard de ani în urmă. Supercontinentul Rodinia. Este greu de explicat în numai 30 de secunde, dar dacă plasam cele 34 de locuri unde au fost comise crimele pe paralelele de 12, 24, 36 şi respectiv 48 de grade, atunci... Hannah se uită la Niels înainte de a continua... acestea formează mici cercuri sau învelişuri, şi...

Hannah se opri. Niels preluă:

— Pe scurt: au mai rămas două puncte: Copenhaga şi Veneția.

Tăcere. Secundele treceau.

— Veneţia?

Sommersted îi privea pe rând, când pe Hannah, când pe Niels.

— Veneția? Am fost la Veneția în luna de miere.

Sarcasmul lui Sommersted se revărsă asupra lui Hannah.

— Şi ce e cu asta? întrebă ea.

Niels interveni. Îşi drese glasul şi începu să vorbească tare, pentru a putea acoperi un anunț în limba engleză din sala de conferință.

— Diseară, spuse el, sau mai precis în după-amiaza aceasta, la apusul soarelui, cu puțin înainte de ora patru.

— La 15:48, îl întrerupse Hannah.

Niels continuă:

— La orele 15:48 va fi comisă o crimă fie aici, fie în Veneția. Cei din jur îi priveau. Probabil că erau danezi. Jurnalişti. Legitimațiile lor de presă atârnau în jurul gatului prinse de un cordon Nokia.

— În Veneția soarele apune peste cinci ore. Aici va apune în trei ore. Avem foarte puțin timp la dispoziție.

64

Veneția, Ospedale Fatebenefratelli, biblioteca

Tommaso își amintea fiecare loc în care fuseseră comise crimele. Tanzania, Perú, Brazilia. Le marcase cu carioca pe hartă, pe harta pe care o smulsese din atlasul geografic pentru copii. Decupase oceanele cu un scalpel. Apoi grupase continentele la un loc. Deja cu ochiul liber puteai vedea că se potriveau unele cu altele.

Tommaso închisese ușa bibliotecii, dar putea să audă vocile de pe culoar. Privea decupajele copilărești aflate pe masă. O lume decupată în bucățele, care apoi fuseseră grupate într-una nouă. De afară, o sirenă își începu jelania. Dură o clipă până să-și dea seama de ce anume suna. Abia când se apropie de fereastra micuță și îi văzu pe venețieni dând zor să ajungă acasă, înțelese de ce: orașul avea să fie inundat în câteva minute. Apa canalelor avea să crească în tăcere. Tommaso se uită din nou la harta distrusă: oceanele fuseseră îndepărtate. Iar acum părea că apele din lagună voiau să se răzbune pe Tommaso pentru că le îndepărtase de pe hartă.

Aberații.

Era sezonul de *aqua alta*. De mai multe ori pe săptămână, populația Veneției era nevoită să treacă strada prin vaduri, în cizme de cauciuc, să-și baricadeze ușile și să astupe crăpăturile din ziduri. Și el ar fi trebuit să se grăbească să ajungă acasă. Sau poate că putea să-l sune pe vecin, să-l roage să monteze el plăcile la intrare. Gândul acesta îi aduse aminte de telefonul primit din Danemarca. Încercă din nou să o sune pe femeia daneza care îi lăsase mesajul. Dar nu răspunse nimeni.

* * *

Mama lui Tommaso zăcea așa cum o lăsase. Singură.

Tommaso simți durerea de cap şi durerea de spate. O asistenta medicală trecu pe lângă el.

— Mă scuzați. Mi-ați putea da ceva pentru durere?

Asistenta îl privi zâmbind, apoi adăugă:

— Am să mă duc să-l caut pe doctor.

Apoi dispăru. Azilul era pustiu acum. Doar personalul minim necesar şi, desigur, pacienții. Restul se grăbeau să ajungă acasă, ca de obicei când apa începea să crească. Unii pentru că trebuiau să părăsească laguna, alții pentru a-şi asigura locuințele.

— Nu l-am putut găsi. Asistenta îşi vârî capul înăuntru. Am să-i dau de veste de îndată ce-am să-l zăresc.

— Mulțumesc.

Asistenta îl privi îndurerată.

— Am vorbit cu maica Magdalena, cu puțin timp în urmă.

— Maica Magdalena a petrecut mult timp cu mama. Pentru aceasta îi sunt profund recunoscător.

— Maica Magdalena este în drum spre azil. Asistenta îi zâmbi. Chiar dacă vine inundația. A spus că era ceva important. Să nu plecați pană ce nu o să discute cu dumneavoastră.

Lui Tommaso îi era greu să îşi închipuie ce anume putea să fie atât de important.

— Mai sunt şi alte rude pe drum încoace?

— Nu cred.

— Poate că ar trebui să coborâți, să aprindeți o lumânare pentru mama dumneavoastră.

— Da. Probabil.

— Am să o anunț pe maica Magdalena că sunteți în zonă.

Tommaso îi zâmbi, iar conştiința lui de catolic îl puse în mişcare. Bineînțeles că avea să se ducă să aprindă o lumânare pe care mama lui să o folosească pentru a găsi calea prin Purgatoriu.

* * *

Ieşi pe uşa principală. Leul venețian era sculptat în piatră lângă pilaştrii din marmură care susțineau clădirea veche a spitalului. Leul arăta furios. Piațeta din fața azilului era deja acoperită de vreo cinci centimetri de apă. Biserica nu se afla foarte departe de acolo. Tommaso avea să se ude la picioare. N-avea ce face. Trebuia să aprindă lumânarea, chiar dacă maica Magdalena îi spusese să nu părăsească azilul înainte să vorbească cu ea. Dacă cineva putea înțelege cât de important era să aprindă lumânări pentru morți, atunci ea era. Purgatoriul nu putea să aştepte doar din cauza unei mici inundații.

— Domnule Barbara.

Tommaso tocmai dădea să iasă când fu oprit de călugărul în vârstă.

— Plecați?

— Mă duc să aprind o lumânare pentru mama. De ce?

— Am să plec şi eu pentru o clipă. Soseşte cardinalul, împreună cu ministrul justiției, răspunse călugărul şi chipul se lumină la acest gând.

— La gară?

— Da. Mă întorc repede.

Călugărul îşi puse gluga şi o lua din loc – bine pregătit, în cizme de cauciuc care dispăreau sub rasa lui lungă. Pentru o clipă, Tommaso se simți liber. Complet liber. Liber de a mai sta drepți în uniforma de paradă cu prilejul nesfârşitelor ceremonii de primire oficiate de şeful poliției, liber de a mai vizita locul acesta – azilul. Era liber. Cu banii de pe casă, dacă avea să o vândă... nu. Era prea devreme să se gândească la aşa ceva. Nici măcar nu îi aprinsese o lumânare. Sentimentul de libertate fu înlocuit de unul de vinovăție, aşa că o luă la goană înspre biserică.

65

Bella Center, Copenhaga

— Suntem arestați? întrebă Hannah după ce petrecură ceva vreme într-un fel de baracă unde stăteau de obicei meşterii.

— Bineînțeles că nu.

Niels dădu cu ochii de Sommersted printr-o ferestruică închisă etanş. Sommersted traversă piațeta din fața demonstranților, trecând pe lângă coada la care stăteau reprezentanții fundațiilor non-profit şi ai presei pentru a-şi primi acreditările. Când ajunse la baracă, apucă atât de zdravăn de clanță, încât Hannah avu un şoc. Intră şi închise uşa. Nu mirosea a bine.

— Mulțumesc că ați aşteptat.

— Ascultă, spuse Niels. Ştiu că sună nebuneşte.

Sommersted se aşeza în fața lor. Îşi desfăcu puțin vesta antiglonț, dezvăluindu-şi părul cărunt de pe piept şi de pe gât.

Niels continuă:

— După cum am încercat să spun, din câte se pare, ucigaşul acționează după un mit antic referitor la 36 de oameni buni care ocrotesc întreaga omenire. Îl ştii? Am reuşit să calculăm totul cu precizie. Avem coordonatele exacte. Iar acestea indică: Spitalul Regal.

— Spitalul Regal?

— Matematica nu minte. Pe scurt, vom fi nevoiți să evacuam spitalul.

Fură întrerupți de Leon, care deschise uşa.

— Se pregăteşte să iasă din clădire.

— Sunt gata?

— Cred că au luat o pauză.

— Mulțumesc, Leon.

Leon apucă să-l privească pe Niels în ochi, înainte de a închide uşa.

— Mi-ai dat o sarcină, continuă Niels. Se îndreptă în scaun şi încercă o tactică diferită. Am luat legătura cu un număr de danezi care se conformau profilului şi i-am avertizat. Datorită unuia dintre cei aflaţi pe listă, am intrat în contact cu Hannah Lund. Niels aruncă o privire către Hannah, care se afla în spatele lui Sommersted. Trebuie să înţelegi, Sommersted, femeia asta este un geniu.

Sommersted clătină din cap şi privi îndurerat spre masă.

— Niels, nu te mai pot ţine sub aripa mea protectoare, în timpul tău liber te duci şi vizitezi criminali în puşcărie, apoi vii cu treaba asta.

— Dar trebuie să priveşti faptele, spuse Niels. Am stabilit momentul crimei: azi după-amiază la apusul soarelui, mai precis la orele 15:48. Avem şi locul crimei: Spitalul Regal. Şi avem şi un profil al următoarei victime: un om bun, fără copii şi cu vârsta cuprinsă între 44 şi 50 de ani. Nu trebuie decât să te uiţi la fapte.

Sommersted bătu cu mâna în masă. Cuvântul „fapte" probabil că îi aţâţase mânia.

— Fapte? răcni el. Fapt este că ţi-am dat încă o şansă să rezolvi o sarcină simplă. După cum ţi-am spus: era un exerciţiu de încredere.

Sommersted regretă acum accesul de furie.

— Nu. N-o să ne ocupam de asta acum, Bentzon. Mă aşteaptă lucruri mai importante. Ne vedem săptămâna viitoare, la mine, în birou.

— Dar ascultă numai ce are de spus.

— Niels. Tocmai am verificat-o pe amica ta.

Hannah îl privi surprinsă pe Sommersted. Apoi pe Niels.

— Ce vrei să spui cu asta?

Sommersted dădu să plece.

— Ce este o verificare de felul acesta?

Hannah se ridică în picioare. Niels se uita zăpăcit la ei. De parcă, dintr-odată, cei doi erau părtaşii unui secret.

— Despre ce vorbeşte Sommersted? întrebă Niels.

Sommersted o privi compătimitor pe Hannah care izbucni:

— Nu are nimic de-a face cu asta.

Niels o întrerupse:

— Despre ce vorbiți?

Hannah trase adânc aerul în piept. Sommersted se sprijini de ușă și o privi așteptând.

— Spune-i ce ai verificat, spuse Hannah fără să-și ridice privirea.

— Nu voiam să ajungem la așa ceva, dar tu singură ai cerut-o. Glasul lui Sommersted sună aproape uman. Am aflat că ai fost internată într-un ospiciu. Și știi ce înseamnă lucrul acesta în lumea mea?

Hannah încercă să-și stăpânească lacrimile.

— Mi-am pierdut copilul.

— Înseamnă iresponsabilitate. Iar persoanele iresponsabile reprezintă o amenințare a siguranței publice.

Hannah șopti:

— Porcule!

— Și tocmai asta îmi mai lipsea acum, când trebuie să am grijă de omul acela... Sommersted se întoarse spre fereastră și spre Obama, care tocmai se îndrepta spre limuzina parcată la intrare. Din cauza unor smintiți iresponsabili. Căci unii dintre ei pot deveni periculoși.

Hannah avea lacrimi în ochi.

Obama le făcea cu mâna demonstranților. În realitate, arăta mai scund. *Heal the World*[94] mai apucă Niels să citească pe unul din bannere, înainte ca Sommersted să deschidă ușa.

— Iar acum am să mă duc să îmi văd de treabă.

Hannah plângea. Sommersted rămase o clipă în pragul ușii. Niels se uită la el. Știa că totul era pierdut. Că nu mai era angajat la poliția din Copenhaga și probabil că la niciuna din secțiile de poliție din țară. Ultimele cuvinte ar fi putut să fi venit la fel de bine din partea lui Sommersted.

---

94 Vindecați lumea (în engleză, în text).

— Du-te, atunci. La revedere, Sommersted.

* * *

Străbătură în tăcere drumul înapoi spre Copenhaga. Niels conducea. Hannah se uita pe fereastră şi era atât de tăcută, încât începuse să se îndoiască de starea ei.

— Mai respiri?

— Da

— Bine.

— De ce, nu ştiu.

De ce respirăm? Niels nu putea să-i răspundă la această întrebare. Nu acum.

— Am să te las undeva. Unde preferi?

Hannah se uită la el. Pentru prima oară.

— La cafenea.

— Bine.

Cafeneaua. Ce întorsătură poate să ia o zi. Azi-dimineață, Hannah avea rimel. Acum, tot rimelul se scursese pe față. Azi-dimineață era un cercetător în elementul său. Acum nu era decât un caz psihiatric.

— Niels... Ar fi trebuit să-mi dau seama. Am mers prea departe. Îmi pare rău.

Telefonul lui Niels sună.

— Este italianul. Niels îi întinse telefonul.

— Şi ce să-i spun?

— Că următoarea crimă va fi comisă la noi sau la el. Niels trase pe dreapta. Telefonul încetă să mai sune.

Opri motorul şi se uită la ea.

— Habar n-am ce s-a întâmplat cu tine pe vremea aceea. Dar ştiu că eşti întreagă la minte.

Hannah încercă să-şi ascundă zâmbetul şi ridică din umeri.

— Nu trece o zi în care nu mă cântăresc în balanța nebuniei. Țin un jurnal. De fiecare dată când remarc o coincidență, o notez.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Creierul meu. Încearcă să vadă sisteme peste tot. Tot timpul a făcut asta. Este un supercomputer care merge de la sine. De când eram mică. Este un blestem. La un moment dat s-a stricat. Atunci când am născut. Aşa că am început să văd sisteme inexistente.

— Cum?

— Numerele de înmatriculare ale maşinilor, de exemplu. Căutăm coincidențe numerice. Şi încă o mai fac. Le scriu pe hârtie şi le arăt psihiatrului. Şi ştii ce?

— Spune-mi.

— Numărul de la maşina ta. L-am remarcat când dădeai înapoi ca să ieşi în stradă. După prima ta vizită. II 12 041.

— Şi ce e cu el?

— 12.04. 12 aprilie. Ziua de naştere a fiului meu. Şi nu numai, apoi mai este ultimul număr, şi dublul „I”.

— Nu pricep.

— „I” este a noua literă din alfabet. Aşa că, dintr-odată avem 199. Iar dacă adăugăm din nou ultimul număr, devine...

— 1999. Anul în care s-a născut?

— Exact. Vezi tu, Niels. Văd sisteme. Tot timpul. Pe acesta l-am văzut în mai puțin de o secundă când ai fost prima oară la mine. Înțelegi? Este un blestem. Un computer pe care nu reuşesc să-l opresc.

Niels cugetă un moment.

— Uită-te la drum, spuse el.

— Ce vrei să spui?

— Uită-te numai. Există un sistem în felul în care circulă maşinile?

Hannah zâmbi.

— Eşti foarte drăguț.

— Răspunde-mi numai. Prefă-te că sunt un idiot.

— Da. Există un sistem.

— Exact. Maşinile circulă pe partea dreaptă a străzii. Aşa că, chiar dacă vezi sisteme ireale, poți să le vezi şi pe cele

reale. Eu am fost etichetat drept maniaco-depresiv. Stres şi depresii, şi psihoze. Tot tacâmul. Unii sunt preocupaţi să ne pună un diagnostic. Să explice schimbările noastre de dispoziţie ca pe o boală.

Hannah ezită.

— Da. Dar acum aş vrea mai degrabă să mă duc acasă. Niels o privi.

— Probabil că e cel mai bine. Pentru că problema nu are de-a face cu faptul că vezi prea multe sisteme. Niels porni din nou maşina.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Acum este vorba de oameni, Hannah. Atâta vreme cât este vorba de sisteme, teorii şi altele care se petrec în creierul tău, este în regulă. Dar acum, când este vorba de oameni adevăraţi, vrei să dai înapoi?

Hannah îl privi surprinsă.

— Dar n-am vrut să spun asta.

— Vreau să zic sisteme, găuri negre, materie neagră. La asta te pricepi tu, Hannah. Acolo eşti în elementul tău. Dar există şi oameni reali. Eu... lumea din jurul meu. Următoarea victimă. Fiul tău.

— Por...

Izbucnirea aceasta fu la fel de neaşteptată pentru Niels, ca şi pentru ea. Iar Niels se trezi cu micuţul ei pumn în cap.

— Hannah!

Mai întâi scoase un ţipăt pe jumătate înăbuşit care rezonă în maşina micuţă, apoi loviturile începură să curgă potop asupra lui Niels.

— Hannah! Calmează-te, strigă Niels încercând să-şi protejeze faţa cu mâinile. Ar fi putut să o apuce de mâini, dar nu o făcu.

— Po... Po... repeta ea fără să-şi termine cuvântul. Şi lovea cu toată puterea.

Apoi se opri. De parcă nu voise decât ca Niels să-şi recunoască vina. Niels simţi gustul sângelui în gură. Nu avea sens să îi arate rezultatul mâniei sale. Secundele se făcură

un minut. Poate mai mult.

— Sângerezi.

— Nu-i nimic.

Respirația ei galopa când Hannah se întinse spre gura lui Niels. Îi şterse firicelul de sânge de pe buză, iar Niels o apucă de mână. Sărutul veni ca cel mai natural lucru din lume. Hannah se răsuci în scaun, se sprijini într-un genunchi şi se aplecă peste el. Hannah îl sărută. Iar Niels nu se opuse. Limba ei alunecă grijulie peste buza franjurată, până când întâlni limba lui. Rămaseră aşa câteva clipe.

Hannah reveni la loc pe scaun şi se uită pe fereastră. De parcă nimic nu se întâmplase, nici sărutul, nici accesul ei de furie. Apoi rupse tăcerea.

— Ai dreptate.

66

Chiesa dei Santi Geremia e Lucia, Veneția

Telefonul sună fix în momentul în care sirenele încetară. Un număr cu prefixul +45, număr de Danemarca. Nu aveai voie să vorbeşti la telefon în biserică, dar Tommaso aprinsese o lumânare pentru mama lui, îşi făcuse cruce, fusese un băiat cuminte. Ba chiar aprinsese două lumânări. Lumânărele mici de Crăciun care ardeau cât ai clipi din ochi. Se trase la o parte, într-o navă laterală, ca să nu deranjeze. Vorbea aproape în şoaptă.

— Tommaso di Barbara.

Era din nou femeia daneză. Dacă îi ascultase mesajul.

— Oui.

Accentul ei danez era puternic când vorbea în franceză. Dar dicția ei era destul de clară:

— Sistemul are o precizie de ordinul zecimalelor, îi explică ea.

— Sună incredibil.

— Dacă numărul este corect, adică dacă este vorba de 36...

Vocea îi fu acoperită de un bruiaj pe linie. Tommaso îşi ridică privirea spre fresca de deasupra lui: Iisus stătea cu mâinile întinse. Toma necredinciosul stătea lângă el, cu degetul înfipt în rană – acolo unde sulița soldatului roman se împlântase în Mântuitor.

— Mai sunteți la telefon?

Hannah răspunse.

— Da, mă scuzați. Ultimele două crime. Or să aibă loc fie la dumneavoastră, fie la noi.

— Sunteți sigură?

— Da. Răspunsul ei sună hotărât, fără urmă de ezitare, plin de credință şi se potrivea cu locul în care se afla, se gândi Tommaso.

— Dar... Tommaso se lupta să-şi exprime uimirea. Lângă

altar, într-un scrin din sticlă îmbrăcat în roşu, se afla un ştergar. Un turist făcea fotografii. Tommaso se întoarse cu spatele. Când?

— Din câte mi-am putut da seama, toate crimele sunt comise la apusul soarelui.

Memoria lui Tommaso trecu rapid în revistă lista victimelor. Cum de îi scăpase acest lucru? Probabil pentru că doar în foarte puține cazuri fusese raportat momentul decesului. Dar totuşi. Îşi petrecuse ore întregi, zi de zi, cu cazul acela, timp de peste jumătate de an şi, dintr-odată, apare femeia aceasta şi rezolvă totul.

— Domnule Barbara?

— Oui?

— Am să vă trimit un sms. Cu coordonatele aproximative ale locului unde are să se comită crima.

— Şi ce vreți să fac?

Hannah rămase tăcută preț de câteva clipe. Apoi spuse:

— La ce v-ați aşteptat din partea noastră când ne-ați trimis cazul?

Tommaso privi în jurul său. Hannah îl întrebă:

— Când apune soarele la dumneavoastră?

— Nu peste mult timp, cred.

— Atunci veți putea folosi puținul timp rămas pentru a urmări coordonatele pe care am să vi le trimit. Să găsiți locul unde va fi comisă crima. Să încercați să o opriți.

— Da. Desigur. Doar că mama mea a...

Se întrebă dacă să le explice situația. Mama murise. Trebuia să se întoarcă la azil. Nu ar fi dat prea bine să o şteargă atât de repede. Nu spuse nimic.

— GPS-urile au o mică marjă de eroare. Dar o să se potrivească cu o exactitate de câțiva metri. Trebuie să închid acum.

Pe trepte, în fața bisericii, stătea Luciano. Unul dintre puținii vagabonzi din Veneția. Aceştia nu mai erau tolerați din cauza turiştilor. Când Tommaso era mic, erau mult mai numeroşi. Acum, aproape că nu mai rămăsese decât Luciano.

Dar tot cartierul îl ajuta. Ca pe un animal de companie al comunității.

— Tommaso. Dă-mi un ban.

Tommaso se scotoci prin buzunare.

— 80 de cenți?

— Neh!

Luciano refuză cei 80 de cenți cu o mişcare a mâinii şi cu un oftat dispreţuitor. Tommaso găsi 5 euro în buzunarul de la spate al pantalonilor şi i-i puse în mană.

Când ieşi în piațetă, apa crescuse deja cu un centimetru. În afară de Luciano, care stătea pe trepte, mai erau şi alți oameni pe străzi.

— Crăciun fericit! îl auzi el pe bătrânul alcoolic răcnind în spatele lui, tocmai când să dea colțul.

67

Spitalul Regal, Copenhaga

Hannah stătea în sala de la intrarea Spitalului Regal, în vreme ce Niels se învârtea nerăbdător pană când îl zări pe Casper pe fereastră. Acesta îşi parcă bicicleta, demontă farurile şi intră în spital.

— Am venit cât de repede am putut, spuse Casper, gâfâind.

— Ai spus cuiva unde te duci?

— Nu m-a întrebat nimeni nimic.

— Bine. Am să-ți fac cunoştință cu Hannah. În următoarele două ore veți lucra împreună.

— N-am mai lucrat pe teren până acum, spuse Casper, încordat.

Hannah le ieşi în întâmpinare.

— Hannah Lund, profesor la Institutul Niels Bohr, adăugă Niels. Hannah nu obiectă. Orice explicație ar fi fost, într-un fel sau altul, prea complicată. Prezentarea lui Casper era mai simplă şi mai aproape de adevăr: geniul computeristic al poliției.

Biroul de salarizare, Spitalul Regal

Dură o veşnicie pană când se aprinseră neoanele. Lumina rece dezvălui inscripția de pe fereastra din sticlă mată a biroului: Spitalul Regal, Salarizare.

— De fapt, tocmai plecam acasă, spuse Thor, administratorul bazei de date, care le deschisese.

Dumnezeu ştie dacă părinții lui încă mai credeau că Thor este un nume potrivit pentru un bărbat atât de scund, se gândi Niels. Poate că îşi dăduseră seama încă de la naştere că avea să fie pirpiriu şi încercaseră să compenseze? Thor Jensen. N-avea mai mult de un metru şi jumătate.

— OK, Jurassic computer park, spuse Casper, lăsându-şi palma să alunece peste monitoarele vechi.

Thor nu pricepu aluzia.

— E vineri. Lumea pleacă mai devreme acasă, răspunse el.

— Ştii cum se dă drumul la sistemul ăsta?

— Da.

— Dă-i drumul atunci, spuse Niels.

Cu un oftat, Thor îşi lăsă geanta pe masă, se duse undeva în fundul încăperii şi porni comutatorul central. Un zumzăit electric se propaga prin încăpere.

Casper rânji entuziasmat.

— Ca şi cum te-ai întoarce în timp.

— Funcționează foarte bine, de fapt. Mai bine decât vechiul sistem.

— Decât ce? Sistemul cu cartele?

Thor nu avea chef să stea la taclale cu Casper, aşa că ridică din umeri.

— Altceva?

Casper se uită la Niels. Hannah răspunse:

— Poți printa o listă completă cu toți angajații care se află acum la fața locului?

— Teoretic, da.

— Şi cu toți pacienții, adaugă Niels.

— Mi-am terminat programul de lucru acum trei minute.

— Când aflu ce urmează să facem? întrebă Casper.

Niels îşi mută privirea de la Casper la Thor. Ştia că nu avea cum să o ia pe ocolite. Trebuia să-i explice clar şi concis:

— Printre toți cei aflați acum în incinta spitalului, trebuie să găsim persoane care se încadrează în descrierea de om bun.

Tăcere. Thor rămase cu gura căscată.

Casper îşi scoase laptopul din geantă. Logoul poliției era inscripționat pe carcasa strălucitoare din aluminiu: cei doi lei cabrați, iar între ei o palmă deschisă în care se afla un ochi. Ochiul poliției.

— Acelaşi sistem de data trecută? întrebă Casper.

— Nu, spuse Niels. De data aceasta trebuie să fim mai precişi. Nu mai este vorba de personalități mediatizate.

Casper îşi ridică privirea.

— Şi cum o să procedăm?

Hannah interveni:

— Persoane care nu au copii.

— Şi eu m-aş putea încadra aici, spuse Thor.

Toate privirile se îndreptară spre el.

Niels continuă:

— O persoană care intră în contact cu mulți oameni. Care salvează vieți.

— De aşa ceva nu ducem lipsă aici.

— De asta te-am chemat, Casper.

— Ce vrei să spui?

— Ca să-i triezi.

Hannah se aşeză la unul dintre computerele vechi.

— Hannah, urmează ca tu să găseşti candidații.

Thor îşi drese glasul:

— Mă scuzați că vă întrerup.

Niels se uită nerăbdător la el.

— Da?

— Despre ce anume este vorba?

— Încercam să împiedicăm comiterea unei crime care ar urma să se întâmple aici, în acest spital, la orele 15:48. Adică în mai puțin de o oră.

Casper se ridică neliniştit de pe scaun.

— Poate că e mai bine să găsiți pe altcineva.

Niels îl apucă autoritar de braț.

— Linişteşte-te. Ia un loc, Casper.

Casper rămase în picioare.

— Avem posibilitatea de a împiedica această crimă. Avem nevoie de creierul tău. De cunoştințele tale, Casper.

— Dar, dacă eşuez?

— Nu. Nu aşa se pune problema. Eşuam doar dacă nu încercăm. Acum stai jos.

În sfârşit, Casper se aşeză pe scaun. Niels sesiză că mâinile acestuia tremurau uşor. Hannah îi puse o mână liniştitoare pe umăr.

— După cum spuneam, cu ajutorul lui Thor, Hannah o să identifice în computerul spitalului posibilii candidați.

— Dar eu mi-am terminat programul pe ziua de azi.

Niels nu-l băgă în seamă.

— Thor? Ai gustat vreodată mâncarea din închisoarea de Vest? Gulaş la conservă?

Tăcere. Mărunțelul administrator al bazei de date se descheie la geacă şi se aşeză lângă ceilalți.

— Căutăm o persoană cu vârsta cuprinsă între 44 şi 50 de ani.

— Asta nu o să fie greu de găsit.

Niels continuă.

— Şi, Casper, tu ai să verifici dacă se califică sau nu.

Hannah oftă.

— Care sunt criteriile de descalificare? Cum îi tăiem de pe listă?

Niels se gândi o clipă.

— Legături frecvente sau de o natură gravă cu organele de justiție. Asemenea persoane nu pot fi „bune”. Ai fi surprinsă să afli cât de multă lume are un dosar la noi.

Casper încuviință din cap.

— Da, dar rusul? spuse Hannah. Doar a murit în închisoare.

— Da, a fost trimis la închisoare pentru că se ridicase împotriva sistemului. Nu pentru că ar fi făcut rău cuiva. Ba, dimpotrivă.

— Dar tipul din Israel, care i-a eliberat pe prizonieri?

— Acelaşi sistem. A fost condamnat pentru o fapta bună care era în conflict cu legea.

Casper se logase.

— Cu cine începem? Cu doctorii? Cu asistentele?

— Sau mai bine cu brancardierii? întrebă Hannah. Şi ei se pot califica.

— Bineînțeles. Dar o să o luam de sus în jos.

Hannah clătină din cap.

— Este prea nesistematic, Niels. Ar putea fi şi un pacient.

— Thor? Poți afla ce pacienți sunt internați acum la spital?

— Bineînțeles.

— OK. Dar începeți cu angajații. Doctori, moaşe, cercetători. Cu vârsta cuprinsă între 44 şi 50 de ani. Fără copii.

— Asta pot să verific în evidența populației, spuse Casper.

— Avem noroc. Este vineri după-amiaza. Vinerea de dinaintea Crăciunului, mulți au plecat deja în concediu. Şi încă şi mai mulți şi-au terminat ziua de lucru. Nu-i aşa, Thor?

— Păi, da.

— Bun. O să-mi comunicați nume şi secții. Iar eu iau legătura cu potențialii candidați.

— Cum te-ai gândit să procedezi? Să-i întrebi dacă sunt oameni buni?

Niels o privi câteva clipe pe Hannah.

— Da.

— Niels... dar este imposibil.

Niels se gândi o vreme, apoi încuviință din cap.

— Da, este aproape imposibil. În mod normal, încercăm să găsim criminalul. Dar, în cazul acesta nu ştim mai nimic despre el. Cel mai logic ar fi fost să evacuam spitalul. Dar nu s-a putut.

Niels făcu o pauză, apoi continuă.

— În schimb, cunoaştem destul de multe despre victimă. Are vârsta cuprinsă între 44 şi 50 de ani. Nu are copii. Şi are bizara calitate de a se afla subit, aproape fără să vrea, acolo unde cineva are nevoie de ajutorul său. Este vorba de o persoană care are legături cu mulți oameni. Care face parte dintr-o rețea.

Niels se uită la Hannah. Zâmbi.

— Oamenii aceştia sunt ca un păianjen într-o pânză: au contacte pretutindeni. Şi simt imediat când cineva cade în plasă. Şi atunci sunt gata să ajute.

Toți trei îl priveau nerăbdători. Niels continuă:

— De ce să fie imposibil? Mi-am petrecut 20 de ani din viață mergând pe urmele răului. Nimeni nu se minunează de asta. De ce să nu-mi folosesc câteva ore din viață încercând să dau de urma unui om bun? Este bunătatea mai greu de găsit decât răutatea?

Niels arătă spre soarele de decembrie care stătea să apună. Atârna deasupra copacilor din Parcul Amor.

— Nu mai e decât o oră pană la apus. Şi da. Pare destul de imposibil. Aproape ridicol. Dar merită să sacrificam o oră în acest scop? În ciuda probabilității statistice că are să se soldeze cu un eşec?

Toți rămaseră îngândurați câteva secunde în care nu se mai auzi decât bâzâitul computerelor. Spre surprinderea tuturor, Thor fu primul care răspunse.

— Da.

— Bun. La treabă, atunci. Verificați bazele de date ale spitalului. Începeți cu angajații.

Niels se întoarse spre administratorul bazei de date care părea uşor zăpăcit.

Hannah se logă. Niels continuă:

— Şi verificați în evidența populației dacă au copii. Sunați-mă când aveți un nume.

Thor privi monitorul.

— Eu am un nume aici. Tanja Munck. E moaşă. Lucrează în tura de noapte, dar a venit deja la spital. Din câte văd, a pontat.

— Codul numeric personal?

Thor citi codul numeric personal. Degetele lui Casper dansau pe tastatură.

— Tanja Munck are trei copii. Divorțată în 1993, la tribunalul din Lyngby.

Niels îl întrerupse.

— Bun. Următorul.

Hannah găsi un candidat.

— Thomas Jacobsen, 48 de ani. Unde vezi secția la care lucrează? îl întrebă ea pe Thor.

— Codul numeric personal? se interesă Niels.
— Aici.
Casper îl găsi în evidența populației.
— Nu are copii. Este înregistrat ca locuind cu un alt bărbat.
Hannah zâmbi.
— Ce facem? îl descalificăm?
— Bineînțeles că nu. Aflați unde este şi sunați-mă.
— E la muncă?
Thor ridică receptorul şi formă un număr. Niels se uită la ceas, apoi dispăru pe uşă. Ultimul lucru pe care mai apucă să îl audă fu vocea lui Thor, plină de înflăcărare.
— Poarta? Sun de la salarizare. Thomas Jacobsen şi-a început tura?

* * *

Coridoare albe, Spitalul Regal, ora 14:48
Peste o oră cineva avea să moară.
Tot timpul moare câte cineva, mai ales aici. În medie, aproximativ 20 de suflete îşi părăseau trupurile aici. Prin compensație, numărul nou-veniților pe lume era tot atât de mare. Telefonul lui Niels sună.
— Da?
Era Hannah.
— Thomas Jacobsen e un număr câştigător.
— Deci ce ai?
— Mergi spre coridorul cu sălile de operație.
O asistentă trecu pe lângă Niels.
— Sălile de operație? întrebă el.
— Cu liftul până la etajul cinci, apoi la stânga.
— Mulțumesc.
Niels auzi vocea lui Hannah în telefon.
— Eşti gata pentru o rundă de date statistice cât te deplasezi cu liftul?
— Dă-i drumul.

— Spitalul are peste 7 500 de angajaţi. Jumătate din aceştia sunt zilnic la lucru. Dar ne interesează doar cei cu vârsta cuprinsă între 44 şi 50 de ani. Adică 100 dintre aceştia.

— Şi câţi dintre ei se află acum la muncă?

— Aproximativ jumătate.

— 550 de inşi, spuse Niels pe un ton optimist.

— Iar dintre aceştia îi putem selecta rapid pe cei fără copii. Probabil că o treime din ei, adică aproximativ 180 de inşi.

— Iar Casper este în măsură să găsească motive de descalificare pentru circa o treime din ei?

— Rămânem cu 120. Statistic vorbind.

— După cine umblu acum? întrebă Niels.

— Un medic militar în rezervă, Peter Winther.

Pe coridor era linişte. Un televizor mergea fără sonor şi fără telespectatori. O asistentă îşi ridică privirea din hârtii. Niels îşi arătă legitimaţia de poliţie.

— Peter Winther?

— Îşi face programul de vizite.

— Unde?

Asistenta arătă înspre coridor. Niels văzu un medic ieşind dintr-un salon, urmat de câteva asistente.

— Peter Winther!

Niels îi ieşi în întâmpinare şi îşi arătă legitimaţia de la distanţă. Doctorul păli.

— Mă puteţi aştepta în salon, le şopti el asistentelor.

— Poliţia din Copenhaga.

Niels nu mai adăugă nimic. Îşi dădu seama că medicul se hotărâse singur să vorbească. Ceea ce era suficient, îl privea pe Niels cu ochii mari, iar gatul se acoperise de pete roşii.

— Ştii prea bine despre ce este vorba.

Medicul aruncă o privire peste umăr, apoi făcu un pas spre Niels.

— Urmează să fiu arestat?

— Nu. Voiam doar să auzim şi versiunea ta. Înainte de a

decide.

— Versiunea mea? Medicul pufni pe nas. Versiunea mea este că femeia asta este complet sărită de pe fix.

Niels remarcă saliva care se adunase în colțurile gurii.

— Şi orice psihiatru ar fi gata să garanteze acest fapt. Nu are nicio şansă la tribunal. Înțelegi? În plus, a fost vorba de autoapărare. O pot dovedi cu cicatricele.

Peter Winther se descheie la ultimul nasture şi îşi arătă gâtul plin de zgârieturi.

— Eu ar fi trebuit să fiu cel care să reclame la poliție. Ce te-ai fi făcut dacă ai fi avut o nevastă care... Medicul ridică din umeri, se înfierbântase. Da, i-am tras o palmă. Una! O singura palmă! Şi ar fi trebuit să o fi făcut încă de acum trei ani...

Niels se uită la telefon. Primise un mesaj: Ida Hansen. Secția Obstetrică. Moaşă.

— Dă-o dracului de treabă. Auzi, să se ducă la poliție. Incredibil. E cazul să-mi caut un avocat?

Niels clătină din cap.

— Nu, mulțumesc pentru tot.

Niels îl lăsă pe medicul Peter Winther în urmă, cu disperarea şi cu relația lui eşuată.

* * *

— Spune-mi, Hannah.

Niels o luase la goană.

— Este moaşă, dar acum ia masa de prânz. Cantina se află la parter.

Niels apăsă agitat pe buton.

— Nu îi puteți sorta geografic?

— Cum adică?

— Ca să îi iau în ordine? N-o să avem timp dacă o să fiu nevoit să alerg de fiecare dată de la un capăt la altul al spitalului.

Hannah nu spuse nimic. Liftul se lăsă aşteptat. Niels se

uită pe fereastră. Soarele nu mai era la fel de roşu, deşi cobora rapid la orizont. Putea să audă respirația ei în receptor. Un indicator semnala direcția spre secția de maternitate. O mamă obosită împingea căruciorul în care se afla un băiețel nou-născut, în timp ce muşca fără poftă dintr-o bucată de ciocolată. Micuțul, la fel ca şi Niels, se uita la soare. Cine ştie la ce s-o fi gândit. Copacii arătau de parcă ar fi purtat soarele pe umeri. Semăna cu o procesiune funerară. Un soare muribund care este purtat spre vest.

Liftul îşi anunță sosirea cu un clinchet pe care până şi un surd l-ar fi putut auzi.

— Sunt în lift, cobor.

— Bun. Ida Hansen. 48 de ani. Moaşă. Grăbeşte-te. Hannah închise.

68

Cannaregio, Veneția

Culoarea cizmelor de cauciuc din picioarele maicii Magdalena ar fi putut fi cel mai bine descrisă ca fiind un rozțipător.

Tommaso zâmbi când o zări traversând cu paşi mari spre Madonna dell’Orto. Partea de nord a oraşului era la un nivel ceva mai jos decât restul, aşa că se acoperea mai repede de apă.

Tommaso o strigă:

— Maica Magdalena! Aveați să-mi spuneți ceva. Un mesaj de la mama.

Alarma îi acoperi glasul. Maica Magdalena dispăru pe uşa azilului fără să privească în urmă. Tommaso era nevoit să facă un ocol până la cheiurile din nord pentru a se putea întoarce la azil, asta dacă nu avea chef să treacă podul pe la dell’Orto şi să se ude pană la genunchi. Cheiurile din nord erau doar rar inundate. Se uită la ceas. Ocolul acesta l-ar fi costat cel puțin trei sferturi de oră. Coordonatele GPS pe care le primise din Danemarca erau: 46.26’30 şi 12.19’15. Tommaso nu se pricepea prea mult la coordonate GPS, dar mobilul îi putea indica latitudinea şi longitudinea. Momentan se afla la latitudinea 45.25’45 şi longitudinea 12.19’56. Nu ştia cât avea să-i ia ca să ajungă acolo unde trebuia. Aşa că se puse în mişcare. Inundația avea să țină oraşul în gheara ei umedă cel puțin câteva ore, prin urmare se gândi că Maica Magdalena nu avea cum să plece în acest răstimp. Şi, până la urmă, de fapt, ce avea să-i comunice aşa de important?

Şosetele îi erau deja ude leoarcă atunci când trecu în goană pe lângă Fondamenta dei Mori. Lipăia prin apă. Era singurul om de pe stradă. Aici era? Se afla în fața casei lui Tintoretto. Un pictor pe care Tommaso îl aprecia. Nu atât datorită impunătoarelor pânze care înfățişau legendarul periplu al corpului Sfântului evanghelist Marcu, ci pentru că

Tintoretto nu părăsise aproape niciodată Veneția. Din câte se spune, singura dată când a făcut-o a avut parte de o călătorie mizerabilă. Nici Tommaso nu ajunsese prea departe de lagună.

Semnalul GPS-ului oscila isteric. Pe străduțele înguste era greu să prinzi un semnal bun.

O porni mai departe, spre cazinou şi Canal Grande, sperând să aibă parte de un semnal mai bun pe malul canalului. Gândurile însă îi rămăseseră la Tintoretto. Nu. La Sfântul Marcu. Poate pentru că îi era mai simplu să se gândească la evanghelistul mort decât la moartea propriei mame. Se gândi la trupul neînsuflețit al lui Marcu: prima pictură cu care face cunoştință orice copil din Veneția. Era, la urma urmei, sfântul patron al oraşului – cel care dăduse numele pieței centrale. Doi negustori venețieni îi furaseră corpul în Alexandria. Mai puțin capul – dacă e să le dăm crezare celor din Alexandria. Capul s-ar mai afla încă în Egipt.

Cadavre decapitate, mâna stafidită a mamei şi culorile morții îl bântuiau pe Tommaso când ajunse la Strada Nove. Semnalul GPS oscila din nou. La malul canalului dădu cu ochii de lumina tot mai palidă a soarelui. În ritmul acesta nu avea să găsească locul; Veneția nu fusese construită să primească semnale GPS sau ca să conduci maşina. Avea nevoie de un computer.

Intrarea era inundată de apă. Pantofii negri ai mamei, reclame şi mâncare de câine înotau în apă; o peliculă subțire de ulei de la motorul bărcii plutea la suprafața apei, încercând să simuleze un curcubeu. Lumina se stinse brusc, iar Tommaso dădu să o aprindă din nou. Comutatorul principal era deconectat. Bateria computerului era încărcată, îşi aminti el în timp ce urca scările câte trei deodată. Clătină din cap. Casa în care locuia supraviețuise timp de 400 de ani inundațiilor lunare; laptopul IBM avea doar o jumătate de an şi deja îl anunța că bateria se uzase. *Google Earth*. Căută un loc unde să scrie coordonatele, dar nu îl găsi. *Low on battery*.

Tommaso găsi laguna pe globul pământesc, apăsând agitat butonul de zoom. Plimbă mouse-ul pe deasupra oraşului, trecu de casa lui şi de Ghetto, mai departe, înspre vest. Se apropia. *Low on battery*. *Save documents now*. Verifică cifrele din telefon şi mută mouse-ul o idee mai la nord. Acolo era.

Se lăsă pe spate şi privi rezultatul. Apoi computerul muri.

69

Biroul de salarizare, Spitalul Regal, ora 14:56

Hannah ştia din proprie experienţă: rotiţele cerebrale ale lui Casper erau bine unse. Şi avea rotiţe din belşug. O legiune de informaţii de toate felurile îi puteau străbate creierul simultan, fiind procesate, cântărite, categorisite. Spre deosebire de Thor, care lua totul în ordine şi încet.

— Am mai găsit o persoană! exclamă Casper. Cred că este în tură.

— Crezi?

— Am să sun la poartă.

Hannah se aşeză lângă Casper.

— Ascultă aici. Celelalte victime...

— Da. Avem nevoie de mai mulţi numitori comuni. Altfel o să dureze ore întregi. Zile. Ceea ce nu avem la dispoziţie, spuse Casper.

— Exact.

— Deci, în afară de vârstă şi treaba cu copiii?

— S-au remarcat cumva. Unul dintre ei a fost arestat pentru că s-a ridicat împotriva lui Putin. Altul a zăcut într-o închisoare militară din Israel. O canadiancă a folosit medicamente care încă nu fuseseră omologate şi a fost concediată.

— Vrei să spui că erau „profilaţi”? întrebă Casper.

— Da. S-au remarcat într-un fel sau altul.

— Dacă ai fost profilat în Danemarca, asta se poate găsi cu google. Totul este înregistrat. Până şi cea mai neînsemnată ştire dintr-un ziar local. Dacă ai lucrat ca voluntar, fie şi pentru o oră, sau pentru vreo organizaţie de caritate, te afli pe o listă. O listă care se află pe un website. Până şi activitatea ta în şedinţele de la bloc se înregistrează.

— Asta vreau să spun.

— Deci să căutăm...

Casper se uită la Hannah, iar aceasta îi termină fraza:

— Candidații care corespund criteriilor.
— Exact. Nu durează decât câteva secunde să cauți persoane pe google. O să îi luăm pe toți candidații la rând şi o să-i reținem pe cei mai plauzibili.
Thor puse receptorul în furcă.
— Nu a pontat pentru terminarea turei.
— Dă-mi numele, Thor! îi ceru Casper.
— Maria Deleuran.
Thor pronunță numele de familie pe litere, dar înainte ca acesta să apuce să termine, Casper o găsise deja. Maria Deleuran.
— Este asistentă medicală, spuse el.
Îi cercetară fotografia de pe facebook: păr blond, frumoasă. Mici riduri care nu făceau decât să îi sporească frumusețea. Parcă semăna o idee cu tipa cu care o ştersese Gustav, se gândi Hannah.
— Bun. Aici avem ceva. Casper se cocoță pe scaun. Munceşte ca voluntar la IBIS.
Un link îl duse pe website-ul IBIS: rețea de acțiuni de caritate în Africa şi America Latină. Fotografii cu Maria Deleuran.
— Ruanda. HIV/SIDA. Informații şi măsuri preventive, citi el.
— A fost lider de grup în Ruanda, spuse Hannah.
— De două ori.
Casper ieşi de pe facebook şi intră în baza de date a poliției.
— Curată ca lacrima. A luat carnetul de conducere la a treia încercare. Este tot ce avem despre ea în baza de date a poliției.

Ora 15:03

Femeia se adresa bătrânului cu un glas prietenos şi răbdător. Chiar dacă acesta îi vorbea pe un ton de comandă. Niels îl auzi de la distanță cum îi răspunde arțăgos:

— Nu, nu vreau să plec acum.

— Dar i-am promis doctorului. Nu-ți mai aduci aminte?

— Mă doare undeva de doctor.

Asistenta zâmbi şi îl bătu pe umăr, trase frâna scaunului cu rotile şi începu să îl împingă înapoi.

Niels o opri.

— Mă scuzați, cantina pentru angajați?

— Înapoi şi după aceea la dreapta, în dreptul bisericii.

Bătrânul pufni pe nas:

— Biserica.

— Mulțumesc, spuse Niels. Apropo, o întrebare cam stupidă – ai copii?

— Da, de ce? îl întrebă asistenta mirată.

Cantina personalului, ora 15:08

Niels avea senzația că toate aceste încercări nu aveau să se sfârşească cu bine. De aici, de la etajele de jos, nu puteai vedea soarele. Se uită la ceas. Mai erau 40 de minute. Cel mult. Starea lui de spirit nu se îmbunătăți nici când deschise uşa cantinei. Femei şi bărbaţi în halate albe. Cu sutele. Era imposibil. Nu. Nu avea nimic de pierdut. Se urcă pe un scaun.

— Poliția din Copenhaga.

Se făcu linişte. Doar din bucătărie se mai auzea zăngănitul veselei. Toți se uitau la Niels. Chipuri obişnuite cu veştile proaste.

— O caut pe Ida Hansen.

Nimeni nu răspunse. O mână se ridică sfioasă în aer.

Niels sări jos de pe scaun şi înaintă de-a lungul meselor din prefabricate. Mâncare de cantină – astăzi se servea pui cu piureu de cartofi şi mazăre fiartă. Se uitau la el. Mai ales doctorii. Chipuri cu autoritate.

— Ida?

Femeia îşi lăsă mâna jos. Nu putea să fie ea, era prea tânără.

— Nu. Voiam să spun că tocmai a ieşit din cantină. S-a întâmplat ceva?

— A ieşit? Cum aşa?

Niels îşi privi telefonul. Hannah îl suna pentru a treia oară.

— A fost chemată de urgență pentru o naştere critică. A trebuit să fugă.

— Cât durează asta?

Niels îşi dădu seama cât de stupidă păruse întrebarea lui. Hannah îl suna încontinuu.

— O clipă.

Se trase un pas deoparte.

— Hannah?

— Niels. Avem un sistem nou. În loc să... Hannah se opri. Nu, pe scurt, mai avem încă trei posibili candidați. Or să mai fie. Dar începe cu Maria Deleuran. Lucrează la pediatrie. A fost voluntar în Ruanda.

Casper se auzi vag în fundal:

— Şi a scris articole despre lipsa de implicare a Occidentului în lupta antisida din Africa.

— Bun. Am să dau de ea.

Niels închise şi se întoarse spre colega cea tânără a Idei Hansen.

— Şi unde spui că se află acum?

— La secția de obstetrică.

Niels ezită. Doar dintr-acolo venise. Avea să-i ia cinci minute să se ducă înapoi.

— Ce părere ai tu despre ea?

Tânăra asistentă se uită uimită la Niels.

— Ce părere am eu despre Ida?

Un zâmbet uşor, dezarmat.

— Îți place de ea? Este o persoană amabilă?

— De ce mă întrebați asta? Nu puteți să aşteptați...

Niels o întrerupse:

— Ce părere ai tu despre ea?

— A făcut ceva rău?

— Răspunde! Ce părere ai tu despre ea? Este o persoană amabilă? Bună? Dură? Este un om bun?

Asistenta îşi privi colegii preț de câteva secunde.

— Nu ştiu. Ida este foarte pricepută, dar...

— Dar?

Niels îşi ațintí privirea asupra ei. Se făcuse linişte când asistenta se ridică de pe scaun, îşi luă tava cu salată şi pulpa de pui din care apucase să mănânce jumătate şi plecă.

71

Cannaregio, Ghetto, Veneția

Tommaso găsi o grămadă de analgezice în dulăpiorul din baia mamei. Îşi luă la el mai multe pastile. Când ajunse acasă – şi fără să citească instrucțiunile detaliate ale farmacistului – dădu pe gât un cocteil de pilule colorate împreună cu un pahar de apă călâie. Îşi aminti cum lua tatăl lui temperatura: „Te doare când te uiți în sus? – dacă da, atunci ai febră”. Tommaso încercă. Da, îl durea. Era amețit. Încercă să recapituleze din memorie: luni – briefing la poliție. Şeful le spusese cine avea să vină în vizită, în afară de ministrul justiției. Câțiva politicieni. Nu-şi amintea precis cine. Un judecător. Un cardinal. Ar fi putut fi oricine. Următoarea victimă ar fi putut fi oricine, dar mai mult ca sigur că se afla în trenul acela care avea să intre în gară peste câteva minute. Tommaso nu avea nici cea mai mică îndoială. Asta în cazul în care coordonatele erau corecte.

Tommaso nu putea să vadă soarele, doar lumina acestuia din spatele caselor din Santa Croce. Nu-i mai rămăsese mult timp. Dacă femeia din Danemarca avea dreptate şi crima urma să fie comisă la apusul soarelui, nu mai avea prea mult timp. Pentru o clipă simți cum îşi pierde încrederea. Privi panoul cu victimele. Cazul acesta fusese blestemul vieții lui. Sau binecuvântarea? Tommaso mai avea îndoieli în privința asta. Îşi aminti de mama lui. Încă mai avea banii aceia în buzunar. Şi câinele. Privirea aceea plină de reproş pe care i-o aruncase când îl lăsase la voia întâmplării. Îşi alungă aceste gânduri din minte. Trebuia să ajungă la gară.

Spatele îl duru când se aplecă să-şi tragă în picioare cizmele de cauciuc. Ajuns în capul scării, fu cât pe ce să cadă pe treptele alunecoase. Se aşeză pe o treaptă. Simțea nevoia să se odihnească o clipă. Poate că ar fi fost mai bine să îl sune pe Flavio. Să-i explice situația, să îl pună în gardă. Nu, era prea târziu. Trebuia să se ducă personal.

72

Spitalul Regal, ora 15:15

Un nou coridor în acest univers nesfârşit de coridoare albe, uşi închise şi oameni îmbrăcaţi în halate.

— Mă scuzaţi, secţia de pediatrie?

— La dreapta, spuse femeia.

— Mulţumesc.

Niels o luă la goană.

Secţia de pediatrie, orele 15:18

Copiii stăteau în semicerc în camera de gardă. Doi dintre ei fuseseră aduşi cu pat cu tot, erau prea bolnavi pentru a putea merge. Un bărbat tânăr într-o cămaşă roşie în carouri stătea pe un scăunel prea mic pentru el, cu o carte în mână. Deasupra lui atârna un afiş: „Întâlneşte-l pe autorul seriei de povestiri de groază pentru copii”.

— Cum reuşeşti să inventezi toţi aceşti monştri? apucă să întrebe o voce de copil, chiar înainte ca Niels să-i întrerupă.

Asistenta care stătea pe jos, cu o fetiţă de cinci ani în poală, îl privi iritată pe Niels.

— Maria Deleuran?

— Sunt cu toţii în pauză. Iar copiii au o întâlnire cu scriitorul.

— Este o urgenţă. Poliţia din Copenhaga.

Atenţia copiilor era acum îndreptată spre Niels.

— Nu poţi să întrebi la bucătărie?

Asistenta se lăsă uşor pe spate şi arătă în direcţia coridorului.

Niels se uită la ceas. Mai puţin de o jumătate de oră până la 15:48. Se opri şi se şterse la ochi. Nu putea să-şi dea seama dacă sentimentul acela de nedreptate care îl copleşise brusc era din cauza feţelor mici ale copiilor. Copiii atât de mici n-ar fi trebuit să fie bolnavi. Probabil era o eroare a creatorului, genul acela de situaţie care te face să începi să-i ceri explicaţii lui Dumnezeu. Sau poate că aşa fusese menit.

Să eşueze. Hannah avea dreptate, era imposibil. Deodată îl străfulgera un gând: poate că nu era decât o nouă manifestare a ceea ce restul numeau stare maniaco-depresivă? Să se fi aflat oare într-una din fazele maniacale? Niels se sprijini de perete şi îşi trase răsuflarea. Poate că Hannah chiar nu era întreagă la cap, cum spusese Sommersted. Pe de altă parte, omorurile erau reale. Şi inexplicabile.

Uşa de la capătul coridorului se deschise. Întrezări umbra unei femei cu parul de culoare deschisă, care înainta cu paşi uşori şi apoi dispăru. O văzuse doar din spate. Să fi fost ea? Nu, acum trebuie să mă concentrez, îşi şopti el ca pentru sine. Copiii râdeau dintr-un motiv sau altul, iar Niels apucă să vadă o rază de soare răzbătând prin fereastră. Rasul spontan al copiilor îi redă speranța.

În orice caz, îşi continuă goana, o coti după colț şi auzi vocile asistentelor venind dinspre bucătărie.

— Maria Deleuran? răcni el.

Niciun rezultat, trei dintre ele continuau să discute. Niels îşi scoase legitimația de polițist.

— O caut pe Maria Deleuran.

Discuția încetă brusc şi toate privirile se îndreptară spre Niels.

— S-a întâmplat ceva?

— Este în tură?

— Nu, nu este.

Niels le privi pe femei. Cea mai în vârstă dintre ele părea că o cunoaşte foarte bine pe Maria Deleuran. În orice caz, ea fu cea care luă cuvântul:

— S-a întâmplat ceva?

— Eşti sigură că nu este în spital?

Asistenta clipi des, ceea ce Niels remarcă pe loc.

— Poți să o suni?

— Aş putea să încerc.

Asistenta se ridică alene. Fundul ei lăsase o adâncitură în tapițeria din imitație de piele a canapelei.

— Nu poți să te grăbeşti?

Asistenta îl privi mânioasă. O matroană bătrână. Dominantă. Celelalte asistente se temeau de ea.

— De fapt, nu avem voie să le dăm străinilor numerele de telefon ale angajaților.

— Nu trebuie să-mi dai nimic. Te rog doar să o suni şi să o anunți că cineva de la poliția din Copenhaga se află aici şi vrea să vorbească cu ea.

— Dar şi-a terminat tura pe ziua de azi.

— Atunci de ce nu a pontat de plecare?

— Uneori uităm să o facem. Despre ce este vorba?

— Te rog să o suni. Acum!

Sper că nu eşti măritată, se gândi Niels în timp ce asistenta formă numărul. Bietul bărbat. Niels se uită în jurul lui: o tablă de scris. Vederi. Orare. Fotografii. Mesaje scurte. O tânără frumoasă, cu părul blond, într-un sat african, înconjurată de copii.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Niels o ignoră şi luă vederea.

— E Maria?

Nimeni nu-i răspunse. Asistentele se uitau unele la altele. „Aceştia sunt copiii mei. Sper că totul e bine acasă, în nordul friguros. Mi-e dor să bârfim la o cafea”. Apoi urma un smiley şi încheia „Cu drag, Maria”.

— Maria Deleuran?

— Da.

— Are copii?

— De ce?

— Are copii?

O tăcere inexplicabilă se lăsă în încăpere.

— Nu, răspunse matroana.

— Când şi-a terminat tura? Sunteți sigure că nu mai este în spital? Văd o geacă atârnând acolo.

Niels arătă spre un scaun pe care nu stătea nimeni, pe spătarul căruia se afla o geacă.

— Este a ei?

O asistentă se ridică în picioare şi îi zâmbi prietenos.

— Ascultă aici: Maria şi-a terminat tura la orele 14. A lucrat în tura de dimineață. Poți să verifici şi singur în orar.

Asistenta arătă cu capul în direcția tablei de scris.

— Poate că a lucrat puțin peste program, dar oricum nu se mai află în spital. Dacă e cazul, i-aş putea transmite ce ai să-i comunici.

Matroana interveni.

— Nu răspunde la telefon.

— Poate că are vreo prietenă aici? încercă Niels. Obişnuieşte să se întâlnească cu cineva după terminarea programului?

— Eu sunt prietena ei.

Niels se întoarse. Femeia nu mai scosese niciun cuvânt pană atunci. Se uită la ecusonul ei: „Tove Fano, asistentă medicală”.

— Tove, Maria se întâlneşte şi cu altcineva de aici, din spital? Doar e un spital mare.

— Nu cred.

— Prieteni, iubiți, poate cu cineva care are legătură cu munca ei de voluntariat.

Tove se gândi o clipă, apoi clătină din cap. Niels se uită la matroană. Aceasta ridică acru din umeri.

— Aveți o părere bună despre ea?

— Poftim?

— Aveți copii? Toate care sunteți aici – aveți copii?

Priviri derutate.

— V-am întrebat ceva.

Toată lumea încuviință. Mai puțin prietena Mariei. Tove. Să tot fi avut în jur de 40 şi ceva de ani. Niels o privi. Aceasta îşi trase mâinile la o parte, dezvăluind o burtă uriaşă de femeie însărcinată.

73

Biroul de salarizare, Spitalul Regal, ora 15:27

În mod normal, Hannah prefera orele de după apusul soarelui. Când – aşa cum se întâmplase în cazul ei – te împotmoleai la mijlocul vieții, ceasurile zilei treceau greu. Oameni în plină putere, în drum spre sau de la serviciu, şcoli şi grădinițe. Ore în care, toți ceilalți erau ocupați cu acele activități ce lipseau din viața ei. *Un gol desăvârşit*. Fără serviciu, fără bărbat şi, cel mai groaznic dintre toate, fără fiul ei. Dar apoi, când soarele apunea, oamenii dispăreau, şi era ceva mai uşor să fii Hannah Lund. Nu şi astăzi însă.

Hannah se ridică în picioare. Se apropie de fereastră şi privi soarele care stătea să apună, ascuns în spatele copacilor. Un disc palid şi plat ce refuza să-şi împartă căldura cu această emisferă a lumii. Dar avea să mai atârne acolo sus o vreme. De cealaltă parte a coridorului angajații încă mai erau la lucru. De undeva se auzea un televizor. Hannah nu rezistă tentației şi se lăsă captivată de tumultul violent ce se derula pe ecran. Ceva se petrecuse la summit. Cineva se prăbuşise subit la pământ. Mai mulți bărbați îmbrăcați în costume se îngrămădiseră în jurul bietului om, alții veneau grăbiți spre el, aducând apă şi o pătură. Hannah văzu cu ochii minții Bella Center: un loc turbat. O atmosferă apăsătoare, prea mulți oameni adunați la un loc, prea puțin timp. Cine nu s-ar fi topit acolo, înăuntru?

— Măi să fie!

Casper privea surescitat monitorul:

— Am mai dat de un înger.

Hannah reveni lângă Casper şi Thor care stăteau aplecați asupra monitoarelor.

— Spune-mi, îi ceru ea.

— La Centrul de Parazitologie Medicală. Profesorul Samuel Hviid, 49 de ani. Conform datelor din evidența populației, nu are copii. Dar ascultă.

Casper îi aruncă repede o privire lui Hannah înainte să continue: în ultimii 15 ani Hviid a făcut cercetări pentru combaterea malariei. Este unul dintre cei mai importanți cercetători din acest domeniu. Se estimează că, datorită lui, o jumătate de milion de vieți omenești au fost salvate în jurul ecuatorului.

— Se află la lucru?

— Cercetează la universitate. Din câte se pare, au un departament care este afiliat spitalului.

— Dar dacă nu se află în clădire, atunci nu este în pericol, constată Hannah și se uită la fotografia cercetătorului care se lupta cu malaria.

„Alexandru cel Mare a murit de malarie. Această boală este considerată a fi una dintre cele trei mari provocări cu care se confruntă omenirea – peste trei milioane de oameni mor anual din cauza malariei”, mai apucă Hannah să citească sub fotografia lui Samuel Hviid, când un gând o străfulgeră.

— Sună la Centrul de Parazitologie. Află dacă se află în clădire.

— Imediat.

Thor formă numărul.

Casper își continuă căutările, mormăind:

— Gry Libak. Nu-i rău.

Thor îl întrerupse.

— Se află în clădire. Samuel Hviid. În aripa administrației, sectorul 5222. E într-o ședință.

Ora 15:30

Maria Deleuran se afla în spital. Niels era sigur de asta. Oare de ce îl mințiseră colegele ei? Văzu că Hannah îl suna, dar nu răspunse la telefon. Din bucătărie începuse exodul. Niels așteptă pană când matroana ursuză și bătrână se îndepărtă și se luă după Tove, prietena Mariei. Aceasta intră în toaletă. Niels lovi în ușă.

— Ce faci? țipă Tove furioasă în timp ce Niels închise repede uşa în spatele lui. Vrei să încep să strig?

— Spune-mi unde e Maria.

— Care-i problema ta? De ce e atât de important? Nu poți să aştepți până când...

— E posibil ca viața ei să fie în pericol, o întrerupse Niels.

Tove se gândi o clipă.

— De ce? Maria e un înger. Nimeni nu-i vrea răul. Pur şi simplu, nu te cred.

— Ai încredere în ce-ți spun.

Tove îşi cântări cuvintele în minte – Niels îşi dădea limpede seama de asta. Cuvinte care voiau să iasă. Avea aceeaşi expresie pe care o au criminalii cu câteva minute înainte de a se da bătuți.

— A plecat. Nu ştiu ce altceva să-ți mai spun.

Tove părăsi hotărâtă toaleta. Telefonul sună.

— Hannah?

— Samuel Hviid. În sectorul 5222. Cercetător. Se încadrează perfect în profil. În momentul acesta are o şedință cu conducerea.

* * *

Secretara cercetă cu un calm desăvârşit legitimația de polițist a lui Niels. Era obişnuită ca autoritățile să treacă pe lângă biroul ei: ministrul sănătății, funcționari sus-puşi şi cercetători din toată Europa. Secretara era bariera în calea celor care voiau să intre la director – şi nimeni nu reuşea să se strecoare neobservat.

— Profesorul Hviid se afla într-o şedință cu conducerea. E urgent?

— Da.

— Pot să întreb despre ce este vorba?

— Trebuie să vorbesc cu Samuel Hviid. Acum.

Secretara se ridică de pe scaun cu o încetineală ostentativă. Oamenii din țara asta chiar ştiu cum să facă un polițist să se simtă ca o pacoste, se gândi Niels. Pe cei din conducere, în schimb, îi tratau de parcă ar fi fost oracolul din

Delfi. Cu sfială, secretara bătu în uşă, după care intră uşor aplecată, scuzându-se. La televizorul din spatele biroului, Niels apucă să vadă acelaşi lucru pe care îl văzuse şi Hannah. Summitul se afla în ultima etapă, iar uneia dintre notabilităţi i se făcuse rău. Se albise complet la faţă şi îi era greu să respire, ca un peşte muribund care fusese scos din mediul lui natural. Jurnalişti din întreaga lume se aflau la faţa locului pentru a consemna.

Secretara încă mai discuta cu cei din conducere. Sala de şedinţe avea pereţii din sticlă. Transparenţă, deschidere – de parcă ar fi încercat să sublinieze faptul că aici nu se luau decizii suspecte. Niels se uită la cei aflaţi înăuntru. Iar aceştia la el. Nu reuşea să audă ce spuneau. Doar televizorul se auzea în surdină, spărgând tăcerea: „... *nu ştim încă dacă doar* i *s-a făcut rău sau dacă este o problemă mai serioasă*. *Posibil un atac de apoplexie*. *O ambulanţă este aşteptată să sosească la faţa locului în orice moment*.

Secretara reveni în birou.

— Vine imediat.

— Bun.

Samuel Hviid îşi ridică puţin pantalonii şi îşi drese glasul când apăru în prag. Cei din sala de şedinţe încercară să-şi ascundă curiozitatea.

— Samuel Hviid?

— Cu ce vă pot ajuta?

— Niels Bentzon, poliţia din Copenhaga.

Telefonul lui Niels vibră. Era un mesaj de la Hannah.

„Mai avem o candidată. Gry Libak”.

— Despre ce este vorba? Profesorul îl privi pe Niels cu ochi blânzi şi inteligenţi.

Soarele avea să apună în câteva minute. Niels putea să vadă cerul trandafiriu în ferestrele panoramice aflate de cealaltă parte a birourilor conducerii.

— Avem motive să credem că viaţa dumneavoastră este în pericol.

Pe chipul lui Samuel Hviid nu se citi nicio reacţie.

— V-aş ruga să părăsiți spitalul. Doar pentru următoarea jumătate de oră.

— Să părăsesc spitalul? De ce?

— Nu vă pot da mai multe detalii momentan. Doar că nu sunteți în siguranță aici.

Hviid clătină scurt din cap şi privi peste umăr.

— Nu vreau să mă ascund. Cazul acela are peste 20 de ani vechime.

Profesorul îl privi pe Niels. Întrezărise oare o umbră de mâhnire în ochii lui?

— O jumătate de oră. Doar atât.

— Şi apoi?

— Apoi vom avea situația sub control.

— Nu. Este viața mea, trebuie să învăț să trăiesc cu asta. Ceea ce n-am să reuşesc dacă de fiecare dată mă furişez cu coada între picioare. Când a evadat?

Din motive întemeiate, Niels nu ştia ce să răspundă.

— Nu pot dezvălui acest lucru.

— Nu puteți dezvălui? Haideți, domnule! Doar sunt medic. Mai greşim din când în când. Bărbatul acela m-a amenințat jumătate din viața mea pentru un lucru de care nu sunt răspunzător. Pe vremea aceea nu eram decât un medic tânăr şi am avut nenorocul de a fi ultimul care a fost în apropierea soției lui înainte de moartea tragică a acesteia. Medicația... A fost din vina anestezistului. Se mai întâmplă.

Samuel Hviid îi privi pe cei din sală. Niels o putea citi pe chipul lui; ajunsese prea departe, nu putea risca să distrugă tot ce realizase. Oamenii din spatele peretelui de sticlă habar nu aveau despre incidentul cu pricina. Dacă ar fi ieşit acum din şedință, le-ar fi stârnit curiozitatea.

Încă un sms de la Hannah: *Las-l baltă pe Hviid. Concentrează-te asupra lui Gry Libak. Sectorul C. Ultimele minute.*

74

Cannaregio, Ghetto, Veneția

Maica Magdalena intrase în Ordinul Inimii Sfinte pentru că era credincioasă. Din acelaşi motiv, un strop de apă pe străzi nu o putea ține în casă. Domnul Tommaso trebuia să primească mesajul, doar îi promisese acest lucru unei femei aflate pe patul de moarte. O femeie care primise un ultim mesaj din lumea de dincolo. Aceste mesaje trebuiau luate în seamă. Maica Magdalena o ştia mai bine decât oricine. Dacă nu ar fi luat în seamă un asemenea mesaj, n-ar mai fi fost acum în viață. Ar fi murit în Shaw Station, în Manila, împreună cu ceilalți 19. Dar Dumnezeu o salvase. Iar în geanta, în toți aceşti ani, păstrase chitanța de la atelierul de reparații pentru biciclete. Pentru ea, chitanța era un fel de dovadă. O dovadă concretă de la Dumnezeu. Poate că o păstra în primul rând pentru sine, în cazul în care avea să ajungă să se îndoiască vreodată de amintirile ei.

Bătu la uşă. Uşa era întredeschisă, iar intrarea inundată.

— Domnule di Barbara? Tommaso? Am un mesaj de la mama dumneavoastră.

Niciun sunet. Maica Magdalena trecu pragul uşii. Îl strigă din nou. Era împotriva firii ei să dea buzna aşa în casa cuiva. Dar era nevoită. Era important.

Urcă scările. Continuă să îl strige, dar nu primi niciun răspuns. În sufragerie dădu cu ochii de panoul cu fotografiile victimelor. Cazul acela cu omoruri, care se întindea pe tot globul, se desfăşura pe tot peretele, din tavan şi până în podea. La început nu pricepu despre ce era vorba. Apoi văzu că erau fotografiile unor oameni morți. Simți că rămâne fără salivă în gură şi, pentru o clipă, simți gustul sângelui. Maica Magdalena nu înțelegea prea bine ce era cu fotografiile acelea din fața ei. Dar avu sentimentul că ajunsese prea târziu.

75

Spitalul Regal, ora 15:32

— Poul Spreckelsen, de la Cardiologie, spuse Casper, ridicând privirea din monitor.

— Poate că nu e la fel de spectaculos ca Samuel Hviid şi lupta împotriva malariei. Dar Spreckelsen a creat un...

Hannah nu mai auzi continuarea. Se uita la televizorul aflat de cealaltă parte a ferestrei. Imagini luate din elicopter, cu două ambulanțe care opreau în față la Bella Center. Medici şi brancardieri ieşiră în goană din ele. În partea de jos a ecranului se derulau ştirile sub forma de text: *Ştiri de ultimă oră*. *Un participant la summitul pentru climat s-a prăbuşit subit*.

— Alo, mă asculți?

Hannah nu îl auzea. Ieşi din biroul de salarizare şi intră în încăperea alăturată.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Femeia se uita mirată la Hannah.

— Da, ați putea să dați mai tare?

Femeia nu se mişcă de pe scaun.

— Doar două minute. Vă rog frumos.

Femeia oftă, băjbâi ceva la telecomandă şi dădu volumul mai tare.

— *După cum se poate vedea şi din imagini*, *negociatorul este acum transportat afară din Bella Center*, spunea crainicul.

Casper răsărise în spatele lui Hannah.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

— Probabil.

Crainicul continuă să descrie în detaliu imaginile de la televizor: „*Targa tocmai trece de loja presei*. *Doi medici o flanchează şi se pare că i-au pus perfuzie*”.

— Spune o dată cum îl cheamă, izbucni Hannah nerăbdătoare, iar în acelaşi moment, ca la o comandă,

crainicul rezumă situația: *Un moment foarte critic*, *prin urmare*, *în toiul negocierilor*, *reprezentantul ONG-urilor*, *Yves Devort*, *s-a prăbușit la podea*. *Acesta se află acum în drum spre Spitalul Regal*.

Casper și Hannah dispăruseră deja pe ușă.

Google: *ONG*. *Copenhaga* și... Casper silabisi numele: *Yves Devort*.

— N-au mai rămas decât zece minute, spuse Hannah. Crezi că ambulanța poate să ajungă aici în numai zece minute?

— Probabil că nu.

Casper îl găsise deja pe Yves Devort. Un bărbat chipeș. Francez până în măduva oaselor.

— 50 de ani. Nu pot să-mi dau seama dacă are copii. Și nici ce informații deține poliția franceză.

Se uitară din nou la televizor: învălmășeală, haos, oameni, demonstranți, ambulanțe, jandarmi și polițiști.

Sună telefonul. Hannah răspunse. Era Niels.

— Niels?

Acesta îi zise gâfâind:

— M-am rătăcit.

— Unde ești? Citește-mi primul indicator pe care îl vezi.

— Secția de chirurgie ortopedică. Sectorul 2162.

Hannah se uită la Thor.

— Cum se ajunge cel mai repede din sectorul 2162 la secția de cardiologie?

— Spune-i să se uite după lift.

— Ai auzit, Niels? 15:33. Nu mai ai decât 15 minute la dispoziție.

— Hannah?

— Da, Niels.

— N-o să meargă. E imposibil.

Hannah ezită. Se uită la televizor. Ambulanța nu părăsise încă Bella Center. Tocmai ieșeau din clădire cu Yves Devort pe targă. Se gândea dacă să-i pomenească lui Niels despre acest incident sau nu.

Hannah rupse tăcerea, vocea ei atât de fermă răguşise.

— Niels, ceea ce încerci să faci... este fantastic.

Vocea se frânse la ultimele silabe. *Fantastic*. Îşi înăbuşi un hohot de plâns.

— E prea de tot, Hannah. Îmi vine să renunţ.

— Nu, Niels. Nu trebuie decât să încerci să găseşti un om bun. Un *singur* om bun.

— Dar nu dau decât de păcatele lor. Aşa a fost încă de la început: încerc să dau de cei buni, dar nu-i găsesc decât pe... cei răi. Păcatele lor.

Respiraţia lui Niels se auzea în telefon. Hannah urmărea cele ce se petreceau la televizor. Avea o senzaţie neplăcută în stomac care îi aducea aminte de ziua aceea în care ea şi Gustav avuseseră accidentul. Hannah se afla la volan. Aşa voia Gustav. Ea conducea, iar el o ghida.

„Ai grijă cu viteza, Hannah. Pregăteşte-te să întorci, Hannah". În ziua aceea, aşa cum se întâmpla mai tot timpul, se certaseră, iar Hannah conducea cu viteză prea mare la ieşirea de pe autostradă. Aşa că sfârşiseră în câmp. Volvo-ul impecabil al lui Gustav fusese mânjit de noroi. Dar înainte de a ajunge în mijlocul câmpului, fusese momentul acela în care totul scăpase de sub control – secunda în care realizează că lucrurile o luaseră razna – aşa simţea şi acum.

— Hannah? o întrebă Niels la telefon.

— Da.

— Cine e persoana aceea pe care o aduc acum cu targa la spital?

— Tocmai verificam. Eşti gata?

— Da.

— Urmează să mergi în sectorul 2142. La secţia de cardiologie. Poul Spreckelsen.

Niels închise telefonul.

Casper ridică privirea din monitor.

— Verific pacienţii acum.

Hannah încuviinţă din cap. Casper era de nestăvilit. Hannah urmărea ambulanţa la televizor. Ieşise de pe

autostradă şi se îndrepta acum spre Spitalul Regal. O escortă formată din maşini de poliție eliberase drumul.
Telefonul sună din nou.
— Niels?
— Am nevoie de ajutor. Nu ştiu dacă am să pot ajunge la timp. Tu eşti mai aproape de ea.
Respira întretăiat. Sau plangea oare?
— Bine, Niels.
— Gry... despre ea este vorba. Aşa cred. Jos, la chirurgie.
— Bine, Niels. Acum plec.
— Fugi,
Hannah închise.
— Mă duc să îl ajut pe Niels.
— Să te sun dacă dau de vreun candidat printre pacienți? o întrebă Casper.
Hannah se uită pe fereastră. Doar partea cea mai de sus a discului solar mai era vizibilă.
— Nu. Nu mai apucăm să ajungem şi la alții.

76

Santa Croce, Veneția

Veneția oficială era ca un magazin cu program non-stop, 24 de ore din 24, zi de zi. Prințese şi şeici, politicieni şi celebrități dinăuntrul sau din afara țării. Curgeau cu nemiluita, iar poliția îşi folosea aproape toate resursele de care dispunea pentru a-i întâmpina şi escorta de la hotel până în Piața San Marco şi înapoi. Tommaso nu îşi mai aducea aminte de unde era ultima prințesă pe care o escortase. O însoțise în croazieră pe Canal Grande. Turiştii se opriseră pe Ponte del Rialto şi îi făcuseră cu mâna. În asemenea momente, Veneția se reducea la un fel de Disneyland, dar de mai mult bun-gust şi cu mâncare mai bună. Din fericire, în seara aceea avea să se ducă să joace fotbal, dacă avea să se simtă mai bine. Stadionul se afla la marginea oraşului, lângă Arsenale, în zona clădirilor noi şi a şantierului. Aici nu mai era niciun Disneyland. Doar un gazon în permanență mocirlos, o duhoare de putregai dinspre lagună, lumina puternică a reflectoarelor şi un zid de blocuri de jur-împrejur.

Tommaso ştia că ar fi fost cazul să stea în pat. Şi totuşi, o porni spre gară. De data aceasta încălțat cu cizmele de cauciuc. Ce mai primire îi pregătise laguna ministrului de justiție! Ministrul nu putea fi următoarea victima – Tommaso era mai mult decât convins de acest lucru. Ministrul justiției, Angelino Alfano, nu era decât un lacheu de-al lui Berlusconi. Fostul secretar al coruptului prim-ministru devenise ministru al justiției pentru a putea urzi o rețea etanşă de legi care să-l țină pe Berlusconi departe de puşcărie.

Tommaso traversă Ponte delle Guglie, îndreptându-se spre gară. Vânzătorii ambulanți îşi împachetaseră de mult marfa, străzile erau pustii. Turiştii stăteau cu picioarele leoarcă prin camerele lor de hotel şi îşi cercetau probabil asigurarea de călătorie pentru a verifica dacă în caz de

inundație aveau să-şi primească banii înapoi.

În sfârşit se zări gara. Santa Lucia. Treptele largi – aripile de vultur şi liniile drepte, rămăşițe ale regimului fascist pe care îl sprijinise tatăl lui Tommaso. Un trecut care tot timpul părea gata să se propulseze în prezent. Carabinierii, cei de la poliția militară, stăteau pe trepte. Unul dintre aceştia îl opri pe Tommaso.

— Sunt de la poliție, spuse Tommaso.

— Legitimația?

Tommaso începu să se scotocească prin buzunare. Era pierdut. Îşi predase legitimația de polițist.

— Nu reuşesc să o găsesc.

— Atunci aşteaptă, spuse cel de la poliția militară. Or să fie gata în zece minute.

Fir-ar ei să fie cu poliția lor militară cu tot! Polițiştii nu puteau să-i sufere pe carabinieri, cu uniformele lor strălucitoare şi cizmele lor lustruite. Tommaso o luă prin spatele lor. Strada de lângă biserică ducea spre biroul vamal care nu era păzit. Se opri pentru o clipă. Auzi cum trenul îşi anunță sosirea în gară cu un muget. Nu mai avea prea mult timp. Într-o clipă, aici, în gară, avea să fie comisă o crimă. Asta dacă nu reuşea să o împiedice.

77

Spitalul Regal, ora 15:37

Hannah nu o luă la fugă, aşa cum îi spusese Niels. Continua să aibă senzaţia aceea: gustul morţii clinice.

— Îmi cer scuze, îi spuse ea primei persoane care îi ieşi în cale. Secţia de chirurgie?

— Un etaj mai jos. Dar e fix în aripa opusă a clădirii, răspunse brancardierul şi îi ţinu uşa.

— Mulţumesc.

Hannah începu să alerge uşor, ritmul acesta sporit nu făcea decât să-i alimenteze calculatorul din cap: 34 de crime. Plasate cu o precizie divină. Mai lipseau două. Hannah era sigură de acest lucru. Dar era la fel de sigură că nimic nu avea să le oprească. Ca şi cum sistemul avea o voinţă proprie. Se simţea de parcă s-ar fi luptat să demonstreze că doi şi cu doi nu fac patru. Sau cum se luptase atunci, cu Gustav, ca maşina să nu sfârşească în câmp – împotriva legilor şi ordinii naturii.

Ora 15:39

Niels o coti după colţ, luându-se după simfonia a treia de Mahler. Altminteri, secţia de chirurgie era destul de pustie. Doar atmosfera aceea aseptică. În timp ce grăbea pasul, imagini din galeria de persoane pe care le întâlnise în ultimele două zile se derulau prin minte: Amundsen de la Amnesty. Vieţile pe care le salvase acesta şi cea pe care era pe punctul de a o distruge: viaţa soţiei sale. Niels îşi aminti de chipul ei nevinovat şi de expresia de bucurie din ochii ei limpezi, când Amundsen o întâmpinase la intrare. Femeia nu avea nici cea mai mică suspiciune. Încredere totală şi devotament faţă de soţ. Apoi Rosenberg. Era în regulă să îl sacrifici pe unul ca să îi salvezi pe alţi 12? Rosenberg ştia răspunsul. Procedase greşit. Dar lui Niels îi plăcea de el.

Doar Thorvaldsen îi era antipatic. Pentru un om pe care colegii lui îl vedeau ca pe întruchiparea iadului, era puțin prea convins de propria-i bunătate.

Ușile sălilor de operație erau închise. Pe vremuri, bisericile erau cele care îți dădeau senzația aceasta de contact cu lumea de dincolo; acum sălile de operație se transformaseră în săli sacre – prin urmare, muzica aceea sublima nu avea de ce să-l surprindă. Sala de operații numărul 5. Un bec roșu era aprins deasupra intrării. Accesul interzis.

Niels deschise puțin ușa și apucă să zărească un crâmpei dintr-o operație. O echipă de medici, asistente și chirurgi lucrau concentrați. O femeie se apropie hotărâtă de Niels.

— Nu aveți voie să intrați aici!

— Sunt de la poliție. O caut pe Gry Libak.

— Așteptați până la terminarea operației.

— Nu, trebuie să vorbesc cu ea acum.

— Suntem în plină operație. Ce doriți?

— Sunt de la poliție.

— Doar personalul autorizat are acces aici, îl întrerupse ea. Nici măcar poliția nu poate intra. Afară!

— Dar Gry se află în sală? Tu ești? Tu ești Gry Libak?

— Gry tocmai a ieșit. Și acum plecați. Altfel o să facem o sesizare.

— A ieșit? Se întoarce? Și-a terminat tura?

— O să închid ușa acum.

— O ultimă întrebare.

Niels blocă ușa cu piciorul.

— O să sun paznicii.

— Viața ei este în pericol. Altfel nu aș fi fost aici. Medicii nu își ridicaseră privirile din operație. Nici măcar o secundă. Abia acum unul dintre ei se uită la Niels. Pentru o clipă nu se auzi decât simfonia lui Mahler și bip-ul motonon care anunța că pacientul era în viață. Ritm înseamnă viață, un ton uniform înseamnă moarte. Așa era convenția. Doctorul acela îi răspunse din spatele măștii chirurgicale.

— Probabil că ai să o prinzi la vestiar. Am fost în operație timp de 12 ore încontinuu, mai mult ca sigur că o să facă o baie lungă.

— Mulțumesc. Unde se află vestiarul?

Niels ieşi din sala de operații, în timp ce asistenta îi răspundea:

— Sectorul 2141.

Apoi îi trânti uşa în nas.

Hannah îi ieşi în întâmpinare alergând.

— Niels!

— Spreckelsen fusese o pistă falsă. Poate că Gry Libak...

— În ce direcție?

— La vestiar. Sectorul 2141.

Niels se uită la ceas. Mai rămăseseră şapte minute.

Sectorul 2141, ora 15:41

Vestiarul femeilor. Şiruri lungi de dulapuri din metal strălucitor. Între acestea, băncuțe. Nu se vedea niciun suflet.

Niels strigă:

— Gry Libak?

Nu-i răspunse decât ecoul. Iar acesta sună disperat.

— Numele sunt în ordine alfabetică.

Niels chibzui o clipă. De aici ar fi trebuit să înceapă. Lumea îşi ascunde cele mai tainice secrete şi păcate la locul de muncă, acolo unde cei dragi nu le pot găsi.

— Găseşte-i dulapul.

— Şi apoi?

— Sparge-l.

— Niels?

— Fă aşa cum îți spun.

Lacătele dulăpioarelor din vestiar erau mai degrabă simbolice. Hannah le cercetă pe rând. Jakobsen Signe. Jensen Puk. Karlund Bente. Kristoffersen Bolette. Lewis Beth. Libak Gry. Trase de uşa dulăpiorului. Era încuiată.

Niels o luase de la celălalt capăt al alfabetului: Fiola.

Finsen. Ejersen. Egilsdottir. Deleuran Maria.

Încercă cu degetele. Nu mergea. Se uită în jur. Trebuia să găsească ceva cu care să forţeze uşa. Ceva cu care... Coada măturii. Scoase mătura din căruciorul cu ustensile pentru curăţenie, introduse coada măturii în lacăt şi răsuci. Lacătul cedă imediat şi ateriză pe podea cu un zăngănit metalic. Hannah stătea resemnată în spatele lui.

— Nu pot să-l deschid.

— Uite. Forţează lacătul cu asta.

Hannah luă mătura. Nu era tocmai stilul ei.

— E aici! strigă Niels.

— Cine?

— Maria. Cea de care nu reuşeam să dau. Hainele ei sunt aici.

Palton, fular, cizme. Da. Maria era aici.

În interior, pe uşa dulăpiorului se aflau câteva fotografii şi nişte vederi. Pe raft se găsea un portmoneu african din piele, lucrat de mană. Pe una dintre vederi scria „You're an angel, Maria. God bless you. Rwinkwavu Hospital Rwanda".[95] Niels cercetă fotografia. Profilul unei femei frumoase, cu părul de culoare deschisă.

— Te-am mai văzut undeva, şopti el. Te-am mai văzut.

Niels se întoarse spre Hannah.

— Ea este! Totul se potriveşte.

— Dar timpul... Nu mai avem decât câteva minute.

Niels nu mai auzi continuarea protestelor lui Hannah. Deja o luase la goană.

Hannah rămase pe loc, privind în urma lui. Cum i-a zis? Că lumea spune despre el că e maniaco-depresiv? Maniac era o caracterizare potrivită, cel puţin acum.

---

95 Eşti un înger, Maria. Dumnezeu să te binecuvânteze. Spitalul Rwinkwavu, Rwanda. (în limba engleză, în text).

78

Gara Santa Lucia, Veneția

Primul lucru care îi sări în ochi lui Tommaso fură credincioşii. Bărbați şi femei îmbrăcați în rase lungi, fie complet albe, fie complet negre. Călugări şi călugărițe din mănăstirile Veneției.

— Cine vine? o întrebă Tommaso pe o călugăriță.

Vocea îi răguşise. Accesul călătorilor fusese interzis în gară, tot traficul fusese blocat pentru acele câteva minute cât îi lua cortegiului să se deplaseze de la tren şi până la Canal Grande.

— Mă scuzați, dar pe cine aşteptați?

Călugărița îl privi supărată. Tommaso îşi dădu seama că o apucase de braț.

— Vreți să fiți amabil...

— Mă scuzați.

Îi dădu drumul. Călugărița de lângă ea se îndură să-i răspundă:

— Este vorba de cardinalul nostru.

Apoi spuse un nume care fu acoperit de zgomot. În aceeaşi clipă, trenul opri la peron cu un huruit. Tommaso se sprijini de un zid. Următoarea victima s-ar fi putut afla în acel tren. Cel mai *probabil*. Doar dacă ar fi reuşit să dea de şeful secției. Să avertizeze pe cineva. Pe oricine. Uşile trenului se deschiseră. Capul pe jumătate chel al ministrului de justiție îşi făcu primul apariția. În spatele lui, Tommaso îl zări pe cardinal. Îl recunoscu de la televizor. Oare nu el fusese cel care venise cu ideea ca biserica catolică să recomande, totuşi, mijloace preventive în Africa – o măsură care ar fi putut salva cel puțin zece milioane de vieți pe an?

Cineva bătu din palme. Sau să fi fost ploaia răpăind pe acoperiş? Tommaso îl zări pe comandantul poliției.

79

Secția pediatrie, Spitalul Regal, ora 15:43

— Mă scuzați!

Niels nu mai avea timp să o ajute pe mamă să se ridice în picioare. Se lovise de ea când să dea colțul spre secția de pediatrie. Privi în saloane. Chipurile, asistentele. O găsi pe coridor. Tove Fano. Prietena Mariei. O apucă de un braț, târând-o spre o magazie.

— Dă-mi drumul!

Niels trânti uşa în spatele lor. Mânuşi chirurgicale de unică folosință, ligheane şi cearşafuri. Căută încuietoarea, dar nu o găsi.

— Unde e Maria?

— Doar ți-am spus că nu...

— Ştiu că Maria este aici!

Asistenta ezită. În acest timp, Niels se apropie de ea.

— Ştii care e pedeapsa pentru obstrucționarea unei investigații? Vrei să fii răspunzătoare pentru moartea ei?

Tove se gândi o clipă. Niels scoase cătuşele.

— Tove Fano. Eşti arestată pentru obstrucționarea...

— Mergi la subsolul secției A, îl întrerupse ea. Acolo se află câteva camere de repaus pentru chirurgi. Nimeni nu le foloseşte.

— Ce scrie pe uşă?

Ora 15:45

Niels se întâlni cu Hannah în timp ce cobora treptele spre subsol.

— Maria e aici. Jos, la subsol.

Hannah se opri. Niels arăta de parcă îşi ieşise din minți. Îi venea să-l oprească. Să-l trântească la pământ. Acum nu mai credea în absolut nimic.

— Cât timp mai avem? o întrebă el, gâfâind.

Hannah se uită resemnată la ceas.

— Trei minute.

— Hai, vino!

— Niels... totul este prea maniacal.

Niels se uită la ea. Râse şi clătină din cap.

— Şi tu începi?

— Cu ce?

— Sunt bolnav la cap? Asta vrei să spui?

Niels o apucă de braţ şi o târî înspre lift.

— Ia-o la stânga. Uită-te după „camere de repaus”. Liftul ajunse la subsolul spitalului, iar uşile glisară din lateral.

Subsolul Spitalului Regal, ora 15:46

— Şi ce fac când dau de uşă?

Niels nu mai auzi întrebarea lui Hannah. O luase deja la fugă de-a lungul coridorului. Sunetul paşilor lui disperaţi se amesteca cu zumzetul uşor al instalaţiei de ventilare.

Hannah trase adânc aer în piept. Cât de dor îi era de teorie! Să gândească. Să înţeleagă universul şi să nu se deplaseze decât pană la chioşcul din colţ, să-şi ia ţigări.

Pe majoritatea uşilor nu scria nimic. Câteva dintre ele indicau că în spatele lor aveai să găseşti vreun depozit. *Depozit B2*. *Secţia Radiologie*/*Rezerve*. Niciun fel de „cameră de repaus”. Hannah se gândi la Soren Kirkegaard. Şi el îşi petrecuse viaţa învârtindu-se pe o suprafaţă de câţiva metri pătraţi, complet adâncit în gândurile lui, fie că măsurase podeaua în lung şi în lat sau făcuse o scurtă plimbare pe stradă: Nu ai nevoie de atât de mult spaţiu ca să poţi înţelege universul – de fapt, puteai simţi asta şi dintr-un butoi. *Depozit*. *Magazie*/*Anestezie*. Paşii lui Niels nu se mai auzeau, iar Hannah o coti după colţ cu mintea plină de filosofi în butoaie. Diogene din Sinope – cel care a pus bazele doctrinei cinice. Cinism vine dintr-un cuvânt grec care înseamnă „câine”. Diogene susţinea că putem învăţa foarte multe de la câini. Câinele poate să deosebească instinctiv prietenul de

duşman. Oamenii nu sunt capabili de aşa ceva. Noi suntem în stare să locuim lângă cel mai aprig duşman al nostru fără să avem nici cel mai mic habar. De ce se gândea acum la asta? Uneori i se făcea ei rău de asocierile din capul ei… nu – acum ştia de ce îi revenise Diogene în cap: pentru că la un moment dat, Diogene îşi părăsise butoiul şi dăduse buzna pe străzile Atenei, în căutarea unui „om bun”. Un om bun. Diogene îi venise în ajutor acum. Ca şi el, Hannah îşi părăsise butoiul pentru a găsi o ființă cumsecade.

Dădură colțul simultan, ea şi Niels.

— Ai găsit ceva? îl întrebă ea. Soarele apune fix în momentul acesta. 15:48.

— Aici e „Camera de repaus”, şopti Niels scoțându-şi pistolul din toc.

— Cine ştie peste ce o să dăm înăuntru, apucă ea să-şi spună înainte ca Niels să deschidă uşa cu un şut.

Camera de repaus, ora 15:48

Niels fu întâmpinat de întuneric; o beznă ce nu era întreruptă decât de sonorul înfundat al unui televizor şi de un țipăt îngrozit.

— Maria Deleuran? strigă el.

Se afla oare o femeie în pat? Niels făcu un pas înainte cu pistolul în mână, căutând cu cealaltă comutatorul de pe perete.

— Maria?

— Da.

— Eşti singură?

— Da, răspunse ea.

Niels îşi miji ochii. Obiectele din cameră începură să capete încet un contur. Maria se afla în pat. Niels făcu încă un pas, apoi îl zări. O umbră – ceva care se îndrepta rapid spre el.

— Stai!

— Ce se întâmplă acolo? striga Maria.

Niels armă pistolul. Întinse mâna în întuneric şi apucă un guler. Persoana se smuci din mâinile lui şi îl lovi.

Niels fu nimerit în faţă. Maria plângea. În cădere, Niels îi atinse piciorul cu braţul stâng. Umbra se afla deasupra lui, încercând să-l prindă pe Niels de cap.

— Aprinde lumina!

Niels îl apucă pe bărbat de încheietura mâinii, o răsuci şi încercă să se ridice în picioare. Înainte să apuce să se ridice, o nouă lovitură îl nimeri în ceafă.

— Cheamă paza, se auzi o voce.

Celălalt bărbat răcnea. Îl ţinea strâns de braţ pe Niels.

— Hannah! Aprinde lumina.

Niels se eliberă din strânsoare şi scoase cătuşele. Într-un final, reuşi să-l prindă pe bărbat de mâini. Se răsuci rapid, un strigăt de durere, apoi Niels îl trânti la pământ cu violenţă. În aceeaşi clipă, Hannah aprinse lumina. Bărbatul pe jumătate dezbrăcat se târî vreo jumătate de metru pe podea, apoi Niels îl trase lângă pat, legându-l cu cătuşele de piciorul patului.

Abia acum Niels se uită la Maria. Îngrozită, aceasta încerca să-şi acopere cu cearşaful corpul pe jumătate dezbrăcat.

— Ce... ce se petrece?

Niels respiră profund. Sângele îi curgea din nas, pătându-i cămaşa. Pleoapele îi clipeau des. Se uită la Maria. La bărbatul de vreo 40 de ani, pe jumătate dezbrăcat, pe care îl legase de pat. La halatul alb al bărbatului, care atârna pe spătarul unui scaun. La ecusonul acestuia: Max Rothstein – medic primar. La sticla de vin alb care se afla desfăcută pe masă. La Maria, căreia începuseră să-i curgă lacrimile.

— Răspunde! spuse ea hohotind. Ce se petrece aici?

— Nu e ea, mormăi Niels. Nu e ea.

— Ce înseamnă asta?

Ostenit, în timp ce-şi trăgea răsuflarea, Niels îi arătă legitimaţia de poliţist. Hannah se dădu cu un pas înapoi, ieşind pe coridor.

— Cât e ceasul?
— Niels... e prea de tot.
— Poate cineva să-mi explice ce dracului se întâmplă? De data aceasta bărbatul fu cel care urlă.
Niels dădu cu ochii de televizorul micuț din camera de repaus. „Live” scria pe imaginile luate din elicopter, care înfățişau o ambulanță ce gonea precipitându-se prin oraş.
— Dă mai tare.
Doctorul încercă din nou să vorbească, dar Niels i-o tăie:
— Dă mai tare!
Nimeni nu reacționă. Niels fu nevoit să se târască singur până la televizor şi bâjbâi o vreme, încercând să dea sonorul mai tare:
— *Unuia dintre reprezentanții ONG-urilor i-a venit subit rău în timpul negocierilor finale*. *Surse din apropierea acestuia spun că incidentul se datorează celor 14 zile de presiune inumană în vederea încheierii unui acord*. *După cum se poate vedea şi din imagini*, *reprezentantul ONG-urilor tocmai soseşte la Spitalul Regal*.
— O, Doamne! şopti Hannah.
Elicopterul postului de televiziune TV2 surprinsese imaginea sublimă a apusului de soare deasupra oraşului. Ultimele raze de soare.
— Cât e ceasul?
— Acum apune soarele, Niels. Sau...
— Unde sosesc ambulanțele?
— Acum vreau să ştiu ce se petrece, spuse doctorul.
— UNDE?
Maria fu cea care îi răspunse:
— La urgențe. Trebuie să luați liftul pană la parter.

Ora 15:51

Niels şchiopăta. Hannah încercă să țină pasul cu el. Niels ajunse la lift cu mult timp înaintea ei. Apasă surescitat pe buton, ceea ce însă nu convinse liftul să pornească mai

repede. Hannah apucă să se strecoare pe lângă el.

Niciun cuvânt în lift. Hannah abia mai îndrăznea să se uite la el. Dar remarcă reacțiile celorlalți oameni la vederea lui Niels, când acesta ieşi din lift. Uimiți, şocați. Niels înainta şchiopătând, cu pistolul scos, şi nu făcea niciun efort să-şi ascundă sângele care îi curgea din nas.

— Poliția. Urgențele?

Arătară cu toții în aceeaşi direcție. Niels o porni grăbit într-acolo. Hannah îl urma ceva mai în spate. Ajunseră chiar în clipa în care sosea ambulanța. O echipă de medici aştepta pregătită. Cele două motociclete ale poliției care escortaseră ambulanța prin oraş se îndepărtară, făcând loc personalului medical. Un perete de sticlă îl împiedica pe Niels să înainteze.

— Cum ajung înăuntru?

— Niels!

Hannah încercă să-l oprească. Niels se smuci, eliberându-se. Pacientul de pe targa fu scos din ambulanță, iar medicii se aruncară asupra lui.

— Nu!

Nu aveau cum să audă răcnetul lui Niels. Pereții de sticlă îl separau de ceilalți. Niels lovi în geam.

— Unde e uşa?

— Niels!

Hannah trăgea de el.

— Acolo! strigă cineva.

Niels vru să o ia la goană, dar Hannah îl opri.

— Niels!

Acesta se uită la ea.

— Timpul a expirat. Soarele a apus deja acum câteva minute.

Niels se uită la reprezentantul ONG-urilor, care acum se afla pe targă. Se ridicase în şezut. Le zâmbea doctorilor, simțindu-se deja mult mai bine. Niels cunoştea perfect fenomenul. Când sosea ambulanța, te simțeai deja sănătos. Din păcate, Sommersted se afla lângă el. Privirea lui de vultur căzu asupra lui Niels. Cum altfel?

80

Gara Santa Lucia, Veneția

Poliția militară îi stătea în cale. Oaspeții oficiali se scurgeau încet printre flancurile de funcționari şi poliție.

— Comisare! încercă Tommaso să strige, dar strigătul se înecă. Cardinalul este în pericol.

Îl zări pe Flavio şi îl striga. În sfârşit cineva care îl putea auzi. Dar Flavio nu reacționă. Ramase nemişcat în formație, în timp ce ministrul justiției dădea mâna cu şeful poliției, îşi ştergea transpirația de pe față, şi-i prezenta pe cei din suita sa. Urmară mai multe strângeri de mână nervoase, pupături pe obraz şi un schimb de fraze învățate pe de rost. Cardinalul stătea la mijloc. Tommaso privi în jurul său. Niciun suspect. Cu excepția unui bărbat care se ascundea în spatele unor ochelari de soare. În gară nu era deloc soare, de ce purta atunci ochelari?

— Flavio!

În sfârşit Flavio reacționă. Ieşi din formație şi îl întâmpina pe Tommaso.

— Ce faci aici? îl întrebă el.

— Viața cuiva este în pericol, îi spuse Tommaso.

— Despre ce vorbeşti?

— Trebuie să mă crezi...

Flavio îl întrerupse:

— Arăți ca naiba. Eşti bolnav. N-ar trebui să fii aici. Ar trebui să fii la căpătâiul mamei tale.

Tommaso îl împinse la o parte. Bărbatul cu ochelarii de soare dispăruse în mulțime. Ba nu, acum nu se afla decât la o mică distanță de cardinal. Mâna se sprijinea pe o geantă.

— Bărbatul acela, Flavio! răcni Tommaso şi arătă spre el.

Comisarul îl zări şi el pe Tommaso. Flavio îl împinse uşor.

— Trebuie să o ştergi. Nu faci decât să-ți înrăutățeşti situația. Ai auzit?

Cortegiul începu să se pună în mişcare, îndreptându-se

spre ieşirea din gară. Bărbatul cu ochelarii de soare îl urmă.

81

Subsolul Spitalului Regal, Copenhaga

O picătură de sânge solitară ateriză pe podea, după ce, cu o secundă în urmă, se desprinsese de nasul lui Niels. Medicul Max Rothstein îl privi pe Niels în timp ce acesta îi scotea cătuşele.

— Mai greşeşte şi poliția, aşa cum şi voi greşiți, bombăni Niels într-o încercare de a pune capăt şuvoiului de întrebări şi acuzații furioase din partea Mariei Deleuran şi a iubitului ei secret, Max Rothstein.

— Nu mă îndoiesc de acest fapt.

— Îmi pare rău.

Maria se îmbrăcase deja de multă vreme.

— Şi ce o să...

Medicul o privi şovăind.

— O să întocmiți vreun proces-verbal asupra acestui incident?

Niels îl privi dezorientat. Ce răspuns îşi dorea medicul să primească?

— Proces-verbal?

Doctorul îşi drese glasul.

— Ascultați, am familie. Am comis o greşeală. N-aş vrea să am de suferit din cauza unui proces-verbal despre tărăşenia asta.

— Nu, desigur. Nicio vorbă.

Rothstein încercă să obțină o reacție din partea Mariei, dar discursul lui de apărare despre „familia” sa o lăsă rece. Hannah se întrebă dacă Maria tocmai ieşise din cărți sau continua să fie „un om bun”, chiar dacă avea o relație cu bărbatul altei femei. Rothstein se întoarse către Hannah.

— Iar tu eşti?

— Hannah Lund.

— Soția lui Gustav.

— Da, răspunse ea mirată.

— Am locuit pe Regensen într-o perioadă.

— OK.

Rothstein se apucă de încheieturile mâinilor. Erau roşii şi umflate.

— Să mă uit la nasul tău?

Rothstein se apropie de Niels şi îi cercetă nasul. Cu o mişcare grijulie îi împinse puțin capul în sus, pentru a-l putea examina în interior. Relația de putere dintre cei doi bărbați se inversase. Poate că tocmai asta încercase Rothstein: să ofere ceva în schimbul demnității sale pierdute.

Maria pregăti un tampon de vată şi i-l întinse lui Rothstein. Acesta îl introduse în nasul lui Niels, adăugând:

— Mda. Să zicem că asta a fost.

Rothstein ieşi pe uşă, salutând-o pe Hannah din cap. Probabil un fel de semn de recunoaştere ca de la cercetător la cercetător. Iar asistenta medicală şi polițistul îşi puteau vedea de ale lor.

Holul Spitalului Regal

Niels insista să mai rămână puțin. Poate că în acest interval de timp cineva murise pe neaşteptate undeva, în spital. Aşteptară aşa jumătate de oră fără să scoată niciun cuvânt. În cele din urmă, Hannah se ridică în picioare.

82

Gara Santa Lucia, Veneția

Soarele dispăruse aproape cu totul în spatele orizontului. Tommaso stătea pe peronul gării, privind cum crema corpului justiției italiene dispare în barca poliției. Nimeni nu murise. Bărbatul cu ochelarii de soare se desprinsese pană la urmă de alai şi o pornise înspre Ghetto.

Tommaso nu se simțea deloc bine. Îi curgea nasul. Se şterse şi descoperi că era sânge.

Abia se mai putea ține pe picioare. Trebuia să se hidrateze cu ceva – apoi să stea jos o clipă, singur, nevăzut de nimeni. Flavio se întorcea. Îi făcu un semn cu mâna lui Tommaso. Acesta se grăbi să dispară în direcția opusă. Se lovi de un cuplu de tineri care se sărutau.

— Îmi cer scuze, mormăi el.

Coadă la toaleta femeilor. Intră la bărbați. O bară de metal îi oprea accesul.

— E cu plată, auzi el o voce din spate.

Amețit, se scotoci în buzunar după mărunțiş. Bărbatul din spatele lui era nerăbdător. Tommaso găsi în cele din urmă trei monede. Introduse 50 de cenți. Bara de metal nu se mişcă. Bărbatul din spatele lui pufni iritat.

— Costă 80 de cenți!

Tommaso introduse şi celelalte două monede. „80 de cenți" era afişat acum pe display, iar bara de metal se dădu la o parte.

83

Noua Piață Regală, Copenhaga

Un brad de Crăciun într-o sanie. Tatăl şi fiul trăgeau sania prin stratul subțire de zăpadă. Niels îi urmări prin fereastra aburită a maşinii. Trebuia să fi fost în Africa acum. Să petreacă seara de Ajun pe marginea unei piscine, să vadă un leu în ziua de Crăciun şi să simtă cum Oceanul Indian îi mângâie picioarele. Abia acum simți frigul care venea din podeaua maşinii lui Hannah.

— Vrei să conduc eu? îl întrebă ea.

— Nu, e în regula.

Roşu, galben, verde. Viteza întâi. Dădu drumul ambreiajului, iar roțile din față scrâşniră în zăpadă. Pentru câteva secunde pierdu controlul maşinii, dar se redresă şi merse mai departe. Control. Simțea acum că putea să se întâmple orice, iar el nu era în stare să facă nimic în privința asta; că mâinile aveau să îi tremure isteric dacă avea să le ridice de pe volan şi că s-ar fi prăbuşit plângând în hohote dacă Hannah l-ar fi atins. Dar Hannah nu o făcu, iar Niels se ținu strâns de volan. Şi îşi continuară drumul mai departe. Peste podul din zona lacurilor. Spre Grădina Regală. Când ajunseră în Noua Piață Regală, niciunul din ei nu scosese încă o vorbă, dar priviră amândoi un Moş Crăciun care tocmai trecea pe lângă ei, urmat de un cârd de copii.

În piață fuseseră ridicate panouri de înălțimea unui om, cu fotografii ce înfățişau sute de locuri de pe suprafața planetei, ce aveau să dispară din cauza schimbărilor climaterice. Din maşină îl puteau auzi pe cel cu microfonul vorbind în fața unui public modest – *Peste 700.000 de muncitori îşi câştigă existența din producția de ceai în Sri Lanka*. *Seceta le va distruge recoltele*.

Traficul nu se mişca. Lumea îşi târa cadourile de Crăciun prin piață. Pe lângă panoul ce înfățişa o imagine cu Insulele Solomon, unde localnicii trăiau din nuci de cocos şi peşte, la

doar doi metri altitudine deasupra nivelului mării. Mai departe, în direcția magazinelor de antichități din Bredgade, treceai pe lângă un panou iluminat cu imagini ce înfățişau lacul Ciad evaporându-se şi, astfel, încă o porțiune a Africii avea să se transforme în praf şi nisip. Într-un final, traficul se puse în mişcare. Cu ezitări, nesigur, de parcă ar fi cugetat dacă să se alăture acestei lupte: să oprească motoarele, să arunce cheile şi să încerce să salveze Insulele Solomon. Dar nu, în ultima clipă traficul se răzgândi şi se puse în mişcare la fel.ca întotdeauna. Dacă ai fi rămas pe loc, poate că ai fi auzit cum ultima nucă de cocos se desprinde dintr-un cocotier şi se afundă într-o mare ce urma să înghită pământul cu totul. Hannah fu cea care rupse tăcerea.

— Unde mergem acum? întrebă ea, privind pe geam. De parcă întrebarea nu îi fusese adresată lui Niels, ci întregii omeniri.

— Nu ştiu.

Hannah îl privi şi zâmbi.

— Toată ziua de azi... îmi pare rău, Hannah.

— Nu ai de ce să te scuzi.

— Un singur lucru vreau să te mai întreb.

— Da?

Niels ezită.

— Nu cred că pot să stau singur la noapte.

Îşi drese glasul. Sunase greşit. Ca o invitație.

— Adică, bolborosi el. Nu ca...

— Nu, nu. Am înțeles.

Niels se uită la ea. Da, înțelesese.

— Dacă eşti de acord. Am o canapea foarte confortabilă. Am putea bea un pahar de vin.

Hannah îi zâmbi.

— Ştii ce? Tocmai mi-am dat seama de un lucru. Că existau trei fraze pe care Gustav nu le-ar fi pronunțat niciodată: „nu ştiu”, „Îmi pare rău” şi „dacă eşti de acord”.

84

Clădirea Carlsberg, Copenhaga

— Soția mea e arhitect, spuse Niels când uşile ascensorului se deschiseră, dezvăluind apartamentul.

Hannah nu comentă nimic cu privire la dimensiunile apartamentului. Se prăbuşi pe canapea de parcă ar fi locuit acolo de când lumea. Ceilalți musafiri erau de obicei fermecați de priveliştea panoramică. Nu şi Hannah. Poate că îi fusese dat să trăiască experiențe mult mai impresionante, se gândi Niels, destupând o sticlă de vin roşu. Ca astronom, probabil că zăcuse sub cerul liber, în vârful Anzilor, văzuse sori explodând în Brâul lui Orion şi altele de felul acesta. Aşa că priveliştea din vârful clădirii Carlsberg nu ar fi putut face față unei asemenea măreții. Niels îi întinse paharul de vin.

— Poți să fumezi înăuntru dacă vrei.

O umbră de vinovăție îl cuprinse. De parcă ar fi comis un adulter. Hannah stătea la fereastră.

— Tot timpul m-am gândit...

— La ce anume? întrebă Niels, apropiindu-se de ea.

— Cum e când priveşti un oraş de la înălțime. Ca acum. Sau când priveşti noaptea continentul european, din avion. Toate luminile. Cunoşti senzația?

— Nu. Nu prea mă împac cu zburatul.

Hannah rămase uimită o clipă.

— Nu te împaci? spuse ea, ațintindu-şi privirea asupra lui de parcă tocmai făcuse o descoperire.

— Vorbeai despre...

— Da, despre cum luminile din oraşe seamănă perfect cu felul în care se grupează luminile în univers. Când privim galaxiile. Tot aşa arată şi ele.

Hannah arătă spre luminile ce se pierdeau în zare.

— Suprafețe colosale de vid. Apoi, deodată, un ciorchine de lumini. Viață. Aproape ca într-un oraş.

Niels nu ştia ce să răspundă. Aşa că umplu din nou

paharele.

— Poate că ar trebui să-l sunam pe Tommaso. Să vedem dacă el a descoperit ceva.

— Ceva? Eu nu mai am putere.

— Atunci am să-l sun eu. Să văd numai dacă răspunde. Mă ajuți cu tradusul în caz că reuşesc să dau de el?

Niels formă numărul. Niciun răspuns. Încercă din nou.

— Hello? English? Is this Tommaso di Barbaras phone?[96]

* * *

Hannah îşi turnă încă un pahar de vin. Îl auzea pe Niels vorbind în dormitor. Cum spusese? îi era greu să-şi scoată cuvintele acelea din cap. *Nu prea mă împac cu zburatul*. *Cu călătoritul*. Niels vorbea tare:

— What? Can talk to him? I don't understand.[97]

Niels ieşi din dormitor şi intră în baie. Hannah îi zări privirea derutată.

— Cred că încearcă să dea de el. Nu pot să înțeleg exact ce se întâmplă.

Hannah îl urmări. De la distanță. Ajuns în baie, Niels îşi scoase cămaşa şi o aruncă pe jos. Hannah îl privea. Cămaşa era pătată de sânge. Niels se întoarse cu spatele la ea. Hannah ştia deja ce avea să vadă. Cu toate acestea, imaginea fu şocantă.

— What? No? Tommaso?[98]

Niels nu se dădea bătut, dar persoana de la celălalt capăt al firului închisese de mult. Stătea acum cu brațele sprijinite de chiuvetă. Hannah nu îşi putea lua ochii de la el. În cele din urmă, Niels se întoarse cu fața spre ea.

— Tommaso... e... Niels se împotmoli.

---

96 Alo! Vorbiți engleză? Acesta e numărul lui Tommaso di Barbara? (în engleză, în text).

97 Cum? Aş putea vorbi cu el? Nu înțeleg. (în engleză, în text).

98 Cum? Nu? Tommaso? (în engleză, în text).

— Tommaso e mort, răspunse ea.

— De unde ştii?

— Întrebarea este de ce nu mi-am dat seama mai devreme.

— Ce vrei să spui?

— Niels. Tommaso e numărul 35.

Hannah îşi dădu imediat seama că Niels se simţea pierdut. Intră în baie şi, cu blândeţe, îl apucă de mână.

— Ce încerci să faci?

— Încerc să te fac să te întorci.

Hannah îl trase uşor în faţa oglinzii. Scoase o oglinjoară din poşetă şi i-o întinse.

— Uită-te.

La început Niels nu reuşi să vadă nimic. Apoi îl văzu. Semnul care îi creştea pe spate. Deocamdată destul de şters, ca o urticarie. Dar forma era inconfundabilă. Niels scăpă oglinjoara din mană. Aceasta se sparse pe dalele de gresie. Şapte ani de ghinion. Niels năvăli afară din baie.

— Niels?

Dar acesta se făcuse deja nevăzut, trântind uşa de la dormitor. Hannah îl strigă.

— Niels, doar v-aţi găsit unul pe celălalt. E evident, voi aţi fost singurii cărora le-a păsat.

Hannah îl auzi răscolind prin dormitor.

— Doar vouă v-a păsat, repetă ea ca pentru sine.

Niels aproape că smulse uşa din ţâţâni. Îmbrăcat cu o cămaşă nouă. Cu valiza în mană. Valiza pe care o pregătise cu mult timp în urmă, dar care nu apucase încă să pornească în călătorie. Însă acum avea să o facă.

85

Ospedale dell'Angelo, Veneția

Comisarul Morante stătea cu mobilul lui Tommaso în mană.

Greu. Aşa îl apăsa simțul răspunderii. *Greu*. Răspundere pe care nu şi-o asumase. Ca un nod, nu în gât, ci în plămâni, reducându-i capacitatea de a inhala oxigenul. Răspundere care nu fusese cântărită într-o balanță justă, mai apucă şeful poliției sa cugete când Flavio îl întrerupse.

— Trebuia să-i fi dat ascultare.

Comandantul poliției se uită la Flavio care se aşezase pe scaunele roz de plastic ale spitalului. Îl aşteptau pe medicul legist, sperând să primească un răspuns. Un turist suedez îl găsise pe Tommaso mort în toaletă. Țipetele turistului răzbătuseră, din câte se spunea, pană în zona gării.

— Şi a spus că era în pericol. Că cineva era în pericol, îi explică Flavio.

— Când?

— Acum, la gară. Iar eu am crezut că era bolnav. Doar ați spus că l-ați suspendat.

— Aşa am spus? Adică eu sunt de vină? Asta încerci să insinuezi?

Flavio se uită surprins la comandant. Niciodată nu îl mai auzise ridicând tonul.

Comandantul încercă să revină în poziție de drepți şi să-şi controleze ținuta, în ciuda acestei ieşiri. Avea să urmeze o anchetă, o ştia prea bine. Avea să fie interogat în privința motivului pentru care îl suspendase pe Tommaso. Numai de l-ar fi ascultat cu mai multă atenție. Paramedicii încercaseră să îl resusciteze pe Tommaso în toaletă. Prilej cu care îi văzuseră spatele. Îi sfâşiaseră hainele pentru a-i putea da primul ajutor. Aşa că văzuseră semnele acelea bizare care se întindeau de la un umăr la altul. Pielea ieşită în relief, într-un fel de tipar.

— Era fierbinte, de parcă ar fi ars, spusese unul dintre ei.

Medicul legist scoase capul pe uşă şi îi strigă:

— Veniți o dată!

Nimeni altcineva nu îndrăznea să se adreseze pe un astfel de ton comandantului poliției din Veneția. Dar poate că aceasta nu era decât o mostră din ceea ce avea să îl aştepte de acum încolo. Degradarea. Umilirea. Poate chiar articole batjocoritoare în presă.

Chiar şi când un coleg stătea mort pe masa morgii, comisarul Morante se gândea mai întâi la propria lui reputație.

* * *

Morga

O ghirlandă simplă împodobea intrarea. Crăciunul venea şi la medicul legist.

Cadavrul lui Tommaso di Barbara zăcea cu capul în jos pe masa rece de oțel. Dar nu era vorba de un simplu cadavru aflat pe o masa de morgă, ci de un cadavru decorat.

Comandantul poliției se apropie şi privi spatele lui Tommaso.

— Ce e asta?

— Speram ca voi să-mi puteți da o explicație.

Doctorul rămase acuzator lângă fereastră. Ca şi cum comandantul poliției era de vină.

— De unde să ştiu?

Medicul ridică din umeri.

— Tocmai despre asta vorbea Tommaso, se auzi vocea lui Flavio, aproape şoptită. Flavio privi în pământ şi continuă. Mi-a povestit despre mai mulți oameni care au murit şi care aveau semne dintr-astea pe spate. Cazul acela care ne-a făcut să credem că nu mai era în toate mințile. Pachetul din China. Toate articolele decupate din ziar. Pur şi simplu, nu i-am dat crezare.

Se lăsă tăcerea.

— Care este cauza decesului? întrebă comandantul.

Medicul legist ridică din umeri.

— Până când nu aflu ce este cu semnele de pe spate, aş spune că e vorba de omucidere.

— Omucidere?

— Otrăvire. Altfel nu pot să-mi dau seama ce anume a putut duce la asemenea simptome.

Respirară adânc. Flavio ieşise din încăpere.

— Flavio, îl strigă comisarul Morante.

— Da, şefu'.

— Încearcă să dai de secretara lui Tommaso. Ea ştie o grămadă despre cazul acesta. Tommaso a tot pus-o să îi traducă.

— Da, imediat.

— Şi hai să luăm legătura cu Interpolul.

Comandantul poliţiei îşi mută privirea de la Flavio la medicul legist.

— Este important să acţionăm la timp. Adică pe loc.

Partea a II-a

Cartea celor Drepţi

Şi apropiindu-se, Avraam a zis: „*Pierde-vei*, *oare*, *pe cel drept ca şi pe cel păcătos*, *încât să se întâmple celui drept ce se întâmplă celui nelegiuit*? *Poate în cetatea aceea să fie cincizeci de drepți* (...)”.

Zis-a Domnul: „*De se vor găsi în cetatea Sodomei cincizeci de drepți*, *voi cruța pentru ei toată cetatea şi tot locul acela*”.

Facerea – întâia Carte a lui Moise, *capitolul 18*.”[99]

---

99 Traducere preluată după Biblia sau Sfânta Scriptură – Vechiul Testament, în versiunea oficială a Bisericii Ortodoxe Române. (N.t.)

1

Vesterbro, Copenhaga

Zăpada scârțâia sub pantofii lui Niels în timp ce acesta alerga spre parcare. Nu o putea auzi pe Hannah, dar ştia că era acolo.

— Niels!

Renunță să mai tragă valiza după el prin zăpadă şi începu să o care în brațe. Valiza aceasta grea îi dădea o senzație de protecție. Ca un fel de vestă antiglonț supradimensionată.

— Ai ştiut-o tot timpul, Niels.

Hannah se afla în urma lui.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Că tu erai următorul, Niels.

— Te auzi cât de ridicol poate să sune?

— Ridicol?

— Da, toată povestea asta e ridicolă.

Niels încetini viteza.

— Pentru că acum are legătură cu oameni adevărați? De-asta e ridicol?

Hannah îl ajunse din urmă. Îl apucă de braț.

— Doar tu mi-ai spus-o, nu?

Niels nu-i răspunse. Ajunsese deja la maşină.

— Când ai plecat ultima oară într-o călătorie?

Niels nu se uită la ea. Refuză să-i răspundă. Hannah ridică tonul:

— Răspunde! Dacă e atât de ridicol, poți cel puțin să-mi răspunzi.

Niels se scotoci prin buzunare.

— După astea te uiți?

Hannah ridică în aer cheile maşinii.

— Fir-ar al dracului! E maşina ta.

— Exact. Mergem undeva?

Hannah descuie maşina. Niels se aşeză la volan. Hannah lângă el, în dreapta. Niels trânti portiera şi aruncă valiza pe

bancheta din spate, lângă cutia de carton care conținea documentele cazului.

— OK, Niels Bentzon, spuse ea. Unde mergem?

Hannah îl privi cu atenție. Aşteptă ca Niels să spună ceva. În cele din urmă acesta răspunse:

— Nu sunt medic, spuse el încordat. Dar s-a mai auzit de reacții psihosomatice. De percepții deformate. De stări paranormale. Gândeşte-te numai la stigmate.

Creierul lui Niels lucra febril. Amintiri vagi dintr-o emisiune de televiziune îi veniră în ajutor:

— Francisc de Assisi.

— Ce-i cu el?

— În ultimii lui ani de viață, îi curgea constant sânge din palme şi din tălpi. Erau simptome ce veneau din el. Sau celălalt, cum îl cheamă?

Niels îşi îngropă fața în palme, încercând să reconstituie cu ochii minții emisiunea aceea.

— Unul mic, călugăr. Italian? De i-au făcut şi o statuie subacvatică. Pater Pio! Ai auzit de el? E contemporan cu noi. Timp de peste 50 de ani a suferit de un fel de hemoragii din palme. Corpul poate da naştere unor fenomene cu totul inexplicabile. Despre acelaşi lucru este vorba şi aici. Altfel nu are sens.

— De ce vorbeşti despre sens?

Niels nu îi răspunse. Hannah continuă:

— Cine spune că trebuie să aibă sens? Are vreun sens că planetele gravitează în jurul soarelui pe o orbită elipsoidală? Sau că...

— Hannah, nu sunt religios. Pentru mine toate acestea au o explicație naturală.

— Da. Am găsit explicația naturală. Doar că nu o putem pricepe. Aşa încep toate descoperirile.

Niels clătină din cap.

— Priveşte fenomenul acesta ca pe o manifestare a unei legi a naturii.

— Lege a naturii?

— Care ar putea fi definită aproximativ ca fiind o relație fundamentată între mărimi fizice. Pe scurt, o lege a naturii nu poate fi schimbată. Poți să urli şi să strigi, Niels. Dar nu poți face nimic în această privință. Uită-te la mine.

Niels se supuse, dar nu scoase niciun cuvânt.

— Ce este atât de greu de crezut că fenomenele, în general, urmează un anumit curs?

— Şi cum de se întâmplă asta?

— E ca în matematică. La prima vedere, totul pare un haos. Fără cap şi fără coadă. Dar, deodată – când te detaşezi un pic, când reuşeşti să spargi codul –, sistemul ți se dezvăluie. Sistemul creşte din haos. Arbitrariul dispare văzând cu ochii. Lucrurile... numerele se grupează în formule. Se întâmplă oricărui matematician.

— Hannah.

Dar Hannah nu-l lăsă să continue.

— Totul pare a fi arbitrar, Niels. Felul în care ai ajuns să lucrezi la acest caz. Tommaso. Întâlnirea cu mine. Dar totul se leagă. Totul se supune sistemului. Legii naturii.

— E exagerat.

Niels vorbea cu sine însuşi. Clătină din cap.

— Niciunul dintre voi nu poate călători, continuă ea. Sunteți ca nişte antene care nu aşteaptă decât să fie activate. Şi deodată faceți ceva. *Acționați*. O acțiune care face parte din ceva mai amplu.

— Ceva mai amplu?

— Precum soldatul acela care i-a lăsat pe prizonieri să plece şi, în felul acesta, a trezit credința prizonierilor în...

— Dar e doar un exemplu, o întrerupse Niels. Cum e cu rusul, atunci?

— I-a salvat pe mamă şi pe copii, acolo, în teatru. Cine ştie ce ajunge fiecare să îndrepte? Ca de exemplu, băiatul care a primit medicamentul acela şi a supraviețuit.

Niels tăcu. Hannah continuă:

— Sunteți ca nişte mici insule, Niels. Sunteți legați de un anumit loc. De unde nu vă clintiți şi pe care îl protejați.

— Îl protejăm! repetă Niels, privind-o ironic. Eu nu pot să mă protejez nici măcar pe mine însumi.

— Nu e adevărat. Tu singur ai spus-o: pe tine te cheamă atunci când oamenii simt că s-au săturat de tot şi de toate şi vor să se sinucidă. La fel ca toţi ceilalţi 35. Medici, militanţi pentru drepturile omului; gândeşte-te doar la rusul care a vrut să primească în piept glonţul în locul mamei şi a copiilor. Exact asta faci şi tu. Şi de la bun început ai fost singurul care a luat ameninţarea aceasta în serios.

Niels îşi dădu seama că Hannah îl ţinea strâns de mână. Aceasta mai slăbi strânsoarea, fără să îi dea însă drumul.

— După cum spune o vorbă din bătrâni: cea mai mare izbândă a diavolului...

Niels termină propoziţia:

— ... a fost să-i convingă pe oameni că nu există.

— Cea mai mare greşeală a noastră ar fi să credem că ştim şi că am înţeles totul. Dintre persoanele pe care le cunosc, cei care ezită cel mai mult şi sunt cei mai nesiguri despre cum funcţionează lumea şi universul sunt în acelaşi timp şi cei mai dotaţi. Cele mai mari genii.

Niels o privi din nou.

— „Dumnezeu nu există. Totul a început cu Big-Bangul. Putem să creştem sau să reducem temperatura de parcă am avea un termostat la dispoziţie”... Hannah clătină din cap şi îi zâmbi. Siguranţa asta de sine este pentru proşti. E nevoie de un pic de geniu pentru a înţelege cât de puţine cunoaştem.

— De aceea nu avem cum să ştim nici ce o să se întâmple cu mine.

— Nu. Dar ştim ca există un sistem. La fel ca şi cu forţa gravitaţională. Nu ştim de ce funcţionează aşa cum funcţionează. Dar ştim că mingea o să cadă la loc când o aruncam în aer. Orice ai face, Niels, *orice* ai face, vineri, peste şase zile, tot la Spitalul Regal ai să ajungi.

Niels nu spuse nimic. Porni motorul. Huruitul acestuia sparse tăcerea într-un mod eliberator.

— Unde mergem acum? îl întrebă Hannah, dându-i

drumul la mână.

În sfârşit, Niels o privi:

— În concediu. Am nevoie de concediu.

Spre vest

Pe când ieşeau din Copenhaga începuse să viscolească. Mai întâi se îndreptară către nord. Cartierele de blocuri se transformară în case. Casele deveniră vile, care mai apoi deveniră palate, după care natura le luă locul.

— Nu. Hai să o luăm spre vest.

Niels o coti în direcția Odense. Trebuiau să ajungă cât mai departe posibil. Voci nervoase discutau la radio despre fiascoul summitului pentru climat. Obama plecase deja. Planeta o să se ducă de râpă – câțiva dintre cei intervievați erau de acord în privința aceasta.

— Şi poate că nici nu merităm să existăm. Noi, oamenii. Nişte distrugători.

Cuvintele se prelingeau din radio, plutind prin aer precum zăpada pe lângă ferestre.

— Ia uite, spuse Hannah încet, aproape ca pentru sine.

Privea ca vrăjită la miile de fulgi de zăpadă printre care înaintau.

— Oare aşa e să pluteşti prin vidul cosmic?

Farurile maşinii aruncau sclipiri pe câmpurile acoperite de zăpadă din jur.

— N-ar fi rău să ascultăm nişte muzică.

Niels scotoci prin teancul de CD-uri. Milli Vanilii şi Nina Hagen într-o carcasă crăpată.

— Stai cu ochii la drum.

— N-ai cumva nişte Beatles? Sau Dylan? Ceva compus înainte de 1975.

— Am doar muzică pe care nu o ascultam pe vremea când trăia Johannes.

Niels o privi.

— Proiectul?

— Exact. Stai cu ochii...

Maşina derapă – doar o fracţiune de secundă, apoi Niels recăpătă controlul asupra volanului.

— Ţi-am zis să stai cu ochii la şosea.

Niels zâmbi. Hannah aprinse două ţigări şi îi întinse lui Niels una dintre ele. Apoi lăsă geamul în jos.

— Mulţumesc.

Niels dădu drumul la muzică. Un ritm pop monoton care, într-un fel sau altul, se potrivea cu momentul respectiv.

— Dar oricum, e tot aia.

— Ce anume?

— Dacă maşina derapează. Dacă o iau pe mirişti. Doar ai zis că ne supunem unei legi a naturii şi că oricum am să sfârşesc vineri la Spitalul Regal. Orice aş face.

— Nu eu o spun. Ci sistemul. Matematica. Şi care nu spune nimic despre mine, pe de altă parte. În plus, nu sunt sigura că sunt gata...

Hannah ezită.

Niels o privi.

— Nici eu.

Înaintau printre orăşele ce semănau unele cu altele până la identificare. La fel şi când te uitai pe geam:

felinare, gară, un supermarket, o pizzerie, o tutungerie, un tipar creat de acelaşi arhitect care proiectase absolut toate oraşele de provincie din ţară. Un om extrem de ocupat, probabil.

Se opriră la semafor. Pe drum nu se zărea nici ţipenie de om. Nici măcar o fereastră nu era luminată. Nici măcar la magazinul de animale sau la dispensar. Nici la farmacie, nici la cârciuma din centru.

— Ai verde.

Niels nu spuse nimic.

— Niels?

Niels trase pe dreapta.

— Ce se întâmplă? Unde suntem?

— Undeva.

— *Undeva*?
— Bun nume pentru orăşelul acesta, aşa-i?
— Niels. Ce treabă avem noi aici?
Niels o privi.
— Să batem matematica.

2

Undeva în Zealand

Kathrine obişnuia să spună că există două tipuri de oameni. Cei care se simt în siguranță când merg la doctor şi cei care mor de frică. Niels făcea parte din ultima categorie. Doctori de toate felurile, dispensare, policlinici sau spitale. Făcea tot posibilul să le evite şi amâna întâlnirea cu ele cât de mult posibil. Cu şase ani în urmă fusese cât pe ce să o pățească. O pneumonie inofensivă, care ar fi putut fi tratată timp de câteva zile cu penicilină, aproape că îl costase viața. Pentru că nu făcuse nimic, infecția se răspândise în pleure, în țesutul pulmonar şi în sacul pulmonar. Când, în sfârşit, Niels se dăduse bătut şi se internase, era atât de slăbit, încât doctorii crezuseră că era vorba de vreun cancer pulmonar agresiv. Kathrine era turbată de furie şi-l luase la rost, reproşându-i că nu se dusese mai devreme la doctor.

— Eu fac parte din cealaltă categorie, venise răspunsul lui.

* * *

Alarma nu porni imediat când Niels izbi cu cotul în geam, spărgându-l. Abia apoi începu să sune. O dihanie care țipa asurzitor. Sângele îi curgea din mână şi, pentru o clipă, Niels ezită. Apoi începu să cotrobăie prin sertare şi dulapuri. Încercă să citească etichetele pe întuneric. Prednisolon, Buventol, Acid acetilsalicilic. Terbasmin. Cum se numeşte morfina? Studie în grabă explicațiile de pe flacoane: *Calmant*. *Somnifer*. *Laxativ*. *Antialergenic*. Majoritatea aterizau pe podea, dar tot ce promitea chiar şi cel mai slab efect anestezic ajungea în buzunar. Cât timp trecuse oare? Cu siguranță că aveau să treacă vreo zece minute pană când maşina poliției avea să sosească la fața locului. Cel puțin. Spargeri de genul acesta nu aveau cine ştie ce prioritate.

Parcă îi auzea la secție, recepționând mesajul cum că se declanşase alarma la o farmacie. „Nenorociții ăia de narcomani!” Şi poate că îşi mai turnau încă o ceaşcă de cafea. Cu ce-ar fi ajutat şi ce polițist ar fi vrut să aibă de-a face cu vreun narcoman disperat şi infectat cu HIV pe viscolul şi bezna aceea? Mereu se găsea câte un nenorocit gata să înghită o mână de pastile de ce-o fi fost în speranța că o să-i mai aline suferința. Binyrebak. Baclofen. Bromhexin, unele aterizau pe podea, altele ajungeau în buzunar. În sfârşit reuşi să dea şi peste ceva marfă sănătoasă: Contalgin, Malfin.

— Ce dracului faci aici?

Se aprinse lumina. Niels fu orbit pentru o clipă de lumina aceea, tăioasă, neprimitoare.

— Te-am întrebat ce dracului faci aici?

Bărbatul era mai tânăr decât Niels. Dar uriaş, şi lat în spate, şi turbat de furie.

Lui Niels nu-i veni nimic în minte. Aşa se întâmpla adesea când era vorba de arestări. Tăcerea; ziceai că arestatul intrase în şoc. Dar nu întotdeauna. Uneori chiar nu mai era nimic de spus.

— Rămâi pe loc! Acum sun la poliție.

Bărbatul stătea în uşă. Niels privi în jurul său. Nu reuşi să găsească nicio altă modalitate de scăpare. Trebuia să treacă de bărbatul acela. Acum. Niels se apropie.

— Rămâi pe loc!

Niels stătea față în față cu el. Deodată, bărbatul întinse mâna să-l prindă. Niels reacționă instinctiv şi se eschivă. Ceea ce îl întărâtă şi mai mult pe celălalt. Dădu să-l prindă pe Niels, dar abia apucă să îl atingă. Niels nu voia să-l lovească. Voia doar să scape de el. Încercă să se năpustească afară pe uşă. Bărbatul îl prinse de haină şi, timp de câteva secunde, se clătinară pe picioare precum doi judocani amatori. Bărbatul era mai puternic decât Niels, dar nu avea disperarea de partea lui. Niels se eliberă cu un răcnet. Bărbatul îl împinse pe Niels într-un raft. Pentru o clipă – sau

să fi fost doar în mintea lui Niels? – alarma parcă se opri, făcând loc zângănitului raftului în picaj. Apoi se auzi din nou alarma.

Niels se ridică primul în picioare. Îl împinse pe bărbat; zări un ciob de sticlă înfipt în obrazul lui, chiar sub ochi. Sânge pe față. Sânge în păr.

Niels se făcu nevăzut.

Alergă spre maşină. Fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul pe trotuarul alunecos, acoperit de zăpadă. Hannah îi deschisese deja portiera. Sirenele poliției se auziră în depărtare.

— Niels, ce dracu'!

Niels porni maşina.

— Ce se întâmplă?

Şi dispărură din orăşelul *Undeva*.

* * *

Se opriră la marginea drumului. Ninsoarea se mai domolise, probabil doar ca să îşi refacă trupele şi să revină cu forțe înnoite. Era o linişte desăvârşită.

Niels privea țintă înainte. Afară, în întuneric. Ceasul de la bord arăta că trecuse de ora trei. Jumătate din noapte se scursese.

— Niciodată n-am mai făcut una ca asta, spuse el.

— Dacă ai să continui în felul acesta, probabil că ai să scapi cu viață de ziua de vineri.

— Ce vrei să spui?

Niels întoarse capul şi o privi.

— Poate că aceasta este soluția. Să faci ceva rău. Şi astfel încetezi să mai fii un om bun.

Niels nu îi răspunse. Îşi goli buzunarele şi citi instrucțiunile de pe flacoanele furate.

— Cred că am tot ce îmi trebuie.

— Pentru ce?

— Seringi, alcool, morfină – suficiente să adormi şi un elefant.

Niels îşi dădu seama că vorbele lui ricoşau. Hannah nu le auzea. Dar asta nu îl făcu să se oprească.

— Avem o săptămână la dispoziție. Ceva mai puțin de o săptămână. Aşa că...

Niels se opri.

— Aşa că ce, Niels?

— Aşa că o să bag morfină în mine, o să mă ascund pe o barcă şi o să plutesc undeva departe.

— O să pluteşti undeva departe?

— Da.

— Unde?

Niels ridică din umeri.

— Unde vrei să ajungi, Niels?

— În Argentina, cred.

— Argentina?

Poate că Hannah zâmbea acum.

— Ai ceva de plutit pană acolo.

— Buenos Aires.

Hannah nu spuse nimic.

— Am o prietenă acolo. Care mi-a povestit despre lacurile verzi din Patagonia. Verzi ca smaraldul.

— Cine anume?

Niels ezită:

— Nu ştiu precis. N-am întâlnit-o niciodată, întoarse capul şi se uită la Hannah. Era frumoasă. Fericită, înspăimântată, mâhnită. Poate că îi atârna o lacrimă în colțul ochiului.

— N-am să plec fără tine, Hannah.

— Dar tu nu poți să călătoreşti.

— Poate că o să fiu în stare, dacă reuşesc să dorm suficient de mult.

— Tu nu înțelegi, Niels. Tu chiar nu înțelegi.

O lacrimă se scurse pe obrazul ei. Acum putea să o vadă. Hannah se grăbi să o şteargă.

— Legilor naturii nu le pasă dacă dormi sau nu.

3

Marele pod al centurii

Niels îşi aducea aminte când Marele pod al centurii fusese inaugurat în anul 1998. Invidioasă, Kathrine stătuse cu ochii lipiți de televizor. Profund fascinată de monstrul acela suspendat, cu o lungime de 18 kilometri, al cărui capăt se pierdea în zare. Cunoştea pe dinafară toate datele: 70 de metri până la suprafața apei. Peste jumătate de kilometru distanță între cei doi piloni care se înălțau spre cer, la 250 de metri deasupra nivelului mării. 19 picioare de pod a câte 6.000 de tone fiecare. Niels nu îi putuse înțelege entuziasmul. El susținea că podul era o risipă de bani. Iar ceea ce era şi mai rău, feriboturile fuseseră suspendate. Se pierduse şansa de a mai întâlni oameni noi, de a trăncăni vrute şi nevrute cu şoferii de tiruri sau cu politicienii, sau cu oameni de tot soiul din toate colțurile țării. Kathrine îşi dorea să proiecteze un pod cândva. Era în stare să piardă seri întregi pe internet, uitându-se la Golden Gate, Ponte Vecchio, Karisbro, Akashi Kaikyo sau South Congress Bridge din Austin, de pe care, zilnic, jumătate de milion de lilieci îşi luau zborul în amurg, în căutare de hrană. Kathrine susținea că Niels nu avea dreptate în privința Marelui pod al centurii. Că podul, dimpotrivă, avea să-i unească pe oameni. Avea să-i facă să discute.

Niels privi maşinile care se adunaseră în jurul automatelor pentru achitarea taxei, aflate la piciorul podului. Nimeni nu discuta cu nimeni. Oamenii treceau unul pe lângă altul mai repede ca oricând. Soarele se pregătea să răsară din mare.

Sâmbătă, 19 decembrie

Primele raze de soare ale dimineții colorau apa în argintiu. Coada de maşini de la ghişeul de bilete nu se mişcase mai

deloc în ultimele zece minute. Hannah dormea. Niels o privi. Un chip liniştit, lipsit de griji. O pulsație aproape imperceptibilă sub pleoapele fine. Hannah visa.

Niels ajunse, în sfârşit, la ghişeu.

— Bună dimineața.

Niels îi întinse cardul bărbatului îmbrăcat în uniformă.

— Aveți grijă, s-ar putea ca drumul să fie alunecos.

— Mulțumesc.

Niels o porni spre Funen.

— Niels? întrebă Hannah pe jumătate adormită.

Vocea îi era răguşită.

— Dormi la loc.

Niels porni radioul. Muzică de Crăciun. După care ştirile: majoritatea despre summitul climatului. Guvernul îl descria ca pe un mare succes. Opoziția, ca pe un fiasco răsunător. Chinezii erau de vină. Toți erau de acord în această privință. Un politician declara că „era ca şi cum chinezii s-ar fi crezut pe o cu totul altă planetă decât restul lumii”. Altfel nu putea să-şi explice cum de erau atât de indiferenți în privința climei. Noi subiecte: un politician care cerea o reformă a impozitării; un altul care se plângea de fraudele cu alimente; lupte la granița cu Fâşia Gaza; scurgeri de petrol pe coasta canadiană. Niels încercă să găsească altceva. Orice altceva. Când auzi anunțul de urmărire, avu nevoie de câteva clipe pană să-şi dea seama despre ce era vorba. „Danez după înfățişare, are în jur de un metru optzeci înălțime, îmbrăcat în blugi, cu o geacă neagră, periculos”. Ultimul cuvânt îl şocă. „Periculos”. Lui Niels i se spusese în multe feluri în viața lui – că e naiv, că evită conflictele, diplomatic, vag, rupt de lume, deştept, prost, maniaco-depresiv – dar numai periculos nu.

„Periculos”. Cuvântul acesta îl bântui timp de mai mulți kilometri pe autostradă. Mări viteza. Începu să arunce priviri speriate în oglinda retrovizoare. Era paranoic? Oare văzuse cineva maşina când evadase din dispensar? Niels retrăi situația. Mai întâi fu mai mult decât convins că nu mai

existaseră şi alţi martori decât bărbatul din dispensar. Iar acesta nu văzuse maşina. Dar apoi începu să aibă îndoieli. Dacă bărbatul se ridicase în picioare şi alergase la fereastră? Reacţionase acesta suficient de prompt ca să noteze numărul maşinii? Niels nu era sigur. Nu mai era sigur de nimic altceva decât că se simţea fizic prost din cauza situaţiei. Iar când ieşi de pe autostradă, luând-o pe drumuri mai mici, era deja sigur: bărbatul ajunsese la fereastră. Niels îi întrezărise silueta. Dacă acesta apucase să îşi noteze numărul de înmatriculare, nu avea sa mai dureze prea mult. O maşină pusă sub urmărire, al cărei număr este cunoscut de poliţie, avea să fie găsită într-un timp relativ scurt. În câteva ore. Mai ales că Niels fusese descris ca fiind „periculos”. Picioarele îi amorţiseră. Niels avea nevoie să-şi dezmorţească oasele, aşa că, fie ce-o fi, se hotărî să oprească undeva. Şi se mai hotărî un lucru – să nu-i spună şi lui Hannah că era dat în urmărire.

Ajunseră la malul marii. Un port micuţ. Kerteminde probabil.

— Niels?

Hannah se trezi când Niels opri maşina.

— Unde suntem?

— Bună dimineaţa. Am oprit să bem o cafea. Şi să ne gândim puţin.

Hannah se întinse, având pe chip o expresie de bucurie. Niels nu putu să-şi dea seama dacă gândul la cafea sau la ideea că urmau să se „gândească” era pricina acestuia.

Un chioşc micuţ la malul mării. Hannah aşteptă afară până când Niels veni cu cafeaua. Vânzătoarea se holbă la el suspicioasă. Poate că era doar în mintea lui. Angajaţii benzinăriilor erau de obicei informaţi cu privire la suspecţii puşi sub urmărire. Să fi fost oare şi vânzătorii din chioşcuri? Avea oare vânzătoarea aceea o descriere a lui sub tejghea? Sau în laptopul micuţ de la fereastră? Niels o privi cu atenţie. Îl cerceta oare din priviri? Niels încercă să-şi alunge ideile astea. Se gândi că expresia şi postura lui trebuie să fie cât

mai relaxate. Rezultatul fu previzibil: acum aducea cu un robot neurastenic. Când ieşi din chioşc, văzu cu ochii minții cum vânzătoarea se duce la telefon şi sună la poliție. Îşi alungă acest gând din cap şi se apropie de Hannah.

— Aşa de departe am ajuns?

Vocea ei suna obosită.

— Ai apucat să dormi?

Niels îi întinse paharul din plastic.

— Puțin.

Hannah îşi mişcă uşor capul, ca pentru a semnala că îi amorțise gâtul.

— E prea frig dacă stăm aici?

— Nu, e bine.

Priviră amândoi spre mare. În curând, aburii de la suprafață aveau să se transforme în mici cristale de gheață, iar golful avea să înghețe. Niels îşi porni telefonul. Niciun mesaj.

— Aveam un coleg la institut.

Hannah vorbea în timp ce se uita la nişte pescari care se pregăteau să iasă în larg. Unul dintre ei le făcu un semn cu mâna. Hannah îl salută şi ea.

— Tipul nu putea să spună „nu”. De parcă „nu” n-ar fi existat în vocabularul lui. Când cineva îl ruga ceva, răspundea mereu cu „da”.

Hannah făcu o pauză.

— Ceea ce bineînțeles că a devenit o problemă pentru el. Nu avea cum să controleze totul. Nu mai avea când să apuce să facă tot ce promisese. Alegeri, şedințe, conferințe, anunțuri. Aşa că, pană la urmă...

— Hannah se opri şi îl privi pe Niels în ochi... –, situația s-a întors împotriva lui.

— Unde vrei să ajungi?

— Bunătatea ca problemă, Niels. Acolo vreau să ajung. Bunătatea lui devenise o problemă pentru tot institutul. Nu după mult timp, am început să ținem şedințele fără el. Pur şi simplu, pentru a-l feri. Ca să nu ajungă să ne dezamăgească

pe noi şi pe sine. Înţelegi?

— Nu cred.

— Ce este bunătatea, Niels?

Niels clătină din cap şi începu să studieze pietrişul.

— Filosoful Hannah Arendt, care a abordat banalitatea răului în volumul *The banality of evil*, susţine că majoritatea oamenilor posedă un rău latent. Nu este nevoie decât de condiţiile potrivite – sau, mai degrabă, de condiţiile greşite – pentru a-l declanşa. Dar cum e cu bunătatea atunci? Banalitatea bunătăţii. Când mă gândesc la colegul meu şi la tine, aproape că îmi vine să cred că nu dispuneţi de liberul arbitru, că nu aveţi o voinţa proprie. Nu aveţi de ales. *Sunteţi* buni. Se mai poate spune că bunătatea este un lucru bun?

— Hannah!

— Nu, aşteaptă. Este esenţial. Că doar nu tu ai ales să fie aşa. În general, în concepţia noastră despre „bunătate" şi „fapte bune" consideram că, din punct de vedere existenţial, avem de ales. Dar tu nu ai de ales. Gândeşte-te la parabola lui Iov. Nu eşti decât o piesă dintr-un joc de proporţii unde alţii... sau mai degrabă *altceva* a făcut regulile. Paradoxul în parabola lui Iov este tocmai faptul că Dumnezeu nu se gândeşte la nimeni altul mai mult decât la Iov, chiar dacă îi răpeşte totul. Aşa e şi cu voi. Iar ţie, Niels, ţie ţi-a fost luată şi libertatea de a alege – posibilitatea de a te deplasa.

— Opreşte-te o dată!

— Se spune că majoritatea celor care se află în zilele noastre în închisori suferă de ADHD sau DAMP. Diferite grade de autism. Tulburări neuropsihologice pe care abia acum începem să le înţelegem. Dacă noi, nici măcar aici, pe terenul nostru, nu suntem de fapt stăpâni, ci doar ne învârtim în jurul cozii, imaginându-ne totul? Dacă majoritatea acţiunilor noastre sunt condiţionate biologic?

— Hannah!

Niels o întrerupse şi apoi privi în jur.

— Da.

— Este foarte greu să uit de tot ce se întâmplă cu mine

dacă tu continui să vorbeşti doar despre asta.

Hannah îi zâmbi.

— Suntem în concediu, OK?

— OK.

Hannah zâmbi din nou.

— Hai să o luam din loc.

Se urcară în maşină. Rămaseră o clipă aşa, bucurându-se că scăpaseră de vântul îngheţat. Niels dădu să pornească motorul când, deodată, Hannah spuse:

— Cine-i acolo?

Hannah privea dincolo de el.

— Cine?

— În spatele tău? Vin încoace.

Niels se întoarse. Doi poliţişti. Unul dintre ei se apleca şi bătu în geam.

4

Nyborg

Locul acela chiar avea potențial. La început nu remarcase, dar acum își dădu seama de acest lucru.

Celula semăna cu o cameră de cămin. Doar că era o idee mai mare. Nu aducea deloc a Alcatraz. Nu se auzeau porți uriașe de fier trântindu-se, nici legături de chei zăngănind sau tropăitul milităresc al cizmelor vreunui paznic sadic. Nici prizonieri psihopați, tatuați pe față, care ispășeau pedepse pentru nu știu câte omoruri cu jaf și nu așteptau decât să se arunce asupra lui când dormea; nici murmurul neliniștit venind dinspre coridor atunci când condamnații la moarte pășeau pe ultimul lor drum, îndreptându-se spre scaunul electric. Doar o cameră normală de cămin care duhnea a vomă. Niels privi în jurul lui. Părea curat. Dar, oricât de temeinic s-ar fi curățat aici, nu era ușor să scapi de mirosul de vomă. Probabil vreun alcoolic local care voise să lase în urmă o carte de vizită mirositoare sau poate rezultatul vreunei petreceri de burlaci ce o luase razna. Celula de arest era ca un hotel. Veneai, te cazai, locuiai acolo câteva zile, apoi te mutai din nou. Oaspetele zilei era Niels Bentzon.

Niels cercetă încăperea: un scaun, o masă, un dulap, patru pereți goi. Cineva scrijelise pe perete cu carioca „Poliția suks”, cu greșeli de ortografie. Oricât se chinuiseră, nu putuseră să șteargă mesajul. Dar locul acela avea potențial: *închis*. Nu trebuiau decât să-i dea o conservă de ceva și să arunce cheile de la celulă timp de o săptămână.

Dar unde era Hannah? într-o altă celulă de detenție? La interogatoriu? Poate că o lăsaseră în pace. Gândurile lui Niels gravitau în jurul arestării. Se întrebă cum de-l găsiseră atât de repede. Poate că îi alertase vânzătoarea de la chioșc. Din câte își aducea aminte, podurile nu erau supravegheate cu camere de luat vederi. Încetă să se mai gândească la asta. Trecuse multă vreme de când lucrase în urmăriri – în ultimii

ani, tehnologia avansase atât de mult. Poate că îl găsiseră cu ajutorul sateliților, conchise el în cele din urmă.

În celulă era frig. Secția de poliție făcea economie la căldură. Sau poate că ținea de tactica lor. Acum, când nu mai aveau voie să le facă deținuților viața amară înfometându-i sau snopindu-i în bătaie, puteau să închidă căldura în lunile de iarnă. Niels cunoştea toate trucurile acestea.

Auzi o uşă deschizându-se. O femeie intră în celulă. Lisa Larsson. Ar fi putut la fel de bine să fie numele unei starlete porno, se gândi Niels când aceasta se prezentă. Sau al unei autoare suedeze de romane polițiste. Lisa îi zâmbi scurt, dar vocea ei nu sună deloc plăcut când îi ceru să o urmeze.

— Eşti polițist?

Lisa Larsson – tânără, drăguță, privire rece – râse, sincer surprinsă. Privirea lui Niels rătăci peste piticii cu fesuri roşii de pe pervaz.

— Da, sunt negociator în cazuri cu luări de ostatici. Sau când oamenii amenință că se sinucid.

— Şi de ce n-ai spus asta de la bun început?

Celălalt ofițer, Hans, un bărbat mai în vârstă care îi amintea lui Niels de unul dintre profesorii lui din şcoală, răsfoi derutat nişte hârtii, în timp ce se scărpina în barba scurtă, bine îngrijită, menită să îi confere acea fărâmă de autoritate cu care nu fusese înzestrat de la natură.

Niels ridică din umeri.

— Cum de m-ați găsit atât de repede?

Polițiştii îi ignorară întrebarea.

— Lucrezi în Copenhaga?

— Da.

Cei doi avură un schimb de priviri. Urmară câteva secunde jenante. Niels nu ar fi fost surprins dacă l-ar fi eliberat pe loc. Probabil că fusese o greşeală, se gândeau ei. Plutea în aer. Era clar că împărtăşeau acea părere comună potrivit căreia polițiştii nu puteau să intre în conflict cu legea. Era neplăcut pentru ei să stea față în față cu un

polițist în asemenea împrejurări. Niels o citea în privirile lor. Şi îi înțelegea prea bine. Se simțeau ca nişte trădători – când nimeni nu avea poliția la suflet, cum avea să arate dacă polițiştii ar fi început să se aresteze unii pe alții?

— În Copenhaga.

Bărbatul îşi îndreptă ochelarii.

— Cu Sommersted?

— Da. Îl cunoşti pe Sommersted?

— Puțin. Nu suntem tocmai prieteni la cataramă, dar am avut de-a face cu el în diferite situații.

— Sommersted nu are prieteni, comentă Niels, încercând să zâmbească.

— Ce s-a întâmplat acolo, la dispensar?

Lisa era mai puțin impresionată de poziția lui Niels.

Niels o privi. Abia terminase Academia de Poliție. Se ținea strict de reguli. Încă şi le mai amintea. Se hotărî pe loc ca, pe tot parcursul interogatoriului, să o privească doar pe ea. Voia să respecte regulile. Şi nu avea chef să stea la taclale cu Hans.

— Ce a declarat tipul care a dat peste mine?

— Allan...

Lisa spicui din hârtii. Era eficientă şi deşteaptă. Voia să avanseze – nu avea de gând să sfârşească aici, pe Funen, riscând ca peste 20 de ani să facă de pază la cârciumă, cerându-le localnicilor să sufle în alcoolmetru când se întorceau acasă clătinându-se de pe la vreun chef de Crăciun.

— Alan a spus că azi-noapte, în jurul orei unu şi jumătate, ai pătruns în dispensar prin efracție, l-ai lovit şi apoi ai fugit. Cu astea.

Lisa arătă spre masă unde se afla morfina, alături de câteva seringi şi celelalte pilule înhățate de Niels. Acestea vorbeau de la sine – aveau de-a face cu un narcoman. Niels nu intenționa să le schimbe această primă impresie. Adevărul era prea complicat – aproape mereu e aşa.

Tăcere. Hans se ridică în picioare.

— Am să-l sun pe Sommersted, spuse el şi dispăru în biroul alăturat, după care veni rapid înapoi. Şeful tău doreşte să discute cu tine.

Polițistul îi făcu un semn din cap, arătând spre uşa biroului alăturat.

Niels simți imediat cum ridică receptorul: la celălalt capăt al firului se afla un Sommersted în clipele când încerca să pară blând şi înțelegător, dar nu prea îi reuşea. Respirația agitată, sacadată îl dădea de gol.

— Bentzon?

— Da.

Niels era iritat de slăbiciunea din vocea lui.

— Ce se întâmplă acolo?

— Ştiu foarte bine.

— Ce ştii?

— Că am fost arestat pentru intrare prin efracție într-un dispensar.

— Ce se întâmplă, Niels?

Încercările lui bizare de a fi înțelegător dispărură brusc. Sommersted cel turbat era înapoi.

— Ce naiba faci tu pe Funen?

Niels nu îi răspunse. Se gândi brusc că tăcerea era de preferat unor explicații imposibile. Ce ar fi putut să spună?

— Aştept, Bentzon.

Sommersted adoptase un ton mai blând.

— Cazul despre oamenii buni care sunt ucişi.

— Iar asta?

Un oftat teatral, resemnat.

Tăcere. Sommersted îşi lua avânt pentru ceva. Niels intui destul de corect pentru ce anume.

— Deci e adevărat ce-au spus.

— *Au* spus?

— Că medicamentele erau pentru tine. Niels, nu eşti sănătos.

— Nu.

— Şi eu cred acelaşi lucru.

Sommersted reflecta o vreme. Niels aproape ca putea să-i audă gândurile în receptor.

— O să te întorci imediat în Copenhaga. Am să-i cer lui să te ducă cu maşina pană la pod. Leon o să te ia de acolo.

— Rishøj?

Niels se uită la Hans care zâmbea şi pricepu despre cine era vorba.

— Exact. O să plecaţi acum şi o să ne vedem la secţie peste... Dă un telefon când vă apropiaţi. Nu o să scăpăm de un interogatoriu preliminar.

Niels nu-l mai asculta. În cap nu îi răsuna decât o singură propoziţie. O *să te întorci în Copenhaga*.

— Nu mă întorc în Copenhaga.

— Cum adică?

Vocea lui Sommersted suna ameninţător.

— Nu mă întorc înapoi în Copenhaga.

Niels închise. Stătu o clipă şi privi în jur. Secţia de poliţie. Replica secţiilor de poliţie la *Căsuţa din preerie*. Câteva computere. Pereţii erau acoperiţi de fotografii ale copiilor şi nepoţilor. Un articol decupat dintr-un ziar local. *Lupta poliţiei împotriva obezităţii*. Îi stârni curiozitatea, dar nu avea chef să citească articolul. Oare ce făceau? începuseră să le dea amenzi celor care nu respectau joggingul săptămânal?

— E vremea să plecăm.

Vocea lui Rishøj suna de parcă acesta şi-ar fi cerut scuze.

Niels nu se clinti.

— Niels? Soţia ta te aşteaptă deja în maşină.

— Nu e soţia mea.

Rishøj îşi puse paltonul.

— Rishøj? Poate că o să sune nebuneşte. Dar dacă am să vă rog să mă închideţi la loc până sâmbătă dimineaţă o să acceptaţi?

5

Funen

Întâlnirea zăpezii cu nordul insulei Funen nu oferea o priveliște prea plăcută. În jurul secției de poliție, o masă albă, cristalină se amestecase cu pământ viscolit. În loc de alb, această porțiune a orașului devenise bej.

Și mașina poliției era murdară de zăpadă și mâzgă. Hannah stătea pe scaunul din dreapta. Niels fu uimit. Era clar că regulamentul fusese încălcat, probabil pentru că Rishøj îi privea mai mult ca pe niște prieteni decât ca pe niște dușmani. Hannah nu spuse nimic când Niels și Rishøj urcară în mașină. Niels stătea pe bancheta din spate. Ușile nu se puteau deschide din interior.

Cheile se aflau în contact. Lisa rămăsese la birou. Absența ei era, de asemenea, neregulamentară. Un ofițer contra doi prizonieri. *Prizonieri*. Cuvântul suna cu totul aberant.

Polițistul se întoarse pentru a-i putea privi simultan pe Niels și pe Hannah. Asemenea unui profesor care își însoțea elevii într-o excursie, iar acum venea cu ultimele admonestări. Niels aproape că se aștepta să îl audă spunând

„Peste o oră vom ajunge la casa lui Hans Christian Andersen. Ați luat la voi pachețelele de mâncare și laptele?” Dar în schimb Rishøj zise:

— Sincer vorbind, n-am mai trecut pană acum prin așa ceva.

Atât Niels, cât și Hannah așteptau din partea celuilalt un răspuns. Dar tăcerea lor îi permise lui Rishøj să continue.

— Aici nu se întâmplă cine știe ce. Adolescenți zănatici care mai fac câte una-alta. Încăierări la cârciumă. Lucruri de genul ăsta. Mai rar am intervenit în Vollsmose când arabii încep să facă pe nebunii. Și știți ce?

— Nu, se grăbi Hannah să răspundă.

— Sunt destul de OK tipii, cei mai mulți dintre ei.

Bineînțeles, unii sunt chiar plecați cu sorcova, dar majoritatea o ard aiurea pe aici. Mai bine le-ar construi un club de tineret sau un teren de fotbal. În fine, nu despre asta voiam să discut.

Niels se uită la el. Rishøj zâmbea şi părea că pierduse de mult orice legătură cu realitatea. Un bătrânel confuz, uşor distrat, care ar fi făcut mai bine să atârne uniforma în cui şi să realizeze că luptele viitorului aveau să se ducă pe terenul casei de vară unde inamicii nu mai erau tinerii arabi, ci iarba puricelui, loboda şi alte buruieni.

Când Rishøj nu spunea nimic, înaintau în tăcere. Ninsoarea se întețise. Viscolea dinspre câmpie, iar traficul se derula foarte încet. Rishøj vorbea despre fiica lui care era coafeză. Hannah încuviința din când în când, dând din cap. Niels nu îl asculta. Se gândea la ce urma să se întâmple când aveau să ajungă în Copenhaga.

Accesul de furie al lui Sommersted – şi-l putea închipui doar. Disprețul lui Leon. Şi, cel mai rău dintre toate –, evaluarea psihiatrică la secția de psihiatrie a Spitalului Regal. *Nu vreau să mor!* îi venea să răcnească. Dar ceva – *ceva* – parcă îl reținea.

— Un coleg de-al tău o să vă aştepte de cealaltă parte a podului, îi explică Rishøj. El o să vă însoțească tot restul drumului.

Hannah se întoarse spre Niels.

— Vezi, Niels? Orice ai face. Acum suntem pe drum înapoi spre Copenhaga.

— Aşa cum ai spus.

— Dar, Niels, priveşte lucrurile altfel: există ceva superior nouă. Ceva ce nu cunoaştem. Iar acum o remarci.

— Încerci să mă consolezi?

— Da.

— Bine.

Rishøj îi privi întrebător.

Lui Niels îi venea să se ghemuiască în poziția fetală. În mai puțin de două ore avea să fie înapoi în Copenhaga.

Vedeau cum coada de la intrarea pe Podul Marii Centuri se apropie tot mai mult. „N-o să trec podul ăsta, îşi promise Niels în gând. Dacă trec pe partea cealaltă, totul s-a terminat”.

Un şir lung de maşini aştepta la intrarea pe pod.

— Ce se întâmplă?

Rishøj vorbea singur cu voce tare.

— Închis din cauza vremii? sugeră Hannah.

Poliţistul dădu afirmativ din cap. Ramase o clipă aşa, bătând nerăbdător cu degetele în volan.

— E timp de o pipă, mormăi el şi deschise portiera. Voi? îi întrebă, întorcându-se spre ei.

Niels încuviinţă din cap.

Hannah avea dreptate: podul fusese închis temporar din cauza vizibilităţii reduse. Niels îi surprinse privirea când aceasta se dădu jos din maşină.

— Am să-i sun pe colegii care te aşteaptă de cealaltă parte a podului. Ca să nu creadă că am uitat de ei. Rishøj se îndepărtă câţiva metri şi sună.

— Eşti gata? îi şopti Niels lui Hannah.

— Ce vrei să spui?

— Eu nu trec podul ăsta înapoi.

— Niels, orice ai...

Hannah nu apucă să adauge nimic, căci Rishøj se întorsese deja.

— Vântul e pe cale să se potolească.

Poliţistul îşi găsi pipa şi dădu să o aprindă. Dar bricheta nu-l asculta. Niels reacţionă rapid.

— Am eu o brichetă în valiză, în portbagaj.

Rishøj îşi scoase cheile. Portbagajul se deschise cu un pocnet uşor. Niels îşi deschise valiza.

— E şi mai multă zăpadă acolo, pe drum, spuse Hannah, iar bătrânul poliţist privi disperat către nord.

Când îşi întoarse privirea, se afla direct în bătaia pistolului lui Niels. Dar nu îl văzu şi continuă. Trecuse multă vreme de când îşi pierduse simţul realităţii. Ar fi fost norocos

dacă inspectoratul general i-ar fi putut găsi ceva de lucru.

— Podul este mereu cel mai mult afectat, mormăi el. Am o barcă în Kerteminde care...

Niels fu nevoit să ridice pistolul o idee şi să îl împungă cu țeava în umăr. În sfârşit, polițistul dădu cu ochii de el. Dar nu se sperie. Nici măcar nu fu surprins. Pur şi simplu, nu înțelegea ce se petrece.

— Intră în maşină.

Niels apucă valiza şi i-o întinse lui Hannah.

— Ce?

— Intră şi aşază-te pe bancheta din spate.

— De ce?

Vocea lui Rishøj era şoptită.

Niels nu-i răspunse, ci deschise portiera.

— Dă-mi cheile.

— Dar...

— Acum! spuse Niels, ridicând vocea. Fusese necesar să facă asta pentru a putea străpunge armura lui Rishøj, sedimentată de ani de zile de negare a realității.

La auzul clicului cu care se deschisese portiera din spate, privirea lui Rishøj se schimbă. Niels o remarcă imediat. Acesta se concentrase subit asupra situației. Iar Niels îşi dădu seama că, de fapt, îi făcuse un serviciu lui Rishøj. Că acest moment avea să aibă o importanță decisivă pentru polițist. Imaginea aceea a lumii, închipuind un Disneyland supradimensionat în care toți erau, în esență, oameni de treabă, pe care şi-o clădise de-a lungul mai multor decenii, explodă pe loc în fața ochilor lor. Dezamăgirea renăscuse. „Credeam că ne aflam de aceeaşi parte a baricadei”, spunea privirea lui.

— Stai în maşină.

Niels vorbea clar şi concis.

— Dar de ce?

— Pentru că eu nu mă întorc la Copenhaga. Trebuie să plec cât mai departe.

Niels se aplecă peste scaunul din față şi lovi radioul cu

crosa pistolului. Câteva sârme atârnau din aparatul sfărâmat.

— Dă-mi mobilul.

Lovitura fu cu totul neaşteptată şi îşi atinse ținta. Niels simți cum durerea îl săgetează până în craniu – urechea stângă îi țiuia.

— Ce dracu' faci aici? zbieră Rishøj. Încerci să mă încui în maşină?

Încă o lovitură. De data aceasta şi mai puternică. Niels se clătină şi scăpă revolverul. Rishøj bâjbâi cu pistolul propriu. Niels se răsuci şi lovi cu toată forța.

— Niels! strigătul lui Hannah păru să vină din celălalt capăt al lumii, chiar dacă aceasta stătea lângă el. Niels avu nevoie de o clipă pentru a-şi putea aduna gândurile. *Morfina*. *Seringile*. Se aflau în torpedou. Văzu că Rishøj plângea de durere şi disperare. Niels găsi pachetul cu morfină într-una din pungile de plastic sterile în care poliția depozita dovezile.

— Valiza!

— Ce?

Apucă valiza cu o mană, mâna lui Hannah cu cealaltă şi o luă la goană.

Se târâră pe sub parapetul de la marginea autostrăzii, o luară la goană peste o baltă înghețată, până când ajunseră în câmp deschis. Aruncă rapid o privire peste umăr şi îl zări pe bătrânul polițist ieşind din maşină şi îndreptând pistolul în direcția lor.

— Hannah, cred că...

Sunetul unei împuşcături întâlni pământul înghețat, încă o împuşcătură. Suna ca o pocnitoare.

— Trage în noi! urlă Niels gâfâind şi dispăru în zăpada viscolită.

Pantofii se cufundau adânc în zăpada afânată dintre copaci.

— Vine după noi? întrebă Hannah, întorcând capul.

— E un drum aici, imediat.

Hannah plângea.

— Unde?

Niels gâfâia. În Danemarca tot timpul găseai un drum „aici, imediat”.

— Mergi înainte.

Lăsară copacii în urma lor şi se târâră peste încercările unui urbanist de a pune natura şi vilegiatura laolaltă.

— Şi acum? încotro? Am putea găsi o maşină sau...

Hannah fu întreruptă de huruitul unui autobuz care se apropia de ei.

— Cavaleria, mormăi Niels şi întinse mâna.

Autobuzul opri aşa cum doar autobuzele de la țară o fac.

— N-a rezistat maşina din cauza gerului? urlă şoferul în dialectul lui cântat. Eu merg doar pană la gară. De acolo puteți lua trenul până în Odense.

— Mulțumesc.

Niels urcă primul şi încercă să evite privirea şoferului.

Se aşezară pe scaunele din spate şi se uitară pe fereastră. Drumurile înghețate şi alunecoase îl forțau pe şofer să conducă încet, spre deosebire de inima lui Niels care bătea mai-mai să-i iasă din piept. Şoferul menținea o viteză constantă. Era bine. Îşi păstra calmul. Nu conducea mai repede decât ceilalți.

Lui Niels îi fusese dat să se confrunte cu delincvenți profesionişti care comiseseră jafuri meticulos gândite – bănci, transporturi de bani, magazine de bijuterii – pentru ca apoi, după ce dăduseră cu bine lovitura, să intre în panică. Era adânc înrădăcinat în natura umană. După ce comiți o nelegiuire, îți vine să dispari rapid. Cât mai departe.

Autobuzul opri în gara micuță, iar şoferul părăsi autobuzul împreună cu pasagerii.

Hannah şi Niels intrară în minuscula sală de aşteptare. Automatul de cafea nu funcționa. Mirosea a urină.

— Peronul e acolo.

Niels arătă cu degetul.

— Hai să mergem să luăm bilete. În ce direcție?

Hannah îi atinse buza.

— Îți curge sânge.

Niels dădu din cap. Se simțea amețit, polițistul îl lovise puternic.

— De fapt, tu nu trebuie...

Niels se opri.

— Ce? Să fug cu tine?

— Da. Doar pe tine nu te vânează nimeni.

— *Nimic*, îl corectă ea zâmbind. Nu „nimeni”. Dacă ar fi fost vorba de *cineva*, n-aş mai fi stat aici. Dar acum, că este vorba de *ceva* – totul devine mai interesant.

— Într-atât de interesant încât să merite să faci puşcărie? Dacă o să se ajungă aşa de departe.

— Atunci o să spun că m-ai luat cu forța.

* * *

Trenul se oprea la fiecare două case aşezate suficient de aproape pentru a putea fi clasificate drept cătun. Dar asta nu era o problemă; stăteau față în față şi se simțeau bine stând aşa. Niels încerca să-i arunce câte o privire pe furiş, dar Hannah îl surprindea de fiecare dată. Situația era ciudată. Niels îşi îndreptă privirea spre fereastră şi încercă să nu se uite în altă parte. Când intrară într-un viaduct, surprinse reflexia lui Hannah în fereastră. Îl privea, într-un fel care îi făcea plăcere.

— Uită-te la mine.

Niels se supuse. Stătură aşa şi, dintr-odată, viaductul păru nesfârşit. Chiar înainte de a ieşi din nou la lumină, îşi aminti de Kathrine. Conştiința lui îl trezise. Încercă să îşi imagineze că lângă el stătea Kathrine. Dar nu o văzu decât pe Hannah.

O amintire din copilărie îi sări în ajutor în situația aceea bizară. Niels povestea, şi povestea, de parcă Hannah ar fi încercat să îl atace şi să-i smulgă hainele de pe el dacă ar fi tăcut.

— Aveam şase ani. Eram într-un autobuz, împreună cu

mama, în drum spre Costa Brava. Nici nu ajunseserăm bine în Flensburg că lucrurile începuseră deja să o ia razna. Era seara târziu. Cei mai mulți pasageri dormeau. Eu m-am trezit cu greață sau cu un fel de senzație de sufocare. Mama era îngrijorată şi l-a rugat pe şofer să oprească. Ceilalți pasageri s-au enervat. Doar plecau în concediu şi nu aveau chef să se oprească din cauza unui băiat care avea rău de maşină. Dar când l-au văzut pe băiețel – adică pe mine – cum zăcea pe culoarul dintre scaune, căscând gura după aer, cu corpul cuprins de spasme, s-au înmuiat imediat.

Niels îi aruncă lui Hannah o privire, apoi continuă.

— Au chemat salvarea. Toată situația s-a complicat şi mai mult pentru că ambulanța nu putea să treacă granița înspre Germania. În cele din urmă, au fost nevoiți să mă transporte cu autobuzul înapoi, la graniță. Acolo m-au purtat pe brațe. Nu cred că eram conştient sau, în orice caz, nu îmi aduc aminte nimic. M-am trezit câteva ore mai târziu – la spitalul din Abenraa – şi mă simțeam bine.

— Nu te poți mişca în afara zonei tale. Fantastic!

Niels privi în podea.

— Scuză-mă, am vrut să spun fascinant. Ca fenomen.

— Posibil.

Niels nu ştia ce să creadă despre faptul că era un fenomen fascinant.

— Şi cum a rămas cu concediul? întrebă Hannah în cele din urmă, când îşi reaminti de aspectul uman al povestirii.

Niels ridică din umeri.

— Am petrecut o săptămână la o casă de vacanță, prinzând crabi în fiord. Un adevărat masacru, adăugă Niels, râzând la amintirea acelor vremuri. De atunci, starea mea s-a mai îmbunătățit, continuă el. Poate că o fi din cauza vârstei, dar acum pot ajunge pană la Berlin. Dar chiar şi aşa, tot mi se face râu.

În Odense schimbară trenul şi o porniră spre Esbjerg. Niels se aşeză lângă Hannah. Stăteau cu spatele spre direcția de mers.

— Imaginează-ți un tren foarte lung, fără compartimente, spuse Hannah brusc. Ca o cameră lungă, aşa că, dacă te-ai aşeza la mijlocul lui, ai putea vedea tot trenul de la un capăt la altul.

— Adică, dacă stau în tren?

— Nu, tu stai pe peron. Iar eu stau în tren.

Hannah se ridică în picioare. Ceilalți pasageri se uitau la ea, dar ei nu-i păsa.

— Imaginează-ți că am câte o lanternă în fiecare mană.

Hannah stătea pe culoarul dintre scaune, ținând câte o lanternă imaginară în fiecare mână.

— Înțelegi? Fiecare lanternă este îndreptată în direcția opusă: una luminează spre locomotivă, cealaltă, spre coada trenului. E un tren lung.

Acum, ceilalți pasageri nu se mai prefăceau că nu o urmăresc. Îşi lăsaseră deoparte ziarele sau laptopurile, iar acum se uitau la Hannah. Şi Hannah la ei.

— Voi stați pe peron. Trenul înaintează cu mare viteză. Este foarte lung. S-a înțeles?

— Da.

— Trenul trece pe lângă voi, iar voi vă aflați pe peron, în clipa în care am ajuns în fața voastră, aprind lanternele simultan.

Hannah dădu voie imaginii să prindă contur.

— Care dintre cele două conuri de lumina ajunge primul? Se gândiră cu toții. Niels dădu să răspundă, când un tânăr i-o luă înainte:

— Conul de lumină care e îndreptat spre căpătul din spate al trenului.

— Exact. De ce?

— Pentru că trenul îl ajunge din urmă. Iar partea din față a trenului se îndepărtează de acesta, răspunse el.

— Exact!

Hannah se afla din nou în habitatul ei natural: sala de clasă. Teorii, idei şi transmiterea ştiinței.

— Acum imaginați-vă că voi sunteți cei care se află în

tren. Şi că ţineţi cele două lanterne. Trenul o porneşte din loc. Aprindeţi lanternele simultan – care con de lumină ajunge primul? Cel care este îndreptat spre capătul din spate sau cel care este îndreptat spre partea din faţă a trenului?

Se scurseră câteva secunde în tăcere. Niels vorbi primul.

— Ajung simultan.

— Exact. Ajung simultan.

— Iluzie optică? sugeră o voce din spatele lui Niels.

— Nu. Nu este o iluzie. Ambele rezultate sunt corecte. Depinde de perspectivă. Adică este... *relativ*, spuse Hannah, zâmbind.

Teoria relativităţii deveni podul lor spre Iutlanda. Hannah voia să îl înveţe pe Niels că tot timpul uităm cât de puţine lucruri înţelegem. Einstein propusese teoria relativităţii cu un secol în urmă, răsturnând pur şi simplu concepţia noastră despre univers, într-un fel pe care poate doar puţini îl înţeleg cu adevărat. Niels îşi dădu seama că Hannah era de nestăvilit acum. Misiunea ei evidentă era să îl convingă pe Niels că nu cunoaştem decât *incredibil* de puţin.

Uitară de vreme, iar când priviră pentru prima oară pe geam, gardurile de lemn deveniseră înalte şi albe, în cel mai pur stil de *ranch*. Iutlanda.

Era imposibil de estimat când anume aveau să fie găsiţi, dar Niels spera că trebuia să treacă cel puţin câteva zile, poate chiar săptămâni. Nu avea cum să fie o prioritate a poliţiei, iar timpul era de partea lor. În curând s-ar fi ivit noi cazuri, urmăriri mai importante şi, încet dar sigur, găsirea lor n-ar mai fi fost o prioritate. Dar cu siguranţă că aveau să fie găsiţi. Era doar o chestiune de timp.

6

Iutlanda

Mame şi taţi de vârsta mijlocie veniseră la gară pentru a-şi întâmpina copiii adulţi care se întorseseră acasă pentru a sărbători Crăciunul. Se uita lumea la ei? Niels simţea cum paranoia creşte în el când coborâră pe peron. Ar fi putut fi descoperit de sute de ori între Odense şi Esbjerg.

Niels îl zări pe bărbat înainte ca acesta să îl observe pe el. Privirea rece, ziarul din mană – îi spiona pe călători. Niels o trase pe Hannah în toaleta din gară.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

Niels nu-i răspunse. Încercă să-şi pună gândurile în ordine. Cum de îl găsiseră atât de repede? La fel ca atunci când îl descoperiseră în port – se petrecuse prea rapid. Cineva îi ţinea la curent. Să fi fost Hannah cea care sunase la poliţie? Niels se uită la ea şi începu să deruleze în minte filmul celor petrecute până atunci. În port el intrase în chioşc – Hannah ar fi putut suna de acolo. Iar în tren se dusese la toaletă.

— De ce te uiţi aşa la mine?

În loc de răspuns, Niels îşi lăsă privirea în podea.

— E un bărbat acolo. Un poliţist în civil. Ne caută.

— De unde ştii?

— Se vede.

Niels se gândi. Hannah ar fi putut fi cea care îl trăda. Sau poate că... îşi smulse telefonul din buzunar. Funcţiona.

— Fir-ar!

— Ce e?

— Nimic.

— Crezi că te repereazā cu ajutorul telefonului?

— Da.

Niels aşteptă câteva minute pană să se uite afară, pe geamul cabinei de toaletă. Călătorii continuau să coboare şi să urce în trenuri. Se vedeau munţi de bagaje, lumea ţâra

valizele şi se înghesuia ca să aibă loc cu toate. Probabil că de Crăciun cântărim semnificativ mai mult, se gândi el. În aceeaşi clipă dădu din nou cu ochii de bărbatul acela şi zise:

— La capătul peronului.

— E tot acolo?

Niels ezită şi se uită din nou pe geam. Închise uşa. Nu era neapărat felul în care bărbatul privea în jur. Ci faptul că avea un ziar în mână şi, de fiecare dată când vreun bărbat de vârstă mijlocie trecea pe lângă el, îşi vâra nasul în ziar.

Niels o trase pe Hannah într-una din cabinele toaletei. Hannah era într-adevăr o tipă de nota zece. Nu se plânse de mirosul de urină. Cineva intră în cabina de alături. Hannah zâmbi şi îşi ținu respirația. Pereții erau plini de cereri disperate: „Tip caută tip. Bărbat tânăr caută bărbat matur”.

— Nu e tocmai uşor să deviezi de la normele sexuale, spuse Niels când rămaseră din nou singuri.

— Nu. Nu e niciodată simplu, spuse ea şi sună de parcă vorbea din proprie experiență.

— Ieşi tu prima. Ai grijă la intrare. Un tip de vârstă mijlocie, are în jur de 1, 80 şi poarta o geacă de piele întoarsă, de culoare deschisă. Se uită după noi. Dacă e tot acolo, să tuşeşti.

— Şi apoi?

— Apoi te întorci uşor şi intri în toaleta de alături. Ca şi cum ai fi greşit uşa.

Hannah ieşi din toaletă. Trecu o clipă, apoi Niels auzi o tuse surprinzător de naturală. După aceea, uşa de la toaleta femeilor se trânti. Aşteptă preț de cinci minute lungi. Apoi privi afară. Bărbatul se îndrepta spre scară. Se lăsase păgubaş.

Ieşiră din gară şi, înainte de a sări în autobuz, Niels se înjură singur. Trecuseră mulți ani de când participase la o urmărire. Era negociator – nu era obişnuit să se gândească la detalii de genul acesta. Depistare, sateliți, semnale GPS şi relee de GSM. Mai întâi smulse cartela SIM din telefon, apoi călcă telefonul în picioare. Era o senzație plăcută.

— Poți să îmi dai şi telefonul tău? întrebă el.

Hannah îi întinse telefonul fără să protesteze. Un cuplu mai în vârstă îi privea de pe celalalt trotuar când Niels aruncă telefonul lui Hannah pe dalele de piatră şi îl călcă în picioare. Clătinară din cap.

Străbătură prima parte a drumului pe autostradă, apoi autobuzul o coti şi o luă pe drumuri de țară.

— Cred că recunosc locurile astea, spuse Hannah, privind în jur. N-am mai fost aici de vreo treizeci de ani. Era vară.

— E vreun hotel pe aici?

— Tu ce crezi?

Intrară în oraş. Ca mai toate oraşele daneze, şi acesta începea cu un peisaj complet lipsit de imaginație: un supermarket, ziduri roşii de cărămidă şi case fără etaj, dar sfârşea fermecător cu vechiul sat de pescari. Autobuzul se opri.

Hannah se ridică în picioare.

— Uită-te acolo.

Lângă autobuz stăteau doi bărbați mai în vârstă, sprijiniți de bicicletele lor.

— Bună ziua, spuse Niels, apropiindu-se de ei. Ştiți cumva dacă hotelul este deschis?

Priviri suspicioase şi genul acela de tăcere pe care o întâlneşti doar în comunitățile mici. Niels dădu să întrebe din nou, când cel care avea ceva mai mulți dinți în gură scuipă restul de tutun pe care îl mesteca şi răspunse:

— Este închis pentru turişti. Veniți la vară.

— *Închis*? Sau doar închis pentru turişti?

Nu-i răspunseră. Hannah interveni:

— Sunteți siguri că nu există un loc unde să putem dormi la noapte, aici, în oraş?

Cel fără dinți spuse:

— Mergeți până la plajă, apoi luați-o spre nord. Dar aveți grijă la marfare că bariera e stricată.

— Mulțumim.

Se luară după dârele de nisip care creşteau tot mai mult

pe măsură ce se apropiau de mare. Apoi, se mai puteau lua şi după sunet. „Bombardamentul” de la malul mării. Niels nu putuse niciodată să înțeleagă de ce se înnebuneau oamenii atât de mult sa locuiască la malul mării. Aici nu aveai niciodată parte de linişte.

— Ai grijă!

Niels o apucă pe Hannah şi o trase în spate. Trenul trecu în goană pe lângă ei şi abia acum mecanicul de locomotivă se folosi de goarnă, ca un fel de mustrare şi nu ca un avertisment.

— Ce idiot! spuse Niels.

— Doar ne-au spus oamenii că bariera e stricată.

— Da, mersi. Şi ce se întâmplă cu cei care nu sunt avertizați?

Şinele erau aproape complet îngropate în zăpadă, iar vuietul mării acoperea huruitul trenului. Bariera tot încerca să coboare, dar nu se mişca. Pentru o clipă îşi continuară drumul în tăcere. Niels simțea aversiunea profund înrădăcinată a oricărui polițist față de traficul neasigurat. Într-o bună zi, unul dintre colegii lui avea să se afle aici, încercând să consoleze rude, să coordoneze ambulanțele şi pompierii şi să afle cine fusese vinovat.

Plaja largă de pe coasta de vest a Danemarcei înghețase bocnă; mici pârâiaşe şi bălți îşi croiseră făgaş în nisip. Erau nevoiți să facă pasul mare ca să le treacă, în timp ce vântul încerca să îi dărâme. Hannah râdea.

— De ce râzi? o întrebă Niels.

Hannah se amuza în continuare.

— Ce e? De ce râzi? repetă el.

Hannah îşi acoperea gura când râdea. Porniră mai departe, în timp ce Hannah continua să chicotească în sinea ei.

Poate că râdea de el, că arăta ca un bezmetic.

7

Coasta de vest

Hotelul mirosea a tabără de copii: mirosea a pachete cu mâncare şi a haine ude. Podelele şi pereţii erau din lemn, iar pe pereţi atârnau doar tablouri cu peisaje marine, chit că nu trebuia decât să scoţi capul pe uşă ca să poţi vedea marea. Recepţia era pustie, iar Niels căută o sonerie pe care să apese cu mâinile sale îngheţate. Recepţionera răsări în spatele lui.

— Bună seara, îi salută ea.

— Bună seara.

Niels îşi simţea faţa amorţită de frig.

— E deschis?

— Tot timpul anului. Câte nopţi doriţi? întrebă ea, ducându-se în spatele recepţiei.

— Păi...

Hannah se uită la Niels.

— Cinci pentru moment, spuse el. Poate mai multe.

Recepţionera îşi îndreptă privirea spre computer.

— O cameră dublă?

— Nu.

Niels îi surprinse privirea lui Hannah.

— Două single.

O fereastră dădea spre mare. Un scaun, o măsuţă rudimentară, un dulap de haine, un covor gros, roşu. Niels se aşeză pe pat. Acesta scârţâia şi era moale. Stăteai în el aproape ca într-un hamac. Dar nu conta. Închise ochii. Se întoarse pe cealaltă parte, îşi aduse genunchii la piept şi îşi folosi mâinile pe post de pernă. Îşi imagină că îl privea cineva. De deasupra. El însuşi, poate. Sau o pasăre. Trebuia să se ducă în baie şi să verifice semnul de pe spate. Dar îşi alungă acest gând la fel de repede precum îi venise. Apoi se cufundă mai adânc în saltea. Alte gânduri începură să-i tulbure somnul: despre mama lui, despre summitul climatului şi despre Abdul Hadi. Cuvintele pastorului: „Dar,

mamă, şi dacă monstrul are şi el o mamă?”

— Niels?

O voce răzbătu până la el din depărtare. Adormise oare?

— Niels,

Hannah îl striga de afară, de pe culoar:

— Trebuie să mâncăm ceva. Ne putem vedea în restaurant peste zece minute? E la etajul unu.

— Da.

Niels se sprijini în coate.

— Peste zece minute.

* * *

Pereții restaurantului erau îmbrăcați în lambriu de culoare albă. Flori de câmp uscate împodobeau pereții. Decorațiuni de Crăciun la geam. Nu mai era nimeni altcineva acolo. Hannah îşi făcu apariția din celălalt capăt al restaurantului.

Niels avu senzația că Hannah fusese de multă vreme acolo, dar că aşteptase în culise pentru a-şi putea pregăti intrarea. Era schimbată.

— Ai comandat deja? întrebă ea.

— Nu. Tot recepționera e şi chelneriță. Probabil că tot ea găteşte.

— Şi e şi director de hotel.

Izbucniră în râs. Recepționera se apropie de ei.

— Ați hotărât ce comandați?

— Mai întâi o să luăm ceva de băut.

— Vin alb, spuse Hannah imediat.

— Ceva anume?

— Cel mai bun vin pe care îl aveți, spuse Niels şi îi zâmbi recepționerei. Dacă e să vină sfârşitul lumii în weekend, măcar să ne înfruptăm cu ce-i mai bun.

— Nu pricep.

Recepționera îl privi derutată.

— Nici eu.

Schițând un zâmbet nesigur, recepționera dispăru.

— Nu văd de ce vrei să o sperii, spuse Hannah.

— N-are decât să afle. Poate că are ceva important de făcut.

— Şi noi discutam despre asta, la institut.

— Despre sfârşitul lumii?

— Bineînțeles. Doar ne petreceam timpul zgâindu-ne în spațiul cosmic, la sori care se sting sau la galaxii în colaps.

— Şi la meteoriți?

— Aceştia sunt ceva mai greu de depistat. Însă când ai meseria mea, te gândeşti tot timpul la sfârşitul lumii. Dar, în acelaşi timp, şi la naşterea unor lumi noi.

Recepționera se întoarse şi le turnă în pahare. După ce aceasta plecă, o tăcere plăcută se aşternu peste ei. Niels vorbi primul.

— Fiul tău.

— Da, fiul meu. Fiul meu iubit.

Poate că n-ar fi trebuit să aducă vorba. Acum era prea târziu. Hannah se pierduse undeva, departe, dar totuşi îi răspunse:

— Şi-a luat viața.

Niels îşi pironi ochii în fața de masă.

— Johannes era un copil-minune. Un copil extrem de talentat.

Hannah sorbi din vin.

— Câți ani avea?

Hannah nu auzi întrebarea.

— Dar începuse să dea semne de tulburări de personalitate. Era schizofren. Înțelegi?

— Da.

— În ziua aceea când a fost diagnosticat, la Bispebjerg, am simțit cum toată lumea se prăbuşeşte peste mine şi peste Johannes.

— Iar bărbatul tău?

— Gustav era plecat undeva – tot timpul se ducea să țină vreo prelegere, după ce lucrurile începuseră să se complice în

relația noastră. Ştii ce mi-a spus la telefon, după ce i-am dat vestea?

— Nu.

— „Cel puțin, acum avem o explicație, Hannah. Trebuie să plec. Am o întâlnire”.

— Groaznic.

— Dar poate că a fost mai bine aşa. Felul lui de a face față situației era să-şi continue viața de parcă nimic nu se întâmplase. Şi astfel, simțeam că măcar ceva rămăsese la fel: Gustav.

— Şi băiatul, Johannes, a fost internat?

Hannah încuviință dând din cap. Pauza se prelungi atât de mult, încât Niels crezu subiectul încheiat.

— L-am dat spre îngrijire celor din spital, rămânând să-l vizitez doar duminica. L-am lăsat acolo.

Încă o pauză. Şi mai lungă decât cea de dinainte. Tăcerea devenise stânjenitoare.

— Ştii în ce zi s-a spânzurat?

Niels îşi aținti privirea în fața de masă.

— Ziua în care Gustav a primit Premiul Nobel. Cel mai limpede mesaj pe care un copil l-a trimis vreodată părinților săi: „Felicitări, m-ați dezamăgit”. Dar povestea aceasta nu apare nicăieri, dacă te uiți pe Wikipedia, de exemplu.

— Nu aşa trebuie să priveşti lucrurile.

Niels realiză cât de vag sunase replica lui.

— Imediat după ce s-a întâmplat, nu m-am gândit decât să mă duc şi eu după el.

— Să... te sinucizi?

— Nu meritam să trăiesc. Îmi făcusem rost şi de pilule. Plănuisem totul.

— Şi ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, nu am făcut-o. Poate pentru că... Hannah se opri.

— Ce anume, Hannah?

— Să te pot întâlni pe tine, Niels.

Hannah îşi ridică privirea şi şi-o aținti asupra lui.

— Să fac ceva bun.

Niels vru să spună ceva – simțea că asta trebuia să facă –, dar Hannah își puse palmele peste mâinile lui și orice cuvinte deveniră de prisos.

8

Vântul care bătea dinspre mare tocise zidurile bătrânului hotel. Când Niels şi Hannah pătrunseră pe coridor şi se îndreptară fiecare spre camera sa, Niels îşi imagină cum vântul avea să sufle atât de puternic în hotel, încât, peste noapte, aveau să sfârşească în Copenhaga.

— N-ar trebui să facem atâta gălăgie, cred că e destul de târziu.

— De ce?

Abia acum începu Niels să-şi dea seama cât de mult băuse.

— Doar suntem singurii cazaţi aici.

Hannah se opri şi îşi scoase cheile.

— Mulţumesc pentru o seară foarte plăcută.

— Plăcerea e de partea mea.

Era ceva ostentativ în felul în care Hannah îi întorsese spatele. Fără să se uite la el, îl întrebă:

— Vrei să intri un minut?

— Ultima dorinţă a condamnatului?

Hannah se întoarse cu faţa la el.

— Doar pentru că ar fi plăcut, sau foarte plăcut. Ştii ce vreau să spun.

Niels o mângâie pe obraz. Nu era o idee bună. Dacă ar fi avut mai mult de zece secunde la dispoziţie, ar fi putut găsi cel puţin alte zece lucruri pe care ar fi preferat să le facă.

— Nu cred că e potrivit. Somn uşor.

Niels rămase neclintit. Tot corpul lui era hotărât să se întoarcă în camera lui, mai puţin picioarele.

— Ar trebui să mai calci şi pe alături din când în când.

Vocea ei îl opri.

— Ce vrei să spui?

— Ar trebui să faci şi fapte rele.

— Probabil. Dar să intru la tine în cameră nu este o faptă rea.

Niels închise uşa în spatele lui. O auzi pe Hannah cum

vorbea singură pe coridor.

— *Să faci şi fapte rele*, repetă ea de două ori înainte să se încuie în cameră.

Semnul devenise mai clar. Niels îşi studie spatele în oglinda din baie. Îşi răsuci capul atât cât îi putea permite coloana vertebrală. Cercetă pielea înroşită, ieşită în relief. Ca o eczemă. O eczemă cu voinţă proprie. Nu putea să distingă niciun număr încă. Încă?

Niels se duse şi se aşeză la masă. Nu putea să doarmă. Era pe jumătate beat şi pe jumătate obosit – nu se putea odihni. Ignoră semnul cu „Fumatul interzis” de pe uşă, îşi aprinse o ţigară şi număra câte îi mai rămăseseră în pachet. Apoi privi în jurul lui, prin cameră. Se gândi la Hannah. La durerea ei. Şi apoi la Kathrine şi la cât de mult ţinea la ea acum, când se afla la mii de kilometri distanţă. Mai mult decât atunci când se afla lângă el. Încercă să-şi alunge sentimentul acesta, dar nu reuşi. Două ţigări mai târziu retrăi în minte ultima lor ceartă, replică cu replică, aşa cum se desfăşurase în cameră; se vedea pe sine şi pe Kathrine. Ca doi actori amatori stăteau în faţa lui şi ţipau unul la altul, şi aproape că îi venea, asemenea unui arbitru într-un meci de box, să intervină şi să strige „break” şi să-i trimită pe fiecare în colţul lui de ring; el pe coasta de vest, în Danemarca, ea în Cape Town.

Dintr-un motiv sau altul, trase sertarul de sub masă şi găsi o carte de telefon locală şi o vedere netrimisă, către bunica unei persoane din Gudhjem. De asemenea, dădu peste o Biblie. Scoase cartea cu coperţi negre. O răsfoi. *Avraam*. *Isaac*. *Rebeca*. Trecuse o eternitate de când nu mai ţinuse aşa ceva în mână. Îşi aruncă pistolul pe un scaun, cu toc cu tot – i se părea greşit ca cele două obiecte să stea atât de aproape unul de celălalt: pistolul şi Biblia. Beatles îi săriră în ajutor, aşa cum doar muzica pop poate să o facă atunci când vrei să refulezi sentimente opuse. Era pe jumătate beat – poate mai mult de jumătate – altfel n-ar fi început să cânte de unul singur:

Rocky Raccoon checked into his room
Only to find Gideons Bible
Rocky had come equipped with a gun.[100]

Niels se întinse pe spate, închise ochii şi mai apucă să îngâne încă un vers răguşit înainte să se piardă în lumea viselor.

---

[100] Rocky Raccoon în camera s-a cazat
Dar doar peste Biblia lui Gideon a dat
Rocky venise înarmat (în engleză, în text).

9

Niels deschise dulăpiorul din baie. Cineva uitase aici un spray de țânțari şi un flacon cu cremă de plajă, cu factor de protecție 25. Niels îşi întinse un pic de cremă pe mână şi mirosi tubul de spray. Mirosul verii. Ce prostie, se gândi. Fabricat industrial – şi mai mult ca sigur cu cinci ierni în urmă, în Polonia. Cu toate acestea, amintirile începuseră să curgă şuvoi. Soare, țânțari, apă şi gheață, şi soc.

Se aşeză pe marginea căzii. Sentimentul acela se oprise în piept. Voia să trăiască. Nu voia să moară. Tot ce nu apucase să facă.

Duminică, 20 decembrie

Bineînțeles că era posibil, se gândi Niels când dădu drumul la duş. Planul era clar. Morfina se afla în geantă – şi avea din belşug. Avea să se urce într-o barcă, anesteziat şi avea să plutească în larg, cât mai departe.

— Niels?

Hannah. Stătea în mijlocul camerei.

— Niels?

— O clipă.

Opri duşul, îşi puse un prosop în jurul taliei şi scoase capul din baie.

— Vii la micul dejun? Or să închidă la nouă.

Abia acum văzu că Hannah ținea pistolul în mână.

— Hannah. E încărcat!

— Scuze, l-am găsit pe podea şi... uite.

Hannah îi întinse pistolul.

Niels scoase încărcătorul şi i-l dădu înapoi.

— Aşa nu mai poate face rău nimănui.

— Eşti sigur?

— Da, acum e inofensiv. Dar dacă faci aşa...

Niels îi întinse încărcătorul şi îi arătă cum se montează la loc, în pistol.

— Atunci poți să tragi.

— Îl preferam cum era înainte. Ai tras vreodată în cineva?

Niels clătină din cap şi îi zâmbi.

— Ai uitat că sunt un om bun?

— De asta citeşti aşa ceva? întrebă ea arătând spre Biblia aruncată pe patul în dezordine.

— Posibil.

Hannah zâmbi.

— Ne vedem la masă.

Niels se îmbrăcă după ce Hannah ieşi din cameră. Îşi făcu patul şi puse Biblia la loc, în sertar. Intră în baie şi se privi în oglindă. Îşi ridică uşor cămaşa. Semnul era tot acolo: se întindea de la un umăr la celălalt şi îi acoperea jumătate din spate. Liniile fine ieşeau în relief prin piele. Se apropie şi mai mult de oglindă. Se zăreau oare numere? Poate că semnul acela avea să dispară singur, dacă înceta să se mai gândească la el.

* * *

Mai târziu făcură o plimbare pe malul mării. Vântul nu se potolea niciodată aici, dar furtuna luase o scurtă pauză.

— Îmi aduc aminte că am vizitat un buncăr când am fost aici, spuse Hannah.

— Când erai mică?

— Crezi că o să dăm de vreunul?

Niels privi în zare, de-a lungul țărmului. Ceața peste mare. Maşini care treceau pe plajă. Privirea îi ajunse la Hannah. La felul în care parul îi flutura în vânt, îi atingea fața, îi intra în ochi.

— Ce e?

— Ce să fie? întrebă el. Ce vrei să spui?

— Felul în care te uiți la mine.

Hannah pufni.

— Hai, vino, moşule. Hai să ne cățărăm pe stânci.

Hannah o luă la goană. Niels o urmă. Nisipul îi intra în

pantofi, în par, în ochi. Se împiedică şi o auzi pe Hannah râzând.

— Râzi de mine?

— Eşti aşa de greoi.

Îşi puse toată hotărârea în lupta pentru cucerirea piscului stâncilor şi încercă să ajungă primul. Ajunseră în vârf simultan; gâfâind şi aproape acoperiți de nisip se lăsară să cadă în iarba înghețată. Aici se aflau la adăpost.

Ramaseră aşa o vreme, fără să spună nimic.

— Şi ziceai că ai citit din Biblie, spuse ea.

Niels întoarse capul şi o privi.

— Puțin.

— Ce ai citit?

— Povestea lui Avraam. Şi Isaac.

— Dumnezeu îi cere lui Avraam să îl ia pe singurul său fiu, Isaac, şi să vină cu el în vârful muntelui şi să-l sacrifice, îi făcu Hannah rezumatul.

— Am auzit un preot vorbind la radio. Spunea că parabola aceasta ar trebui să fie interzisă în şcoli.

— Însă are ceva important de transmis, remarcă Hannah. Ceva de care noi am uitat.

— Dar tu o să-mi spui ce anume acum?

Hannah îi zâmbi.

— Da, îmi vine tot timpul să dau lecții, iartă-mă.

Hannah se ridică în capul oaselor.

— Cred că parabola aceasta ne spune să fim ascultători. Măcar din când în când.

Niels nu zise nimic.

— Dar ai dreptate: e o istorie destul de sinistră. Chiar nu putea să o spună şi el mai altfel?

— Crezi în asta?

— În *asta*?

— Da... ştii tu.

— Nici măcar nu poți să pronunți cuvântul!

— În Dumnezeu.

Hannah se întinse la loc în nisip şi privi spre cer.

— Eu cred în ceea ce încă nu am aflat. Iar asta e o infinitate – mult mai mult decât ne dăm seama.

— Cele patru procente?

— Exact. Patru la sută. Cunoaştem doar patru la sută din ceea ce înseamnă universul. Dar încearcă să-i explici lucrul acesta unui politician şi să ceri finanţare pentru cercetare. Aşa că e mai bine să urli că e absolut sigur că nivelul mării o să crească cu jumătate de metru în următorii...

Hannah se opri şi îl privi cu o mină serioasă.

— Policrate. Îţi aminteşti de el?

— Nu cred că am auzit vreodată de el.

— Regele grec. Care avea succes în orice. Se scălda în succes: femei, bogăţii, victorii militare. Policrate avea un prieten – un oarecare rege egiptean – care la un moment dat i-a scris lui Policrate că ar fi cazul ca acesta să sacrifice ceva. Cel mai preţios lucru pe care îl avea. Altfel stârnea invidia zeilor. Policrate se gândi şi se tot gândi, şi în cele din urmă vâsli în largul mării şi îşi aruncă în apă cel mai iubit şi mai preţios inel. Câteva zile mai târziu, un pescar veni la el cu un peşte pe care îl prinsese şi pe care voia să i-l dăruiască regelui. Când spintecară burta peştelui ca să-l gătească, peste ce crezi că au dat?

— Peste inel.

— Exact. Peste inel. Policrate i-a scris imediat prietenului lui, în Egipt, iar acesta îi răspunse că rupe prietenia cu el. Nu avea curajul să se afle în apropierea lui Policrate când, într-o bună zi, mânia zeilor avea să se reverse asupra lui.

Hannah se aşeză în genunchi, iar vântul începu de îndată să se joace cu parul ei.

— Parabola lui Avraam şi Isaac este construită în jurul aceleiaşi teme. Tema sacrificiului.

— Şi ce trebuie să sacrificăm noi, Hannah?

Hannah se gândi o clipă.

— Credinţa noastră nelimitată în noi înşine. Există vreun cuvânt pentru asta?

Hannah zâmbi.

— Vreau să spun că, una e să ai încredere în tine şi alta e să ajungem să ne idolatrizăm pe noi înşine, de parcă am fi nişte mici zei.

Un surâs prevenitor. De parcă ar fi spus o prostie. Hannah îl privi. Se aplecă deasupra lui la fel de repede ca şi ultima oară şi îl sărută.

* * *

Încă mai simțea sărutul acela în corp când, mai târziu, începură din nou să se plimbe pe țărm, iar toată plaja era numai a lor. Niels se bucura să simtă frigul în față, aerul proaspăt cu gust sărat. Mai pe seara voia să se ducă în port. Să dea de vreun pescar care ieşea în larg între Crăciun şi Anul Nou. Nu putea să fie greu de găsit, se gândi el. Până la revelion era nevoie să se pescuiască mii de cozi din mare. O să-i dea câteva mii de coroane pentru un loc în cabină şi o să îşi inducă o stare de inconştiență.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Hannah.

— La nimic.

— Hai să bem ceva! exclamă ea. Doar suntem în concediu. Am uitat complet cum se procedează.

— Gin tonic?

— Şi apoi somnul de după-amiază. Sau invers?

— Nu cred că există reguli în acest sens.

— Tu vorbeşti! spuse Hannah cu un zâmbet. Hai să mergem în sat.

Niels se opri la un telefon vechi, cu fise. În fața acestuia era un magazin de mezeluri.

— Trebuie să dau un telefon.

— Ai fise?

Niels încuviință din cap. Hannah dispăru în magazin, iar Niels se înghesui în cabina telefonică, introduse câteva monede şi formă numărul acela lung pentru Africa de Sud, dar se opri înainte să formeze ultima cifră. O vedea pe Hannah în magazin cum îi făcea cu mâna. Niels îi făcu şi el

cu mâna şi se întoarse. Lumina iernii scălda marea într-un alb circumspect. Pământul de sub el se zgudui uşor. Sau poate că fusese doar o iluzie? Zguduiturile se prelungiră în corpul lui. Un fel de şoc electric sau un mic cutremur. Clătină din cap şi o puse pe seama stării lui de încordare. Formă din nou numărul. Numărul lui Kathrine, credea el. Dar îi răspunse Rosenberg:

— Alo?

Niels fu uimit. Învățase numărul de telefon al pastorului pe de rost?

— Alo, cine e la telefon?

Vocea pastorului era mai profundă decât îşi amintea.

Niels ezită. Voia să spună ceva, dar nu reuşea să-şi găsească cuvintele.

— Alo, e cineva acolo?

Hannah îi făcu din nou cu mâna. Era la tejghea şi cumpăra țigări. Privirea lui Niels înregistră în acelaşi timp încă ceva: o maşină se îndrepta spre calea ferată. Niels privi bariera. Aceasta tot încerca să coboare, la fel ca data trecută. Sau să fi fost poate doar vântul care o zgâlțâia încolo şi încoace?

— Nu ştiu cine eşti, dar cred că ai sunat pentru că eşti gata să asculți, spuse pastorul.

Niels putea acum să vadă trenul. Oare şoferul îl văzuse şi el?

Pastorul vorbi din nou, iar vocea lui aproape că predica:

— Poate că ai trăit ceva care te-a făcut să te îndoieşti. Ceva care te face ca acum să fii gata să asculți.

Tăcere. Pastorul voia să-i dea posibilitatea să spună ceva. Dar Niels tăcu.

— Nu trebuie să spui nimic.

Două fetițe ieşiră din chioşc. Râdeau fericite cu pungile de bomboane în mană. Cu obrajii înghețați. Cu căciulițele lor tricotate. Se îndreptau fără nicio grijă spre bicicletele lor care stăteau sprijinite de chioşc.

Rosenberg îşi drese glasul şi spuse:

— E clar că eşti gata să asculţi. Îmi arăţi că asculţi. Niels îi auzea respiraţia. Puţin greoaie.

— Eşti acolo?

Niels închise şi ieşi din cabină. Maşina se apropia. Niels văzu că era un Volvo, unul dintre modelele acelea mai vechi şi pătrăţoase. Nu încetinise deloc. Fetiţele stăteau cu bicicletele chiar în faţa chioşcului. Una dintre ele se tot chinuia să-şi pună fularul. Niels înaintă câţiva paşi şi începu să-i facă semne şoferului.

— Hei!

Niels ridică mâna pentru a-i atrage atenţia. Dar maşina continua să înainteze.

— Opreşte! Marea şi vântul îngheţat acopereau orice sunet. Nu aveau cum să îl audă, dar totuşi strigă din nou:

— Opreşte!

Una dintre fetiţe se sperie de răcnetul lui Niels şi se întoarse cu faţa spre el. În aceeaşi clipă, alunecă în zăpadă şi scăpa din mână bicicleta care căzu în faţa uşii chioşcului. Niels se uită la Hannah. Aceasta nu văzuse nimic. Se uită înapoi: trenul, Volvo-ul, bariera stricată, fetiţele, bicicletele, Hannah în chioşc, uşa blocată. Niels alergă în faţa maşinii, fluturându-şi mâinile pentru a o face să se oprească. Auzea trenul apropiindu-se de undeva, din spatele dunelor de nisip.

— Opreşte!

Pentru o clipă Niels crezu că şoferul îi auzise strigătele, căci redusese din viteză. Niels se opri. Se afla la jumătatea drumului dintre chioşc şi calea ferată. Pentru o clipă avu acelaşi sentiment pe care îl avusese când stătuse pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, pe drum înapoi spre Copenhaga. De parcă ceva îl ţinea în loc.

Când şoferul dădu cu ochii de tren şi frână brusc, era deja prea târziu. Frânele se blocară, iar maşina alunecă peste şine cu un scrâşnet, prinzând viteză; partea din spate a Volvo-ului fu lovită de tren cu un bufnet înfundat ce nu semăna cu niciun alt sunet pe care Niels îl auzise vreodată. Se uită spre chioşc. Hannah împingea uşa ca să iasă. Şi

fetițele. Volvo-ul le-ar fi putut lovi.

— Dați-vă la o parte. Fugiți!

Fetițele făcură taman invers. Încremeniră pe loc, privindu-l cu gura căscată, cum se apropia de ele în goană. Niels auzi maşina în spatele lui, alunecând fără niciun control.

— La o parte! Fugiți!

În cele din urmă, una dintre fetițe pricepu ce se întâmpla. Numai de-ar apuca să ajungă la timp. Niels strigă la ele, gesticulând cu brațele ridicate:

— Dați-vă la o parte! Fugiți!

Niels se uită în spate, încercând să vadă unde se afla maşina. Apucă să zărească privirea înspăimântată a şoferului înainte ca maşina să îl lovească. Înainte ca maşina să o lovească pe Hannah, chioşcul şi pe el.

10

Întuneric

Zgomotul unui lichid picurând undeva, departe. Sau foarte aproape. Fără niciun sens. O linişte bizară. Întunericul îl adăpostea. Ca o plapumă pe care o putea da la o parte dacă voia lumină. Dar nu voia. Se simțea bine în întuneric.

Voci. Cineva striga ceva. Plânsete. Şoapte. Ceva îi ajunse la nas. Damful de benzină. De alcool, gin. Gustul sângelui în gură. Voia să scape de toate impresiile din afară. Îşi dorea ca totul să dispară din nou. Dar cineva trase plapuma de pe el. Şi o pereche de ochi străini îl priviră.

— Te simți bine?

Vocea aceea tremura. Niels aproape că nu putea să o audă.

— Bariera nu fusese coborâtă...

— Am chemat salvarea.

Niels îşi mişcă gura. Sigur o mişcase?

— Nu ştiu, spuse bărbatul acela, plângând.

— Ce?

— Fetițele? Nu de ele m-ai întrebat?

Întuneric.

De data aceasta dură o veşnicie. Sau doar câteva secunde? Se afla undeva, sub apă. Departe. Se cufunda în beznă. Îşi dorea să dispară. Să se lase înghițit. Să dispară. Ba nu. Voia să plece. Să găsească un cuter.

Voci din nou. De data aceasta o voce mai profundă. Chiar nu putea să aibă un pic de linişte?

— Nu te mişca. Şi nu încerca să scoți vreun cuvânt.

Cu el vorbea vocea aceea?

— Concentrează-te să respiri cât mai încet. Încet şi liniştit. Apoi o să avem noi grijă de restul.

Încă o voce. De data aceasta sonoră şi limpede:

— Au trimis un elicopter?

Şi un răspuns pe care nu îl mai auzi.

Dar îşi auzi propria voce:

— Nu... nu vreau. Nu vreau...

— Stai liniştit. Încercăm să te ajutam.

Nu simţea nicio durere. Nu îşi putea simţi deloc corpul. Ce se întâmplase? O văzu pe Hannah în faţa ochilor. Şi marea. Şi plaje nesfârşite, îngheţate. Şi două fetiţe cu pungi de bomboane şi căciuliţe. Două fetiţe...

— Fetiţele?

Era din nou vocea lui. Ca şi cum căpătase o voinţă proprie.

— Da?

Zgomotul elicelor. Oare visa?

— Erau două fetiţe.

Cealaltă voce de bărbat interveni:

— Trebuie să-l scoatem acum.

— Fetiţele.

Cineva îl ridică. Ca într-un vis din copilărie. Mama lui îl ridica în braţe, îl ţinea la piept. Kathrine. Acum putea să o vadă în faţa ochilor. Cum ieşea din întunericul acela şi se apleca deasupra lui şi îi şoptea:

— Niels, n-ar trebui să fii la aeroport acum?

— Unu, doi, trei.

El ţipase aşa?

— Morfină. Acum! spuse o voce mai îndepărtată.

Da, morfină. Şi se uită la barcă. Un pat suprapus, departe de Copenhaga. Doggerbanke, se gândi el. Sau şi mai departe.

— O să-ţi punem o mască cu oxigen. Vocea răzbătea din nou, clară. Aproape supărător de puternică.

— Plămânii...

Auzi pe cineva spunând: „Îi cedează plămânii”. Căldură. Întoarse capul.

— Trebuie să-i tăiem cămaşa.

Sunet de pânza sfâşiată.

— Hannah?

Aceasta zăcea întinsă lângă el. Cu ochii închişi, cu perfuzie şi mască de oxigen. Arăta comic. Pentru o clipă îi veni să râdă şi să o întrebe: *De ce zaci aşa*? În schimb, auzi

un sunet în capul lui, care nu putea decât să însemne că lumea din jur dispăruse, urmată de o linişte rău-prevestitoare.

— Mă auzi?

O altă voce.

— Sunt medic.

— Hannah...

— Soția ta şi-a pierdut cunoştința. O să zburăm la Skejby. Acolo veți avea parte de cea mai bună...

Vocea se întrerupse. Cineva îl corecta. O discuție scurtă.

— *Arsuri pe spate.*

Apoi doctorul reveni.

— O să zburăm direct la Spitalul Regal. Nu o să dureze decât câteva minute mai mult. Au cea mai bună secție pentru tratarea arsurilor din țară.

— Spitalul Regal...

— Copenhaga. Înțelegi ce îți spun? Mă auzi? Se pare că ai suferit o arsură de proporții pe spate.

— Spitalul Regal...

Medicul şuşoti ceva cu altcineva. Vocile se estompau, apoi ajungeau din nou până la el.

— A luat foc maşina aceea?

— Nu cred.

— Atunci nu pricep.

O față se apropie de fața lui. O pereche de ochi cenuşii, gravi.

— Aiurează.

O altă voce.

— Îl pierdem?

— Nu. Şi-a revenit.

— Nu Spi... talul Re... Nu...

Niels îşi dădu seama că nu era în stare să îşi mişte gura. Vorbea, dar nu scotea niciun sunet.

Apoi cineva îl acoperi din nou cu pătura aceea.

Partea a III-a
Cartea lui Avraam

Zis-a Isaac: – Iată, foc şi lemne avem; dar unde este oaia pentru jertfă?

Avraam însă a răspuns: – Fiul meu, va îngriji
Dumnezeu de oaia jertfei Sale!
Şi s-au dus mai departe amândoi împreună.[101]

Întâia Carte a lui Moise,
CAPITOLUL 22

101 Traducere preluată după Biblia sau Sfânta Scriptură — Vechiul Testament, în versiunea oficială a Bisericii Ortodoxe Române. (N.t.)

1

Niels îşi pierduse cunoştinţa. Dar, dacă ar fi fost conştient, ar fi văzut elicopterul aterizând pe acoperişul Spitalului Regal. S-ar fi văzut preluat de doctori şi brancardieri, s-ar fi văzut transportat pe targă de pe acoperiş într-un coridor îngust care ducea la ascensor.

Alături de el era transportată Hannah. Poate că se trezise, în orice caz auzi nişte voci disparate; jumătăţi de propoziţie, cuvinte izolate:

— *Lovit de un tren*... *Nu*, *lovit de maşină la o trecere*... *De ce nu la Skejby*... *Condiţii meteorologice nefavorabile*... *secţia arsuri*... *traumatologie*.

O propoziţie însă răsună clar:

— *Femeia nu are puls*.

Cineva răspunse. Părea o discuţie, dar Niels nu era sigur că auzea bine. Se văzu întinzând braţul către Hannah. Şi se auzi şoptind:

— Hannah.

— Încă puţin.

— Hannah.

— O pierdem din nou. Trebuie să începem...

Niels crezu că se opriseră. Pană când, printre aburii unei doze de morfină, îi trecu prin minte că numai Hannah se oprise. El îşi continua viaţa, iar acesta fu momentul cel mai cumplit. Mai groaznic decât accidentul în sine. Mai groaznic decât momentul în care fusese lovit de maşină. Niels avu senzaţia că este smucit de acolo şi văzu cu coada ochiului – sau poate că doar o simţise – cum doctorii stăteau aplecaţi deasupra ei şi...

Niels îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Indiferent. Trecuse dincolo. Era bine. Dar nu dură decât o clipă. Pentru că, o clipă mai târziu...

Miercuri, 23 decembrie

... îl întâmpină lumina. Şi se gândi: asta a fost. Nu simţea niciun fel de nelinişte, ci întâmpină ridicând resemnat din umeri lumina care se apropia de el de la capătul beznei, viaţa care se scurgea încet. O faţă se aplecă deasupra lui, o femeie frumoasă, poate un înger care...

— S-a trezit?

Îngerul vorbea cu el.

— Da. Tocmai se trezeşte.

Două asistente medicale se uitau la el. Cea mai tânără – îngerul – cu o curiozitate sinceră, cealaltă, doar înregistrând totul cu răceală.

— Hannah, şopti el.

— Mă duc să chem un doctor.

Lui Niels îi fu imposibil să îşi dea seama care dintre ele se dusese după doctor. Îi era greu să distingă cuvintele lor de gândurile proprii. Întoarse capul şi privi pe fereastră: fulgii de zăpadă străluceau în lumina permanent aprinsă din spital. Şi încercă să îşi aducă aminte, să adune fragmentele de memorie într-o imagine coerentă a ceea ce se întâmplase.

— Niels Bentzon?

Niels întoarse capul şi îşi înăbuşi un zâmbet nepotrivit cu contextul, care probabil că trebuia pus pe seama a ceva atât de banal precum bucuria de a constata că încă îşi mai aducea aminte cum îl cheamă.

— Ţi-ai revenit. Mă bucur să văd asta. Asger Gammeltoft. Medic primar. Am făcut parte din echipa care te-a operat. Am lucrat la tine aproape opt ore neîntrerupt.

— Hannah?

Niels nu îşi putea auzi propria voce.

— Şi copiii?

— Poţi vorbi puţin mai tare?

Doctorul îşi aplecă urechea spre gura lui Niels.

— Sunt teferi?

— Întrebi de copii?

Doctorul îşi îndreptă spatele şi discută în şoaptă ceva cu asistentele, pe un ton conspirativ. Apoi se întoarse spre el.

— Copiii sunt teferi şi nevătămați. Tu i-ai salvat.

Doctorul îşi îndreptă ochelarii. O privire prietenoasă, dar arogantă. Un om care încerca să fie prezent, dar care avea altele în minte.

— Nu vreau să-ți ascund faptul că ai suferit o serie de contuzii. Majoritatea sunt tipice pentru o victimă implicată într-un accident rutier: contuzii pe şolduri, spate, leziuni în regiunea pelviană şi abdominală, coaste rupte, cheaguri de sânge în plămâni. Dar nu am să te deranjez cu prea multe detalii acum. Cel mai important este că ai scăpat cu viață.

Doctorul îşi şterse sudoarea de pe frunte, apoi puse batista la loc în buzunar.

— În primele ore, imediat după operație, nu eram siguri că ai să supraviețuieşti.

Oftă şi îl privi.

— Ți-e sete?

Înainte ca Niels să apuce să răspundă, o asistentă îi îndesa deja un pai în gură.

— Bea. E suc. Ai nevoie să bei cât mai multe lichide. Căpşuni şi zmeură. Un lux dulce. Paiul din gură îi trezi pentru o clipă nişte amintiri pierdute din copilărie. Rubarba sălbatică din spatele terenurilor de fotbal. Şi pătlăgelele. Ramurile lor ce atârnau ca nişte picioare de păianjen.

— Bun. Mâine poate că o să te trecem pe hrană solidă. Niels îşi privi corpul – pesemne că din cauza gândului la mâncare solidă. Brațul îi ieşea de sub pătură. Perfuzii şi garouri.

— Ce s-a întâmplat cu mine?

— Cred că e mai bine să discutăm mai încolo despre asta.

— Nu! Vreau să ştiu acum.

Asistenta şopti ceva la urechea doctorului. Asger Gammeltoft încuviință din cap.

— Niels, ai pierdut destul de mult sânge, dar am reuşit să-ți stabilizam starea, iar acum suntem optimişti. Doctorul se corectă imediat. Vreau să spun, extrem de optimişti. Pe de altă parte, am descoperit nişte cheaguri de sânge mai

deosebite pe spatele tău. Doctorii de la locul accidentului au crezut la început că este vorba de arsuri. De fapt, din cauza aceasta ai fost adus aici. Spitalul Regal are singurul centru pentru arsuri din țară. Dar nu erau arsuri.

Doctorul își drese glasul.

— La început am crezut că era vorba de un tatuaj care a *erupt* în vreun fel sau altul, dar arată mai degrabă ca și cum capilarele de sânge din piele, sau, mai bine zis, *de sub* piele, s-au dilatat... în fine, un dermatolog va trebui să arunce o privire. Dar se întâmplă extrem de frecvent ca pacienții să dezvolte diferite tipuri de reacții post-operatorii. Este răspunsul sistemului imunitar.

Doctorul își drese din nou glasul.

— Pentru moment însă, ai nevoie de odihnă. Probabil că va fi nevoie să te operăm din nou, dar momentan, considerăm că cel mai important este să te odihnești. Așa cum obișnuim să spunem aici, la spital: cel mai bun doctor este corpul însuși.

Doctorul dădu din cap; ceea ce însemna evident că discuția era încheiată. Dar Niels încercă să îl oprească șoptind:

— Hannah...

— N-am auzit bine.

Niels încercă să-și adune ultimele forțe.

— Hannah...

Asger Gammeltoft tot nu putea să audă ce spune. Numele pe care Niels încerca să-l rostească se amesteca cu prea multe sunete neclare și nu se auzea decât un șuierat:

— Han...

— Ar trebui să te odihnești.

Doctorul dădu să plece, dar se răzgândi și se apropie și mai mult de el.

— ... nah...

— Ai zăcut fără cunoștință timp de trei zile. Ești rănit grav. Ai nevoie de odihnă.

Trei zile? Niels privi pe fereastră. De parcă la auzul dații

creierul lui adormit se trezise. Trei zile.

— Miercuri?

— Da, azi e miercuri. Suntem în data de 23 decembrie. Ai zăcut inconştient timp de trei zile.

— Vineri.

— Ce?

— O să se întâmple vineri.

Doctorul se uită la asistentă. Privirile lor spuneau ceva ce Niels nu putea înțelege. Oricum era totuna. Trebuia să scape de acolo. Sa ajungă cât mai departe posibil. Privi pe fereastră şi încercă să îşi dea seama cum. Doar nu se putea deplasa. Sau putea? Se uită în jur. Doctorul părăsise încăperea.

Asistenta cea tânără se apropie de Niels.

— Trebuie să înțelegi că este foarte normal să ai goluri de memorie după accidente grave. Dar, încetul cu încetul, toate amintirile vor reveni. Nu există vreun semn care să indice că ai suferit leziuni cerebrale, aşa că ai să te însănătoşeşti complet.

— Hannah?

O precizare din partea asistentei mai vârstnice. Niels o auzi uşor distorsionat:

— Întreabă de amica lui.

— Hannah!

— Ia-o mai uşor. Trebuie să îi dai voie corpului să se relaxeze.

— Spune-mi.

Asistenta se uita la ceva, undeva în zona stomacului lui. Cu mare efort, Niels reuşi să îşi mişte capul şi să privească într-acolo, pentru a vedea că o ținea strâns de încheietura mâinii. Unghiile lui se înfipseseră în mâna ei.

— Hai să o luăm pas cu pas. Cel mai important este să-ți recapeți puterile...

— Spune-mi!

— O să chemam un doctor, Niels. Aşteaptă o clipă.

Asistenta mai vârstnică se făcu nevăzută. Niels se chinui să nu adoarmă din nou. O să aştepte până ce un nou halat o

să intre în încăpere şi, vorbindu-i frumos, o să îi administreze un sedativ. O să vadă cum asistenta îl apucă de mână şi i-o strânge cu sinceră compasiune în timp ce doctorul îi comunică mesajul acela pe care Niels îl presimțise deja, mesajul pe care îl citise de multă vreme în privirea neliniştită a asistentei tinere: mesajul că Hannah murise.

2

Centrul de traumatologie, Spitalul Regal

Se simțea mai bine ca oricând. Un sentiment euforic de libertate. Că putea gândi clar şi fără limite. Iar gândurile ei aveau suficient loc să se desfăşoare aici.

Joi, 24 decembrie

Un crâmpei de întuneric în lumina aceea copleşitoare. Hannah se întoarse cu spatele. Îi era indiferent. Până când îşi aminti de Niels. Atunci întunericul se deschise şi nu mai putea face nimic altceva decât să se lase absorbită de el. *Tocmai am trăit ceva cu totul incredibil*.

Siluete voalate, ca într-un vis, se mişcau într-o cameră albă. Una dintre acestea se apropie de ea. Se aplecă deasupra ei. Îi verifică pupilele cu o...

— A înviat!

— Ce?

— Vino să vezi.

Se auzi un murmur în jurul ei. *Fantastic*. Cineva râse uşurat. O *femeie care a păcălit moartea*.

Vocile răzbăteau clar. Mai ales una dintre ele, o voce de femeie. Celelalte siluete se apropiară şi mai mult. Montară ceva pe corpul ei, apoi începură să trebăluiască la nişte aparate, vorbeau liniştit şi concentrat.

— Incredibil, spuse cineva.

Altcineva spuse că starea *ei* trebuia stabilizată. Cine era *ea*?

Îi verificară din nou pupilele cu o lanternă. Îi înfipseră ace în mâini; de undeva din încăpere se auzea un bip slab.

— Unde...

Poate că Hannah încerca să şoptească ceva. Dar nimeni nu reacționă. Îşi drese glasul. Abia acum îşi simți corpul. Un rendez-vous neplăcut: dureri arzătoare în piept şi în gât. O

senzație de amorțeală în picioare. Vocea ei se auzea tot mai tare:

— Unde este...

Dar fu întreruptă de huruitul unui elicopter. Privi pe fereastră şi îl văzu cum se pierde în zare:

— Spitalul Regal. Bineînțeles.

— Vrea să spună ceva.

Fețele se holbară la ea. Rămase aşa o clipă şi îşi adună toate forțele, străduindu-se să-şi mişte picioarele. Trebuia să dea de Niels şi să îl avertizeze. Dar era imposibil. Nu putea să se mişte. Dar nu o durea foarte tare. Corpul ei încă era sedat.

— Mă auzi?

Acum vorbeau cu ea. O voce agitată de bărbat care încerca să fie blajină.

— Hannah Lund, auzi ce vorbesc?

— Da.

— Ai zăcut fără cunoştință timp de mai multe zile. Ai fost... *mai mult* decât inconştientă. Ştii unde te afli?

Spitalul Regal. Cuvintele nu voiau să se transforme din gând în vorbă. Se opriră pe limbă.

— Ştii că te afli la Spitalul Regal din Copenhaga? Ai fost implicată într-un accident rutier foarte grav, în Iutlanda şi ai fost transportata aici cu elicopterul.

Hannah nu spuse nimic. Doctorul – sau cine o fi fost cel căruia îi aparținea vocea – îi vorbea de parcă i s-ar fi adresat unui copil.

— Auzi ce îți spun?

— Da.

— Bun, pentru că este important...

— Ce zi e azi?

— Joi, 24 decembrie. Crăciun fericit!

Figurile deveniră mai clare, iar Hannah începu să întrezărească un zâmbet. Un bărbat mai tânăr, cu ochelari negri.

— Mâine...

— Ce?

— Unde e Niels?
— Întreabă de amicul ei. Bărbatul care a fost şi el implicat în accident, spuse o voce.
— Unde e Niels?
Abia când stativul cu perfuzia începu să se clatine, îşi dădu seama că reuşise să îşi scoată picioarele din pat. Dureri de cap. Se lovise cu capul de ceva. De podea, probabil. Sau de stativ. Uşa se deschise. Halate albe se apropiară în goana. Fețe anonime, binevoitoare. O voce spuse:
— E în stare de şoc. Dați-i...
Hannah nu mai auzi numele sedativului pe care aveau să i-l administreze, dar îşi dădu seama că vocea avea dreptate. Era în stare de şoc. Creierul ei era o harababură de gânduri neterminate. Pentru o clipă îşi simți fiecare arteră şi venă din corp şi goana năvalnică a sângelui. Se auzi rostind:
— Nu sunt în stare de şoc.
O aşezară la loc în pat. Nu se putea lupta cu ei. O voce liniştitoare, aproape tărăgănată spuse:
— Ai fost implicată într-un accident rutier foarte grav. Ai fost lovită de o maşină care conducea cu viteză mare.
— Mâine...
— Ai nevoie de odihnă, Hannah.
— Când soarele o să apună... Niels...
— Ascultă aici, Hannah: soțul tău sau prietenul tău a scăpat şi el cu viață. Aveți nevoie de odihnă.
— Ce zi e azi?
Vocea şoptită răspunse din nou:
— Ne putem grăbi puțin?
— Nu, nu puteți.
O senzație de căldură în mână.
— Ce zi e azi?
— Am mai vorbit despre asta. E joi dimineața. Ajunul Crăciunului. Dar nu trebuie să te gândeşti la nimic altceva decât că ai nevoie de odihnă. Amândoi ați avut mare, mare noroc. Acum încearcă să te relaxezi.
Vocea aceea bălmăjea ceva. O putea auzi, dar cuvintele

nu mai aveau niciun sens. Medicamentul preluase controlul asupra corpului ei. Se luptă cu el, dar era o luptă inegală şi întunericul se întoarse. Eliberator.

3

Secția de terapie intensivă, Spitalul Regal

Fiecare deşteptare era ca o ascensiune nesfârşită dinspre moarte înspre viață. Lumina îi rănea ochii. De parcă trupul se supunea forței gravitaționale a lumii de dincolo, care era mai puternică decât atracția gravitațională a Pământului. Probabil că aşa se simțise şi Lazăr când Iisus îl sculase din morți, se gândi Niels, mijind ochii şi simți cum corpul îi este împins în saltea, înspre podea, înspre pământ.

Respiră adânc. Privi în jurul său. Spitalul. Mereu spitalul. Închise ochii. Se lăsă să alunece în vis.

Joi, 24 decembrie

— Niels?

Vocea îi părea cunoscută.

— Niels?

Creştetul chel. Ochii prietenoşi care îi aminteau de tatăl lui.

— Mă auzi? Sunt Willy, unchiul tău.

— Willy?

— Te-am vizitat de câteva ori pană acum. Dar tot timpul ai zăcut lipsit de cunoştință, băiatul meu. Bine că mama ta şi tatăl tău au fost scutiți să te vadă zăcând aşa. Că n-ar fi supraviețuit.

Niels zâmbi. Willy era probabil singura rudă pe care o mai avea. Singurul pe care îl suporta dintre cei care mai rămăseseră.

— Poți să-mi spui unde lucrează Kathrine, acolo în străinătate? Ca să o pot suna.

Niels clătină din cap.

— Nu. Am să o sun singur când am să mă simt mai bine.

— Bine, bine, băiatul meu. Ai să te faci bine. Aşa spun şi doctorii. Că eşti puternic. Mereu ai fost un băiat puternic.

Băiatul tatălui tău.

Niels voia să alunece la loc în beznă, apăsat de gravitație. Treaz. Îl auzi pe Willy trăncănind ceva, în timp ce el se lăsă să alunece departe. Spunea ceva despre flori. Şi ciocolată. Şi ceva despre morții familiei. O voce plăcută care să îi acompanieze coborârea în beznă.

— Crăciun fericit, spuse cineva.

Sau poate cântase. Poate că visa deja.

* * *

— Niels Bentzon?

Un bărbat în halat. Un tip nou. Se pare că aveau din belşug aici. Unde era unchiul Willy? Oare chiar fusese aici? Buchetul acela lugubru de flori se afla pe masă ca dovadă. Numai Willy era în stare să vină în vizită la spital cu o jerbă.

— Mă auzi? îl întrebă bărbatul în halat.

— Da.

— Am venit cu veşti bune.

Niels încercă să se concentreze. Un văl se aşternuse peste ochi, dându-i senzația că se afla sub apă, cu ochii deschişi.

— Veşti bune?

— Amica ta.

— Hannah? îl întrerupse Niels.

— Nu a murit.

— Nu a murit?

— Nu, trăieşte.

Bărbatul îi zâmbi.

— E foarte puțin probabil ca o persoană să poată fi resuscitată de două ori la rând. Sunt doctor şi doar rareori pronunț cuvântul miracol. Dar dacă e să spun că am asistat, personal, la un miracol, atunci aceasta s-a întâmplat atunci când amica ta a redeschis ochii cu câteva ore în urmă. Posibil să scape fără nicio sechelă.

Amică. Pe Niels îl enerva cuvântul ăsta. Doctorul mai spuse ceva, dar Niels nu îl mai asculta.

— Vreau să o văd.

Pronunțase cuvintele cu glas tare şi răspicat.

— O să aranjăm să o vezi. De îndată ce va fi posibil.

— Trebuie să o văd.

— Trebuie să rămâi aici o vreme.

Doctorul privi în jur şi dădu cu ochii de o asistentă. Nu scoase niciun cuvânt, dar Niels nu avea vreo îndoială cu privire la semnificația privirii lui.

— Nu am timp să stau la discuții cu un pacient. Am altele de făcut. Lămureşte-l că nu trebuie să se mişte de aici.

Asistenta se apropie.

— Din păcate, acest lucru nu este posibil acum, Niels. Sunteți internați la secții diferite. Amica ta e internată la cardiologie, care se află în cealaltă aripă a spitalului.

Asistenta arătă spre fereastră. Deoarece spitalul fusese construit în formă de H, chiar dacă te aflai în aceeaşi clădire cu cineva, distanța putea fi uriaşă. Atât de mare, încât nici măcar nu era posibil să-i vezi pe cei aflați în aripa opusă.

— De fiecare dată când un pacient este transportat, creşte riscul ca acesta să dezvolte complicații. Va trebui să aşteptați un pic, Niels. Pentru binele tău. Am luat legătura cu rudele voastre.

— Este important.

— Dar poate că putem aranja să vorbiți la telefon. Ce zici de asta?

Îi zâmbi, mângâindu-i bandajul de pe cap.

— Sună bine.

Asistenta ieşi din încăpere. Niels privi din nou pe fereastră, spre aripa opusă. Pentru o clipă se lăsă pradă amintirilor: coasta de vest. Trenul marfar. Chioşcul. Accidentul. *Orice ai face*, *Niels*, *peste o săptămână tot la Spitalul Regal ai să sfârşeşti*. Aşa spusese Hannah. *Sistemul*.

— Niels Bentzon?

Niels fu smuls din gândurile sale. Cât timp să fi trecut oare? Bărbatul se prezentă.

— Jorgen Wass, dermatolog. Tânărul de lângă mine este

un student care mă însoțeşte.

Abia acum dădu Niels cu ochii de tânărul cu ochelari aflat lângă doctor.

— Mi s-a spus să vin să arunc o privire la spatele tău.

— Acum?

— Doar suntem aici.

Dermatologul îi zâmbi.

— De fapt, nu lucrez aici. Spitalul Regal nu mai are o secție de dermatologie. Dar am hotărât să nu te mutăm dintr-o parte în alta. Nu o să fie vorba de un examen dermatologic amănunțit acum, vreau numai să verific dacă este nevoie de tratament şi, în acest caz, ce fel de tratament. Poți să te întorci pe burtă?

Fără să aştepte vreun răspuns – şi pe un ton care îl făcu pe Niels să se simtă ca un copil mut – dermatologul se uită la asistentă şi o întrebă:

— Da? îl ajutăm?

Jorgen Wass îşi puse mănuşile de cauciuc. Niels se hotărâse să nu scâncească atunci când îl apucară şi îl întoarseră pe cealaltă parte. Asistenta îi suflecă uşor cămaşa. Dermatologul se aşeză pe marginea patului, cercetându-l o vreme. Pentru Niels aşteptarea fu umilitoare.

— Aveți nevoie de ajutor? întrebă studentul, apropiindu-se de pat.

— Nu, mulțumesc. Nu durează decât o clipă. Sper că nu o să doară.

Ultimele cuvinte îi erau adresate lui Niels.

Niels nu spuse nimic când dermatologul îi atinse spatele.

— Doare? Te mănâncă?

— Nu neapărat.

— Când ți l-ai făcut?

— Poftim?

— Tatuajul... sau... Dermatologul se opri. Chiar este un tatuaj?

— Nu am niciun tatuaj.

Niels îşi dădu seama că dermatologul nu îl asculta.

— Eşti sigur? Nici măcar un tatuaj cu henna? Ai fost plecat în vreo călătorie?

— Vreau să văd şi eu.

— Posibil.

Studentul se amestecă în discuție. Vorbea în şoaptă cu medicul.

— Sau poate că este un caz de patomimie? Semnul mongolian?

— Nu am niciun fel de tatuaj pe spate.

Niels încercă să vorbească mai tare, dar îi era greu din poziția aceea bizară, cu fața îngropată în pernă.

— Şi nici nu ți-ai şters vreun tatuaj? întrebă dermatologul. Ai avut probleme cu vreo infecție fungică?

— Nu.

Niels nu îşi putu da seama dacă dermatologul vorbea cu studentul sau cu sine însuşi, când îl auzi mormăind:

— O uşoară iritare a epidermei. Caracterizată de variație de pigment şi inflamație.

— Vreau să văd şi eu.

Niels încercă să se întoarcă cu fața.

— Dacă poți aştepta o clipă.

Jorgen Wass îi râcâi pielea cu ceva ascuțit.

— O să am nevoie de o mostră. Doare?

— Da.

— Nu e mare lucru de văzut. Îl întoarcem la loc?

— Nu! Vreau să văd şi eu.

Linişte. Doctorul nu era prea încântat de pretenția lui. Niels o simțea clar.

— Da, dar atunci ar trebui să aducem două oglinzi.

Niels rămase nemişcat până când asistenta aduse două oglinzi. Le luă câteva clipe să le aşeze în poziția corectă.

— Arată destul de agresiv, îl avertiza dermatologul. Asta ca să nu ai un şoc. Dar, cu un tratament adecvat, poate un pic de cremă pe bază de cortizon, ai să te faci bine.

Niels îşi privi spatele. Semnul căpătase acum o formă, la fel cu cele de pe spatele celorlalți. De la un umăr la altul.

Imaginea se închega. Nu putea vedea numerele, dar ştia că erau acolo. Trei şi şase. 36.

Doctorul îşi îndreptă spatele şi îl privi pe student.

— Am mai văzut asta undeva, spuse el.

— Unde? îl întrebă studentul.

— Ce vrei să spui?

Niels îl privi insistent, încercând să-i surprindă expresia.

— Ai mai văzut asta? Unde?

— Cu mult timp în urmă. Dar...

— Dar?

Doctorul se ridică în picioare.

— Am să cercetez mai în amănunt şi am să revin.

Apoi îi făcu un semn din cap studentului. Cei doi părăsiră încăperea fără a mai scoate niciun cuvânt.

4

Secția cardiologie, Spitalul Regal

Părinții lui Hannah îi mulțumiră asistentei când le aduse de mâncare. Hannah inhalase mirosul acesteia ore în şir. Friptură de porc în sos propriu. Tatăl îşi termină porția imediat şi, când mama ei începu din nou să plângă fără să spună nimic, îi mâncă şi porția acesteia. *Mâncarea nu trebuie irosită*. Motto-ul vieții lui. Când te uitai la burta lui, îți venea să te întrebi dacă într-adevăr era la fel de înțelept precum suna.

Hannah se simțea mereu încurcată în prezența tatălui ei. Îşi aminti cu oroare de clipa în care părinții ei îşi făcuseră apariția la susținerea tezei de doctorat şi se aşezaseră în ultimul rând. Tatăl ei gâfâia şi era atât de mare, încât ocupase un scaun şi jumătate. Iar mama ei tăcuse mâlc. La fel ca acum.

A fost o vizită lungă cu foarte puține cuvinte. Hannah avea de multă vreme impresia că o părăsiseră. Boala şi moartea lui Johannes. Gustav plecase. Era prea mult. Prea străin. Hannah fusese o străină pentru ei încă din copilărie.

Până la urmă plecară. O ultimă întrebare aruncată din pragul uşii – dacă să mai rămână cu ea.

— Nu, mai bine nu. Cel mai bine e să mă odihnesc, înnoptaseră la fratele ei vitreg, dar tatăl său avea probleme cu spatele şi nu reuşea să doarmă decât în propriul pat. Aşa că dormise într-un scaun. Doar câteva ore. A doua zi urmau să se întoarcă acasă.

— Fata mea, îi şoptise mama chiar înainte să plece.

Dar Hannah nu mai era fata nimănui. Nici a lui Gustav, nici a părinților ei.

— Şi eşti sigură că nu vrei să-ți aducem nimic? o întrebase asistenta în timp ce îndepărta ultimele urme ale vizitei părinților ei.

— Aş vrea să vorbesc cu Niels.

Asistenta o privi fără să priceapă.

— Niels Bentzon, bărbatul care a fost implicat în acelaşi accident cu mine.

— Se afla aici, în spital?

Hannah clătină din cap. O fi din cauza Crăciunului, se gândi ea. Angajaţii permanenţi probabil că îşi luaseră concediu. Rămăseseră de gardă rezervele mai puţin experimentate. În sfârşit, o asistentă cunoscută îşi făcu apariţia. Obraji rotofei, ochi zâmbitori. Randi? Hannah voi să se asigure că aşa o chema şi o întrebă.

— Randi?

— Eşti trează?

— Aş vrea să vorbesc cu Niels.

— Ştiu asta. Dar, la fel ca şi tine, Niels doarme mult. I se administrează o doză mare de sedative, care îl moleşesc şi mai tare. Se trezeşte pentru zece minute, apoi doarme trei-patru ore.

— N-am putea vorbi la telefon? E foarte important.

Randi zâmbi.

— Cel mai important este să vă refaceţi. De acord?

Randi o apucă de mană.

— În orice caz, eu am drum spre secţia la care e internat Niels. Să trec pe la el? Să încerc să aranjăm ceva, ca să vorbiţi la telefon?

— Da, mulţumesc.

Randi ieşi din încăpere. Hannah privi pe fereastră. Era aproape întuneric. Ajunul Crăciunului la Spitalul Regal. Hannah închise ochii până când auzi din nou paşi uşori în încăpere. La început, crezu că femeia aceea în vârstă greşise salonul. Nu era îmbrăcată în halat alb, iar ochii ei care clipeau des aveau o expresie derutată – părea să fie cu gândurile în cu totul alta parte.

— Hannah Lund? întrebă femeia şi se apropie şi mai mult. Tu eşti?

Hannah nu răspunse. Se simţea stoarsă de puteri.

— Numele meu este Agnes Davidsen.

Femeia îi întinse o mană costelivă. Se răzgândi şi îi strânse uşor mâna lui Hannah.

— Pot să vorbesc o clipă cu tine?

Avea peste 70 de ani. Pielea, ca pergamentul. Parul ei te făcea să te gândeşti la o plantă de apartament ofilită. Dar ochii ei erau vii şi inteligenți.

— Ai fost implicată într-un accident rutier?

— Da.

— Te aflai într-o maşină care a fost lovită de o altă maşină?

— Nu mă aflam într-o maşină. Am fost lovită de o maşină.

— Cu cinci zile în urmă?

— Ce e cu toate întrebările astea?

— Am să-ți pun câteva întrebări legate de felul în care ai fost resuscitată.

Hannah zâmbi şi clătină din cap.

— Nu trebuie ca inima să ți se oprească pentru a putea fi vorba de resuscitare?

Agnes o privi cu uimire.

— Nu ai aflat?

— Că... starea mea a fost critică.

— Hannah!

Agnes se apropie şi mai mult de ea.

— Ai murit. De două ori.

— Greşeşti.

— Nu îmi vine să cred că nu ți-au povestit. Tipic pentru Spitalul Regal. În perioada sărbătorilor, comunicarea cu pacienții se întrerupe complet. Crede-mă, o ştiu prea bine. Am lucrat aici toată viața.

— Nu pricep.

Asistenta se întoarse în salon tocmai când Hannah se pregătea să se dea jos din pat. Răsturnă stativul cu perfuzia şi cineva protestă.

— Ce s-a întâmplat cu mine?

Îi venea să urle, dar nu reuşi să scoată decât un strigăt înăbuşit.

— Se poate să primesc nişte răspunsuri clare?

* * *

— Pneumotorax spontan.

Doctorul pricepuse că Hannah era „de-a noastră”. Nu doar un om de ştiinţă, ci un cercetător recunoscut. Astrofizician. De aceea nu ezită să-i dea toată explicaţia aceea complicată.

— Când peretele pulmonar se perforează, aerul iese din cavitatea pleurală, iar plămânul se strânge. Adesea, această perforare se închide spontan, iar plămânul se restabileşte imediat.

Medicul o privi.

— Vrei să te odihneşti?

— Vreau să aud continuarea.

— În cazul tău, din cauza coliziunii, s-a format un fel de ventil în acea fisură, astfel încât aerul putea doar să iasă, dar nu să şi între înapoi în plămân. Ca urmare, s-a ajuns la pneumotorax hipertensiv, o complicaţie în care tot mai mult aer este blocat în cavitatea pleurală. Este o situaţie critică şi potenţial fatală. Dar...

Medicul zâmbi.

— Dar acum avem din nou controlul asupra plămânilor tăi. Şi a contuziei cardiace.

— Femeia aceea în vârstă a zis că am murit.

— Am încercat să aflu ce s-a întâmplat cu comunicarea. Se pare că va fi nevoie să ne întărim forţele în perioada sărbătorilor.

— Este adevărat? îl întrerupse Hannah. Am murit?

Medicul respiră adânc, de parcă el ar fi fost de vină că inima ei se oprise.

— Da. Ar fi trebuit să ţi se fi comunicat acest lucru de la bun început. Îmi pare rău. Inima ta a încetat să mai bată. De două ori, de fapt. Prima oară am reuşit să te resuscitam după câteva minute. Dar când te-am aşezat pe masă...

— Pe masă?

— Pe masa de operații. Inima ți s-a oprit din nou. De fapt...

Medicul îi zâmbi şi clătină din cap.

— De fapt, am crezut că ai murit.

— Cât timp am fost în starea aceea?

— Aproape nouă minute. Este foarte neobişnuit.

Tăcere.

— Am fost moartă timp de nouă minute?

Medicul îşi drese glasul, apoi se uită la ceas.

— Agnes e foarte pricepută. Dacă ai chef să discuți cu ea... Dacă nu, spune-i să plece. A aşteptat afară, pe culoar, până când te-ai trezit.

— Ce zi e azi?

— Tot seara de Ajun.

Un zâmbet compătimitor.

— N-o să ai parte de cine ştie ce seară de Crăciun. Dar ştiu că, de obicei, la bucătărie se găteşte ceva special.

— Cât timp trebuie să zac aşa?

— Să vedem cum evoluează situația.

Medicul se ridică în picioare şi schiță o grimasă bizară care se voise a fi un zâmbet.

5

Secția de terapie intensivă, Spitalul Regal

— Niels!

Niels se trezi brusc. Privi în jur derutat. Nu o mai văzuse pe asistenta aceea până atunci.

— Cum te simți? îl întrebă ea.

— Cine eşti tu? Ce zi e azi?

— Mă cheamă Randi. Lucrez la secția de cardiologie unde este internată amica ta, Hannah.

— Cum se simte Hannah?

— O să se facă bine. Întreabă de tine. Poate ai vrea să o suni, să vorbiți la telefon?

— Ce zi e azi?

Randi încercă să schițeze un zâmbet afectuos.

— Amândoi puneți mereu aceeaşi întrebare. Trebuie să ajungeți undeva?

Niels încercă să se ridice în capul oaselor, dar şoldul şi pieptul îl dureau, aşa că renunță.

— Trebuie să stai culcat. Am să aduc telefonul. O clipă.

Randi părăsi încăperea.

Niels dădu din nou să se ridice. Trebuia să încerce să îşi controleze corpul, să afle cum să-şi poată pune în mişcare rămăşițele funcționale ale membrelor sale pentru a evada de acolo. Din spital. Se gândi la participanții la Olimpiada pentru handicapați. Fără brațe sau fără picioare, şi reuşeau totuşi să realizeze lucruri incredibile. Probabil că şi el era în stare să-şi care oasele până într-un taxi.

Randi se întoarse cu un telefon.

— Aşa. Gata.

Zâmbi în timp ce formă numărul.

— Randi la telefon. Sunt cu prietenul lui Hannah. E trează? Nu mai e acolo? Cu cine?

Vocea lui Randi părea îngrijorată.

— Bine.

Închise şi se uită la Niels.

— Cineva a plecat cu ea.

— Nu pricep.

— Nici eu. Doar dacă nu cumva starea ei s-a înrăutățit.

— Cât de mult să se înrăutățească?

Randi părăsi încăperea cu promisiunea că se va întoarce imediat. De afară Niels auzi o voce pe care o cunoştea mult prea bine. Fermă, brutală, fermecătoare când voia. Niels închise ochii şi se prefăcu că doarme. Nu era prea greu. Paşii se apropiară. Hugo Boss. Aftershave. Şi o idee de parfum de femeie impregnat în haină.

— Bentzon? Sommersted vorbea în şoaptă. Bentzon. Mă auzi? Nu. Nu arăți prea bine.

Sommersted rămase tăcut preț de câteva minute. Stătea acolo. Niels se prefăcu a fi cu totul absent.

— Păi... am să mă întorc mâine, Niels. Sper să te faci bine. Eu...

Sommersted se opri. Se aplecă înainte şi şopti:

— Aveai dreptate, fir-ar al naibii. Cu Veneția. Nu ştiu cum ai reuşit. Dar ai avut dreptate.

Sommersted se ridică în picioare. Mormăi ceva despre ce îi spusese Niels: că Spitalul Regal urma la rând. Apoi se făcu linişte. Niels era sigur că Sommersted plecase; sau poate visa, poate că adormise din nou.

6

Coridoare albe, Spitalul Regal

Chiar nu avea nimic altceva de făcut în seara de Ajun? Hannah nu se putu abține să nu se întrebe asta când Agnes împinse patul de spital în lift.

— Toate bune până acum. Să-mi dai de ştire dacă te simți rău, spuse bătrâna, râzând.

Un râs răguşit, ce dezvăluia o carieră îndelungată de fumător, se desprinse de pe buzele crăpate.

— Acum sunt la pensie, dar am lucrat ca moaşă aici, la maternitatea Spitalului Regal, până acum zece ani, când am fost diagnosticată cu cancer. Doctorii mi-au dat cel mult doi ani, pe care i-am folosit studiind avid un subiect care m-a pasionat mereu – este şi motivul pentru care mă aflu acum cu tine.

— Accidente rutiere?

— Nu neapărat. Experiența morții clinice.

— Experiența morții clinice?

Bătrâna încuviință din cap.

— Poate că tocmai din cauza asta sunt încă în viață – fiindcă m-am ocupat atât de mult de moarte. S-ar putea spune că până şi cancerul s-a speriat de moarte. Agnes zâmbi. În orice caz, nu mi-a dat încă de cap. Sună morbid? Spune sincer ce crezi: că sunt o hârcă nebună.

— Nu.

— E în regulă. Dar, în ce mă priveşte, există o anumită logică în a continua, după ce am lucrat ca moaşă, cu studierea experienței morții clinice. Mi-am folosit prima parte din viață ajutându-i pe oameni să vină pe lume, pe cea de-a doua mi-o petrec încercând să înțeleg ce se întâmplă atunci când o părăsim. Viața şi moartea.

Hannah o privi pe bătrâna care îşi dregea glasul. Poate că aştepta ca Hannah să spună ceva.

— Dar eu nu am trecut prin experiența morții clinice.

— Vreau oricum să îți arăt unde s-a întâmplat. Unde ai murit. Poate că o să te ajute să îți aminteşti.

Liftul ajunse la parter şi Agnes împinse patul afară. Era evident că se afla pe teren propriu. Cu amândouă mâinile sprijinite de căpătâi, împinse patul mai departe. Hannah îi privi fălcile, până când Agnes o privi la rândul ei, îi zâmbi şi începu să-i explice:

— Hai să începem cu fenomenul morții clinice. Ce este acesta? Ce este o experiență a morții clinice?

Agnes respiră adânc şi continuă.

— Fenomenul a fost cunoscut dintotdeauna. Oameni care au murit, dar care apoi au înviat şi au povestit experiența prin care au trecut.

— Ultimele convulsii ale creierului.

— Posibil. Prea puțini i-au luat în serios. Cei mai mulți le-au râs în nas. Dar cum ştiința medicinii a avansat tot mai mult şi tot mai multe persoane sunt resuscitate, am ajuns să cunoaştem fenomenul mai bine. Medici şi cercetători au început să ia fenomenul acesta în serios. Ai auzit de Elisabeth Kübler-Ros şi de Raymond Moody?

— Posibil.

— Doi doctori care au întreprins cercetări de pionierat asupra acestui fenomen în anii şaptezeci. Ross şi Moody consideră că există nouă elemente fundamentale care sunt observate cel mai des în contextul experienței morții clinice. Vorbesc prea repede?

— Sunt astrofizician.

Agnes râse.

— Cele nouă elemente: un susurat sau țiuit; durerile dispar; experiență extracorporală în care persoana decedată pluteşte, ca să spun aşa, deasupra propriului corp; senzația de a fi târât printr-un tunel întunecos cu o viteză fulgerătoare; senzația că te afli undeva, deasupra Pământului şi vezi globul pământesc de parcă te-ai afla pe o altă planetă; întâlnirea cu persoane străbătute de lumina, adesea prieteni sau rude decedate; întâlnirea cu o forță spirituală...

— Dumnezeu?

— Posibil. Întâlnirea aceasta este urmată de un rezumat al vieții persoanei în cauză. Trecerea în revistă a vieții, cum îi spunem noi. Şi, în sfârşit – şi poate şi cel mai neobişnuit – posibilitatea de a alege dacă să revii la viață sau să rămâi în locul acela.

— Dacă persoana în cauză vrea să trăiască sau nu?

— S-ar putea spune şi aşa.

— Şi, o dată ajunşi acolo, majoritatea aleg lumea de dincolo?

— Aşa se pare.

— Nemaipomenit. Viața de după moarte.

— Da, aşa cred Ross şi Moody. În opinia lor, nu mai încape nicio îndoială. Pentru ei, faptul că atât de mulți pacienți pomenesc cu toții de exact aceleaşi experiențe constituie o dovadă. Bineînțeles că au existat şi numeroşi sceptici. Unul dintre aceştia a fost renumitul cardiolog Michael Sabom. Acesta a întreprins propriile cercetări asupra fenomenului morții clinice. Spre marea lui surprindere însă, rezultatele investigației au arătat că aproximativ 60% din pacienții care erau resuscitați la secția de cardiologie unde lucra el raportau fenomene similare experienței morții clinice. Iar în anumite cazuri chiar foarte detaliat.

Agnes se uită la Hannah înainte de a continua:

— Dar există şi o explicație de natură biologică – are de-a face cu faptul că pupilele se dilată considerabil când funcțiile vitale sunt pe cale să înceteze. Adică e vorba de o senzație vizuală reală. Un fel de iluzie optică sofisticată, s-ar putea spune. O altă explicație fizică ține de faptul că în momentul morții se produce un fel de otrăvire a corpului cu dioxid de carbon. Şi se ştie că intoxicarea cu dioxid de carbon îți produce senzația că eşti târât printr-un tunel. Alții susțin că este vorba, pur şi simplu, de halucinații. Un fel de mecanism mental de apărare.

Agnes ridică din umerii ei costelivi.

— Poate că subconştientul încearcă să ne ascundă faptul

– aproape de neacceptat pentru unii – că ne aflăm în pragul morţii. Şi de aceea încearcă să ne creeze senzaţia că, pană la urmă, nu e chiar aşa de îngrozitor. Că ne îndreptăm spre un loc cu lumină, căldură şi iubire. Însă nu explică totul.

— Mă gândeam eu că ai să ajungi şi aici.

— Există exemple de oameni care au murit şi care, când revin la viaţă, povestesc că au întâlnit în lumea de dincolo persoane despre care nu ar fi avut cum să ştie, la momentul respectiv, că erau moarte. Nu e fascinant? Iar acum pană şi ONU s-a implicat.

— Ce vrei să spui?

Agnes o conduse pe Hannah într-o încăpere, întoarse patul şi puse frâna.

— În anul 2008, sub egida ONU, s-a ţinut o mare conferinţă pe tema experienţei morţii clinice. În sfârşit, cercetătorii îşi puteau pronunţa oficial îndoielile cu privire la concepţia noastră despre conştiinţă şi au putut menţiona numeroasele experienţe pe care nu le putem explica fără a fi luaţi în derâdere.

— Ştiinţa este nemiloasă.

— Da. Din acelaşi motiv, cu un an mai târziu, mai mulţi medici au iniţiat o investigaţie asupra experienţei morţii clinice.

— Nu e atât de simplu să obţii date credibile, se poate spune.

— Şi nu. Şi da. Un medic britanic a venit cu o metodă destul de simplă, aproape infantilă.

— Şi anume?

— În mai multe ţări, la spitalele de urgenţă sau centrele de traumatologie, au fost montate mici rafturi sub tavan. Sus de tot, unde nimeni nu poate să vadă ce se află pe aceste rafturi. Iar acolo au fost plasate nişte imagini.

Hannah începu să priceapă de ce fusese adusă acolo. Privi spre tavan. La început nu văzu nimic. Dar apoi privi în cealaltă parte a camerei. Da. Sus de tot, la zece centimetri sub tavan, se afla montat un mic raft de culoare neagră.

Agnes o privi.

— Nimeni nu cunoaşte motivul din imagine. Nici măcar eu. A sosit într-un plic sigilat de la Londra.

Hannah simți cum rămâne fără salivă în gură. Şi simți cum inima începe să-i bată tot mai tare. Voia să iasă cât mai repede de acolo.

7

Secția de terapie intensivă, Spitalul Regal

Asistenta intră în rezervă.

— Stai să vezi, Niels.

Asistenta ținea o carte în mână.

— Dermatologul, cum îl cheamă?

— Jorgen Wass.

Asistenta îi zâmbi.

— Ai memorie bună când vine vorba de nume.

— Sunt polițist.

Asistenta îi întinse cartea.

— Jorgen Wass a găsit cazul acesta şi ți-a trimis cartea. Ba chiar a văzut mai demult un semn asemănător. A spus că o să vină să te examineze din nou după Crăciun.

Niels cercetă cartea. Nu scria nimic pe copertă, era îmbrăcată în piele.

— Cred că este un volum despre boli de piele.

O bucată de hârtie galbenă ieşea dintre pagini, ca un semn de carte.

— Cred că vrea să-ți arate ceva anume.

Asistenta adaugă ceva, dar Niels nu o mai asculta. Îşi pironise privirea asupra unei fotografii vechi, alb-negru, în care se vedea spatele cuiva.

— Ce-i asta?

Asistenta nu îşi putu înfrânge curiozitatea.

— Un tatuaj?

Niels nu-i răspunse. Pentru o clipă simți cum i se taie răsuflarea. Spatele din fotografie semăna cu spatele lui. 36. Numărul 36 scris în nenumărate variante, executate cu atâta virtuozitate, încât simțeai un gol în stomac numai când te uitai la ele.

— E vreo problemă?

Niels nu îşi putea desprinde ochii din carte.

— Niels?

— Cine este persoana din fotografie?

Abia acum reuşise Niels să îşi revină suficient de mult pentru a citi textul de dedesubt. „Pacient. Spitalul Regal, 1943. *Sindromul Worning*”.

— Este danez?

Niels răsfoi în cartea aceea stufoasă. Worning. Să fi fost un nume? Alte informații? În cele din urmă, fu nevoit să renunțe.

— Nu scrie nimic altceva.

Niels îşi ridică privirea din carte.

— De unde vine cartea?

— De la dermatolog. Nu ştiu precis de unde o are.

— Trebuie să aflu de unde vine cartea. Şi să aflu cine anume este pacientul acesta. Trebuie să aflu totul. Poți să îl suni pe dermatolog şi să îl întrebi?

— Dar e seara de Ajun.

— Acum!

— O clipă.

Asistenta îi luă cartea din mâini. Niels fu cât pe ce să bombăne nemulțumit, dar se stăpâni.

Asistenta dispăru din nou. Când uşa se trânti în spatele ei, asistenta stinse lumina din reflex. În întuneric, îşi aminti de Hannah.

Lumină.

Asistenta stătea în pragul uşii.

— Am stins lumina? Te rog să mă ierți.

Asistenta se apropie de el.

Niels încercă să respire calm.

— Te simți rău? Să-ți aduc nişte apă?

— Ai reuşit să dai de el?

Niels se uită la cartea din mâinile ei.

— Da. A spus să nu te sperii – nu este o condiție mortală.

Asistenta îi zâmbi. Niels se îndoia că aceasta chiar vorbise cu dermatologul.

— A zis că o să vină să te examineze după Crăciun, spuse ea, întinzându-i cartea. Vrei să mai citeşti din ea?

Niels se uită din nou la fotografie, sperând ca de data aceasta să vadă şi alte detalii. Un trup subțire. Cu brațele întinse în lateral. Persoana stătuse în picioare când fusese fotografiată. Alb-negru. *Sindromul Worning*. Poate că Worning era chiar numele pacientului.

Se simțea epuizat.

— Aveți cumva o arhivă aici, în spital?

— Da, avem. E uriaşă.

— Ai fost în arhivă?

— De două ori în 15 ani. Dar acum nu o să ne ducem acolo. Acum o să dormim. Şi o să ne bucurăm de Crăciun. Nu-i aşa, Niels?

Asistenta îi luă cartea din mână. Niels continuă:

— Bărbatul din fotografie a fost pacient la secția de dermatologie, aici. Pacient al Spitalului Regal. Aşa scrie în carte.

— Dar nici măcar nu îi cunoaştem numele.

— Worning. *Sindromul Worning*.

— Worning ar putea fi la fel de bine numele doctorului care a descoperit pentru prima oară sindromul.

Asistenta îi aranjă pătura în jurul umerilor. Ca o mamă grijulie.

8

Centrul de traumatologie, Spitalul Regal

Agnes scoase un caiet şi citi din el. Relatări ale altor persoane care trecuseră prin experienţa morţii clinice.

— Acesta, de exemplu. Este varianta pe scurt a unui extrem de bine documentat caz american. Traducerea îmi aparţine. Aşa că, dacă limbajul sună stângaci, nu Kimberly Clark Sharp este neapărat de vină.

— Kimberly...

— Kimberly Clark Sharp. Ne vom întoarce în perioada anilor cincizeci, când Kimberly s-a prăbuşit brusc pe trotuar, victimă a unui stop cardiac acut. Nu mai respira. Nu mai avea puls. Ascultă aici: „Primul lucru pe care mi-l aduc aminte este strigătul de panică al unei femei: «Nu are puls. Nu are puls.» Dar eu mă simţeam bine. Chiar foarte bine. De fapt, mă gândeam că niciodată până atunci nu mă simţisem atât de bine. Aveam o senzaţie de pace şi armonie pe care nu o mai trăisem până atunci. Nu puteam vedea nimic, dar auzeam totul. Vocile oamenilor care stăteau aplecaţi deasupra mea. Apoi am avut senzaţia că am ajuns într-un alt loc, un loc unde ştiam că nu eram singură, însă tot nu puteam să vad prea bine din cauza unei ceţi întunecoase care mă înconjura”.

Agnes îşi ridică privirea.

— Să citesc mai departe?

Agnes continuă înainte ca Hannah să apuce să răspundă. Hannah suspectă că bătrâna o supunea unui vechi truc psihologic: expunând-o relatărilor altor persoane care trecuseră prin experienţa morţii clinice, avea să ajungă să i se pară că nu mai era chiar atât de neobişnuit să trăiască aşa ceva – şi poate chiar avea să o facă pe Hannah să-i povestească propria experienţă. Trucul funcţiona.

— „Deodată am auzit o explozie puternică. O explozie de lumină care îmi orbi complet vederea. Mă aflam în centrul

luminii şi toată ceața se risipise. Puteam vedea întregul univers cum se reflecta în straturi nesfârşite. Veşnicia mi se arăta în fața ochilor. Lumina aceea era mai puternică decât o sută de sori la un loc, dar nu mă ardea. Nu-l mai văzusem pe Dumnezeu până atunci, dar pe loc am recunoscut lumina aceea ca fiind lumina lui Dumnezeu.

Înțelegeam, chiar dacă nu aveam cuvinte pentru asta. Nu comunicam în engleză sau în vreo altă limbă anume. Comunicarea se realiza într-un plan cu totul diferit de genul de comunicare pe care reuşeşti să îl realizezi cu mijloace banale cum ar fi limbajul. Era mai degrabă un fel de muzică sau de matematică".

Cu mare efort, Hannah îşi ridică puțin capul din pernă.

— Chiar aşa scrie acolo?

— Da.

Agnes o privi. Apoi citi mai departe:

— „Un limbaj non-verbal. Şi aveam acum răspunsul la cele mai importante întrebări; întrebările care frizează clişeul: De ce ne aflăm aici? Ca să învățam. Care este sensul vieții? Să iubim. De parcă cineva mi-ar fi amintit ceva ce ştiam deja, dar uitasem cu totul. Şi atunci am înțeles că venise vremea să mă întorc înapoi".

Agnes făcu o pauză ca să-şi tragă răsuflarea.

— Kimberly Clark Sharp îşi încheie astfel relatarea: „Aproape că nu puteam suporta gândul acesta. Chiar aveam să mă întorc înapoi, la lume, aşa cum o ştiam, după ce văzusem toate acestea, după ce îl întâlnisem pe Dumnezeu? Dar nu era nimic de făcut. Trebuia să mă întorc. Abia atunci mi-am văzut pentru prima oară corpul şi am înțeles că nu mai eram una cu el. Nu mă sincronizam cu el. Şi am înțeles că «eu» nu făceam parte din corpul acela. Conştiința mea, personalitatea mea, amintirile mele, memoria mea se aflau altundeva, nu în acea închisoare din carne şi sânge care era corpul".

Agnes îşi ridică privirea.

— Altceva nu mai scrie? întrebă Hannah.

— Asta a fost povestea ei. Uite aici şi o fotografie cu ea. Agnes îi întinse lui Hannah caietul, iar aceasta putu să vadă fotografia unei casnice americane tipice, de parcă ar fi fost scoasă dintr-o emisiune cu Oprah Winfrey.

— Corpul ca o închisoare.

Hannah gândea cu voce tare.

— Este o senzație des întâlnită în cazurile de moarte clinică. Separarea trupului de suflet. Vrei să mergem acum în India?

— Poftim?

— Experiența morții clinice se poate întâlni în orice religie şi cultură. Pe aceasta încă nu am apucat să o transcriu, dar mi-o aduc aminte. Indianul Vasudev Pandey. Pe când avea zece ani, s-a îmbolnăvit de o boală misterioasă care l-a răpus.

— Eu sunt tot timpul suspicioasă când vine vorba de boli misterioase.

— El a pomenit ceva de „paratyphoid disease". Cum se poate traduce asta? În orice caz, a murit. După ce a fost declarat mort, corpul lui a fost trimis la crematoriu. Dar, deodată, a început să dea semne imperceptibile de viață. Vâlvă mare. Imaginează-ți că un băiat mort începe, dintr-odată, să dea semne de viață. Pandey a fost dus de îndată la spital şi examinat de mai mulți doctori. Au încercat să-l resusciteze, printre altele, cu injecții. În cele din urmă, doctorii au reuşit să îi pună din nou inima în mişcare, dar băiatul încă nu îşi recăpătase cunoştința. Abia după trei zile în care a zăcut inconştient s-a trezit.

— Şi ce povesteşte că a trăit? o întrerupse Hannah.

— Îți spun imediat.

Bătrâna îi zâmbi.

— Văd că ți-am stârnit curiozitatea. Când țin vreo prelegere, obişnuiesc să spun că experiența morții clinice îți intră în sânge. Poate că sună penibil, dar e adevărat. Vasudev Pandey a descris această experiență sau, mai corect, *senzația* că două persoane îl ridică pe sus şi îl transportă undeva. Pandey s-a simțit deodată foarte obosit, iar cele două

persoane au fost nevoite să îl târască. Nu după mult timp s-a întâlnit cu un bărbat fioros.

Hannah râse:

— Un bărbat fioros?

— Ştiu că sună un pic comic. Dar aşa l-a descris el. Iar bărbatul acela fioros s-a înfuriat pe loc şi i-a certat pe cei doi că îl aduseseră pe Pandey acolo. „V-am cerut să-l aduceți pe grădinarul Pandey”, spuse el. „Uitați-vă şi voi un pic în jur, am nevoie de un grădinar. Dar voi ați venit cu copilul Pandey”.

— Sună ca o comedie.

— Posibil. Pandey a adăugat că, atunci când şi-a venit în fire, un grup mai mare de rude şi prieteni se adunaseră în jurul patului lui, pe care îl crezuseră patul de moarte al unui copil. Iar printre ei se afla şi grădinarul Pandey. Băiatul îi povesti grădinarului cele auzite, dar acesta, laolaltă cu ceilalți, nu făcu decât să râdă. Grădinarul Pandey era un bărbat tânăr şi puternic. Dar, a doua zi...

Agnes făcu o pauză pentru efect.

— ... era mort, şopti Hannah.

— Da.

Tăcerea se aşternu în încăpere ca un clopot de sticlă.

— Este un caz destul de bine documentat. Ulterior, Pandey – copilul vreau să spun – a susținut că bărbatul acela fioros fusese Yamray, zeul hindus al morții. Băiatul a mai adăugat că aceiaşi doi bărbați l-au cărat înapoi când şi-au dat seama că nu îl aduseseră pe Pandey-ul care trebuia.

Bătrâna respiră adânc. Să vorbeşti atât de mult era desigur istovitor.

— Povestea lui Vasudev Pandey va fi în mod sigur inclusă în carte.

— În carte?

Bătrâna îi zâmbi.

— Gândeşte-te cât de mult înseamnă moartea pentru noi toți. Este singurul lucru de care suntem siguri: că vom muri, fiecare dintre noi. Singurul lucru care ne leagă cu adevărat,

ca oameni. Singurul lucru pe care îl avem în comun, indiferent de granițe geografice, de diferențe culturale sau religioase. Unii psihologi susțin că tot ce facem se leagă, într-un fel sau altul, de faptul că, în cele din urmă, ne aşteaptă moartea. De aceea iubim, de aceea facem copii. De aceea ne exprimăm. Moartea, cu alte cuvinte, este prezentă tot timpul. De ce să nu încercăm să aflăm cât mai mult posibil despre aceasta? Uneori mă gândesc – şi poate că sună absurd, probabil că ai să râzi de mine, m-am obişnuit cu asta – că multă lume citeşte ghiduri de călătorie înainte de a pleca undeva. Vor să afle ceva despre Paris sau Londra, sau locul unde călătoresc. Ca să fie pregătiți. Moartea este ultima noastră destinație. Iar eu aş vrea să scriu ghidul de călătorie spre această destinație. Sună nebuneşte?

Hannah clătină din cap.

— Nu când o spui în felul acesta.

Agnes Davidsen se aplecă uşor înainte şi o privi pe Hannah în ochi.

— Vrei acum să-mi poveşteşti prin ce ai trecut cât timp ai fost moartă?

Hannah ezită. Undeva la un radio se auzea muzică de Crăciun. *In driving home for Christmas*.[102]

— Hannah... Lumea vorbeşte de *momentul* morții. Dar este vorba mai degrabă de un proces. Respirația se opreşte, inima încetează să mai bată, creierul îşi încetează orice activitate. Dar, chiar şi atunci când acest proces este dus la bun sfârşit, se desfăşoară într-un anumit interval de timp – în unele cazuri poate dura până la o oră – în care există posibilitatea unei resuscitări, întrebarea se pune în felul următor: Ce trăieşte decedatul în acest răstimp? Acesta este subiectul cercetării noastre. Agnes îşi puse mâna pe brațul lui Hannah. Cât timp ai fost moartă?

— Nu ştiu, răspunse Hannah ridicând iritată din umeri.

---

102 În drum spre casă, de Crăciun (în engleză, în text).

— Aproximativ 9 minute, interveni Agnes. Din câte am înțeles.

Hannah nu îi răspunse.

— Poți vorbi liber. Nu am să folosesc povestirea ta la nimic dacă nu îți dai acceptul. În primul şi în primul rând, nu vreau decât să o aud. Şi adu-ți aminte: toate aceste cazuri de moarte clinică au în comun mai multe elemente, dar niciunul nu este identic cu celălalt. Mereu există diferențe de nuanță. N-ai vrea să-mi povesteşti prin ce ai trecut tu?

… *driving home for Christmas*.

Hannah privi în sus, spre raftul din tavan.

— Poate că nu.

— De ce?

Hannah ezită.

— Poate că nu vreau să fiu dovada.

Agnes izbucni într-un râs spart.

— Dovada că există viață după moarte? Dar nu despre asta e vorba. Domeniul nostru se numeşte „studii asupra conştiinței”, o titulatură care nu sperie la fel de mult.

Tăcere. În cele din urmă, Agnes o întrebă:

— Hannah… ştii ce se află acolo sus, pe raft? Ai văzut ce se află acolo?

… *get my feet on holy ground*… *so I sing for you*…[103]

Agnes îşi schimbă abordarea:

— Crezi în Dumnezeu?

— Nu ştiu.

— Te întreb pentru că, din câte am văzut, mulți interpretează această experiență a morții clinice – crâmpeiul acela de Univers care ar putea fi viața de apoi – ca pe o dovadă definitivă a existenței lui Dumnezeu. Dar eu cred că cele două lucruri trebuie separate. Iar aici sunt în dezacord cu mai mulți dintre colegii mei. În lumea mea este uşor să-ți

---

[103] Să-mi simt picioarele atingând pământul sfânt... şi deci cânt pentru tine (în engleză, în text).

închipui o viață de apoi care să nu îl includă pe Dumnezeu.

— Cum aşa?

Agnes ezită.

— Cel mai important pentru mine este să dovedesc că există o conştiință independentă de corp. Credem tot mai mult că totul se poate explica, analiza şi categorisi.

... *driving home for Christmas*...

Hannah închise ochii. Se gândi la Johannes. La cum era el. La cum arăta. De fapt, în ultimele luni, îi fusese de multe ori greu să-şi amintească figura lui. Nu-i veneau toate detaliile în minte şi fusese nevoită să recurgă la fotografii. Prima oară când se întâmplă lucrul acesta – se întâmplase chiar în anul acesta, spre sfârşitul verii – o copleşise cu totul. Se simțise ca o criminală. De multe ori se gândise că Johannes, desigur, murise, dar continua, cumva, să trăiască. În amintirea ei. Nu trebuia decât să închidă ochii, iar el stătea plin de viață în fața ei. Îi aducea alinare. În felul acela îl menținea în viață. Dar acum, când nu mai era posibil, îl împinsese definitiv undeva, în beznă.

— Hannah?

Vocea răsuna în depărtare. Cu un uşor ecou.

— Ține ochii închişi dacă te simți mai bine aşa.

... *Driving home for Christmas*... *I'm moving down that line*...[104]

Nu spuse nimic. Închise ochii, încercând să se obişnuiască cu întunericul care o învăluia strâns acum.

— Mă aflam într-o bezna de nepătruns.

Hannah o auzi pe Agnes cum îşi deschide geanta şi scoate ceva din ea. Un reportofon, probabil, sau un pix

... *It's gonna take some time*, *but I'll get there*... [105]

— În jurul meu, peste tot, era aer. Dar din întunericul

---

104 În drum spre casă, de Crăciun/ înaintând de-a lungul acestei linii (în engleză, în text).

105 O să dureze ceva, dar am să ajung acasă (în engleză, în text).

acesta a răsărit o lumină. La început doar ca o linie luminoasă. Apoi ca o linie trasată cu creta pe un teren de fotbal enorm. Un teren negru. Ceva care era plat. Înțelegi?

— Da.

— Dar încet-încet s-a deschis, transformându-se într-un fel de intrare. Lumina curgea de pretutindeni, era difuză şi plăcută.

Agnes asculta cu răsuflarea tăiată. Hannah rămase cu ochii închişi. Acum avea să se elibereze.

— Nu mergeam. Am fost ridicată şi împinsă. De parcă aş fi fost legată cu frânghii. Doar că nu le puteam vedea. Iar în jurul meu se lăsase o linişte cum n-am mai întâlnit. O linişte atât de... nu... eram foarte conştientă. Gândeam atât de clar!

Hannah zâmbi când îşi aminti acest detaliu, iar Agnes îi mângâie afectuos brațul.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Mi-am adus aminte de Niels.

— Soțul tău?

Hannah se gândi. Este Niels soțul meu?

— Ai început să te întorci.

— Da. Dar nu pe aceeaşi cale. Era şi mai întuneric.

— Şi apoi?

Hannah avea vocea înecată de lacrimi.

— Apoi am rămas suspendată deasupra mea. Şi mă uitam cum medicii trebăluiesc la propriul meu corp. Îmi era atât de străin. Şi era atât de sinistru. Alb şi sfărâmat. Oribil.

— Ai stat suspendată deasupra propriului corp.

— Da.

— În camera aceasta?

— Da.

— Ai văzut oare ceva care să te fi mirat?

Hannah tăcu.

— Hannah?

— Da.

— Ce anume?

— O imagine. Imaginea unui bebeluş în pielea goală. O

ilustrație. Un bebeluş în dungi.

— În dungi?

— Da, ştii, gen flower-power. În roşu, galben, albastru, toate culorile. Culori țipătoare.

— Şi apoi te-ai trezit?

— Nu. Apoi totul s-a întunecat. Iar eu am dispărut.

Hannah deschise ochii. Îşi şterse lacrimile. Agnes îi zâmbi.

— Acum grăbeşte-te. Doar sunt astrofizician. Doar ştiu cum e să aştepți rezultatul.

Agnes ieşi din încăpere. Hannah rămase singură preț de aproape un minut. Apoi Agnes se întoarse cu o scară şi se urcă pe ea. Scara alunecă câțiva centimetri pe podeaua acoperită cu linoleum, iar Agnes privi speriată în jos.

— Poate că ar trebui să chemi pe cineva, să-ți țină scara.

— Mă descurc.

Agnes Davidsen urcă ultimele trepte ale scării şi puse mâna pe bucata de hârtie care se afla pe raft. Fără să se uite la ea, coborî scara şi se opri în fața lui Hannah.

— Eşti gata?

9

Secția de terapie intensivă, Spitalul Regal

La început, Niels o implorase pe asistenta din tura de noapte să îi aducă un computer. Era noaptea de Ajun. Apoi o amenințase. Îi ceruse să deschidă dulapul şi să îi aducă pistolul şi cătuşele. Asistenta răsese şi clătinase din cap, dar se întorsese cu un laptop vechi. Degetele lui Niels abia puteau să tasteze. Sindromul Worning. *Enter*. O sumedenie de rezultate pentru „sindrom”, dar foarte puține numai pentru sindromul Worning. Niels deschise un link. Aceeaşi fotografie ca şi în carte. Bărbatul acela costeliv. Cu părul scurt, de culoare închisă. Şi picioarele slăbănoage. Stătea în pielea goală, întors cu spatele la fotograf. Niels citi.

Rare skin disease usually connected to religious histeria. *Worning Syndrome begins as depressed lines or bands of thin reddened skin*, *which later become white*, *smooth*, *shiny*, *and depressed*, *occurring în response to changes în weight or muscle mass and skin tension*.[106]

Niels nu avea la el ochelarii de citit. Regla luminozitatea ecranului şi citi mai departe: primul caz a fost identificat în America de Sud, în 1942. Apoi au fost constatate câteva cazuri în Statele Unite şi cazul de la Spitalul Regal. Thorkild Worning. Telegrafist. Ciudat, de obicei primul pacient identificat este cel care ajunge să dea numele unei boli. Sau doctorul care o descoperă. Inima îi tresari în piept. Citi din nou: în cele mai multe cazuri, boala e mortală – *affecting the organ system*.[107] Dar nu şi în cazul lui Thorkild Worning.

---

106 Boală de piele rară, de obicei asociată cu fanatismul religios. Sindromul Worning debutează cu linii adâncite sau fâşii de piele înroşită care ulterior devin albe, netede, strălucitoare şi adâncite, ca răspuns la modificări în greutate sau masă musculară şi tensiune cutanată (în engleză, în text).

107 Afectând funcţionarea organelor (în engleză, în text).

Acesta fusese externat. Supraviețuise.

Ora 23:15, joi, 24 decembrie

Asistenta responsabilă de secție își îndreptă halatul și îi făcu semn lui Niels că nu se poate.

— De ce nu? Doar am un nume. Thorkild Worning. Probabil că e de mult oale și ulcele.

— Dar nu e permis de lege.

Niels o privi cât de insistent putu. Asistenta păru să șovăie pentru o clipă.

— Dar dacă vii tu cu mine? Sau poate că reușim să convingem vreun doctor să ne însoțească în arhivă. Niels schimbă tactica și ridică vocea o idee. Ascultă aici: eu am să mă duc în arhivă. Este de o importanță capitală.

— Dar nu eu fac regulile, spuse ea. O asistentă poate să coboare în arhivă doar dacă un doctor are nevoie de dosarul unui anumit caz. Ceea ce nu se întâmplă decât extrem de rar. În plus, mai e și noapte. Noaptea de Ajun. E încuiat!

Niels oftă. Cu toate presiunile, nu reușise să o convingă. Desigur că nu. În realitate făcea pe prostul. Bineînțeles că nu oricine avea acces în arhiva cu documente din subsolul Spitalului Regal. Boli, tratamente și cauze ale deceselor constituiau cel mai delicat gen de informație personală posibil. Se gândi la ce ar fi spus Casper, la secție, dacă vreun neavenit ar fi avut dintr-odată acces la cazurile poliției.

— Și nu poți să faci rost de o cheie?

— Domnule Bentzon, chiar nu înțelegi. Doar două sau trei persoane dintre miile de angajați ai spitalului au acces în arhivă. Este teritoriul lui Björne.

— Björne?

— Arhivarul. Toți pacienții care au fost internați aici în ultimii 70 de ani se află înregistrați în arhivă. Fiecare analiză care s-a făcut aici, fiecare pastilă care a fost înghițită de vreun pacient, sunt notate într-un sistem ingenios pe care doar puține persoane sunt în stare să îl descifreze.

— Şi Björne este unul dintre ei?

— Îl ştie pană şi în somn.

— E nevoie de vreo parolă? Sistemul acesta e desigur computerizat.

— Doar din anul 2000 încoace.

— Cum adică din 2000 încoace?

Niels îşi dădu seama cât de nerăbdător păruse.

— Adică abia din anul 2000 încoace medicii au început să înregistreze jurnalele pacienților în format electronic. Restul sunt arhive de modă veche. Pe hârtie, organizate în cartoteci.

— Asta necesită o grămadă de spațiu.

— 15 kilometri. Peste 15 kilometri. Dar ar costa prea mult pentru a transfera totul în sistem electronic. Se spune că ar fi nevoie de aproape 10 ani pentru a transfera totul în computer. Aşa că arhiva constă din fişete de metal, rafturi, sertare, registre de internare, cartoteci şi jurnale de pacient. Este o lume în sine. Care conține secretele tuturor. Astrid Lindgren a născut aici în cel mai mare secret. Probabil că poți afla ceva despre asta.

Niels se uită la ea. Văzu entuziasmul din ochii ei care se treziseră brusc la viață.

— Aşa că, din păcate, spuse ea ridicând din umeri, te pot ajuta cu altceva?

— Nu, mulțumesc. Dar pot să mai păstrez cartea un pic?

— Da, desigur.

Asistenta plecă. Îl lăsă singur în încăperea aceea albă. Niels deschise cartea. Se uită la fotografia cu spatele lui Thorkild Worning. Din nou simți un gol în burtă. Nu scria nimic despre Thorkild Worning în textul care însoțea imaginea. Niels răsfoi în carte. Îşi lăsă privirea să alunece peste pagini în speranța că avea să dea peste vreo informație utilă. Erau multe date despre arsuri. Fotografii oribile: copiii de la Şcoala Franceză de pe Frederiksborg Alle, care în primăvara lui 1945 fusese bombardată din greşeală de Royal Air Force. 104 persoane muriseră în flăcări. 86 de copii. Şi mulți răniți cu arsuri oribile.

Cartea conţinea o grămadă de articole despre tot felul de boli de piele. Într-un sfârşit, la rubrica „boli rare de piele” apăru şi *Sindromul Worning*.

Niels nu mai putea. Corpul nu îl mai asculta. Mai apucă să ascundă cartea sub pernă.

— Worning, mormăi el. Worning a fost externat. A scăpat cu viață.

A scăpat cu viață.

10

Ora 23:22, joi, 24 decembrie

Poate că visase. Hannah deschise ochii. În orice caz, adormise. Îşi privi corpul, mâna care strângea insistent o bucată de hârtie. Nume, pagini web – locuri pe care Agnes le recomandase să le viziteze când Hannah avea să se mai întremeze. Youtube: *Dr. Bruce Greyson* vorbind în cadrul ONU. Şi tot pe youtube: *Dr. Sam Parnia la MSNBC*.

Fusese real. Studiul acela despre experienţa morţii clinice fusese cu adevărat iniţiat în întreaga lume. Iar Hannah tocmai văzuse dovada. Dovada că o formă a conştiinţei poate exista şi în afara corpului. Hannah *era* dovada.

Voia să se întoarcă acolo. Era singurul lucru de care era sigură. Înapoi, în locul acela unde conştiinţa exista independent de corp. Locul acela unde îl putea întâlni pe Johannes. Gândurile ricoşau în căpăţâna ei tare, care în toţi aceşti ani găzduise o inteligenţă profund problematică. O inteligenţa care o înstrăinase de propria ei familie, de prieteni, de viaţă şi care, pentru prima oară, se simţise în largul său atunci când ajunsese la Institutul Niels Bohr. Urmaseră câţiva ani buni, mai ales anii de dinainte să îl întâlnească pe Gustav. N-ar fi trebuit să aibă un copil cu el. Prea mult din acelaşi handicap într-un singur om. Exact acesta era cuvântul, *handicap* – inteligenţa extremă era un handicap, Hannah nu avea nicio îndoială în această privinţă. Nu îi părea rău să părăsească lumea fizică.

Apoi, dintr-odată, totul deveni clar. Ca într-o ecuaţie. Valori în aparenţă incompatibile se adunară deodată în faţa ochilor ei. Hannah stătea întinsă în pat şi strângea în mână hârtia cu numele cercetătorilor americani şi britanici, în timp ce vedea toate elementele în faţa ochilor: *Johannes*. *Sinuciderea*. *Conştiinţa*. *Niels*. *Sistemul*. *Cei 36*. Ştia că trebuia să o pornească mai departe. Afară din corpul acela.

Şi ştia cum să îl salveze pe Niels.

— De-a dreptul incredibil! Vorbea de una singură în şoaptă, în timp ce dădu pătură la o parte şi îşi privi trupul mutilat. Nu reuşi să afle prea mult despre starea acestuia. Bandajele îl ascundeau aproape în întregime. Poate că din cauza podoabelor de Crăciun cu care o asistentă inimoasă decorase încăperea, sau poate că din cauza chimicalelor pe care le pompau în ea, când se uită la corpul ei înfăşurat în bandaje în minte i se înfiripară asociații copilăreşti cu un cadou de Crăciun. Nu-i mai lipsea decât panglica, altminteri era gata pentru a fi depusă sub pomul de iarnă.

Încercă să-şi mişte picioarele, dar acestea se împotriviră.

— Hai, doar!

O nouă încercare. De data aceasta îşi adună toate forțele. O sudoare rece îi aluneca pe piele, urmând îndeaproape calea durerii: ceafa, spatele, coapsele. Dar nu se dădu bătută şi reuşi să-şi dea picioarele jos din pat. Stătu o clipă în picioare. Cu o mişcare rapidă, îşi smulse perfuzia din mână. Simți cum sângele cald se prelinge printre degete. Presă rana cu cealaltă mână, încercând să oprească sângele. Apoi se îndreptă spre uşă.

Şi la Spitalul Regal se făcea economie de curent. Lumina se aprinse abia când Hannah trecu şchiopătând de un senzor. O asistentă alergă grăbită pe lângă ea, îndreptându-se spre celălalt capăt al culoarului. Altminteri nu se zărea nici țipenie. Hannah se deplasa cu dificultate. Unul dintre picioare îi era atât de greu, de parcă podeaua încerca să o țină în loc. Nu avea nicio idee unde anume în spital se afla. Doi doctori se apropiară dinspre capătul culoarului. Hannah deschise uşa unui salon şi o închise în urma ei. Aşteptă.

— Ce rapid!

Vocea o făcu să tresară şocată.

În salon se afla o tânără la vreo 20 de ani. Avea ghips în jurul gâtului şi vorbea cu greu.

— Mă doare rău de tot, aşa că a trebuit să te chem.

Hannah făcu un pas spre ea. Tânăra îşi rupsese ceafa sau gâtul. Nu era în stare să-şi țină capul ridicat.

— Eu nu sunt asistentă. Sunt o pacientă ca şi tine.

— Te-ai rătăcit?

— Da.

Se uitară una la alta, căutând cuvinte care să dea situaţiei un sens.

— Însănătoşire grabnică. Sper ca totul să meargă perfect.

Hannah se grăbi să iasă din rezervă. Simţi cum dezamăgirea tinerei o împunge în ceafă când închise uşa. Dar nu avea timp. Trebuia să îl găsească pe Niels.

— Ce faci tu aici?

Hannah dădu nas în nas cu o asistentă.

— Ar trebui să fii în pat.

Vocea încercă să sune blajin. Însă oboseala şi mânia răzbăteau la suprafaţă.

— Dar trebuie să-l găsesc... Hannah îşi dădu seama că o ţinea pe asistentă de mână. Se sprijinea de ea şi poate că s-ar fi prăbuşit la podea dacă s-ar fi desprins de ea.

— Nu, ai să te bagi la loc în pat. Ai trecut printr-un accident extrem de grav şi acum ai nevoie de odihnă.

— Dar trebuie să dau de Niels. M-ai putea ajuta. Hannah se desprinse din mâna asistentei. Nu putea să-şi dea seama de unde adunase atâta putere, dar reuşi să o ia oarecum la fugă de-a lungul coridorului. O auzi pe asistentă strigând în spatele ei:

— Mă poate ajuta cineva aici?

Hannah căzu. Când asistenta o ajunse din urmă, Hannah o lovi cu mâna. Nu o lovi tare, dar o nimeri în obraz. Peste tot se umpluse de persoane în halate albe. Hannah nu avea nici cea mai vagă idee de unde răsăriseră sau unde fuseseră acestea cu o clipă în urmă.

— A dat în mine, spuse asistenta mai să izbucnească în plâns.

Hannah fu ridicată pe sus de nişte braţe puternice, întinse braţul să apuce mâna asistentei şi şopti:

— Scuză-mă, dar nu putu să-şi dea seama dacă mesajul ei fusese recepţionat.

O aşezară la loc, în pat. O nouă perfuzie. Hannah se luptă cu ei.

— Daţi-mi drumul!

Voci liniştitoare îngânau în cor: *odihnă*, *o să fie bine*, *linişteşte-te*!

— Daţi-mi drumul, răcni ea. Niels! Niels!

Dar în urma vocii ei răsuna un ecou şi se întrebă dacă nu cumva fusese doar un vis.

11

Ora 23:40, joi, 24 decembrie

Poate că încă mai era noaptea de Ajun. Niels se uita afară pe geam, la zăpadă. Nu ştia cât stătuse treaz. Uşa se deschise în spatele lui.

— Niels? Ai primit un telefon. E Hannah.

Randi stătea în pragul uşii cu telefonul în mană.

— Ai forța să răspunzi? Cred că Hannah îşi doreşte foarte mult să vorbească cu tine. A încercat să fugă din rezervă ca să te poată găsi.

Niels încercă să spună „da”, dar cuvântul se opri în gât. Randi îi întinse telefonul.

— Hannah?

— Niels?

— Eşti în viață.

Niels putu să o audă pe Hannah zâmbind.

— Da, sunt în viață. Niels, s-a întâmplat ceva incredibil.

— Ai văzut şi tu?

— Bebeluşul vărgat?

— Bebeluş? Ce tot spui acolo?

— Niels. Am murit. De două ori. Am fost moartă timp de 9 minute.

Niels privi afară pe fereastră, în timp ce Hannah îi povestea cum murise şi înviase la loc. Cum văzuse ce se afla pe raftul de sub tavan. Preț de câteva secunde lungi se bucurară de tăcere şi să audă unul respirația celuilalt.

— Aş vrea să te văd.

Niels putu să-i audă dorul la telefon. Apoi lui Hannah îi veni o idee:

— Încearcă să-ți îndrepți lampa spre fereastră. Poți? Poţi să-ți mişti brațele?

— Da.

— Am să fac şi eu la fel.

Niels împinse lampa de birou spre fereastră şi îndreptă

lumina acesteia înspre zăpadă. În acelaşi moment, în aripa opusă a clădirii, zări o lumină, aproape la aceeaşi înălțime cu fereastra lui, luminând înspre el.

— Poți să-mi vezi lumina?

— Da.

Tăcere.

— Niels, mă bucur atât de mult că te-am întâlnit. Chiar dacă am ajuns să zăcem aici.

Niels o întrerupse.

— A existat un precedent, Hannah.

— La ce?

— Aici, la spital. În anul 1943. Am văzut o fotografie cu el. Thorkild Worning. Acelaşi semn pe care îl am şi eu pe spate. Numărul 36. Dermatologul mi l-a arătat.

Uşa se deschise în spatele lui. Era Randi.

— Se poate să încheiați?

— Hannah. Mă auzi? Omul acela a supraviețuit. Nu este sigur că ziua de mâine are sa se sfârşească la fel pentru mine.

Asistenta se postă în fața lui Niels.

— Două minute! spuse ea clătinând din cap şi ieşi din nou din rezerva.

— Hannah, poți să mergi?

Se auzi un zornăit în telefon. De parcă cineva scăpase receptorul. Niels aşteptă ca telefonul să sune din nou. Dar nu se întâmplă nimic. Nimic altceva decât că asistenta intră din nou în încăpere, îi luă telefonul şi ieşi.

Niels apucă lampa. O aprinse şi o stinse de două ori. La scurt timp după aceea lampa aflată de cealaltă parte se stinse şi se aprinse într-un ritm identic. Aşa stăteau ei acolo. Niels şi Hannah.

12

Vineri, 25 decembrie 2009

Niels încercă să-şi mişte picioarele. Îl durea, dar în scurt timp îşi redobândi controlul asupra picioarelor. Nu îşi putea simți muşchii coapselor. Se luptă să îi readucă la viață. La început, fără niciun rezultat. Dar, încet-încet, reuşi să-şi ridice picioarele un pic. Întrebarea era dacă acestea erau suficient de puternice pentru a-l purta tot drumul până la subsol, în arhivă.

Ora 00:12/15 ore, 40 de minute până la apusul soarelui

Niels se opri în loc la auzul unui țipăt. Să fi fost Hannah? Imposibil. Rezerva ei se afla prea departe.

Niels mergea ca un moş. Durerea din glezne nu-i permitea să facă paşi mari. Capul îi era greu, o povară pe care era nevoit să o târască după el. Dacă ar fi fost posibil, l-ar fi cărat la subraț. Perechea de coaste rupte parcă dădeau să iasă din el sau, cel puțin, aşa se simțea – ca un corp pe care ar fi fost mai bine să-l separi şi să le pui separat pe un raft în aşteptarea unor vremuri mai bune.

Trecu o veşnicie până când veni liftul, iar când acesta, în cele din urmă, sosi, Niels fu întâmpinat de privirea somnoroasă a unui brancardier care nu se miră câtuşi de puțin că un pacient rănit se sculase din pat.

Liftul ajunse la subsol aproape fără să încetinească; Niels fu cât pe ce să îşi piardă echilibrul.

Ieşi din lift şi privi în jur. „Accesul permis doar personalului” stătea scris pe o pancartă. Într-un colț se afla un teanc de saltele împachetate în plastic. Ceva mai încolo, reuşi să ghicească silueta unui cărucior cu articole pentru curățat. Un şir de vestiare metalice aliniate la perete îi dădu senzația de liceu american. Apoi, uşile. La prima vedere – într-un număr nelimitat. Zăceau una lângă alta pe coridoare

asemeni secretelor pe rafturi. Niels apăsă pe clanța câtorva uşi, dar acestea erau încuiate. Singura încăpere în care reuşi să intre – iar aceasta probabil că se datora unei neglijențe – fu un soi de atelier. În ciuda luminii destul de slabe, reuşi sa distingă lăzi cu scule, rindele, ferăstraie, ciocane, şurubelnițe. Niels se întoarse înapoi, în coridor. Oare arhiva se afla măcar pe aici, prin apropiere? încercă să-şi aducă aminte – nu trecuse decât o săptămână de când alergase pe aceste coridoare. Oare văzuse arhiva cu acea ocazie?

Voci.

Din ascunzătoarea lui, din spatele unei saltele sprijinite vertical de perete, Niels auzi doi bărbați trecând pe lângă el. Unul dintre aceştia – cel cu vocea mai subțire – îşi caracteriză soția ca fiind „speriată de sex”. Celălalt râse. Apoi dispărură în lift. Niels aşteptă o clipă, apoi o porni în direcția opusă. Încă îl mai durea când se mişca; nu putea să meargă decât foarte încet, dar începuse să se obişnuiască cu durerea. Cel mai mult îl dureau coastele. Gleznele îi deveniseră insensibile. Niels se sprijini de perete.

„Arhiva centrală”.

La vederea pancartei şi a săgeții care indica direcția prinse noi forțe. Continuă de-a lungul culoarului, o coti după colț şi se opri în fața unei uşi. Pe uşă nu era scris „Arhivă”, dar era singura din direcția către care indica săgeata. Uşa era încuiată. Cum altfel? Şi acum? Oare putea să o deschidă cu un şut? Poate dacă s-ar fi aflat în deplinătatea capacităților fizice. Dar nu acum. Apoi, probabil că avea să declanşeze alarma. Atelierul.

Picioarele lui Niels procesau mai repede decât creierul lui, căci se afla deja înapoi în coridor. Uşa era tot închisă. Riscă şi aprinse lumina. Afişe cu femei dezbrăcate atârnau pe pereți. Pe scaun atârna un fular având culorile echipei FC Copenhaga. Niels deschise un sertar şi scoase o şurubelniță uriaşă. Ciocanul atârna pe perete, între două piroane. Cineva desenase chiar conturul ciocanului cu tuş, ceea ce îi aminti de contururile desenate pe podea de tehnicienii criminalişti

în jurul cadavrelor.

Vârful şurubelniţei abia se putu strecura în despărţitura subţire dintre uşă şi tocul acesteia, fix deasupra broaştei. Niels lovi. Deja de la prima lovitură simţi că uşa avea să cedeze uşor. Şurubelniţa îşi făcu loc câţiva centimetri în despicătură. Zece lovituri puternice mai târziu şi broasca cedă. Niels fu nevoit să se odihnească o clipă pentru a-şi aduna gândurile. Respiră adânc şi încercă să se concentreze.

Apoi intră în Arhiva Centrală de la subsolul Spitalului Regal.

* * *

15 kilometri plini cu fişele pacienţilor. Niels îşi aminti de cuvintele asistentei.

Cate fişe să se fi aflat acolo? Sute de mii? Milioane? Bărbaţi, femei şi copii de toate vârstele. Toţi cei care fuseseră trataţi la Spitalul Regal în ultimii 70 de ani figurau în aceste fişe.

Un miros vag de clorură de amoniu. Niels se opri şi ascultă. Zbârnâitul slab şi constant emis de instalaţiile electrice şi conducte, pe care nu îl sesizezi decât atunci când acesta dispare. Niels aprinse lumina. Cu răsuflarea tăiată privi descurajat la şirurile nesfârşite de fişete, sertare şi rafturi care se întindeau cât vedeai cu ochii. Îşi aminti din nou cuvintele asistentei: *Doar puţini ştiu să-şi găsească calea în arhivă*. Da, mulţumesc. Niels nu îi punea la îndoială afirmaţia. Când arhivarul – Björne, cum îl numise asistenta – plănuia să iasă la pensie, ar fi fost rezonabil să-i găsească din vreme un înlocuitor, ca să aibă timp să înveţe sistemul acesta.

Niels auzi un zgomot care îl făcu să stingă lumina.

Voci. Poate că cineva remarcase că uşa era deschisă. Poate că văzuse lumina şi se întreba dacă nu cumva se afla cineva în arhivă, la ora aceea. Sau poate că nu erau decât zgomote închipuite. Voci născute de paranoia lui crescândă,

care, în curând, avea să îi stăpânească mintea cu totul. Niels se hotărî să rişte şi să continue. Bâjbâind, se apropie de sistemul de rafturi şi fişete. Nu era sigur, dar avea sentimentul că pătrunsese în arhivă pe uşa din dos. Poate că i-ar fi fost mai uşor să înțeleagă sistemul dacă ar fi început din capătul opus. Când ajunse la uşa din celălalt capăt, dădu peste o masă. Un birou vechi şi uzat din metal, cu picioare ruginite. Ceşti de cafea, pahare de apă pe jumătate pline, o cutie cu pastile. Niels privi în jurul său. Trebuie să existe un sistem. Trebuie să existe ceva care să-i permită să-şi facă o imagine de ansamblu.

Privirea îi căzu asupra şirului de volume îmbrăcate în piele, care se aflau pe ultimul raft al unei biblioteci. Continuându-se şi pe alte rafturi. Niels apucă un volum. „Registrul de internări”. Stătea cu registrul din octombrie-noiembrie 1971 în brațe. Nu avea nevoie de el. 1966. 1965. Traversă de cealaltă parte a culoarului. 1952. 1951. Anii ’40. Inima lui Niels începu să bată cu putere. 1946. 1945. 1944. În sfârşit: 1943. Anul era împărțit în mai multe registre. Niels le răsfoi. Pagini subțiri ca pergamentul. Aproape că se lipiseră unele de altele. Trecuseră mulți ani de când cineva deschisese registrele. Se uită la litera W. Worning. Dar nu găsi nimic. De ce? Oare numele pacienților nu erau trecute în ordine alfabetică? Ba da, îşi dădu el seama. Erau înscrişi în ordine alfabetică, doar că separat, pe fiecare lună. Registrul conținea doar ianuarie, februarie şi martie 1943. Îl puse la loc şi îl luă pe următorul. Aprilie, mai, iunie, 1943. Găsi două persoane care se numeau Worning. Julia şi Frank. Dar niciun Thorkild. Următorul registru. Câteva pagini fuseseră rupte. Iulie, august, septembrie. Niciun Worning în iulie. Nici în august. Dar pe lista din decembrie, în josul paginii, stătea scris „Torkild Worning”. Niels găsi un pix într-un sertar şi îşi scrise toate informațiile din registru pe mână, chiar deasupra plasturelui care acoperea orificiul făcută de perfuzie: „Secția H, cartoteca nr”. 58”. Apoi reveni pe culoar.

Care era următorul pas? Abia acum remarcă micile

etichete scrise de mână, care atârnau la marginea fişetelor. Litere. A, B, C, D, E, F, G, H. Niels privi raftul care se afla în fața lui. Era atât de strâns lipit de celelalte, încât ți-ar fi fost imposibil să te strecori între ele. Cum...? Niels aprinse lumina şi dădu cu ochii de mânerul care ieşea din fişet. Apucă de mâner şi trase. Peretele fişetului glisă într-o parte, iar Niels păşi între rafturi. Cutii cu mici cartoteci care erau din nou ordonate pe ani. Şi din nou, fiecare an cuprindea mai multe cutii. 1940, 1941, 1942, 1943. Niels scoase una dintre cutiile însemnate cu 1943. Ianuarie, februarie, martie. Următoarea cutie: septembrie, octombrie, noiembrie. Şi, în sfârşit, decembrie. Niels îşi lăsă degetele să alunece pe deasupra cartotecilor. Foi îngălbenite de hârtie. Rosenhoj, Roslund, Sorensen, Taft, Torning, Ulriksen. Gata! Thorkild Worning. Niels scoase fişa şi o examină atent. „Thorkild Worning, internat la data de 17 decembrie 1943. Secția dermatologie. Fişa cu numărul 49 452”. Niels nu văzu decât numărul 49 452. Vârî fişa în buzunar şi reveni pe culoarul dintre fişete. Rafturile aflate pe partea opusă cuprindeau fişele cu numerele 26.000-32.000. O porni mai departe. 35.000-39.000. Se gândi la țigări. 48.000-51.000. Se opri. Aici era. Trase de mâner şi peretele glisă într-o parte.

Niels se opri o clipă. Respiră adânc. Îşi simțea trupul încordat ca un arc. În gură avea un gust oribil, de chimicale. Aruncă o privire rapidă la fişa din mână. Nu că ar fi avut nevoie. Ştia numărul pe de rost: 49 452. Fişa îi aparținea pacientului Thorkild Worning.

Niels găsi rapid unde să citească. Descrieri ale bolilor pacienților şi ale tratamentelor urmate de aceştia. În unele cazuri informațiile nu depăşeau jumătate de pagină, în alte cazuri acestea compuneau o întreagă nuvelă. 49 452. „Thorkild Worning” scria în partea de sus a paginii.

Internat la data de 17 decembrie 1943. Fişa conținea două fotografii. Ambele în alb-negru. Una dintre ele era aceeaşi fotografie care fusese publicată şi în carte. O fotografie cu spatele lui Thorkild Worning. Acelaşi semn ca şi

la celelalte victime. Doar numărul era diferit. 36. La fel ca pe spatele lui Niels. Cealaltă fotografie era un portret al pacientului. La prima vedere, Thorkild Worning era un om aproape banal. Semăna cu orice ins pe care l-ai fi întâlnit la ghişeul unei bănci din anul 1943. Cu părul de culoare închisă, dat din belşug cu briantină, încât nici măcar un firicel nu stătea greşit. O figură suplă şi armonioasă. Purta ochelari rotunzi cu rama metalică. Dar ochii lui aveau o expresie aparte. Era ceva aproape maniacal, aproape demonic în privirea lui. Textul de sub fotografie era dezamăgitor de scurt şi redactat într-un stil glacial, telegrafic:

Data internării: 17.12.1943

Din punct de vedere obiectiv:

Pacientul a fost supus unui examen preliminar. Se plânge de dureri de spate severe. I s-a administrat un calmant sub formă de împachetări la rece, fără vreun efect. Pacientul prezintă o inflamație marcantă pe spate. Pare a fi ostil şi rupt de realitate. Pacientul susține că semnul de pe spate a apărut de la sine. Durerile se intețesc. Pacientul descrie durerea ca pe o „senzație de usturime, ca şi cum ar fi provocată de un acid". Şi ulterior ca pe „senzația că pielea îmi arde din interior". Pacientul susține că durerea nu este prezentă doar la nivelul epidermei, ci şi dincolo de aceasta. „În sânge" după cum s-a exprimat pacientul. Pacientul este tratat cu acid acetilsalicilic fără a obține efectul scontat. Pacientul prezintă tulburări psihice pronunțate şi îi hărțuieşte pe medici. O examinare a spatelui pacientului sugerează o formă accentuată de eczemă, arsură acidă sau o condiție necunoscută de inflamație. Se recomandă un test pentru alergie la metal, la secția de dermatologie de la Finsen. Spatele nu supurează, dar pielea este înroşită şi inflamată. Epiderma a căpătat anumite forme. Agresivitatea pacientului creşte. Aiurează şi vomită sânge.

Date personale:

Telegrafist. Căsătorit cu soția actuală din 1933. Deține o garsonieră pe Rahbaeks Alle.

Consum de tutun şi băuturi spirtoase:

Moderat.

Alte organe afectate:

Fără remarci. Pacientul se mai plânge de dureri de umăr. Nu se consideră a fi asociat.

23.12.1943.

Starea psihică: Se crede că starea pacientului este cauzată de un dezechilibru mintal. Pacientul a fost transferat la secția de psihiatrie a Spitalului Regal în data de 23 decembrie, dimineața.

Medic primar W.F. Pitzelberger.

Niels citi fişa de mai multe ori, apoi o bagă în buzunar. Nu era sigur la ce să se aştepte, dar, oricum, se aşteptase la ceva mai mult decât atât. Ieşi pe coridor; încercă să-şi alunge dezamăgirea, spunându-şi că acesta fusese un pas intermediar necesar. La secția de psihiatrie avea să afle răspunsul la... *Ce*? Oare Hannah nu tocmai asta încercase să îi spună: că ştiința stabilise de mult că neştiința omenirii era monumentală? Şi că, de fiecare dată când oamenii realizau o cucerire ştiințifică, aceasta nu dezvăluia decât noi şi încă şi mai mari straturi de neştiința? În cele din urmă, o altă întrebare îi răsări în minte: Cum de reuşise Worning să supraviețuiască?

* * *

Ca orice alt polițist din Copenhaga, Niels cunoştea secția de psihiatrie a Spitalului Regal, aflată vizavi de clădirea propriu-zisă a spitalului. Aici erau internați cei care nu se putuseră descurca în închisoare. Erau mulți recidivişti. Mult prea mulți. Se tot discuta despre aceasta la secție: numărul paturilor fusese redus la secția de psihiatrie. Dacă politicienii ar fi ştiut cât de des pacienții de la psihiatrie, la al căror tratament se făcuse economie, sfârşeau în statisticile criminalității, probabil că ar fi raționat altfel.

Niels părăsi arhiva. Nu închise uşa în urma lui.

Voci care se apropiau tot mai mult. Se afla lângă lift. Trebuia să sosească şi momentul acesta – bineînțeles că aveau să înceapă să îl caute.

— Aici e!

Cineva strigă în urma lui. Niels o coti după colț – un nou coridor, încă un colț şi încă un coridor, de data aceasta mai îngust şi aproape complet cufundat în beznă. Încă mai erau pe urmele lui? Se opri şi ascultă.

O sumedenie de cuvinte, pronunțate pe un ton sever, îl urmăreau:

— Hei, tu! Amice. Pacienții nu au nicio treabă aici.

Niels nu se opri. Încă un coridor. Piciorul se împiedică de ceva şi fu cât pe ce să cadă. Dar reuşi să-şi mențină echilibrul şi continuă. Urmăritorii lui erau mai mult de doi, putea să-i audă. Nu se întoarse, ar fi fost o risipă inutilă de energie. Dar în curând aveau să-l ajungă din urmă.

Niels aproape că intră în lift. Probabil că alergase în cerc.

Brancardierul întinse mâna, încercând să îl prindă. Nu-i zări fața. Văzu doar că acesta era îmbrăcat într-un halat alb şi încerca să-l țină strâns de braț. Pentru o clipă, Niels crezu că o să-i rupă încheietura mâinii. Ceilalți se aflau la distanță, în urma lui. Ce mai aşteaptă? se întrebă Niels.

— O să ne întoarcem la loc, în pat, amice.

Brancardierul încercă să-l târască afară din lift. Niels îşi folosi furia pentru a-şi mobiliza ultimele forțe. Se întoarse şi îşi propti genunchiul între picioarele bărbatului. Brancardierul începu să înjure şi îi dădu drumul. Doar pentru o clipă, dar lui Niels îi fu de ajuns pentru a-l împinge afară din lift. Ultimul lucru pe care Niels mai apucă să îl zărească înainte ca uşile să se închidă fu brancardierul căzând şi lovindu-se de podeaua de piatră.

13

Ora 02:30 /13 ore, 22 de minute până la apusul soarelui

Gerul era plin de ură şi personal. Îl urmărea pe Niels indiferent încotro ar fi luat-o.

Alergă în şosete prin zăpadă. Traversă parcarea îndreptându-se spre secţia de psihiatrie. Îşi scoase şosetele din picioare şi le aruncă la întâmplare. Nu îi mai erau de niciun folos. Un şofer de taxi care dădea să coboare din maşină îl privi uimit. Niels ştia cam ce-ar fi putut fi în mintea acestuia: „Bine că diliul aleargă spre casa de nebuni". Pentru o clipă, Niels rămase neclintit. S-ar fi putut urca în taxi, să se ducă acasă şi să ia bani din apartament ca să-l plătească pe şofer. Să-şi găsească paşaportul, apoi...

Camera de urgenţă a secţiei de psihiatrie era deschisă 24 de ore din 24. Atacuri acute de anxietate, comportament morbid, depresii, paranoia sau gânduri sinucigaşe – toate acestea nu aveau un program de lucru. Doi părinţi de suburbie încercau să-şi liniştească fiica anorexică, în timp ce aceasta răcnea că se duce la dracu', că nu mai vrea să trăiască. Mama plângea. Tatăl arăta de parcă îi venea să-i ardă o scatoalcă puştoaicei. Chiar lângă uşă dormea un bărbat. Sau era... Niels alungă gândul acesta. Bineînţeles că nu era mort. Niels luă un număr şi se aşeză alături de ceilalţi pacienţi, ca să nu stârnească suspiciuni. Deja îşi atrăsese privirile unora. Îşi privi degetele de la picioare. Erau roşii şi din ele ieşeau aburi la întâlnirea cu podeaua caldă din recepţie. Nu putea să le simtă. După o scurtă conversaţie, femeia de la ghişeu îi trimitea pe cei mai mulţi acasă. Asta era sarcina ei, era prima sită a sistemului. Un bastion uman. Câteva persoane plângeau. Ţi se rupea inima, dar Niels ştia că există un motiv întemeiat pentru care femeia stătea acolo. Mai mult decât oricare alt loc, camera de urgenţă cu program non-stop a secţiei de psihiatrie atrăgea suflete singuratice care ar fi fost în stare să susţină orice, numai să aibă parte

de o clipă de atenţie din partea unei alte fiinţe umane. „Să ne amintim că populaţia daneză este cea mai fericită din lume”, scrisese un suflet mucalit cu carioca pe perete. Adolescenta anorexică trecu „prin gaura acului” şi se strecură mai departe în sistem. Femeia de la ghişeu se ridică şi îi conduse câţiva paşi pe adolescentă şi pe părinţii acesteia. Acesta era momentul aşteptat de Niels. Se strecură în spatele recepţiei, afundându-se într-un coridor lung. Se opri şi privi în jur. Pereţi de culoare deschisă, decoraţi atât de încărcat, încât frizau fantasticul: inimi roşii de Crăciun, pitici şi ghirlande. O uşă se deschise în spatele lui.

— Vrei să te joci? O femeie frumoasă, cu o privire maniacală în ochii care-i clipeau des, stătea în spatele lui şi pufnea ca o şcolăriţă. Îşi întinsese rujul pe jumătate din faţă şi nu era tocmai lucidă. Se îndreptă direct spre Niels.

— Hai, Carsten, copiii dorm şi a trecut multă vreme de ultima oară.

— Carsten o să vină imediat, spuse Niels şi îşi continuă grăbit drumul de-a lungul culoarului.

Arhiva nu avea cum să fie în secţia cu accesul interzis, se gândi el. Iar arhivele se află tot timpul la subsol.

* * *

Ziduri de cărămidă. Un subsol vechi şi scorojit, unde, de prea mulţi ani, umezeala se cuibărise ca la ea acasă. Culoarele subsolului erau cu mult mai scurte decât cele pe care tocmai le vizitase. Niels se afla într-o zonă cu nişte birouri dezafectate şi o încăpere plină cu scaune pliante şi măsuţe de terasă. Dar nu dădu peste nicio arhivă. Îşi continuă căutarea. Trebuie să fie aici. Din nou birouri. Apoi o uşă la capătul culoarului. Nu scria nimic pe uşă, dar în faţa acesteia se aflau cutii cu fişe ale pacienţilor. Niels se uită în jur după un obiect cu care să poată sparge uşa. Dădu peste un tub gol de oxigen, de culoare galbenă. Dar, chiar în clipa în care dădu să lovească în uşă cu tubul, se răzgândi şi

apăsă pe clanță. Din când în când, se mai întâmplă să ai noroc.

Arhiva aceasta era mic copil în comparație cu cea pe care tocmai o vizitase. Niels cunoştea ordinea: registrul de internări care cuprinde numărul fişei; fişa care conținea numărul dosarului; dosarul medical al pacientului, îi luă doar câteva minute pentru a găsi raftul cu pacienții din 1943. Iar de aici, fu o joacă de copii să-l găsească pe „Pacientul numărul 40.12. Thorkild Worning”. Jurnalul psihiatric era cu mult mai amplu şi mai detaliat decât cel întocmit la secția de dermatologie.

23 decembrie 1943

Pacientul a fost transferat din Recepție. La internare, pacientul se plânge de dureri severe ale spatelui.

Din punct de vedere obiectiv:

Pacientul are o afecțiune cutanată pe spate care, pentru moment, nu a putut fi diagnosticată cu precizie, dar se presupune a fi cauzată de o formă de atac bacterial. A fost solicitat dermatologul de la Finsen. Pacientul suferă de schimbări de dispoziție, iar comportamentul său trece, în numai câteva secunde, de la tăcut la tumultuos, cu urlete. Pacientul este tratat, fără efect, cu medicamente pentru reducerea anxietății. Se opune clar examenului medical şi întrebărilor mele. Semne de schizofrenie. Pentru moment este lucid şi înțelege motivul pentru care a fost internat.

Pacientul şi-a petrecut prima zi zăcând apatic în pat. Nu doreşte să vorbească cu nimeni. Întreabă de soția sa şi pretinde să i se aducă o stație radio pentru a putea lua legătură cu „contactele sale”. Refuză să mănânce. După-amiază, când a fost întrebat dacă nu vrea să se ridice în fund, a izbucnit într-un acces de furie care a sfârşit cu pacientul aruncându-se în genunchi şi cerându-i lui Dumnezeu să îl ierte. Mai târziu, a explicat însă că nu este credincios. Noaptea este relativ liniştit.

Medicație: niciun tratament anterior.

23 decembrie 1943

Pacientul vorbeşte despre vocile care îl țin treaz.

Pacientul susține că nu poate dormi noaptea din cauza mai multor voci interioare. Pacientul nu vrea să spună cui îi aparțin vocile şi nici ce spun acestea. În timpul zilei rămâne calm. Este văzut stând în genunchi, în camera sa, mormăind nişte versete. Când este întrebat ce versete sunt acelea, refuză să răspundă şi are o atitudine ostilă, dar se linişteşte la loc după o discuție cu psihiatrul. Discuția se încheie cu pacientul susținând sus şi tare că nu crede în Dumnezeu, dar consideră că este „potrivit să se roage din când în când”. Seara se plânge de insomnie şi dureri de spate.

Medicație:

Leopenthal-Suxa-N2 = relaxant. Alternativ se recomandă morfină – scopolamină ¾ ml.

Social: *fără observații*. *Aranjat discuție cu Levin*.

Convocat medicul primar G.O. Berthelsen

24 decembrie 1943

Pacientul a avut o noapte agitată. Nu a dormit, a amenințat un îngrijitor şi a strigat de mai multe ori că promite să „asculte”. Dimineața pacientul a avut un acces de furie. „Îmi pierd mințile”, a răcnit el. Trebuie remarcat că, pe parcursul acestui acces de furie, la fel ca şi în ieşirile agresive anterioare, furia pacientului se îndreaptă către sine. Pacientul nu este în niciun moment periculos pentru cei din jur. În schimb, se loveşte, se muşcă şi se zgârie într-o măsură ce poate fi descrisă drept „extremă”. „Am să te jupoi afară din corpul meu”, urlă acesta în repetate rânduri. Nu se ştie cine anume este acest „tu”. Tendințele autodistructive ale pacientului sunt atât de pronunțate, încât ne temem ca acesta să nu se sinucidă.

Familia pacientului a predat secției de psihiatrie mai multe caiete pe care pacientul le-a umplut în zilele de dinaintea internării sale cu corespondența sa cu Dumnezeu, scrisă în stare de subconştiență. Cu scrisul normal al pacientului au fost adăugate o serie de întrebări la care Dumnezeu i-a răspuns cu o caligrafie cu litere uriaşe, cu

multe bucle, ca de copil, care reprezintă probabil o distorsionare simplă a caligrafiei uzuale a pacientului. Uneori caligrafia lui Dumnezeu este atât de vagă, încât cuvintele sunt ilizibile chiar şi pentru pacient, căci pe rândul următor acesta cere răspunsuri mai clare. Uneori răspunsurile lui Dumnezeu sunt doar superficiale. Conținutul este foarte stereotipic, naiv şi lipsit de fantezie, caracterizat de umilință şi cuprinde trimiteri la aşa-numita misiune a pacientului. Pacientul a mai întocmit şi o serie de cuvântări solemne adresate populației lumii. De asemenea, a mai însemnat o serie de articole dintr-un ziar norvegian.

Tratament:

Pacientului i se recomandă noul tip de terapie electroconvulsivă.

Observație:

În ciuda tratamentului insistent cu electroterapie, comportamentul autodistructiv al pacientului nu a fost eliminat, prin urmare, s-a decis imobilizarea acestuia.

24 decembrie 1943

Pentru prima oară de la internarea sa, pacientul vrea să-şi vadă soția, Amalie Hjort Worning. Doamna Worning, care pare a fi puternic afectată de situație, încearcă să-şi calmeze soțul. Cei doi petrec după-amiaza împreună în cameră. Când soția pleacă, în jurul orei prânzului, îi spune unei asistente că soțul ei pare a fi calm, dar că aiurează. Că doreşte să îi aducă echipamentul radio.

Radiografie: programat.

Convorbire asistată de stenograf. De față, psihiatrul-şef P.W. Levin.

14

Ora 03:45 / 12 ore, 7 minute până la apusul soarelui

Niels răsfoi şi celelalte documente. Transcrieri ale convorbirilor cu pacientul. O ştampilă în colţul de sus, în partea stângă: Aprobat pentru a fi folosit ca material didactic. Niels citi mai departe:

Levin: Domnule Worning. Stenograful aflat aici de faţă va transcrie discuţia noastră. Ceea ce mă ajută să economisesc o grămadă de timp, altfel aş fi fost nevoit să scriu câte un referat după fiecare întâlnire cu pacienţii. Prin urmare, transcrierea aceasta este, în exclusivitate, pentru proprie folosinţă. Aţi înţeles?

Worning: Procedaţi cum credeţi de cuviinţă.

Levin: Pentru referatul acesta voi avea nevoie de câteva informaţii generale, unde v-aţi născut...

Worning: M-am născut în Århus.

Levin: În anul 1879? Domnule Worning. Este mai bine dacă răspundeţi cu propriile dumneavoastră cuvinte; altminteri stenograful nu va putea...

Worning: DA!

Levin: Mi-aţi putea povesti câte ceva despre familia dumneavoastră? Despre părinţii dumneavoastră?

Worning: Tata lucra în port, iar mama era casnică.

Levin: Aţi descrie copilăria dumneavoastră ca fiind o copilărie fericită?

Worning: Nu am fost niciodată bătut şi nici victimă a vreunui abuz.

Levin: Aveţi fraţi sau surori?

Worning: Au murit amândouă de tifos. La doi ani distanţă. Mama nu şi-a revenit niciodată de pe urma decesului.

Levin: Iar tatăl dumneavoastră?

Worning: A început să bea ceva mai mult. Mult mai mult.

Levin: Dar dumneavoastră mergeaţi la şcoală? Aţi descrie

această experiență ca fiind normală?

Worning: Da.

Levin: Nu a remarcat nimeni nimic deosebit la dumneavoastră?

Worning: Deosebit?

Levin: Adică erați la fel ca ceilalți copii? Aveați prieteni?

Worning: Da.

Levin: Vă simțeați foarte deprimat sau...

Worning: Cred că eram la fel ca toți ceilalți.

Levin: Ce ați făcut când ați terminat şcoala generală? Ați mers la liceu?

Worning: Am lucrat în port, cu tata. A fost o perioadă bună, până când...

Levin: Pană când?

Worning: Până la accident.

Levin: Ce accident?

Worning: Tata a căzut în apă. Credea că gheața are să-l țină. Nu am reuşit să-l pescuim. A alunecat sub gheață. Două săptămâni mai târziu a murit mama.

Levin: Din ce motiv?

Worning: Nu s-a dus la doctor. Îşi scuipa plămânii tuşind. Iar într-o dimineață, la exact două săptămâni de la moartea tatălui, a început să scuipe sânge. O groază de sânge. Îmi aduc aminte foarte bine. A fost groaznic. Câteva ore mai târziu era moartă.

Levin: Dureros.

Worning: Mai bine că s-a întâmplat aşa. După moartea lui Thea şi a Anei...

Levin: Surorile dumneavoastră?

Worning: O să mi se aducă stația radio astăzi?

Levin: Ce anume?

Worning: Radiotelegraful meu. De două zile tot cer să îmi fie adus.

Levin: N-am auzit nimic despre aceasta. Am să verific după ce terminăm aici. Hai să vorbim un pic şi despre soția dumneavoastră.

Worning: De ce? Ce are ea de-a face cu asta?

Levin: Profesia dumneavoastră, atunci? Sunteți...

Worning: Sunt radiotelegrafist. Nu am urmat vreo şcoală anume, dar aveam un prieten care... chiar trebuie să dau toate detaliile?

Levin: Doar pe cele importante.

Worning: Bun. Am lucrat la Armată. Hitler începuse deja să avanseze serios pe vremea aceea. Cred că chiar a fost menirea mea să lucrez ca radiotelegrafist.

Levin: Menire? O menire superioară?

Worning: Asta a fost o întrebare?

Levin: Da. Ați putea explica ce s-a întâmplat?

Worning: Am dat de urma a ceva. Da, chiar asta se întâmplă. Sunt pe urma a ceva important.

Levin: Şi ce este acest ceva?

Worning: Oameni care au murit. Din lumea întreagă.

Levin: În război?

Worning: Nu are legătură cu războiul. Sau cel puțin nu cred. Doar că au murit.

Levin: De unde ați aflat acest lucru?

Worning: Dacă ați şti ce reuşesc să prind la radio. Unde scurte. Unde lungi. Ca nişte tentacule care ajung peste tot în lume. Ca mesajele aruncate în mare. Iar unele dintre acestea se întorc înapoi.

Niels auzi prea târziu uşa deschizându-se. Atât era de cufundat în conversația aceea care avusese loc cu jumătate de secol în urmă. Cineva intrase în încăpere.

15

Ora 04:15 / 11 ore, 37 de minute până la apusul soarelui

Hannah trebuia să facă eforturi uriaşe, fie şi numai pentru a deschide ochii. Îşi simţea trupul greu, iar încăperea părea să se învârtă cu mişcări leneşe, ovale. Ca nişte căluşei într-un parc de distracţii ieftin şi itinerant. Nu era sigură, dar avea senzaţia că îi sporiseră doza de sedative. Ceea ce o adormea. Se forţă să rămână trează. Îşi spuse că azi era vineri. Încercă să vadă soarele. Perdelele erau trase. Încă mai era noapte? Trebuia să se ridice din pat. Diseară, când soarele avea să apună... închise ochii pentru o clipă. Doar o clipă.

— Hannah?

O voce necunoscută.

— Te-ai trezit?

— Poftim?

— Trebuie să iei pastila aceasta. O asistentă – poate că Hannah o mai văzuse şi mai înainte – îi vârî o pastilă în gură, îi ridică capul şi o ajută să bea.

— Nu, te rog. Nu este nevoie să mă sedaţi.

— Trebuie să dormi.

— Dar nu înţelegi.

Hannah reuşi să scuipe pastila. Aceasta ateriza pe braţul asistentei, pe jumătate dizolvată în saliva rozalie.

— Nu. Fii atentă!

— Trebuie să-l găsesc pe Niels.

— Soţul tău?

— Nu, e...

Dar renunţă să-i mai dea explicaţii.

— Trebuie să-l văd.

Asistenta se îndreptă spre uşă.

— Aşteaptă, spuse Hannah.

— Ce e?

— Cât e ceasul?

— E noapte, Hannah.

Asistenta ieşi. Nu mai rămăseseră decât câteva ore.

— Trebuie să gândeşti acum, îşi spuse Hannah. Să reuşeşti să recapeţi controlul asupra corpului. Dădu cearşaful la o parte şi îşi cercetă rănile. Picioarele puteau să meargă. Trunchiul fusese afectat cel mai mult. Umărul. Şi pieptul.

— Care e problema aici?

Doctorul vorbea răspicat şi uşor iritat când îşi făcu apariţia în uşă.

Asistenta pregăti o injecţie.

— Nu. Te rog mult. Nu mă sedaţi din nou.

— Înţeleg că este oarecum neplăcut.

— Nu înţelegi nimic! N-ai să înfigi seringa aia în mine. Asta să vă fie clar.

Un schimb de priviri. Asistenta ieşi din încăpere. Doctorul o bătu pe braţ.

— Odihna este absolut necesară în vederea refacerii. Altfel inima ţi se poate opri din nou. Înţeleg că ai luat-o la picior pe aici, prin jur. Nu se poate aşa.

Două asistente intrară în cameră.

— Nu. Vă implor. Nu se poate.

— Dacă se poate să mă ajutaţi, spuse doctorul. Asistentele apucară fiecare de câte un braţ.

— Nu! auziţi? Nu e corect. Este un atac la persoană.

Doctorul sprijini canula de braţ, căutându-i vena.

— Este spre binele tău.

16

Ora 04:27 / 11 ore, 25 de minute până la apusul soarelui

Niels se sprijini de cutiile din spatele lui. Simțea nevoia să-şi întindă piciorul, dar îi era teamă să nu-şi deconspire prezența. Închise ochii şi se rugă ca femeia aceea să-şi încheie cât mai repede convorbirea telefonică.

— ... *nu vreau decât să vin acasă*, *Carsten*, *să fiu cu tine*. *Şi să vorbim despre asta*.

O repetase deja de cinci ori până acum. Plânsese şi îl acuzase că nu spune adevărul. Acum se intra în ultima fază: de implorare. *Numai zece minute*, *Carsten*. *Doar ai timp să stai de vorbă cu mine zece minute*. Niels nu era sigur cum avea să se sfârşească. Deodată femeia tăcu. Auzi nişte grohăituri, poate ca aşa plângea ea. Apoi lumina se stinse şi auzi uşa trântindu-se. Auzi cum paşii ei se sting pe culoar, ieşi din ascunzătoare şi începu din nou să citească.

Levin: Cum au murit aceşti oameni? Cine sunt ei?

Worning: Au un semn pe spate. Şi Amalie o să vină în curând? Cu radiotelegraful meu?

Levin: Un semn?

Worning: Vine sau nu Amalie?

Levin: Ce fel de semn?

Worning: La fel ca al meu.

Levin: Vorbiți despre semnul de pe spatele dumneavoastră? Cine l-a făcut?

Worning: Pot să vă întreb dacă credeți în Dumnezeu?

Levin: Nu.

Worning: Nu ce?

Levin: Nu, nu cred în Dumnezeu. Şi nu, nu acesta este subiectul discuției noastre.

Worning: Am nevoie de radiotelegraful meu.

Levin: Cu cine vreți să vorbiți?

Worning: Cu ceilalți care au fost marcați la fel. Ceilalți

oameni drepți.

Levin: Oameni drepți? Ei v-au însemnat aşa pe spate?

Worning: Vreau să discut cu Amalie. Pe lângă toate acestea, sunt obosit.

Levin: Am să vă las în pace atunci. Dar vreți să-mi răspundeți la o ultimă întrebare?

Worning: Da.

Levin: Vreți să îmi spuneți cine v-a făcut semnul acela pe spate?

Worning: Cel în care nu credeți.

Levin: Dumnezeu? Vreți să spuneți că Dumnezeu v-a însemnat pe...

Worning: Nu numai pe mine, ci şi pe ceilalți.

Levin: Dumnezeu a făcut semnul de pe spatele dumneavoastră?

Worning: Da, Dumnezeu l-a făcut. Cine altcineva? Dar poate că este posibil să îl ştergem.

Levin: Semnul se poate şterge?

Worning: Poate că da. Înainte să mă omoare cu zile.

Levin: Cine să vă omoare?

Worning: Dar asta presupune să fac ceva rău.

Levin: Ce vreți să spuneți cu asta?

Worning: Nu mai am nimic de zis.

Levin: Ce vreți să spuneți când ziceți că trebuie să faceți ceva rău?

Worning: Nu mai am nimic de zis.

25 decembrie 1943

Din punct de vedere obiectiv:

Exemplu clasic de paranoia schizofrenă. Pacientul se crede centrul celor ce se întâmplă în lume, dar şi că este urmărit. O serie de experiențe traumatizante din copilărie este posibil să fi fost factorul care a declanşat boala.

Pacientului s-a administrat terapie electroconvulsivă, dar fără efectul scontat. A fost vizitat de soția lui în prima parte a zilei, trecând printr-o scurtă perioadă de calm. Dar spre prânz a devenit din nou foarte deprimat şi a fost văzut

dându-se cu capul de podea, în timp ce urla: „Nu eu. Nu eu”. După care, mai târziu: „Am să ascult. Promit că am să ascult”. Medicamentele împotriva anxietății nu au avut efectul scontat. După-amiaza a devenit atât de agitat, încât am chemat-o pe soția pacientului. Ceea ce s-a dovedit a fi o greşeală, întrucât, la puțin timp după orele 14, am descoperit ca pacientul şi soția acestuia dispăruseră. Pacientul reuşise să spargă fereastra blindată şi evadase împreună cu soția. O jumătate de oră mai târziu, pacientul a reapărut în fața spitalului cu un obiect ascuțit în mână, probabil un cuțit. Nimeni nu ştie de unde provine cuțitul. Pacientul a încercat să îşi ucidă soția, după care asistentele au reuşit să pună mâna pe el. Soția a fost internată cu răni adânci la nivelul gâtului, dar se estimează că va supraviețui.

Pacientul a fost sedat şi imobilizat la pat.

28 decembrie 1943

Pacientul este calm şi îşi petrece cea mai mare parte a zilei dormind. Pentru prima oară de la internarea sa, a dormit mai multe ore la rând. Când s-a trezit, a cerut să vorbească cu soția sa. Dorința nu i-a fost îndeplinită. Seara s-a produs o descoperire pe care dermatologii solicitați la fața locului au calificat-o „cu totul ieşită din comun”: eczema psihosomatică care îi atacase atât de violent spatele este pe cale de a se vindeca. Inflamațiile au dispărut, nu a mai rămas decât o vagă colorație de roşu.

26 ianuarie 1944

Pacientul este externat la ora prânzului.

Niels stătea jos, cu spatele sprijinit de un perete. Nu îşi amintea cum de ajunsese în poziția aceea. Jurnalul se odihnea în poală. Auzi paşi pe culoar. Voci. Dormise oare? Cineva poate că văzuse lumina din încăpere. Nu mai avea puterea să fugă din nou. Doi bărbați intrară în arhivă.

— Acolo! spuse unul dintre ei şi arătă în direcția lui Niels cu o lanternă aprinsă, chiar dacă Niels era deja scăldat în lumină.

— Ce naiba faci aici? îl întrebă celălalt.

Şi poate că adăugaseră şi altceva, dar Niels nu îi mai auzi.

Când îl aşezară pe targă şi începură să îl transporte la loc, Niels se uită la ceas. Era zece şi ceva. Afară vremea continua să fie mohorâtă, iar aerul îngreunat de zăpadă. Soarele nu se zărea. Poate că nici măcar nu răsărise. Dacă ar fi putut să stea departe... să stai departe.

— Stai departe! mai apucă Niels să bolborosească înainte ca organismul lui să reacţioneze la injecţie şi să adoarmă.

17

Ora 13:10 /2 ore, 42 de minute până la apusul soarelui

Încă o trezire din somn. Veneau în mici valuri care îi deschideau ochii, după care se trăgeau la loc imediat.

— Eu... spuse Hannah şi se opri. De data aceasta nu avea să mai vorbească cu nimeni. Nu avea să mai ceară ajutor. Nu avea să mai implore personalul să nu o sedeze. Se afla într-un spital, încercau să facă tot posibilul ca să o salveze. Doar că înţeleseseră greşit. Lui Hannah totul îi era clar acum. Menirea ei era să moară. Astăzi. Înainte de apusul soarelui avea să fie moartă.

Mişcări calme – în acelaşi tempo cu gândurile ei care încă se mai aflau sub influenţa sedativelor. Mai întâi îşi scoase perfuzia şi îşi acoperi rana făcută de aceasta cu leucoplast. Îşi dădu picioarele jos din pat. Se ridică. Nesigură, ca un copil care face primii săi paşi şovăielnici. Unul dintre picioare era aproape bleg. Avea nevoie de o cârjă. Sau de un scaun cu rotile.

Se sprijini de perete şi se îndreptă spre dulap. Geaca ei atârna singuratică pe un umeraş. Plină de noroi, de pe urma accidentului. Duhnea a ienupăr şi a alcool, îşi aminti de sticla de gin care se spărsese. De cioburile albăstrii. Se îmbrăcă cu geaca. La început nici nu o recunoscu pe femeia care stătea în faţa ei şi o privea supărată. Apoi urmă momentul dureros al recunoaşterii. Era propria ei imagine reflectată în oglindă. Pentru o clipă se clătină, între uşurare şi groază. Jumătate din faţă îi era tumefiată. Dar nu conta. În scurt timp avea să-şi părăsească pentru totdeauna învelişul acesta pământesc.

Ora 14:35/o oră şi 17 minute până la apusul soarelui

— Şi acum ultima. Asta o să îţi curme pană şi cele mai cumplite dureri.

Asistenta stătea aplecată deasupra lui Niels, iar acesta, cu mari eforturi, înghițea cele două pastile. Asistenta îl privi.

— E vineri? se auzi Niels întrebând-o.

— Da, e vineri. Ziua de Crăciun. Ai dormit mult, Niels.

— Azi după-amiaza.

— Ce se întâmplă azi după-amiază, Niels?

— La apusul soarelui.

— Am auzit că ai umblat pe coclauri azi-dimineață, cu noaptea-n cap. Asistenta îi zâmbi. Poate că din cauza expresiei pe care o folosise „ai umblat pe coclauri”. De parcă vorbise despre un câine în călduri. Noroc că te-au găsit atât de repede. Cred că eşti oarecum năucit de toată situația.

Niels nu îi răspunse.

— Ştii ce, Niels? continuă asistenta. De fapt, nu se întâmplă chiar aşa de rar ca pacienții să se trezească din somn şi să fie complet derutați. E absolut normal.

Asistenta îl apucă de mână. Niels se uită pe fereastră – încercă să vadă soarele. Pentru o clipă crezu că lumina lui puternică îl orbea atât de tare, încât nu putea să vadă copacii. Dar nu era decât lampa. Încercă să şoptească ceva, dar asistenta nu îl auzi.

— Stai aici, Niels. Ca să putem avea grijă de tine. Mâna ei se sprijinea de a lui.

— Ai spus ceva?

— Stinge lumina.

— Da, bineînțeles.

Asistenta stinse lampa de la căpătâiul patului, iar strălucirea din fereastră dispăru. Soarele atârna roşu şi nerăbdător în vârfurile copacilor din parc. Nu mai avea mult timp. Pentru o clipă se dădu bătut. Se gândi: Ia-mă şi du-mă în lumea morților. Dă-o dracului de lume. Asistenta îi întrerupse gândurile:

— Se află nişte persoane aici, pe culoar, care vor să stea de vorbă cu tine. Au venit în vizită în fiecare zi de la internarea ta. Asistenta se ridică în picioare.

Sommersted şi Leon intrară în încăpere. Leon rămase în

picioare, la uşă. Ca bodyguard-ul unui şef de gangsteri. Sommersted se apropie de pat.

— Doar o clipă, spuse asistenta şi ieşi.

Niels nu reuşi să citească nimic în privirea lui Sommersted. Nici recunoaştere, nici compasiune, nici răceală, nici dispreţ. Dacă nu ar fi fost acel crâmpei de umanitate care ieşea la iveală sub forma geloziei față de soție, Niels şi-ar fi putut imagina că Sommersted era un robot construit din fire electrice şi mecanisme de înaltă precizie.

— Sincer acum, Niels. Nu înțeleg mare lucru. Sommersted vorbea calm şi aşezat. Ca cineva care avea tot timpul din lume şi ştia că nu avea să fie întrerupt. Dar ai avut dreptate. În Veneția, sâmbăta trecută, a fost descoperit un polițist ucis. Şi aşa cum ai spus, avea semnul acela pe spate. Încă mai aşteptăm să primim raportul medicilor legişti italieni, dar se pare că este vorba de numărul 35, tatuat în pielea victimei. Acum Interpolul s-a implicat cu toată seriozitatea în acest caz.

Sommersted respiră adânc, gest pe care Niels îşi îngădui să îl interpreteze ca pe o scuză. *Scuză-mă că am refuzat să te ascult*. Niels surprinse privirea lui Leon. Era ca şi cum ai fi privit un peşte mort în ochi.

— Iar tu, Niels? îl întrebă Sommersted cu o urmă – subită şi bizară – de empatie în glas.

— Iar eu?

— Cum te simți? Medicul primar spune că a fost cât pe ce. Un tren, nu?

— O maşină la o trecere la nivel.

— Aha, aşa s-a întâmplat. Sommersted dădu din cap. Bine că ai salvat fetițele. Toată lumea spune că, dacă nu ai fi fost acolo, ar fi fost ucise. Mai întâi familia aceea din cartierul de nord-vest, apoi cele două fetițe. Ai ceva lume pe conştiință.

— Pe conştiință?

— În sensul bun al expresiei.

Sommersted clătină din cap şi îşi aținti privirea în podea înainte de a continua:

— După cum am spus, greu de priceput. Dar vom întări supravegherea aici, pe etaj, în următoarele câteva zile şi om vedea în funcţie de împrejurări.

— Doar azi după-amiază. La apusul soarelui.

Niels privi afară pe fereastră. Soarele începuse să mângâie vârfurile copacilor.

— OK. O să facem noi faţă. Aşa-i, Leon?

Leon se amestecă în discuţie:

— Nu vorbim, desigur, de acelaşi nivel de securitate ca în cazul summitului pentru climat. Dar am informat personalul de pază al spitalului şi le-am cerut să arate o vigilenţă sporită. Avem sub supraveghere cele patru intrări principale şi, de asemenea, parcarea subterană. Leon se uită la Sommersted. Ca un băiat care aşteaptă aprobarea tatălui său. Rugăciunea lui fu auzită. Sommersted dădu afirmativ din cap.

— E bine, Leon.

Şeful dădu să plece, dar se întoarse subit şi spuse:

— Dar tu eşti în general greu de priceput, Niels. Înţelegi unde vreau să bat?

— Nu neapărat. Niels simţi că Sommersted era pe punctul de a se rătăci în propriile-i fraze.

— Poate că ar fi trebuit să-ţi dau ascultare. Dar cu tine nu poţi să ştii niciodată, Bentzon. Pari atât de... naiv, dacă pot să mă exprim aşa.

Sommersted se opri. Niels ştia că urma o concesie uriaşă.

— Dar mă bucur că ai scăpat cu viaţă. Sincer. Nu pot evacua spitalul, cred că înţelegi asta. Dar Leon şi câţiva alţi băieţi or să fie cu ochii în patru şi or să urmărească felul în care evoluează situaţia.

Niels încuviinţă din cap şi se miră. „Băieţi”. Sommersted nu mai folosise niciodată expresia aceasta. Sunase ca un antrenor de fotbal de la pitici. Şi îl prindea. Poate că tocmai expresia aceea îl făcu pe Leon să strângă din pumn şi să exclame:

— Bentzon, fir-ar a dracului de treabă! Ne gândim cu toţii

la tine. Acum ai grijă să dai totul.

Niels îl privi. Nu reuşi să găsească nimic potrivit să răspundă. Sommersted sesiză tăcerea aceasta penibilă şi se grăbi să conchidă:

— În general, totul a mers bine cu Hopenhagen. Am reuşit să avem grijă de şefii statelor. Sommersted ridică din umeri. Aşa că lumea pare a fi salvată de data aceasta.

Leon schiță un zâmbet. Dintotdeauna ştiuse cum să urmeze regulile jocului. Chiar şi pe cele nescrise. Iar una dintre acestea era că trebuie să râzi atunci când şeful încearcă să facă o glumă.

Niels dădu din cap. Nu ştia precis de ce.

Cineva bătu la uşă – nişte bătăi nepotrivit de gălăgioase. Asistenta îşi vârî capul în încăpere.

— Ați terminat?

— Aşa cred. Sommersted îl bătu pe Niels pe umăr, cu un gest stângaci, camaraderesc, apoi ieşi.

— Bentzon. Leon îşi ridică mâna în semn de salut şi ieşi în urma şefului, închizând uşa.

Niels nu auzi când uşa se deschise din nou. Dar auzi o şoaptă uşoară.

— Niels.

Se răsuci în pat.

Hannah stătea într-un scaun cu rotile. Vederea ei îl îndureră pe Niels. Dar fu de ajuns să arunce doar o privire la fața ei ca speranțele să îi renască. Ceva se petrecuse cu ea.

— Niels.

— Hannah.

Hannah se apropie de pat şi îşi puse mâna peste mâna lui.

— Mă bucur să te văd. Te-am căutat. Vocea ei era slabă, dar plină de viață. Am încercat să dau de tine, dar m-au trimis la loc în rezervă.

— Trebuie să o ştergem de aici, Hannah. Nu mai avem prea mult timp.

— Niels. Avem suficient timp. Am să-ți explic de ce. Dar

mai întâi trebuie să mă asculți.

— Soarele stă să apună.

— Când am murit, nu m-am trezit înconjurată doar de beznă. Hannah îi strânse mâna. Există ceva dincolo de viața aceasta. Şi există dovezi în acest sens.

— Dovezi?

— Aşa cum ți-am spus la telefon. Probabil că erai confuz? Hannah îi zâmbi. Niels clătină din cap.

— Niels, s-a realizat o investigație de proporții. Sub tavanul camerelor de urgență din întreaga lume au fost plasate nişte imagini. Imagini pe care le poți vedea numai dacă pluteşti. Nu este niciun fel de hocus-pocus, este strict ştiințific. În proiect sunt implicați medici, oameni de ştiință, ONU – indivizi care, la fel ca mine, sunt crescuți în spiritul strict al probității ştiințifice. Poți să studiezi totul pe internet. Nu, ascultă până la capăt înainte să mă întrerupi: am văzut imaginea care se afla pe raftul din tavan. Am putu descrie imaginea aceea pe care nu aş fi avut cum să o văd dacă spiritul meu, conştiința mea nu mi-ar fi părăsit corpul.

— Conştiința, repetă Niels oftând.

Hannah căpătase o privire de fanatică, ceea ce nu îi plăcea deloc.

— Spune-i cum vrei. Suflet? Habar n-am. Ştiu doar că, datorită acestei dovezi, mă văd nevoită să reevaluez totul.

— O să o ştergem de aici înainte de apusul soarelui.

— Îți aduci aminte povestea aceea pe care ți-am spus-o? Despre tipul de la institut care nu putea spune nu? Tipul pentru care bunătatea devenise o problemă?

— Trebuie să ieşim. Mă ajuți?

— Uită-te la tine, Niels. Ai încercat să-i salvezi pe copiii aceia. Ai vrut să opreşti maşina cu mâinile goale.

— Am făcut ce-ar fi făcut oricine altcineva.

— Să cutreiere prin tot Spitalul Regal în căutare de oameni buni? Cine ar mai fi făcut una ca asta, Niels?

— E din cauză că sunt maniacal. Maniaco-depresiv. Nu sunt întreg la cap.

— Da! Faci atâta caz.

— Trebuie să scăpăm de aici.

— Nu se poate. Ştii prea bine. Cred că pricepi unde bat. Niels nu spuse nimic. În cap îi răsuna o propoziție:

Dar asta presupune să fac ceva rău.

— Parabola lui Avraam. Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să-l ducă pe Isaac sus pe munte. Doar tu ai spus-o când stăteam pe nisip, la malul marii.

— Nu vreau să aud de aşa ceva.

— Vei fi nevoit să o faci.

Niels dădu pătura la o parte şi încercă să-şi dea picioarele jos din pat.

— Va trebui să încetezi a mai fi bun, Niels. Este singura ta şansă.

— Hannah. Niels se opri. Îşi aduse aminte de cuvintele lui Worning: *Dar asta presupune să fac ceva rău*.

Niels se împinse în pat. Privi soarele.

— Trebuie să sacrifici ceva. Ceva la care ții. Ceva care să arate că te supui, că asculți. Înțelegi ce îți spun, Niels? Am murit, dar am fost trezită la viață. Am văzut cu ochii mei o poartă către... *altceva*.

Niels o lăsă să vorbească.

— Noi – *tu*, *Niels* – trebuie să accepți acest fapt, că există ceva mai important decât noi. Iar tu trebuie să dovedeşti că înțelegi lucrul acesta.

— Ce trebuie să dovedesc? Ce anume trebuie să dovedesc eu mai precis?

— Trebuie să dovedeşti că ne putem gândi şi la altceva decât la noi înşine.

Lui Niels îi venea să vomite. Să o ia la pumni. Să-i tragă vreo două. Aşa cum se făcea pe vremuri cu femeile isterice. Îi privi cu milă fața tumefiată. Ochii inteligenți. Nu puteai să o faci să asculte decât cu argumente raționale.

— Şi apoi ce, Hannah? se auzi spunând. Ce se întâmplă după aceea?

— Asta nu ştiu. Poate... poate că vom continua. Se va

naşte o nouă generație. O nouă serie de 36.

Niels clătină din cap.

— Trebuie să o ştergem de aici, Hannah. Niels o şoptise fără prea multă convingere în glas.

Hannah nu spuse nimic.

— Cât timp mai avem?

— Nu are sens, Niels. Gândeşte-te la italian. Şi el a făcut parte din sistem. Trebuie să încetezi a mai fi bun.

Niels o întrerupse:

— Cat timp mai avem? o întrebă Niels, răcnind.

— Aproximativ zece minute. Apoi soarele o să apună. Niels îşi smulse perfuzia din mană cu o mişcare rapidă. Un jet de sânge de un roşu închis țâşni în aer. Pe culoar auziră brusc voci care strigau şi paşi alergând. Hannah se ridică din scaunul cu rotile şi îi întinse un şervețel. Pentru o clipă se clătină. Apoi îşi recăpătă echilibrul.

Când Niels aproape că se dăduse deja jos din pat, Hannah scotocea deja prin dulapul lui. Niels era palid ca un cadavru când o apucă de mană, spunând:

— Ajută-mă, Hannah. Ajută-mă să încerc măcar să scap de aici.

Hannah se întoarse. Ținea în mână pistolul lui Niels.

— De acord.

18

Ora 15:42 / 10 minute până la apusul soarelui

Leon auzise mesajul transmis pe canalul poliției cu câteva minute în urmă: *un camion de culoare verde-închis a trecut pe roşu la Piața Primăriei*. *O maşină care patrulează în zonă se află la câteva sute de metri în urma acestuia*. Nu avea nimic de-a face cu el. Cu toate astea se ridică în picioare şi se apropie de fereastră.

— Eşti medic? se auzi o voce din spatele lui. Am nevoie de ajutor.

Leon dădu să-i răspundă pacientului derutat când auzi din nou radioul: *Camion de culoare verde-închis urmărit pe Østersøgade*. *Blocada ridicată în Fredensbro*. Un uşor semnal de alarma începu să sune în mintea lui Leon: ziua de Crăciun. Nu e o zi tocmai obişnuită, de fapt este una dintre zilele cu cel mai scăzut trafic – cu excepția vreunor tați de familie care susțin sus şi tare că pot conduce fără probleme cu patru beri şi patru şnapsuri la bord. O urmărire de maşini pe străzile înzăpezite din Copenhaga, în ziua de Crăciun, era ceva ieşit din comun. Leon apucă radioul:

— Albrectsen? Ai vedere spre Faelledvej?

Răspunsul veni prompt:

— Vedere completă. Situația este calmă.

Leon se uită pe fereastră. La început nu fu sigur. Dar după ce celelalte maşini cotiră, dădu cu ochii de el prin zăpada viscolită. Ferestre fumurii. Un camion vechi. *Camion marca Citroën*, *de culoare verde-închis*, *trece podul îndreptându-se spre Spitalul Regal*.

— Fir-ar!

Leon ridică vocea şi pufăi în stație:

— Albrectsen! Ai ascultat mesajele transmise prin stație?

— Da! Sunt în fața intrării principale.

— Echipa numărul doi? Aveți în vizor intrarea în parcarea subterană?

Aşteptă răspunsul:

— Echipa doi? Jensen? Niciun răspuns. Albrectsen, ai în vizor echipa doi?

Abia acum auzi Leon sirenele maşinilor aflate în urmărirea camionului:

— Fir-ar! Leon o luă la goană şi începu să răcnească. Albrectsen! Ieşi mai mult în stradă ca sa poți acoperi şi intrarea principală şi intrarea în parcarea subterană.

Leon se opri. Nu-i veni să-şi creadă ochilor când îl văzu pe Niels pe culoar, apropiindu-se de el şchiopătând.

— Bentzon? Ce faci aici? N-ar trebui să fii în pat?

Niels se sprijinea de Hannah. Iar aceasta se sprijinea de o cârjă. Un cuplu de milioane.

— Ce se întâmplă, Leon?

— Nimic îngrijorător. Avem situația sub control. Amândoi auziră strigătele disperate ale lui Albrectsen în stație.

— *A trecut de mine*! *Jos în parcare*.

Leon o luă la goană. Suna ca un general în război.

— Nimeni nu iese din maşină! S-a înțeles?

— Hai să ieşim, Hannah.

Vocea lui Niels era slabă. Doar faptul că se ridicase din pat şi îl sleise de puteri. Spatele îl ardea.

— Nu se poate, Niels. Ce zici de acoperiş? De acolo avem o vedere de ansamblu.

— La lift. Niels se clătină în direcția liftului. Trecu pe lângă o fereastră şi privi afară. Rafale puternice de vânt făceau copacii care flancau aleile să se îndoaie violent. Câteva maşini derapaseră pe străzile alunecoase şi arătau acum ca nişte balene naufragiate în nişte bancuri de nisip – mai mult ca sigur, încercaseră să evite coliziunea cu camionul acela. Iar deasupra tuturor, ultimele raze de soare duceau o luptă inegală pentru a răzbate prin zăpadă şi prin întunericul tot mai adânc. Razele portocalii ale acestuia făceau ca întregul oraş – acoperişurile, străzile, aerul – să pară cuprins de flăcări.

— Ziua de Apoi, şopti Niels. Aşa arată: linişte, şi calm, şi

roşu.

Abia acum putu să vadă un camion de culoare închisă intrând cu mare viteză în parcarea de la subsolul spitalului. Camionul acroşă nişte biciclete parcate la marginea străzii, iar acestea fură aruncate în aer.

— Hai, Niels!

Hannah aştepta lângă lift.

Niels se apropie de ea. Nu îşi putea scoate din minte imaginea camionului.

— Nu pe acoperiş, spuse el aproape prăbuşindu-se în lift.

— Este singura noastră şansă, Niels. Ieşirile sunt blocate. Este imposibil. Iar subsolul este... doar ai auzit şi tu, plin de poliţişti.

— Ieşirea. Trebuie să riscăm. Trebuie să trecem de ei. Niels apăsă pe butonul parterului şi se prăbuşi la podea.

— Niels! Hannah se aşeză lângă el. Ce se întâmplă cu tine?

— Spatele. Mă arde... Cât timp?

Niels simţi gustul sângelui în gură:

— Gura mea.

Niels se dădu bătut.

— Hai, Niels! Hannah încercă să-l repună pe picioare. Niels îi auzea cuvintele, dar parcă nu răzbăteau cum trebuie până la el. Stătea ghemuit în lift. Durerile din spate erau de nesuportat. Îşi simţi spatele odihnindu-se pe ceva rece.

— Îţi curge sânge din nas.

Ca în transă, îşi duse mâna la nas. Hannah avea dreptate.

— Trebuie să ieşim pe acoperiş, Niels.

— De ce? reuşi el să articuleze.

— N-au mai rămas decât câteva minute.

— Apoi am să mor, Hannah. Şi cu mine o să moară...

— Nu, Niels.

Hannah scoase ceva din geantă.

— O să ne folosim de asta.

Cu mare efort, Niels îşi ridică fruntea.

— Nu, Hannah.

Hannah ținea pistolul în mană.

Ora 15:48 / 4 minute până la apusul soarelui

Cu o viteză năucitoare, camionul de culoare închisă se apropie hurducăind de rampă. Pentru o clipă fu cât pe ce să derapeze. Frânele se blocaseră şi doar norocul îl opri să nu intre ca o torpilă într-unul din stâlpii de ciment.

Leon şi ceilalți polițişti înconjurară camionul cu pistoalele ridicate.

Albrectsen se duse în spatele camionului, în timp ce Leon se apropie de portieră.

— Poliția din Copenhaga! Deschide uşa încet.

Apoi auziră sunetul acela. Vocea. Mai întâi plângăcioasă. Apoi urmă răcnetul. Îngrozitor de puternic. Le trecură fiori pe şira spinării.

Un bărbat ieşi din camion. Nu putea să aibă mai mult de vreo 20 de ani. Păr ciufulit. Arăta speriat.

— La pământ! Culcat! răcni Leon.

— Dar...

— Taci din gură şi în tinde-te la pământ sau am să trag!

În aceeaşi clipă, Albrectsen deschise uşa din spate.

Înăuntru, pe o saltea, se afla o femeie care răcnea.

— Ce mama dracului se petrece acolo, Albrectsen? strigă Leon în timp ce îi punea tânărului cătuşele.

— Şefu'? Albrectsen abia se putea abține să nu izbucnească în râs.

— Ce e?

— Este prietena mea... încercă tânărul să le explice.

Leon se apropie şi privi înăuntru, la femeia din camion. Aceasta stătea întinsă, cu picioarele depărtate. Leon putea să jure că se vedea un căpuşor ieşind afară dintre picioarele ei.

Pentru câteva clipe rămaseră ca paralizați. Apoi femeia răcni:

— Aveți de gând să stați aşa şi să vă holbați la mine?

19

Ora 15:50/2 minute până la apusul soarelui

De aici vedeau tot oraşul.

Soarele nu mai atârna ca un glob, ci fusese pe jumătate înghiţit de nori şi de zăpadă, chiar deasupra orizontului. Niels privi înapoi, în timp ce Hannah continuă să înainteze spre platforma de decolare a elicopterelor. Zăpada viscolită izbea în piele ca nişte mici proiectile.

— Aici este un loc potrivit, şopti ea cu cuvinte pe care vântul le risipi imediat în zări.

— Ia pistolul! Hannah era nevoită să ţipe pentru ca vocea ei să răzbească prin viscol. Ia-l!

— Nu, Hannah.

— Uită-te la mine. Hannah se întoarse lângă el, îl ţinu strâns şi îl forţă să se uite în ochii ei.

— Nu pot.

— Trebuie, Niels.

— Pleacă de aici. Niels încercă să o împingă, dar era prea slab, iar Hannah nu îşi slăbi strânsoarea.

— Totul se va sfârşi aici, Niels. Pricepi? Hannah îi înghesui pistolul în mână. Şi chiar dacă ar fi putut să-l arunce în beznă, Niels nu o făcu. Totul se va sfârşi aici, repetă Hannah.

Niels puse siguranţa şi privi spre uşă. O mişcare infimă care însă îi solicită toate resursele. Ridică pistolul şi ţinti spre singura cale de acces spre acoperiş: uşa liftului.

— Nu vine nimeni, Niels.

— Pleacă de aici!

Hannah nu se clinti. Niels răcni:

— Pleacă de aici, am zis!

Hannah se îndepărtă la un metru distanţă.

— Mai departe. Niels se clătină, dar ţinu strâns pistolul în mană. De parcă obiectul acela micuţ, creat cu scopul de a lua vieţi, devenise, în mod paradoxal, ultima lui portiţă de

scăpare.

— Niels!

Strigatul ei fu în zadar. Niels nu o auzi.

— Niels! Hannah se apropie de el. Se apucă din nou de el, împiedicându-l să o împingă la o parte.

— Pleacă de aici.

— Ascultă la mine, Niels. Nu vine nimeni. Niciun criminal. Suntem doar noi.

Niels nu spuse nimic.

— Trebuie să încetezi a mai fi un om bun. Trebuie să mă sacrifici.

— Hannah, încetează!

Niels încercă din nou să o împingă departe.

— Este singura posibilitate. Chiar nu-ți dai seama? Trebuie să acționezi.

Niels nu spuse nimic. Sângele îi curgea din nas, prelingându-i-se în gură. Genunchii nu îl mai susțineau.

Hannah crezu că are să îl vadă căzând. Că era prea târziu. Dar după ce aruncă o privire grăbită spre apus, înțelese că soarele încă mai atârna deasupra orizontului.

— Nu o să vină niciun ucigaş, Niels. Chiar nu pricepi? Nu este vorba de vreun terorist sau de vreun criminal în serie. Este vorba despre noi.

— Încetează.

— Împuşcă-mă, Niels.

— Nu.

— Trebuie să acționezi. Să dovedeşti că asculți. Despre asta e vorba. Trebuie să sacrifici ceva la care ții.

Hannah apucă țeava rece a pistolului şi o îndreptă spre inimă.

— Nu înseamnă nimic pentru mine, Niels. Am tot încercat să îți spun. Eram moartă când m-ai găsit. Am murit o dată cu Johannes.

— Hannah...

Hannah se sprijini de el, buzele ei îi atinseră urechea şi îi şoptiră:

— Trebuie să dovedim că ne supunem. Că ştim că există ceva dincolo de lumea aceasta. Hannah îi puse arătătorul pe trăgaci. Trebuie să tragi, Niels. Fă-o! Vreau să mă întorc acolo, am văzut ce ne aşteaptă pe lumea cealaltă. Este singura mea dorință. Înapoi. La Johannes.

— Nu.

— Nimeni nu are să te suspecteze. Toți vor crede că a fost sinucidere. Doar sunt o epavă psihic. Şeful tău avea dreptate. Un rânjet neaşteptat se desprinse de pe buze. Nu am nimic de pierdut. Nimic.

— Nu, nu pot.

Deodată sunetele dispărură. Niels îi vedea gura mişcându-se, dar nu auzea niciun sunet. Vâjâitul vântului şi viscolul, şi oraşul de dedesubt dispăruseră. Nu mai rămăsese decât o tăcere adâncă a cărei existență nu o bănuise niciodată. O tăcere atât de emoționantă, încât îl făcu să închidă ochii şi să se bucure, pur şi simplu, de ea.

— Este atâta linişte, şopti el. Atâta linişte.

O căldură îi străbătu corpul. O căldură miraculoasă care îi făcu durerile din spate să dispară şi îi aduse pacea, în sfârşit, alinarea. Poate că Hannah avea dreptate, poate că era o promisiune a ceea ce avea să îl aştepte dincolo. Căldură, linişte, pace. Pentru o clipă crezu că viscolul încetase, zăpada dispăruse, norii se retrăseseră, iar acum putea să zărească stelele de deasupra lui, atât de aproape încât îi venea să se întindă şi să le atingă. O văzu din nou pe Hannah, țipând, implorându-l, dar nu reuşea să audă nimic. Hannah ținea apăsată țeava pistolului spre inima ei, iar buzele ei articulau: „Acum, Niels”, dar el tot nu putea să o audă. Niels închise ochii. Ştia că Hannah avea dreptate. Nu voise să îi dea ascultare. Nu putuse. Şi cu toate acestea, apăsă pe trăgaci. Percutorul îi smuci brațul cu putere.

Hannah tresări. Păru să se clatine. Niels o privi, o văzu dându-se un pas înapoi. Nu se vedea nici urma de sânge. În aceeaşi clipă, sunetele începură din nou să răzbată prin urechile lui, lovindu-i timpanele cu un pocnet.

— Dar…

Hannah se întoarse. Privi înspre apus. Soarele dispăruse. Se lăsase întunericul.

— Ai reuşit, Niels.

Niels simți cum genunchii îi tremură. Încerca în continuare să dea de gaura glonțului în corpul lui Hannah. Nu putea înțelege de ce sângele nu şiroia din ea. Mici crampe îi străbăteau întregul corp.

Hannah întinse mâna şi o deschise încet. În mână se afla încărcătorul pistolului.

Hannah se aşeză jos şi îl îmbrățişă. Niels închise ochii.

Auzi paşi şi voci. Leon îl striga:

— Bentzon? Eşti acolo sus?

Niels deschise ochii.

— Bentzon?

Leon îl striga din nou.

Dar Niels o vedea doar pe Hannah şi fulgii de nea care dansau între ei.

20

Luni, 4 ianuarie 2010

Niels simți clar schimbarea petrecută în corpul lui în momentul în care își făcea valiza, pregătindu-se de externare. Nu numai că durerile din spate îi dispăruseră, dar îi era și mult mai ușor să meargă. Ceva în interiorul lui se schimbase. În mod normal, faptul că își făcea valiza i-ar fi amintit atât de mult de călătorit, încât anxietatea ar fi pus imediat stăpânire pe corpul lui, copleșindu-l ca un inamic de neînvins.

Dar acum era diferit. Era complet calm când își aranjă hainele cu grijă în valiză. Legitimația de polițist și pistolul deasupra lor. Nicio neliniște când trase fermoarul.

— Pleci acasă? Asistenta schimba așternuturile.

— Da, nu mai merge. Am început să mă împlinesc de la mâncarea asta bună, spuse Niels bătându-se peste burtă.

— Mă bucur că te-ai mai înzdrăvenit.

— Mulțumesc pentru tot. Niels îi întinse mâna. Dar spre surprinderea lui, asistenta îl îmbrățișa.

— Mult noroc, Niels. Vocea ei sună puțin trist, de parcă avea să îi fie dor de el. Dar asistenta zâmbea.

Hannah avea să fie externată abia peste câteva zile. Când Niels intră în rezerva ei pentru a-și lua rămas bun, avea un buchet de flori în mână. În rezervă nu se afla nicio vază.

— Pune-le acolo, spuse ea bătând cu mâna pe pătură. Sunt frumoase. Ce flori sunt astea?

Niels ridică din umeri.

— Nu mă pricep la flori.

— Cândva avusesem ambiția să amenajez o grădină la căsuța mea de vară. Să plantez și... tot tacâmul.

Niels o sărută pe gură. Scurt. Buze calde și umede. Poate că fusese puțin stângaci. Dar funcționase – o simți adânc, în stomac.

Îi dădu un cadou, ceva împachetat în hârtie de ziar.

— Ce este? Hannah încă mai era roșie în obraz după

sărut.

— Deschide.

Hannah despachetă cu o lăcomie copilăroasă. Atitudinea ei se schimbă însă când văzu cadoul. Încărcătorul pistolului.

— Stai calmă, am scos gloanțele.

Hannah îl luă în mână. Oftă, întorcându-l şi răsucindu-l în palmă.

— Eram convinsă că aveam să mor, spuse ea. Că aceasta era menirea mea.

— Şi când te-ai răzgândit?

Hannah îl privi.

— Ştii ce? Nu m-am răzgândit. Chiar mă întreb dacă eu am fost cea care am scos încărcătorul sau…

Propoziția se stinse.

— Am să te conduc afară, spuse ea.

Discutaseră de mai multe ori în ultimele zile despre ce anume se întâmplase pană la urmă pe acoperişul spitalului. De fiecare dată când Niels o întreba cine o făcuse, Hannah îl corectase mereu:

— „*Ce*, Niels? Ce anume a făcut-o?"

Niels nu avea răspunsul.

Un coridor lung şi alb. Roia de doctori, asistente, pacienți şi vizitatori. Un sunet răzbătu puternic, acoperindu-le pe toate celelalte: plânsetul unui copil. Niels se opri şi privi în jurul său. O mamă tânără – obosită, dar fericită – se apropia de ei cu un nou-născut în brațe. Trecură pe lângă Niels şi Hannah. Niels întoarse capul, privind ființa aceea nou-venită în lume cum trecea pe lângă el şi poate că de aceea intră direct într-o asistentă.

— Îmi cer scuze.

Asistenta o porni mai departe, dar Niels o opri.

— Pot să întreb ceva?

Asistenta se întoarse.

— Cum fac să aflu dacă s-a născut vreun copil vinerea trecută, la apusul soarelui?

Asistenta se gândi o clipă.
— Trebuie să mergi la secția de maternitate.
— Mulțumesc.
Hannah îl trase de braț.
— Ce e? o întrebă Niels.
— Niels. Nu e un pic exagerat?
— De ce? Nu crezi că ştafeta trebuie predată?

* * *

Niels bătu politicos la uşă, dar cum nimeni nu îi răspunse, intră în încăpere. Hannah rămase afară.

Flori, ciocolată, ursuleți de pluş şi hăinuțe de bebeluş. Mama stătea în pat, pe jumătate adormită, cu nou-născutul în brațe. Tânărul tată stătea pe un scaun, sforăind. Cuplul se potrivea perfect cu descrierea făcută de Leon celor care sosiseră în camionul de culoare verde-închisă. Mama îşi ridică privirea.

— Felicitări! fură primele cuvinte care îi veniră în minte lui Niels.

— Mulțumesc. Femeia îl privi mirată. Încerca probabil să îşi aducă aminte de unde îl ştie.

— Ne cunoaştem de undeva?

Niels ridică din umeri şi îl privi pe micuțul care tocmai se trezea.

— Este băiat?

— Da, zâmbi ea. Un pic cam nerăbdător. S-a născut cu o lună mai devreme.

— Poți să îmi promiți ceva?

Femeia îl privi curioasă.

— Dacă băiatul tău, când o să crească mare, o să aibă probleme cu călătoritul, îmi promiți că nu ai să te superi pe el?

— Nu cred că pricep.

— Promite-mi numai.

Niels părăsi încăperea.

21

Călătorea pentru prima oară. Cei mai mulţi îşi aduc aminte de această experienţă – aşteptarea copilăroasă a aventurii când avionul decolează. Cum totul este nou: stewardesele, mâncarea, ceşcuţele de plastic şi tacâmurile din plastic şi toate accesoriile care seamănă cu mobilierul unei case de păpuşi. Cum uiţi de toate grijile, lăsând ruta şi destinaţia pe mâna altora.

Veneţia

Mirosul lagunei nu semăna cu niciun alt miros pe care Niels îl trăsese până atunci în plămâni. Apă sălcie, de un albastru negricios care, cu toate acestea, te puteau ispiti într-atât de mult, încât lordul Byron se aruncase în canal – Niels citise toate acestea într-un ghid de călătorie, în avion.

Dar cea mai mare parte a timpului şi-o petrecuse cu ochii aţintiţi pe fereastră. Plânsese când zburară pe deasupra Alpilor, fără să scoată niciun sunet şi fără să facă nicio mişcare. Bine că Hannah nu era cu el. I-ar fi povestit ca Alpii nu erau nimic altceva decât două plăci continentale care se ciocniseră una de alta. Şi ca Marea Mediterană avea sa dispară peste câteva sute de milioane de ani, când continentul African avea să se unească cu Europa. Kathrine nu putuse să aştepte atât de mult, aşa că Niels comandase un bilet de la Veneţia spre Africa de Sud. Urma să schimbe avionul de trei ori, ceea ce avea să îi ia o zi întreagă.

Unul dintre tinerii aflaţi la staţia de taximetre acvatice îl opri:

— Venice, mister?[108]

Niels îşi scoase ghidul turistic şi îi arătă pe hartă:

— San Michele? Cemetery?[109]

Niels încercă să pronunţe un uşor „si”. Ceea ce declanşă

---

108 Veneţia, domnule? (în limba engleză, în text).

109 San Michele, cimitirul? (în limba engleză, în text).

imediat prețul: 90 de euro. Cum naiba! Hannah îi spusese doar să își aducă aminte să negocieze toate prețurile în Veneția, mai ales în sezonul acesta când erau disperați să facă un ban.

Niels începu să râdă când taximetristul apăsă pe accelerație până la podea, iar barca dansă pe apă ca o piatră săltăreață. Tânărul îl privi pe Niels şi nu se putu stăpâni să nu se molipsească de bucuria sinceră a acestuia, savurând viteza.

Ajunşi la San Michele, fură nevoiți să aştepte ca un coşciug să fie ridicat dintr-o bărcuță îmbrăcată în negru înainte de a ancora. Taximetristul îl ținu strâns de braț în timp ce Niels sări la mal. Şi îi făcu cu mâna entuziasmat când acesta se îndepărtă de el. Abia atunci realiză Niels că nu ştia cum să plece de pe insulă.

Dacă cimitirul era o promisiune a frumuseții oraşului, atunci era o promisiune serioasă. Capele, colonade, palmieri şi sălcii, ornamente, chipuri de înger şi aripi – o abundență de arta sacrală care să ne ajute să parcurgem ultimul drum într-un stil pompos. Niels rătăci aproape o oră prin cimitir, fermecat şi dezorientat, în acelaşi timp, de acesta. Încet-încet, îşi dădu seama de sistem: unde erau plasate ultimele urne şi unde erau înmormântați protestanții.

Niels o porni pe culoarele nesfârşite, clădite din urne îngrămădite peste urne. Fețe şi nume. Flori şi lumânări aprinse, păhăruțe roşii care protejau flăcările de ploaie.

Găsi rămăşițele pământeşti ale lui Tommaso înghesuite între Negrim Emilio şi Zanovello Edvigne. *Tommaso di Barbara*. Se afla şi o mică fotografie acolo: chipul şi o parte din umeri ca să se poată vedea uniforma. Un bărbat plăcut. Un prieten.

Niels se aşeza pe banca de sub salcia plângătoare, lângă Tommaso. Nu adusese nimic cu el. Nicio floare, nicio lumânare. Doar pe sine. Şi nu mai era un om bun. Era doar el însuşi.

Mulţumiri:

— Astrofizicianului Anja C. Andersen de la Dark Cosmology Centre, Institutul Niels Bohr, pentru că a împărtăşit cu noi gândurile sale despre sisteme, teorie şi pentru răbdarea cu care ne-a făcut să întrezărim cuprinsul neştiinței noastre mari cât cerul.

În Veneția:

— Lucea Cosson de la Poliția din Veneția – pentru detaliile nepreţuite despre ronduri şi patrule, turişti şi izolarea insulară.

— Maicii Mary Grace şi Părintelui Elisio din ordinul Sf. Ioan Ospitalierul, de la azilul Ospedale Fatebenefratelli – pentru turul oraşului şi pentru că ne-au călăuzit în timpul inundației.

În Copenhaga:

— Rabinului superior Bent Lexner – pentru discuţii şi emailuri despre Talmud, Tora şi mitul celor 36.

— Anjei Lysholm – pentru o privire în eternitate.

— Lui Björne Rødtjer, Bent Jensen şi Susanne Hansen de la Spitalul Regal din Copenhaga – pentru că ne-au călăuzit prin lumea de sub Spitalul Regal.

— Lui Jørn Jensen şi Mikkel Uth de la Centrul pentru Budism – pentru turul celei mai frumoase vile din Copenhaga şi pentru primii paşi pe Calea de Diamant.

— Lui Jørn Moos – care s-a oferit voluntar să împărtăşească cu noi experiențele sale din perioada carierei sale de polițist.

— Lui Sara Møldrup Thejls, istoric al religiei la Universitatea din Copenhaga – pentru că ne-a furnizat detalii referitoare la mai multe jafuri religioase.

— Profesorului Christian Berg de la Institutul de Studii Matematice de la Universitatea din Copenhaga – pentru un tur ameţitor în lumea enigmatică a matematicii.

— Lui David Drachmann – pentru lecturi repetate ale primelor versiuni ale acestui roman şi pentru observațiile

sale impecabile.

— Profesorului Jørgen Seerup de la secţia de dermatologie a spitalului Bispebjerg – pentru o discuţie referitoare la structura pielii.

Mulţumiri speciale colegilor de echipă:

Lars Ringhof, Lene Juul, Charlotte Weiss, Anne-Marie Christensen şi Peter Aalbaek Jensen.